

Heyn. Hom. 5, 97. 711. Heusing. Emend. 326. Heindorf. Plat. Phædr. 252. Boëckh. in Plat. Min. 192. Ligneus rotæ circulus, Heyn. Hom. 5, 130." Schæf. Mss. "Connexio, Oppian. H. 4, 146. Arcus, Dio Cass. 579." Wakef. Mss.]

"Αψις φρενῶν dicitur ab Hippocr. ἡ παραφροσύνη, " ut interpr. Gal. Comm. 3. εἰς τὸ Περὶ Διαιτήσεως Ὁ- " ξέων. Gorr. Sonat Tacta mens, i. e. Læsa." [Schneider. Eclog. Phys. p. 41. Hippocr. 249, 19. 353, 46. 374, 25. 376, 1.]

[* 'Αψιδοειδής, ὁ, ἡ, In modum apsidis formatus s. structus.]

[* 'Αψιδόω, δικτύοις μόλιβδος, Anal. 2, 212. "Toup. Opusc. 2, 125. Jacobs. Anth. 9, 143." Schæf. Mss.]

[* 'Αψιδωτός, ἡ, ὄν, Arcuatus, Gl.]

¶ "Αψος, τὸ, Membrum. Od. Δ. (794.) Εἶδε δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἄψα πάντα, Soluta ei sunt omnia membra (dormienti.) Esse autem hic ἄψα i. q. μέλη, ostendit epith. quod somno tribuitur, λυσι-μελής: perinde ac si hic diceremus λύθεν δέ οἱ μέλη. Unde etiam refelli posse existimo alteram illam τοῦ λυσιμελής exp. ἀπὸ τοῦ λύειν τὰ μελεδήματα s. τὰς μελεδῶνας. Ceterum vult Etym. ἄψα proprie esse Junctionuras membrorum, per catachr. autem pro Membris accipi, ab ἄπτω, ἄψω: et dici ἄψα, quasi τὰ ἐξ ἀλλήλων συγκείμενα καὶ συνηρμοσμένα. Hes. vero negat etiam plane aliud quam Junctionuras membrorum signif. Sed Suid. Etymologistæ assentitur; qui tamen quod ad etymum attinet, deducit ἀπὸ τοῦ ἐφάπτεσθαι ἀλλήλων. Præterea illud epith. λυσιμελής dubitationem hanc tollere videtur. Quanquam si quis in Hom. I. c. ἄψα Junctionuras membrorum interpr. sensus idem maneret. Affert autem Etym. h. I. Nicandri, Τῶν δέ τε καμνόντων ὀλίγος περὶ ἄψα θυμός. [Apoll. R. 2, 199. ὀλίγος περὶ ἄψα θυμός pro σῶμα. Oppian. H. 3, 538. δεσμοῦ ἄψα.] "Αἴψα, "Hes. exp. τὰ μέλη, Membra, sed annotans, quos- "dam scribere ἄψα, et quidem rectius." ["Αψος, Valck. Animadv. ad Ammon. 121. "Αψος, Toup. Opusc. 2, 28. Emend. 2, 18. ad Charit. 756. Huscck. Anal. 171." Schæf. Mss. "Regionis pars, Orph. Arg. 737." Wakef. Mss.]

'Απτός, (ἡ, ὄν,) q. d. Tangibilis, Qui tangi potest, Sub tactum cadens. Cic. ἀπτόν ἐστι vertit alicubi Tangi potest. Alibi reddit Tangitur. Alibi interpr. Sub tactum cadit. Sed et Tractabile dixit, quod Plato dixerat ἀπτόν in Timæo. Harum autem interpr. testimonia e meo Cic. Lex. petere potes. Plut. (9, 730.) Οὔτε ὁρατὸν, οὔτε ἀκουστὸν, οὔτε ἀπτόν, οὔτε ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσι γνωστὸν. ["Galei Myth. 546." Wakef. Mss.]

"Ααπτος, ὁ, ἡ, q. d. Intangibilis, vel Non tangendus, ap. Hom. Cujus tamen vocis controversa est ap. Gramm. derivatio, ut ex his patebit, quæ olim ex illis annotavi. "Ααπτος, q. d. Non tangibilis. Vel, Non tangendus, et Evitandus. Aut, Lædi nescius, Qui lædi non potest, Cui noceri non potest. "Ααπτοι χεῖρες ap. Hom. et Hesiod. aliquot ll., ἅς οὐ δύναται τις ἰάψαι, τουτέστι βλάψαι, Quas nemo potest lædere, Lædi nescias, q. d. Inviolabiles. Nam ab ἰψ fit v. ἰάπτω, unde nomen ἰα-πτος: cui præfixo α priv. ἀαπτος, et sublato ι, ἀαπτος. Aut, si α primum sit ἐπιτατικόν, exp. Quæ valde pos- sunt lædere. Etym. et Suid. ex Herodian. Idem Etym. ponit et aliam derivationem, ab ἄπτω pro ἄπτομαι, Tango, ὧν οὐκ ἂν τις ἄψαιτο, Quas nemo possit attingere: quasi ἀπροσίτους, ἀπροσπελάστους, Inaccessas, Ad quas prope accedi non possit, aut accedendum non sit. Hes. exp. et ἀπτοήτους, Inter- ritas, Imperterritas; quæ exp. est Aristarchi, ut testatur Eust. Idem ait Aristoph. scripsisse ἀέπτους per ε, quasi ἀρρήτους, Iueffabiles. Vel, Quas sequi nemo possit. Ego illam deductionem ab ἄπτομαι, ut sim- plicissimam, ita tutissimam esse existimo. ["Heyn. Hom. 4, 150. 6, 385." Schæf. Mss. "Formidabilis, Oppian. 5, 629." Wakef. Mss.]

'Απτικός, (ἡ, ὄν,) Tangendi vim habens, Tangendi facultate præditus. Et ἀπτική αἴσθησις, q. d. Tac- tivus sensus aut tactorius, et ἀπτική δύναμις, Tactiva

vis. Et ἀπτικώτατος, pro Tangendi vim præcipue s. præ ceteris obtinens; ut lingua est ἀπτικώτατος μέ- ριον: nam gustus est quædam tactus species. ["A- ristot. de Anima 3, 12." Routh. Mss. Idem de Patt. Anim. 2, 12. γλῶττα ἀπτικωτάτη. "Thom. M. 632." Schæf. Mss.]

[* Κηριάπτης, Ceriforus, Gl.]

[* "Απτρα, ἡ, ἡ τοῦ λύχνου θρυαλλίς, ET 'Απτρίον, τὸ, Schol. in Dionys. Thracem, ap. Bekk. Anecd. Gr. 794. Bast. ad Greg. Cor. 28.]

'Ανάπτω, Adalligo, Religo, Appendo, Suspendo ad. Od. T. (274.) Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε, χρυσόν τε. Ubi Eust. ἀνῆψεν vult esse ἐξέδησεν, vel ἀνέθετο, aut ἐξήρτησεν, ut, cum dicitur βρόχον ἀνῆψε. Idem alibi docet ἀνῆψθαι ἐκ τινος τόπου dici πέρατα σχοινίων, pro ἐκδεδέσθαι, exp. h. I. Od. M. (51.) ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆψθω. Apoll. R. 2, (160.) τῇ καὶ τὰ περὶ πρυμνήσι' ἀνῆπτο. Sed et ἀναψόμεθα act. si- gnif. pro Religabimus, ex Eur. Med. (798.) citatur, Ἐκ τῶνδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων. Et e Philostr. B 'Αναψάμενοι τὸ πλοῖον. • || 'Ανάπτομαι, Circumjicio, Induo: ut Anthol. στέρνοις νεβρίδ' ἀναπτομένη: unde metaph. τάρβος ἀνάφομαι Apoll. R. (2, 643.) pro περι- θήσομαι: in quo cum arbitror imitari illam Hom. me- taph. (Od. I. 214.) ἐπιειμένος ἄλκην, aliaque hujus- modi. 'Ανάπτομαι ἐν καμάτοις citatur ex Eod. pro κείμαι.

'Ανάπτω, Circumpono, Appono alicui quasi ei alli- gans; ut μέμψιν ἀνάπτειν τινί, Anthol. quod videtur dictum ad imitationem Hom. phrasis μῶμον ἀνάπτειν, Od. B. (86.) ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι, quod quidam exp. Notam inurere; sicut et ap. Apoll. R. 2, (245.) τί νύ τοι τόσα κήδε' ἀνῆπται; Cur tibi tot dolores sunt inusti? Bud. scribit ἀνάπτειν μῶμον sibi videri di- ctum translatione sumta ab iis, qui ridiculum quid suspendunt iis, quos ridere volunt. Sequendo autem hanc Bud. exp. ἀνάπτειν proprie esset Appendere, i. e. Ad aliquem suspendere. || 'Ανάπτω, Attribuo, Tri- buo, Acceptum fero. Plut. Probl. Τὰ μὲν πλείστα τῶν γαμικῶν εἰς τὴν Ἥραν ἀνῆπτον. Ibid. Μοναίῃ τὴν χάριν ἀνάπτων, Beneficium acceptum ferens. Idem; (1, 172.) Τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς πολιτείας εἰς τὸν Πύθιον ἀνῆψε. Sic et alibi utitur eodem modo. Alex. de Fato, 'Ανάπτειν εἰς ἑαυτὸν αἰτίαν τῶν γινο- μένων, Sibi causam vindicare. Exp. etiam ἀνάπτειν τινί in hujusmodi locis. Referre ad aliquem, i. e. Re- ferre rem quampiam ad aliquem tanquam ejus aucto- rem. Existimo autem, qualem habet metaph. ἀνάπτω in hujusmodi loquendi genere, talem habere prope- modum v. Pendere ap. Lat., ut, cum dico, Salutem meam e tua pendere humanitate existimo: perinde est ac si ita loquerer, Τὴν ἐμὴν σωτηρίαν ἀνάπτω τῇ σῇ φιλανθρωπίᾳ: ut hic ἀνάπτω proprie sit Appendo; sicut in præcedenti locutione ἀνάπτειν μῶμον. Vide- rint tamen VV. DD. a bene judicem.

'Ανάπτω, Adalligo, Philostr. V. A. 6, 11. γράς ἀνημμένοι κόσκινα, ut Horat. Suspensi lævo loculos tabulamque lacerto. Apoll. R. 2, 214. χάριν τοι ἀνάπτομαι. "Porson. Med. p. 13. Epigr. adesp. 420. Musgr. Ion. 1491. Herc. F. 35. 478. T. H. ad Ari- stoph. Π. 189. Jacobs. Animadv. 265.; Anth. 6, 62. 126. 7, 75." Schæf. Mss. Apoll. R. 3, 829. ἀνῆψατο χερσὶν ἐθείρας. "Ανάπτω, Refero, Plut. 1, 67. Julian. 82. 'Ανάπτω τί τινος, Oppian. H. 3, 534. 'Ανάπτομαι, Induo sibi, Philostr. 581. Sibi acquiro, Philo J. 482. Philostr. 194. 367. Dedico, Ælian. H. A. 647. In meam potestatem redigo, Philo J. 1, 19. In me ha- beo, 39. Philostr. 584. Surgo, Phot. Bibl. 476. Ex- truo, Ædifico, Theodor." Wakef. Mss.]

'Ανάπτω, Accendo, Incendo. Plato Timæo, Φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν ἐν τῇ πρὸς γῆν δευτέρᾳ τῶν περιόδων, Cic. interpr. Deus ipse solem quasi lumen accendit ad secundum supra terram ambitum. 'Ανάπτομεν itidem exp. Incendimus s. Adolemus in hoc Nonui hemisti- chio, ἀνάπτομεν ὄργια βωμοῖς. Et Πῦρ ἀναπτόμενον ὑπὸ τῶν παρθένων, Plut. Camillo. || Item ἀνάπτω, Incendo, metaph. Suscito, Exuscito. Chlrys. Μηδὲ τὸ κοιμηθὲν ἤδη πένθος ἀνάψαι πάλιν. Æschin. (51.) Κάν- ταῦθα ἀναφθέντος τοῦ δήμου καὶ πάλιν ἰσχύσαντος. || 'Ανάπτω τὸ πνεῦμα, pro Spiritum traho, citatur ex

Aristot. Probl. in VV. LL. || 'Ανάπτωμαι, Incendor. Item metaph. Exuscitor, sequendo signif. activæ vocis. Exempla etiam quædam cum exemplis act. vocis habes. [Gl. 'Ανάπτω' Suscito. "Diod. S. 2, 528. ad Charit. 633. 778. Musgr. El. 801. Jacobs. Anth. 11, 186." Schæf. Mss. "Cum gen., Philostr. 6." Wakef. Mss.]

["'Ανάπτω, Eur. Phœn. p. 92. Valck. : ad Lucian. 1, 521. Musgr. Med. 107. Andr. 1196. Brunck. Bacch. 172. Valck. Phœn. 215.; Animadv. ad Ammon. 221. Toup. Opusc. 1, 276. Fischer. Anacr. 15. Valck. Hippol. 246. 249. ad Herod. 173. ad Lucian. 1, 349. ad Charit. 281. Brunck. Orest. 608. Boissonad. Philostr. 462. 643. Lobeck. Aj. p. 252. Dedico, ad Il. Ω. 605. ad Od. B. 86. 'Ανάπτωμαι, ad Diod. S. 1, 692. Jacobs. Anth. 11, 74." Schæf. Mss.]

["'Αναπτέον, Strabo 93." Wakef. Mss.]

"'Αναμμα, τὸ, Id ipsum quod ἀνῆπται et acten-
"sum est, Ignis s. Fax accensa et ardens: Apud
"Suid. Τὸν μὲν ἥλιον, ἐκ μεγάλης θαλάττης νωθρὸν
"ὄντα ἀναμμα. At ἀνάμματα, τὰ, significare Recor-
"dationes, ut VV. LL. tradunt, falsissimum est. Vel
"enim declarantur ea voce Accensi ignes, Accensæ
"faces; vel, Enodia, et τὰ μὴ ἔχοντα ἄμματα: in illa
"significatione, a nom. sing. ἀναμμα, in hac ab ἀνάμ-
"ματον." [Heyn. ad Schowii Heraclidis Alleg. p. xliii. Pseudo-Longin. 32.: Diog. L. Zenone 145. et
Plut. 9, 525. νωερὸν ἀνάμμα. "Eust. Il. 976, 51.
Clem. Alex." Wakef. Mss.]

"'Αναψις, ἡ, Accensio, interdum et * ἀναζωπύρῃσις,
"Ignis extincti suscitatio." ["Dionys. H. 1, 121.
Schol. Soph. Œd. T. 21." Scott. App. ad Thes.]

["'Ανάπτῃς, ὁ, Greg. Naz. Or. 32. δήμουν ἀνάπτει.]

"'Αναπτικὸς, (ῖ), ὄν,) Incendiarius, VV. LL. Signifi-
"caret potius Incendendi vim habens s. Incendens."
[A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

"'Αναπτος, ὁ, ἡ, Intactus, Hesychio ἀληπτος,
"* ἀπίαστος, Qui prehendi nequit, vel Non prehen-
"sus." [Schol. Aristoph. Θ. 897. "Accensus, Nonn.
Jo. 18, 86." Wakef. Mss.]

["'Αντανάπτω, Theodor. Diacon. Acroas. 1, 188." C
Boissonad. Mss. "Pisid. de M. O. 1494." Kall. Mss.]

"'Εξανάπτω, cum gen. et accus. Appendo aut Sus-
"pendo ad, vel ex. Eur. Iph. T. (1350.) οἱ δ' ἐπωτίδων
"Ἀγκυραν ἐξανῆπτον, pro ἀνῆπτον ἄγκυραν ἐξ ἐπωτίδων,
Anchoram ex epotidibus suspendebant. Alii autem in-
"terpr. Anchoram de epotidibus demittebant. [Ibid.
1408.: Or. 826. ἐξανάψη δύσκειαν. Strabo 423.
Plut. 9, 13. "Valck. Hippol. p. 249. Epigr. ades-
p. 1." Schæf. Mss.]

["'Διανάπτω, Annecto, Adalligo, Constipo, ἀνά-
"πτω, Strabo." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611. 4.]

["'Επανάπτω, Pisides ap. Suid." Kall. Mss.]

["'Περιανάπτω, Jo. Damaſc. Ep. ad Theoph. de
"Imagg. 116. Combef." Boissonad. Mss. "Apoll. R.
2, 160." Wakef. Mss.]

["'Προσανάπτω, Adjungo. Schol. Aristoph. O. 568.
"Ad Dionys. H. 1, 273." Schæf. Mss.]

["'Υπανάπτω, Tzetz. Chil. 2, 524. Eumath. 70.
Const. Manass. Chron. p. 64(=55. Meurs. 78. 120.)
Psellus in Cantic. Cant. ad c. 3, 7." Boissonad. Mss.
"Ignat. Mart. 4. p. 164." Kall. Mss. "Subincendo,
Eust. Ism. p. 70." Wakef. Mss.]

'Ανθάπτωμαι, Vicissim aliquid aggredior, Vicissim
manus injicio, Bud. ex Herod. (7, 138.) Exp. ab eod.
Capessō: et citantur hæc exempla. Plato de Rep. 7.
(149.) Καὶ πείθειν—ἐπὶ λογιστικὴν ἵεναι, καὶ ἀνθά-
"πτεσθαι αὐτῆς, μὴ ἰδιωτικῶς. Idem in Epist. dixit, ἔργον
ἀνθάψασθαι. Itidem Arrian. 'Επεὶ * μαλθακῶς ἀνθή-
"ψαντο τοῦ ἔργου. Thuc. 8. (97.) 'Ανθάπτεσθαι τῶν
πραγμάτων, i. e. ἀντιλαμβάνεσθαι, Capessere res, i. e.
rerum administrationem. Hujusmodi autem in Il. va-
cat præpositio. || Capitur etiam pro Attingo, At-
"tactu lanio. Aristoph. (B. 474.) "Ἐχιδνά θ' * ἑκατογ-
κέφαλος, ἡ τὰ σπλάγχνα σοῦ διασπαράξει, πλεονόμων
τ' ἀνθάψεται. || Dicitur etiam ἀνθάπτεσθαι φρενῶν, ut
Lat. Tangere animum res, quæ tristitiam nobis affert,
Eur. Med. (55.) || 'Ανθάπτεσθαι capi etiam videtur pro
Increpare, s. Reprehendere, sicut ἀντιλαμβάνεσθαι in-
"terdum. Thuc. 8. p. 279. Διόπερ καὶ περὶ τῆς μισθο-
φορᾶς οὐκ ἐντελούς οὕσης * μαλακωτέρως ἀνθίπτετο.

Ubi quidam signif. putant Increpabat. Nam Vallæ
certe interpr. nulla iniri ratio potest: Eoque libentius
ferebat stipendium non esse persolutum. [Blomf.
Æsch. Pers. 709. "Soph. Trach. 780. * διώδυνος
Σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο." Seager. Mss.]
"Ἀντάπτωμαι, Ion. pro ἀνθ., E diverso manus inji-
"cio. Et ἀντάπτωμαι τοῦ πολέμου, E diverso bellum
"suscipio. VV. LL. ex Herod." ["'Ανθάπτωμαι,
Valck. Hippol. p. 197. Wakef. S. C. 1, 99. Cattier.
87. Porson. Med. p. 82." Schæf. Mss.]

'Αφάπτω, Suspendo: unde ἀπαμμένος, pro Suspend-
sus, Herod. (2, 121.) ab ejus pass. voce. Idem, (1,
214.) 'Εναπῆπται αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸν ἀσκὸν, De-
"misit vel Affixit in utrem cruore plenum. [Alii legunt
ἐναπῆκε.] 'Αφάπτω item Applico, Admoveo, Suid.
Hactenus Bud. Suid. tamen ἀφάπτειν exp. προσκολλᾶν
in Appiano, Ξύλα, ἃ ἐμελλον ὡς καταπέλτας ἐκ χειρὸς
ἐς τοὺς ἐλέφαντας ἀφάπτειν. [Theocr. 25, 52. Alci-
phr. 3, 22. "Wessel. Herod. 160." Schæf. Mss. "Alligo,
LXX. Interpr." Wakef. Mss.]

"'Αφάψαι, Hesychio est non solum συνδῆσαι, ut
"Suidæ quoque προσκολλῆσαι, sed etiam μύξαι."

["'Εναφάπτω, Immitto. Aristot. de Cælo 3, 3. He-
rod. 1, 214. "Wessel. ad Herod. 101." Schæf.
Mss.]

'Ενάπτω, Alligo, Adalligo. Item Illigo. Suid. ἐν-
"άπτοντες exp. ἐκδεσμοῦντες, Alligantes, in h. l. Τὰς σχε-
"δίας εἰς τὰ περὶ τὸ χεῖλος πεφυκότα τῶν δένδρων ἐνά-
"πτοντες. Basil. de vipera illa, cujus mentio fit Act.
Apost. Οὐχ' ὁρᾷς ὅτι φρυγανίζομένῳ τῷ Παύλῳ ἐνάψας
ὁ ἔχης, οὐδεμίαν προσετρίψατο βλάβην, Cum se illigas-
"set Paulo. 'Ενάπτειν Bud. exp. etiam Innectere, Com-
"mittere, Adjungere. || Et pass. 'Ενάπτωμαι pro Alli-
"gor; Annector. Item Committor, Coagmentor: unde
θώρακος κύτει 'Ενημμένῳ, Aristoph. (El. 1225.) Com-
"misso, Coagmentato. Est ἐνημμένος et Indutus; ut
ap. Eund. (Ἐκ. 80.) διφθέραν ἐνημμένους. Sic et ἐνήπται
ap. Lucian. (3, 82.) Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνήπται τὴν
τοῦ λέοντος. Sed et ἐναψάμενος ead. signif. ap. Eund.
(1, 111.) 'Εναψάμενος διφθέραν ἐργάζομαι τὴν γῆν.
["'Αἰθίοπες δὲ παρδαλέας τε καὶ λεοντέας ἐναμμένοι,
Herod. 7, (69)." Brunck. Mss. "Eur. Ion. 1491.
Περθένια δ' ἐμᾶς ματέρος Σπάργαν' ἀμφίβολά σοι τάδε
ἐνήψα, Indui." Seager. Mss. "Induo, Philostr. 156.
Alci-
phr. 446. Galei Myth. 203. Induor, Phorn. 70.
Villois. Anecd. Gr. 1, 29. Diog. L. 5, 21. Dio Chrys.
1, 231. 2, 84. et passim." Wakef. Mss.]

'Ενάπτωμαι, Tango, Attingo. Aristot. Metaph. 1.
Οὔτοι δὲ δὴ πάντες τῆς τοιαύτης αἰτίας ἐνημμένοι εἰσὶ,
pro Attigerunt hujusmodi genus causæ. Et paulo
post, ἤψαντο pro eod. dicit, Οὔτοι μὲν οὖν ταύτης τῆς
αἰτίας ἤψαντο μόνον. Bud.

["'Ενάπτωμαι, Jacobs. Animadv. 278. Anthol. 9,
293. 11, 74. ad Diod. S. 1, 692. Aristoph. Fr. 241.
Boissonad. Philostr. 324. 380. 579. 'Ενημμένους. Toup.
Append. in Theocr. 37. Wakef. S. C. 1, 70. Wessel.
Diod. S. 1, 15.; Herod. 541." Schæf. Mss.]

'Ενάπτω, Incendo: ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη, Ari-
stoph. [El. 1031.] "Xen. Œn. 352(sic)." Wakef. Mss.

["'Ενάπτω, ad Lucian. 1, 345. 349. ad Charit.
D 281." Schæf. Mss.]

"Εναμμα, (τὸ), Vinculum. "Εναμμα τῆς ἀγκύλης, Plut.
(2, 629.) Amentum jaculi, vel Nodus amentū jaculi.
[Diod. S.: Menander ap. Clem. Alex. Str. 5. p. 605.
βελόνης. "Luzac. Exerc. 153. (Amictus,) Wessel.
Diod. S. 1, 15." Schæf. Mss.]

'Εξάπτω, Annecto, Innecto, Alligo. Item Appendo.
Lucian. (3, 83.) Οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει
ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς, i. e. Bud. interpr.
Cum enim pictori reliquum jam nihil esset, unde ca-
"tenularum extrema innecteret. Apud Alex. Aphr.
ἐξάπτειν τὸ βάρος, pro Appendere pondus. In VV.
LL. citatur e Plut. Themist. Τὴν γῆν ἐξῆψε τῆς θαλάσ-
"σης, pro Ad mare terram adjunxit, quæ interpr. mihi
non placet. Ex Eur. (Iph. A. 1216.) autem affertur
in iisdem, 'Ικετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν (Τὸ σῶμα
τοῦμόν), pro Tuis genibus supplex advolvor. 'Εξά-
"πτεσθαι pass. hanc etiam act. signif. retinet; nam
ἐξημμένος κορυφῆς ab Areop. dicitur pro A summitate
dependens; ut annotat Bud., qui et ἐξημμένους τὴν
πῆραν eod. dici modo tradit, quo ἐξηρημένους τὴν

πῆραν. Idem e Synes. affert, Τὰ τῆς σωματικῆς διαθέσεως ψυχικῆς αἰτίας ἐξήπται, pro Dependent a etc. Idem ἐξάπτεσθαι τῶν πολέμιων e Polyb. (1, 373.) et Plut. affert pro Hæreere vestigiis: h. e. E vestigio sequi et assequi. Vide Comm. p. 78. ["Clem. Alex. Pæd. 1, 4." Routh. Mss. "Markl. Iph. A. p. 170. 200. Musgr. 1449. ad Lucian. 2, 105. Boissonad. Philostr. 381. 'Εξ. λιτὰς, Musgr. Heracl. 227. (Orest. 377.) Invado, Diod. S. 1, 666. ad 1, 704. Τὸ ἐξημμένον, Schol. Aristoph. Π. p. 34. 'Εξάπτεσθαι naves captas, Diod. S. 1, 699." Schæf. Mss. "'Εξάπτομαι, Induor, Joseph. Anthol. 2, 34. Prehendere, Amplector, Eust. II. 539. Pugnam committo, Diod. S. 11, 14. 'Εξάπτομαι ἀληθείας, Phot. Bibl. 290." Wakef. Mss.]

'Εξάπτω, Accendo, Succendo. Plato Epist. 7. 'Εξάπτει τὸν χυμὸν. Synes. Ep. Τὸν ἐνόντα σμικρὸν ἐτι τῆς ὀρθοδοξίας σπινθήρα θάλλει τε καὶ ἐπιπλέον ἐξάψει. Et, 'Εξαπτόμενα καὶ σβεννύμενα, ap. Eund. [Gl. Accendo. 'Εξάπτω ἐς θυμὸν, ἐς ἔρωτα, ἐς οἶστρον, Ælian. H. A.: Τῶν ἀνέμων ἐς κύματα ἐξαπτόντων τὸν κόλπον καὶ ἐκμαιόντων, 14, 26.: Βορρᾶς ἐπωθεῖ αὐτὸν καὶ ἐξάπτει κατιέναι ἄγριον. "Charito 482. 623. Jacobs. Anth. 6, 71. Wakef. Eum. 943. ad Pausan. 288. Brunck. Aristoph. 3, 57. 'Εξαφθεις, Dionys. H. 2, 930." Schæf. Mss. "Accendo pugnam, Plut. 'Εξασpero, Ælian. V. H. 2, 13." Wakef. Mss.]

["'Εξάπτω, Thom. M. 50. Toup. Opusc. 1, 407. ad Charit. 281. Mær. 169. et n.: Valck. ad Phalar. p. xix." Schæf. Mss.]

["*'Εξημμένως, Irate, Schol. II. I. 512." Wakef. Mss.]

["*'Εξαμμα, τὸ, Ansa, Themist. Or. 10, p. 166.: πυρὸς, Plut. 9, 773. "Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 28." Schæf. Mss.]

["*'Εξαμμαρίζω, Hesych. 1, 1309. 4." Dahler. Mss. "Heyn. Hom. 6, 438." Schæf. Mss. "Deligo, Implico, Apollon. Lex." Wakef. Mss.]

'Εξαψις, ἡ, Accensio, Inflammatio, Alex. Probl. ["Philo J. 2, 472, 7." Wakef. Mss.]

["* Προσεξάπτω, Magis accendo, Irrito. Joseph. A. J. 14, p. 700. τὴν ὀργήν. "Charito 482. 489." Schæf. Mss.]

["* Συνεξάπτω, Accendo. Plut. "2, 433. Clem. Alex. 274. 321. M. Anton. 9, 9. Heliod. Æth. 317." Wakef. Mss.]

["* Ὑπεξάπτω, Succendo, Inflammo. Ælian. V. H. 14, 41. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ οἴνου * ὑπαναφλεγόμενος καὶ ὑπεξαπτόμενος, ἐγένετο φονικώτερος. "Suid. v. Τονθορύζει." Boissonad. Mss. "Ælian. H. A. 793." Wakef. Mss.]

"Δυσέξαπτος, ὁ, ἡ, Qui ægre accenditur." [Plut. Romulo 27, p. 65. HSt. (sed v. Schneider. Lex.) Αὕτη γὰρ ψυχὴ ξηρὴ, ἀρίστη, καθ' Ἡράκλειτον, ὥσπερ ἀστραπὴ νέφους διαπταμένη τοῦ σώματος ἡ δὲ σώματι πεφυρμένη, καὶ περίπλεως σώματος, οἷον ἀναθυμιάσις ἐμβριθὴς καὶ ὀμιχλώδης, δυσέξαπτός ἐστι καὶ δυσανακόμιστος. "Wakef. Eum. 262." Schæf. Mss.]

["* Εὐέξαπτος, ὁ, ἡ, Accensu facilis, Qui facile accendi potest. M. Anton. 9, 9, p. 268. "Ὅτε καὶ πᾶν τὸ ὕλικὸν τὸ ὀλίγῳ ξηρότερον, εὐέξαπτον εἶναι. "Const. Marnass. Chron. p. 87." Boissonad. Mss. Eust. 87, 27= 65, 43. "Villois. Anecd. Gr. 1, 224." Wakef. Mss.]

'Εφάπτω, Alligo. 'Εφάψαι, inquit Hes., δῆσαι ἱμάντα. Et pass. 'Εφάπτομαι, Alligor. Item Impendeo, ut, quod supra caput alligatum est, illi impendet. II. B. (15.) Τρώεσσι δὲ κίχ' ἐφήπται, pro ἐπήρηται, Impendent, Bud. ["(Astringo,) Brunck. Antig. 40." Schæf. Mss.]

'Εφάπτω, Accendo. A cuius pass. ἐφημμένος, Accensus, Ardens. Et metaph. νεῖκος ἐφήπται, Contentio exarsit. II. Φ. (513.) 'Εξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφήπται. [Pass. Accendor, Eur. Bacch. 777.]

'Εφάπτομαι, Attingo, Contingo. Et Pertineo, Attingeo, inquit Bud. subjungens ex Aristot. Ethic. 3. Οὐδὲ δὴ ἐν ἀπάσαις ταῖς ἀρεταῖς τὸ ἡδέως ἐνεργεῖν ὑπάρχει, πλὴν ὅσον ἐφάπτεται τοῦ τέλους, Attinet ad finem bonorum. Interdum pro simpl. Tangere: ut τῆς κεφαλῆς ἐφίψατο. Et ap. Soph. (Aj. 1172.) Ἰκέτης ἐφάψαι πατρός. Apud Plut. quoque ἐφάπτεσθαι, pro Attrectare sumi testatur Bud. || 'Εφάπτομαι, Capesso, vel rursus Attingo signif. putat Bud. ap. Plat. de LL. 10. Ὅπόσοι πρόποτε τῶν περὶ φύσεως ἐφίψαντο ζητημά-

των. Idem Bud. ἐφάπτομαι, inquit, Capesso; unde συνεφάπτομαι, Simul suscipio et aggredior. Plut. pro Aggredior opus faciendum. Plato pro Assequor: ut ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας. Hæc Bud. Videtur autem a Plut. Numa dici ἐφάπτεσθαι θεοῦ νοήσει sensu eod. quo a Plat. ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας: ut sit Deum assequi mente, s. intellectu. Exp. tamen et Deum intelligere, vel percipere. || 'Εφάπτομαι, addit Bud., Vindico, i. e. ἀντέχομαι. Plato de LL. 337. ["Theognis 6. σὲ θεὰ τέκε πότνια Λητώ, Φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφάψαμένη." Seager. Mss. "Ad Charit. 623. 'Εφάπτομαι τινος, Tango aliquem, Longus 7. Villois." Schæf. Mss. "Amplector, Simm. 3. Affecto, Eur. Ion. 1076. Attingo, cum dat., Pind." Wakef. Mss.]

["'Εφάπτομαι, Abresch. Lect. Aristæn. 63. Wasenb. ad Hom. 136. Wessel. Herod. 95. Wyttenb. Select. 355. ad Herod. 668. 'Επὶ—ἐάφθη, Heyn. Hom. 6, 467. 605." Schæf. Mss.]

["'Εφάπτω, ab h. v., quod Ionice ἐπάπτω sonat, formatur partic. pass. ἐπαμμένος, Indutus, Præditus. Herod. 8, 105. Παῖδες εἶδεος ἐπαμμένοι, Speciosa forma præditi: 1, 199. de virginibus, Εἶδεός τε ἐπαμμένοι καὶ μεγάθεος." Schweigh. Mss. Soph. Antig. 40. Trach. 933. Chandler. Inscr. II. 150. Pind. O. 1, 138. 9, 19. P. 8, 86. N. 8, 60. I. 4, 20. "'Εφάπτω, Heyn. Hom. 8, 210. 'Επάμμεναι (sic,) Heyn. Hom. 8, 206. 'Επαμμένος, Casaub. Athen. 1, 70." Schæf. Mss.]

["*'Εφαπτέον, Clem. Alex. Pæd. 2, 9, p. 218= 187." Kall. Mss.]

'Εφαμμα, vide 'Εφαπτίς.

["*'Εφαμμαρίζω, (Alligo,) Hesych. 1, 1309. 4." Dahler. Mss.]

'Εφαψις, (ἡ,) Vincitura, ut exp. a Bud. in h. l. Gal. "Ὀνυχές εἰσι δέρματος ἐφαψίς: [sed v. Schneider. Lex., ubi et e Procli Paraphr. Ptolem. p. 36. 'Εν ταῖς ἐφαπτίσι, affertur. "Tactus, Schol. Apoll. R. 1, 842. Æsch. Suppl. 46." Wakef. Mss. In Æsch. I. c. ἐφαψιν legitur.]

'Εφαπτίς, ἰδος, ἡ, Vestis militaris genus. Utebantur et Græci equites, inquit Bayf., eo genere vestis, quam ἐφαπτίδα appellat Athen. 5. Πάντες οἱ προεφημένοι εἶχον πορφυρᾶς ἐφαπτίδας, πολλοὶ δὲ διαχρύσασιν καὶ ζωωτάς. Bud. quoque ex eod. loco Vestem militarem fuisse probat. Hinc fit, ut ἐφαπτίς Sagus aut Paludamentum a nonnullis reddatur. J. Polluci certe est συστρεμμάτιον τι φοινικεῖον ἢ πορφυροῦν, δὲ περὶ τὴν χεῖρα εἶχον οἱ πολεμοῦντες ἢ οἱ θηρώντες. Ubi suspicatus sum aliquando tale quid ab eo intelligi, quale est quod vocamus Echarpe. In VV. LL. citatur ex Josepho A. J. ἐφαπτίς pro ἐπωμῖς, Superhumerales, Ceterum ap. Strab. ἐφαπτίδας mulieribus etiam tributum invenio, 7. (451.) Προμάντεϊς ἱέρειαι, * πολώτριχες, λευχείμονες, * καρπασίνας ἐφαπτίδας ἐπιπεπορημέναι. AT "Εφαμμα generaliter signif. videtur Quodvis indumentum genus. A Suida certe exp. generali vocabulo περίβλημα, afferente etiam Polybii locum: ap. quem ita legitur 2, (28,) nam a Suida paulo aliter scribitur: Οἱ δὲ Γεσσάται, ὑπολαβόντες οὕτως ἔσσεσθαι πρακτικώτατοι, διὰ τὸ τινος τῶν τόπων βατώδεις ὄντας ἐμπλέκεσθαι τοῖς ἐφάμμασι, γυμνοὶ μὲν αὐτῶν τῶν ὅπλων κατέστησαν τοὺς σάγους ἀπορρίψαντες. Ubi observandum, quod generali voce ἐφάμματα vocarit, postea particulari σάγους dixisse. Ceterum ἐφαπτίς et ἐφαμμα hic posui, quod majori cum ratione videantur ab ἐφάπτω deduci signif. Annecto et Vincio, aut ab ejus pass. quam ab ἐράπτομαι quod Attingo declarat; nam ea, quibus amicumur, corpori velut circumalligata esse videntur. ["'Εφαπτίς, H. Stephani interpretationem probat et firmat Holsten. Epist. Append. Nov." Boissonad. Mss. "Εφαμμα, Athen. 196. "Nexus, Polyb. 116. 'Εφαπτίς, Appensus, Alligatus, Hesych. et v. Κρενωτήν." Wakef. Mss. "Ad Mær. 139." Schæf. Mss.]

["'Εφαπτός, (ἡ, ὄν,) Hesychio ὑπὸ θεοῦ κεχαρισμένος." [Idem in v. Λόκη.]

["'Εφάπτω, (ὁ, ἡ,) exp. Captator. Æsch. Suppl. (736.) p. 332. Ἰσως γὰρ ἡ κηρύξ τις ἡ πρέσβις μόλοι, "Ἀγεῖν θέλοντες ῥυσίωιν ἐφάπτορες. Ubi Schol. ῥύσιν ἐφάπτορες exp. ἐνεχυράζοντες ἡμᾶς διὰ τινος ἀρπαγῆς: alii, Captis pignoris nos coercentes.

“P. 322. (417.) idem poeta dixerat, Καὶ μήτε δῆρις ῥυσίων ἐφάπεται, quod itidem interpretabimur Ca-
“ptabit.” [Orph. H. 50, 7. ubi v. Hermann. “Æsch. Suppl. 318. 544.” Wakef. Mss.]

Ἀνέφαπτον, Intactum. Vide exemplum ap. Suid., qui tamen ἀψηλάφητον exp. [Schneider. Lex.]

Παρεφάπτομαι, Leviter attingo, inquit Bud., Stringo, h. e. προσψάω. Plut. (8, 266.) Ἡ δὲ τῶν θεῶν τάξις καὶ δημιουργία τὴν δευτέραν πρόνοιαν δηλοῖ, καὶ πῶς καὶ τρίτης παρεφάπτεσθαι ἔοικεν. Et addit, Minus est παρεφάπτομαι quam συνεφάπτομαι ap. Eund. 753.

[* “Προσεφάπτομαι, Nicet. Callist. 1. p. 14.” Kall. Mss.]

Συνεφάπτομαι, Simul capesso, Simul suscipio et aggredior, ut modo dictum fuit. Sic Plut. (2, 621.) Παρεκάλει τῆς διακονίας συνεφάπασθαι. Sic ap. Eund. (1, 621.) Τὴν θεὸν οὐκ ἀποστατοῦσαν, ἀλλὰ συνεφάπτομένην τοῦ ἔργου καὶ συνεπιτελοῦσαν. Sub. autem dat. personæ; nam proprie dicitur συνεφάπτομαι σοι τοῦ ἔργου, Tecum opus aggredior. Quod exp. etiam Αἰτατο te in opere. Chrys. Θεοῦ δὲ ῥοπή συνεφάπτεται τῶν πόνων ἡμῶν, Nostros labores sublevari. Lucian. Παρακαλοῦντες τὰς θεὰς συνεφάπασθαι τοῦ συγγράμματος. Plut. Galba, Πολλοὶ τοῦ φόνου μὴ συνεφάπτεσθαι, Qui ceteris in perpetranda cæde adjuutores non fuerant. Vel, Qui operam suam in perpetranda cæde non præstiterant. Verti etiam potest, Qui manus cædis immunes habebant, præsertim cum ἐφάπτεσθαι sit manuum. || Συνεφάπτεσθαι paulo aliter ap. Athen., ubi dicuntur Stoici συνεφάπτεσθαι τῆς ἡδονῆς, Simul cum aliis voluptatem capessere, ut ejus fautores. Bud. tamen simpl. Simul capessere et suscipere exp. Athenæi autem locus est hic, Καὶ τῶν Στωϊκῶν τινὲς συνεφίησαντο ταύτης τῆς ἡδονῆς. || Συνεφάπτομαι, inquit Bud., minus est quam συναίρομαι, quasi Summis digitis attingo, vel Simul opus attingo: non etiam Tollo et in humeros suscipio. Hæc quidem ille; sed ego et συναίρεσθαι et συνεφάπτεσθαι et συλλαμβάνεσθαι, tria verba tribus diversis metaphoris indifferenter a Gr. scrip. tt. pro Adjuvare s. Opitulari poni observavi. [“Themist. 212. Plut. 1, 42. 2, 539. Philo J. Euseb. Phot. Bibl. 355.” Wakef. Mss.]

Καθάπτω, Annecto, Alligo, Appendo. Anthol. 4. τίς ὁ ψεύστας στυγνὰ καθάψε μάταν. Nam hic esse puto καθάψε pro καθῆψε, sicut μάταν pro μάτην. Xen. (K. 6, 9.) Ἐμβαλλέτω τὰ ἐνόδια εἰς τὰς ὁδοὺς, καθάπτων τοὺς περιδρόμους ἐπὶ τὴν γῆν. Synes. metaph. Καθάπτω τοιγαροῦν ὑμᾶς διὰ τῆς ἐπιστολῆς, i. e. Copulo et invicem devincio. At vero Act. Apost. (28, 3.) Καθῆψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ exp. Invasit manum ejus: sed ego duram esse hanc interpr. arbitror, cum nec in v. ἄπτω, nec in aliis ejus comp. ullum hujus signif. addatur exemplum. Malim igitur vertere, Illigavit se ejus manui; ut sit καθῆψεν pro καθῆψεν εαυτὴν: quod tamen et ipsum rarum esse fateor. Sed eod. modo Basil. dixisse mihi videtur ἐνάψας pro ἐνάψας εαυτὸν, in h. l. Φρυγανίζομένῳ τῷ Παύλῳ ἐνάψας ὁ ἔχcis: ubi eand. refert historiam. Nisi forte et hic ἐνάψαι dixisse Basil. pro Invasisse, dicat aliquis: verum is, quicunque sit, hoc dicto linguæ Gr. rudem se ostendet. Fateor tamen ad sensum aut nihil, aut parum interesse, utro modo καθῆψε τῆς χειρὸς interpr. In VV. certe LL. citatur etiam καθάπτουσι εἰς τὸ ὄστον, pro Os attingunt, ex Aristot. de Anim. 5. || Καθάπτειν et pro Induere. Soph. Tr. (1051.) Καθῆψεν ὦμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων Ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον. Non tamen simpl. hic est Induit, sed Induit velut illaqueando me illa et irretiendo: unde aptissime vertit Cic. vel potius Accius, Quæ me irretivit veste furiali inscium. Vide Καθαπτός. [Gl. Καθάπτω. Necto. “Toup. Opusc. 2, 75. Brunck. Antig. 1222. Musgr. Ion. 1006. Wakef. 1025. Lo-beck. Aj. p. 326. Markl. Suppl. 1211. Iph. p. 155. Thom. M. 480. Theocr. Epigr. 3. Archias 24. Wakef. S. C. 4, 114.” Schæf. Mss.]

Καθάπτομαι, Tango animum alicujus meis dictis. Il. A. (582.) Ἀλλὰ σὺ τὸν γ’ ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι. Ubi exp. etiam Demulce, Delinito. Quin-

etiam sunt qui καθάπτεσθαι interpr. Perstringere, Lacessere. At ego, cum videam καθάπτεσθαι tam in bonam, quam malam partem sumi in vett. poetis, aptiorem non mihi videor excogitare posse interpr. illa, Tango animum alicujus verbis meis; quod et ipsum in utramque sumi potest partem. Nam Eust. certe nequaquam subscripserim, scribenti in Od. B. 39. ἔπειτα γέροντα καθάπτομενος προσέειπε, esse καθάπτεσθαι simpl. τὸ ἀμείβεσθαι, vel ἀποτείνεσθαι διὰ λόγου πρὸς τινα. Et (Υ. 22.) καθάπτομενος φίλον ἦτορ, esse pro εαυτῷ λαλῶν: de q. l. postea dicam. Addit autem, ap. Hom. quidem posteros esse τραχύτερον ἐν λόγοις προσφέρεσθαι, cum gen. Sed et ap. Hesiod. (“Erg. 1, 330.) habemus χαλεποῖσι καθάπτομενος ἐπέεσσι, sicut in illo Hom. versu, et rursus Il. K. μαλακοῖς ἐπέεσσι: in quo Hesiodi loco καθάπτομενος redditur Incensens, habita sc. illius loci duntaxat ratione. Sed et Il. O. 127. ἡ δ’ ἐπέεσσι καθάπτετο θυρὸν Ἀρηα, licet non addatur χαλεποῖσι, aut hujusmodi quidpiam, talia tamen esse videmus, quæ sequuntur, ut non male hic fortasse reddatur Perstringebat, vel Increpabat. At, cum dicitur Od. Υ. (22.) Ὡς ἔφατ’, ἐν στήθεσσι καθάπτομενος φίλον ἦτορ, nequaquam cum Eust. dixerim esse simpl. Se ipsum alloquens vel Seipsum compellans, sed Tangens animum suum his dictis et afficiens. Perinde ac si dixisset, Quæ verba animum ejus tetigere, ejusque motum compressere; sequitur enim, ἐν πείσῃ μένε.

Καθάπτομαι, ap. Hom. posteros in malam partem pro Perstringo, Incesso, Taxo, Mordeo dicaciter, Increpo. Thuc. 6, (16.) Ἐπειδὴ μου Νικίας καθήψατο. Lucian. (2, 788.) Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὕβρισταί εἰσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς, κ. τ. λ. Plut. (9, 394.) Ἡ δὲ Ἡροδότου κακοήθεια λειοτέρα μὲν ἐστίν, ἀμέλει καὶ μαλακωτέρα τῆς Θεοπόμον, καθάπτεται δὲ καὶ λυπεῖ μάλλον, ὥσπερ κ. τ. λ. Idem alibi, Καθήψατο πικρῶς Διομέδοντος.

Καθάπτεσθαι τῶν μαρτύρων, inquit Bud., est Testari, Testem laudare et vocare citareque. Herod. 8, (65.) Ταῦτα μὲν Δεκαῖος ὁ Θεοκύδης ἔλεγε, Δημαρίητον τε καὶ τῶν ἄλλων μαρτύρων καταπτόμενος, i. e. Eorum, quæ dicebat, gnaros esse aiebat et testes. Hæc Bud. E quo VV. LL. afferunt præterea, καθάπτεσθαι παρόντος ap. Herod. esse verbum juris, pro Præsentī manum injicere, i. e. Manu prehendere et proficiscenti obstare. || Καθάπτομαι σῶμα in iisdem citatur ex Eur. (Rhes. 202.) pro Induam corpus, item, Καθηψάμην τυραννίδος, c Plut. Solone, pro Tyrannidem invasi. Item, ex ejusd. Numa, Καθαψάμενος βαφῆς ἀκράτου καὶ ἰσχυρᾶς, pro Cui tinctura vehemens et acris inusta est. || Gal. καθάπτομενοι vult Hippocrati esse etiam αἰσθανόμενοι σφοδρῶς.

“Κατάπτομαι, Ion. pro καθ. Ex Herod. (8, 65.) κατάπτομαι μαρτύρων, Testes cito. Et, Κατάπτομαι τοῦ Δημαρίητου, (ibid.) Demaratum testem cito, Ad Demaratum refero.” [Sic 6, 68. Θεῶν τῶν τε ἄλλων καταπτόμενος ἱκετεύω, Deos obtestatus.]

[Καθάπτω, Arrian. Ep. 3, 20. Τοῦ τραχήλου μου καθάπτων, Collum meum contrectans, sed dubitat Schneider. Lex. “Cum accus., Καθάπτεσθαι ἀμάρτημα, Plut. Mor. 2, 967. Wytt.” Seager. Mss. Glossæ: Καθάπτομαι Taxo. “Καθάπτομαι, Thom. M. 480. Wakef. S. C. 4, 126. Heyn. Hom. 4, 155. 6, 345. 7, 29. 214. Boissonad. Philostr. 386. 501. De vino, Casaub. Athen. 63. Cum accus., Il. A. 582. ad Il. B. 203. Mori Ind. Xen. Hellen. ad Od. B. 77. Υ. 22. Wyttlenb. Plut. 1, 665. ad Herod. 468. Valck. Callim. 297. Herod. 648.” Schæf. Mss. “Culpro, Exprobro, Plut. 2, 171. Irascor, Nonn. 776, 1. Manus injicio, ut amicus, Quint. Sm. 2, 125. Adhæreo, cum gen., Plut. 4, 445. Increpo, Arat. 119. Induo remisse, sine zona, Eust. Dionys. P. 946. Sonitum percipio, Gal.” Wakef. Mss.]

Κάθαμμα, Vinculum, Nodus, ἄμμα, vide Καθαπτός. [Eur. Hipp. 676. “Valck. p. 238. Musgr. 671. Luzzac. Exerc. 20.” Schæf. Mss.]

Καθαπτός, (ῆ, ὄν,) Ligatus, Vincetus, Astrictus. Hes. καθαπτὰ λύεις Proverbium esse ait de illis, qui nodum aliquem solutu difficilem solvere conarentur. Sed alii

pro καθαπτὰ in hoc Prov. κάθαμμα legunt: cuius tamen locum perperam occupavit ap. Suid. vox κάθαμμα. Κάθαμμα λύειν, inquit Erasm., Nodum solvere, dicebatur qui negotium alioqui impeditum facile conficeret. || Aristoph. B. (1212.) θύρσοις καὶ νεβρῶν δοραῖς Καθαπτὸς, pro ἐνδεδνμένος, Suidæ, Indutus, Amictus. Existimo autem verbali καθαπτὸς sicut et v. καθάπτω, hanc etiam signif. dari quod, ut antea dixi, ea, quibus amicti sumus, velut circummalligata sint corpori. Hinc etiam ἔφαμμα pro περιβλήμα, ut supra dictum est. || Κάθαπτον, accentu in antepen. pro alia signif. vide ap. Hesych. || Καθαπτὸν ὄργανον, q. d. Tactionale, Quod tangitur, s. pulsatur. Sic dicitur ap. Athen. ut ἐντατὸν ὄργανον et ἐμπνευστόν. A Bud. καθαπτὸν exp. Tactionale. [“Eur. Hypsip. Fr. 1, 2. p. 449.” Seager. Mss. “Wessel. Diod. S. 1, 15.” Schæf. Mss.]

Καθαπτικοὶ λόγοι, Verba, quibus aliquem perstringimus, Mordacia dicta, Bud.

[* Παρακαθάπτω, Annecto. J. Poll. 1. p. 149.]

Περικαθάπτω, Alligo. Ap. Diosc. περικαθάπτονσιν ἄμβικα, Operculum alligant, Bud. Ego malim Circumalligant, si utriusque præpos. vis exprimenda sit. In VV. autem LL. περικαθάπτω exp. Apto, Pertracto, Cooperio; qui postremus error natus est, ut opinor, ex eo, quod alligandi operculi mentio fiat a Diosc. [“Plut. Antonio 1700. HSt. Ἐπεὶ δὲ ἀλιεύων ποτὲ καὶ δυσαγρῶν ἤχθετο, παρούσης τῆς Κλεοπάτρας, ἐκέλευσε τοὺς ἀλιεῖς, ὑπονηξαμένους κρύφα, τῷ ἀγκίστρῳ περικαθάπτειν ἰχθὺς τῶν προσαλωκόντων, i. q. περιπεῖραι.” Seager. Mss. Strabo 1115. “Med., Plut. 2, 364.” Wakef. Mss.]

[* Μεθάπτει, Anal. 2, 51. falsa lectio pro με θάπτει. “Μεθάπτω, Philostr. 760. 793.” Wakef. Mss.]

“Παράπτομαι, Obiter et in transcurso tango. Item, “Perperam tango, cum tangeudum non sit, Aberrante “manu attingo. In Hippiatr. Πρόσκαυσον, φυλασσόμενος μὴ παράψῃ τοῦ τένοντος. Exp. etiam Demul- “cendo decipio.” [“Attingo, Epiphan. Hær. 63, 4. Hippol. in Theoph. 3. p. 262. Fabr.” Routh. Mss. Schol. Lycophr. 309. Οἱ δὲ φασιν, ὅτι τὰ ἔντερα αὐτοῦ ἐξεκλίσασαι, παράπτουσι τῷ τροχῷ. Πλάτα χερσὶ παραπτομένα, Soph. Œd. C. 717. ubi al. παραπεπταμένα. “Plut. Ag. et Cleom. 1508. HSt. Ἡδὴ δὲ κειμένων ἀπάντων, ἐπιπορευόμενος ὁ Παντεὺς, καὶ τῷ ξιφιδίῳ παραπτόμενος καθ’ ἑκάστον, ὑπεπειράτο μὴ τις διαλαυθάνοι ὧν.” Seager. Mss. “Ad Timæi Lex. 81. ad Lucian. 1, 683.” Schæf. Mss. “Geopon. 648. Jambl. V. P. 66.” Wakef. Mss.]

Περίπτω, Circumnecto, Circumappendo, Adalligo, ut Περίπτων βραχίονι λίθους, Diosc. 2. Et pass. voce περιάπτειν ead. signif. ut Lucian. (3, 593.) Περιάπτειται τῆς Γοργόνης κεφαλῇ ἐν τῷ στήθει. Sic Plut. Pericle, Περιεπτομένη λίθους πολυτελεῖς. || Sed, ut Bud. annotat, Περίπτω est etiam Pro amuleto appendo. Quam signif. a Bud. poni intelligendum est tanquam peculiarem; sicut et hanc, qua esse ait Gesto pro ornamento colli. Exempla vide p. 568. || Περίπτω, Acquiro, Concilio, Comparo. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 13.) Τῇ πόλει περιάπτειν τι ἀγαθόν. Et (K. Π. 1, 5, 7.) Μεγάλας δὲ τιμὰς τῇ πόλει περιάψειν. Et in malam partem aliquid pro Impono, Imprimo, Injungo; ut Plato Apol. (23.) Αἰσχύνῃ τῇ πόλει περιάπτειν. Sic Aristoph. Π. (590.) Πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ’ αἰσχίον ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι. Vide Bud. ibid. [Gl. Περίπτω. Obdo. Xen. Hier. 11, 13. δύναμιν. “Valck. Phœn. p. 215. Schneider. Ind. ad Xen. Mem. Toup. Emend. 1, 131. Wakef. S. C. 2, 123, 3, 138. ad Od. B. 86. ad Diod. S. 1, 352. ad Phalar. 311. Jacobs. Anth. 10, 252. T. H. ad Aristoph. Π. p. 188. Kuster. Aristoph. 123. Boissonad. Philostr. 439.” Schæf. Mss. “Comparo, Athen. 660. * Περάπτω pro περιάπτω, Pind. P. 3, 94.” Wakef. Mss.]

[* “Περίπτω, de igne, Lennep. ad Phal. 25.” Schæf. Mss.]

Περίαμμα, τὸ, Quod circumnectitur et circumalligatur alicui; sed peculiariter περιάμματα appellantur Quæcunque ad arcendas noxas alicui corporis parti, præsertim autem collo, alligantur; unde Anuleta interpr. Bud, Diosc. de Hippoglosso, Δοκεῖ δὲ ἡ κόμη

A περίαμμα εἶναι χρήσιμον κεφαλαλγούσι. Plin. tamen de ea loquens ita dixit, Capitis dolorem corona ex iis imposita minuit. Sunt qui περιάμματα differre velint ab iis, quæ ἀποτρόπαια vocantur, quæ e superstitione magiæ vanitate proficiscuntur: cum περιάμματα e naturæ proprietate agant, eaque Gal. non improbet. Naz. autem περιεπμάτων appellatione ἀποτρόπαια etiam complexus putatur, ubi dicit, Οὐδὲν δεῖ σοι περιεπμάτων καὶ ἐπασμάτων, οἷς ὁ πονηρὸς συνεισέρχεται. Anthol. (Lucill. 37.) Οὐκέτ’ ἀνηγέρθη καὶ πέριαμμα φέρων. Ita enim leg., licet vulg. exempl. habeant καίπερ ἴαμα. [“Valck. Hippol. p. 238. ad Diod. S. 1, 142. 382. Jacobs. Anth. 9, 464. T. H. ad Aristoph. Π. p. 189. Steph. ad Xiphil. 368.” Schæf. Mss.]

Περίαπτος, ὁ, ἡ, Circumnexus, Circumalligatus. Sed peculiariter dicitur τὸ περιάπτον pro proxime præcedente περίαμμα. Citatur e Diosc. 3, 167. Ἔστι περιάπτον δυστοκούσαις, pro Alligatur pendetque e collo iis, quæ difficulter pariantur. Et ex alio Ejusd. loco, Φασὶ δὲ ὅτι περιάπτον ἐξ αὐτοῦ θηρία διώκει, pro Gestatum ex eo amuletum. E Theophr. item affertur περιάπτα copulatum cum ἀλεξιφάρμακα. Aristot. Ethic. 1, 8. Οὐδὲν δὲ προσδίδεται τῆς ἡδονῆς ὁ βίος αὐτῶν, ὥσπερ περιάπτον τινός, ἀλλ’ ἔχει τὴν ἡδονὴν ἐν ἑαυτῷ. Ubi Lambinus περιάπτον Appendicem reddit. [Gl. Περιάπτον. Monile. “Amuletum, Plato de Rep. 426.” Routh. Mss. “Bernard. Reliq. 113. ad Diod. S. 1, 142. 382. Schneider. Ind. ad Xen. Mem. Wakef. S. C. 3, 138. Mitscherl. H. in Cer. 176. Jacobs. Anth. 9, 464. Schol. ad Aristoph. Π. 590. et T. H.: Schol. ad 885. Steph. ad Xiphil. 368.” Schæf. Mss. “Amuletum, Strabo 1047.” Wakef. Mss.]

[* Ἀντιπερίπτω, UNDE * “Ἀντιπερίαμμα, (τὸ) Euseb. in Ps. 389.” Kall. Mss.]

Προσάπτω, Alligo, Appendo, Affigo, προσαρτῶ. Et metaph. ap. Lucian. (1, 45.) Καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθόντων, de iis, qui animi intentionem defigunt in præteritæ voluptatis recordationem. Ita Budæus. Cic. certe in Plat. Timæo προσάπτειν vertit Affigere, ut videre potes p. 20. mei Lex. Cic. || Apud Soph. (E. 356.) Τιμὰς προσάπτω σοι, Tibi honores attribuo, pro Te honoro, Te colo. Sed et in malam partem interdum: ut Isocr. Busir. (§. 2. Cor.) Τηλικαύτην αὐτῷ τὸ μέγεθος παρανομίαν προσήψας. Bud. ἀνάπτω tribus tanquam synonymis interpr. Attribuo, Contribuo, Assigno, in h. l. Aristot. de Mundo, Τὴν δὲ Αἴγυπτον οἱ μὲν τῇ Λιβύῃ, οἱ δὲ τῇ Ἀσίᾳ προσάπτουσιν. Quod et προσνέμουσι dicitur. Et προσάπτω σοι τοῦτο, Hoc tibi attribuo, tanquam auctori, Hujus te auctorem facio. Lucian. (1, 88.) Σιμωνίδῃ δὲ ἐνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην. [Gl. Προσάπτω. Adjungo, Applico, Annecto, Apto, Affigo, Adapto, Attribuo. “Gal. de Pecc. corr. 7. Τί χρὴ νομίζειν περὶ τῶν ἀδῆλων αὐτοῖς προσάπτεσθαι;” Gataker. Mss. Κῶδος τινι, Il. Ω. 110. Πρὸς τοὺς αὐλοὺς τοῖς χεῖλεσι, Palæph. 48, 2. “Valck. Phœn. p. 545.; Hippol. p. 163. Abresch. Lect. Aristæn. 236. Wessel. Diod. S. 1, 21. Brunck. Œd. T. 668. ad Phalar. 311. Wakef. Herc. F. 1099. Porson. Med. p. 94. Jacobs. Anth. 11, 47.” Schæf. Mss. “Prope venio, neut., Soph. Lariss. ap. Steph. Byz.” Wakef. Mss.]

Προσαπτομαι, Leviter tango, Primoribus digitis tango, Attingo. Xen. (Ἀπ. 1, 3, 12.) Προσαψάμενα μόνον τῷ στόματι, Quæ solum attigerint ore, ubi στόματι dat. est instrumenti. Diosc. Προσάπτεται τῆς τριχὸς, Pilum attingit. Capitur etiam metaph. ut, Προσαψάμενοι μόνον τῶν πραγμάτων ap. Æschin. (505.) Philo de Vita Mos. 2. Ἐπειδὴ συνέβαινε μηδενὸς ἀδικήματος ἐκουσίῳ προσάψασθαι: quod Turn. exp. Nullum crimen voluntate susceptum in se admiserat. [Gl. Προσαπτομαι. Attingo. “Heyn. Hom. 8, 614. ad Xen. Eph. 133. T. H. ad Lucian. Dial. 103. Cattier. 90. Wakef. S. C. 4, 126. Boissonad. Philostr. 439.” Schæf. Mss. “Leviter tango, Gusto, Edo, Ælian. H. A. 219.” Wakef. Mss.]

[* “Ποτιάπτω, Heyn. Hom. 8, 613. Luzac. Exerc. 107.” Schæf. Mss.]

“Προσαπτέον, Tangendum, Attingendum, cum gen., “Greg. Naz.” [Προσαπτέος, Annectendus, J. Poll. Wakef. Mss.]

Προτιάπτω, pro προσιάπτω, poët. Προτιάπτω, προσ-
άπτω, Suid. At Hes. habet Προτιάπτω, προπέμπω :
sed puto reponendum esse προιάπτω, quod tamen
suo loco non erit. ["Heyn. Hom. 4, 7." Schæf.
Mss.]

"Προσαφή, Attactus. Diosc. 4. Τὰ φύλλα ἔχει
"χρῶν ὑπότραχυν, κατὰ τὴν προσαφήν κνησμὸν ἐμποι-
"οῦντα, Attactu pruritum facientia s. moventia."

["* Προσαφής, ὁ, ἡ, Attiguus, Gl. "Hippocr. (178,
14=) 514. ("Οἱ προσαφής αὐτῷ ἐστὶν ὁ στόμαχος τοῦ
ἀνθρώπου αἰεὶ χάσκων.") Wakef. Mss.]

Συνάπτω, Colligo, Conjungo. Synes. Ep. 57. Τί δὲ
συνάπτειν περὶ τὰ κεχωρισμένα παρὰ τοῦ θεοῦ; Plut.
Lycurgo, Συνάπτει τὴν ἀνδρείαν τῇ μουσικῇ. Idem
(5, 663.) Καὶ συνήψε τοῖς περὶ Καικίνναν : (6, 28.) "Ἰν'
ἐφ' ἧς καὶ τὰ ἄλλα τὰ φέροντα πρὸς τὴν ὀρθὴν τῶν νέων
ἀγωγὴν συνάψω, Conjungam, Contexam : vel Adjung-
gam, Attexam. Et metaph. Συνάπτων εὐνοία καὶ τὰς
νῆσους πρὸς ἀλλήλας, Philostr. Ep. Sed et συνάπτειν
per se pro συνάπτειν eis εὐνοίαν. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 22.)
Διὰ τούτων ἡ φιλία διαδυομένη συνάπτει τοὺς καλοὺς τε

καὶ κακοὺς. Sic Lat. Coniuncti homines, et Coniun-
ctio. Quinetiam ut Coniunctio de affinitate dicitur
interdum, sic et συνάπτειν interdum ad eam pertinet ;

ut συνάπτω γάμον, Eur. (Phæn. 1056. cf. Iph. T.
1228. Ion. 941.) et κῆδος σοι συνάψαι, ap. Eund.
(Andr. 620. cf. 649. Herc. F. 477.) || Συνάπτω Bud.

non solum Conjungo et Consero exp. (addunt VV. LL.
et Copulo, Coagmento,) sed etiam Coalescere facio,
Ferrumino, Conglutino, ap. Theophr. Sed exemplum
signif. Conserendi nullum affert Bud. : quod nobis

alioqui suppeditat hoc loquendi genus συνάπτειν τὴν
μάχην, ap. Plut. (1, 56.) quod Lat. Conserere præli-
um, Manus conserere. Ead. autem forma συνάπτων-
τες ἵππομαχίαν Ἀμαζόσι, ap. Aristid. Sic et συνάπτω

σοι πόλεμον dicitur, Eur. (Hél. 55. Rhes. 428.) vel
πρὸς σε, Thuc. Item συνάπτω σοι eis χεῖρας, Plut. Pe-
ricle. Sed et συνάπτω σοι sine adjunctione, ead.

signif. sc., pro Prælium consero, Confligo tecum,
Congredior. Plut. Antonio, Τῶν ὀπλιτῶν συναπτόντων
ἅμα τῇ βοῇ καὶ πατάγῳ τῶν ὀπλων. In quibus lo-
quendi generibus videri potest sub. accus. μάχην, aut

alius hujusmodi : at, cum dicitur συνάπτω σοι eis χεῖ-
ρας, tunc vix possit accus. itidem sub. ideoque συνά-
πτω neutraliter accipi fateamur necesse est. Optime

autem respondet συνάπτειν hac in signif. Gallico v.
Attaquer, cum dicitur S'attaquer : nam, ut hodie pro-
feratur et pronuntietur S'attaquer, pro S'attacher,
sermonis nostri ex Italo corruptela obtinuit. Jam

vero ut συνάπτειν πόλεμον est Prælium committere,
i. e. Confligere, sic etiam συνάπτειν τινὰς est Commi-
tere aliquos ad prælium, ut Plut. Alcibiade, Περικλέους
συνάψαντος αὐτοῦς, ubi exp. etiam, Cum Pericles eos ad
bellum excitasset. || Συνάπτω exp. etiam Contraho, non

solum in supradictis illis loquendi generibus συνάπτω
γάμον et συνάπτω κῆδος, sed et in alijs, ut in συνάπτειν
κακά τινι ap. Eur. (Herc. F. 1213.) ubi tamen exp. etiam
Invehere, item Cumulare ; item in quodam Theophr.

loco συνάπτειν μέλη, Contrahere membra et compri-
mere. || Quinetiam Συνάπτω neutraliter, Bud. tamen
dicit passive, pro Hæreo, ap. Eund. ὁ οὐ συνάπτει τῇ
γῇ, Quod non hæret solo. Idem vero Theophr. συνά-
πτειν cum eod. dat. pro Contingere dicit. Sic Ari-
stot. H. A. 3, (7.) Αἰτῶν δὲ συνάπτουσι περὶ τὰς ἰγνύας
ταῖς ἐτέραις φλεψίν. Et Herod. συνάπτει τῷ πεδίῳ, pro

Planitiei contingens. Aristot. de Anim. 2. Συνά-
πτει πρὸς τὸ ὑπογάστριον, Jungitur hypogastrio. In VV.
LL. Τύχη δέ μοι συνάπτει ποδός exp. Fortuna me pede
contingit. Exp. συνάπτειν et Coire ; ut ap. eund.

Aristot. Πόροι συνάπτοντες eis ἐν, Meatus in unum
coeunt. Sed et cum accus. ὄρκους redditur hoc eod.
v. ; nam συνάπτειν ὄρκους interpr. Jurejurando coire.

Συνάπτω, Convenio, Congruo, Quadro, Consenta-
neus sum, inquit Bud. afferens ex Aristot. Metaph. 7.
Τῷ δὲ καθόλου καὶ τῷ γένει καὶ αἱ ἰδέαι συνάπτουσι.

Vide Comm. 615. Καὶ εἰ τι ἄλλο συνάπτει πρὸς τὴν ἀπο-
ρίαν ταύτην, Theophr. C. P. 4. Si quid aliud ad hanc
dubitationem attinet. Gall. Qui y attouche, i. e. Eam
attingit.

Συνάπτω, Appropinquo, Advento, Appeto, Polyb.
5. Συνάπτοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος. Et συνάπτειν eis

Σελεύκειαν. Vide Bud. Comm. 614.

Συνάπτομαι pass. Colligor, Connector, Conjungor :
unde et συνημένος, Coniunctus, Connexus. Synes.
Ep. 19. Ἄλλ' εἰ διώκισα γράμμασι τοὺς συνημένους τῇ
γνώμῃ. Apud Greg. Λόγος πᾶσι συνημένος, Ratio
omnibus conjuncta et quasi inhærens. Ex Anthol.

affertur, ἄρσενι γὰρ θήλεια συνάπτεται pro Congruit :
ex Aphthonio autem, συνήφθην Λητοῖ pro Congressus
sum cum Latona, q. d. Commistus sum. Apud He-
rod. (7, 158.) Συνῆπτό μοι νεῖκος πρὸς ἐκείνους, Con-
tractæ erant inimicitie. Magis tamen ad verbum res-
pondet phrasis Gallica, Attacher une querelle : pro

quo dicitur Attaquer, ut paulo ante admonui. || Συν-
άψασθαι med. itidem pro Contrahere ; ut συνάψα-
σθαι κῆδος Thuc. Contrahere affinitatem. Sic, Συνά-
ψασθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον, Lucian. [1, 834.]

[Συνάπτω, Gl. Annecto, Copulo, Jungo, Conjungo,
Coaduuo, Coëo, Continuo, Ferrumino, Condenso,
Committo, Consero, Combino. Συνάπτει γάμον Copu-
lat. Σύναψον Copula. Συνημένον Connexum. Συν-
αφθέν Unitum. Eur. Phæn. 714. eis λόγους τινι, sub.

ἑαυτὸν, Aristoph. A. 469. : Polyb. 10, 40. Τῆς ὥρας
συναπτούσης, pro συγκλειούσης, Pind. P. 4, 440. Ὥρα
γὰρ συνάπτει, pro ἐπείγει. M. Anton. 3, 12. Ἐὰν
τοῦτο συνάπτῃς, Indesinenter facias. Med., Diod. S.

13, 42. φιλίαν. "Pausan. 1, 323. Beck. Eur. 206. a.
Valck. Phæn. p. 475. Musgr. Med. 107. Markl.
Suppl. 479. 566. 1603. Musgr. 566. 1013. Charit.
523. 623. 740. 773. 787. Musgr. Iph. A. 120. He-
racl. 808. Hel. 1459. Wakef. Trach. 12. ; S. C. 5, 5.

Porson. Phæn. 714. Luzac. Exerc. 88. Jacobs. Anth.
7, 409. Heath. ad Eur. 123. b. Callim. 1, 442. Diod.
S. 2, 461. 480. ad Dionys. H. 1, 583. Eobeck. Aj.
p. 326. Σ. μάχην τινι, Valck. Phæn. p. 418. cf. 469. ;
πόλεμον, Boissonad. Philostr. 528. ; ὄρκους, Eur.

Phæn. 1247. Σ. eis χεῖρας, Diod. S. 2, 376. 414. Con-
trahere in pauca, λόγον, Koppiers. Obs. 50. De coitu,
T. H. ad Aristoph. Π. p. 263. Attingo, Advenio, Eur.
Phæn. 1107. ubi v. Musgr. Diod. S. 1, 204. Polyb.

3, 284. (nihil mutandum.) 2, 417. Toup. Opusc. 1,
279. 354. Brunck. Soph. 3, 345. Græv. Lect. Hes.
629. Eur. Hippol. 187. ubi v. Musgr. Toup. Emend.
2, 70. ad Charit. 390." Schæf. Mss. "Plut. 3, 93."

Wakef. Mss.]

["* Συνημένως, Coniunctim : Gl. Continuativum.
"Hes. Gal." Wakef. Mss.]

["* Συναπτέον, Schol. Soph. Œd. T. 224. "Brunck.
El. 21. Orest. p. 218." Schæf. Mss.]

Σύναμμα, τὸ, Copula, Vinculum. Plut. (4, 42.) Τὸν
Ἀλέξανδρον ἀμνηχανοῦντα λῶσαι, διατεμεῖν τῇ μαχαίρᾳ
τὸ σύναμμα. Utitur et Aristot.

["* "Συναμματίζω, Nicand. Al. 381. Schol." Wakef. Mss.]

Σύναψις, (ἡ,) Coniunctio, Connexio. A Bud. exp.
Cohærentia ap. Aristot. Metaph. 10. fin. "Ὡστε δὴλον
ὅτι συνεχὲς ἐν τοῖς ἐξ ὧν ἐν τι πέφυκε γίνεσθαι κατὰ
τὴν σύναψιν. Quod Plato dixit in Timæo, "Ἐν τε
ταῖς σύναψεσι, Cic. reddidit, Cumque inter se pene
contingant ; ut videbis p. 29. mei Lex. Cic. In

VV. LL. σύναψις τῶν χειρῶν e Bud. Ep. prior. exp.
Consertio manuum ; sed et σύναψις sine adjunctione,
Prælium. ["T. H. ad Aristoph. Π. p. 385." Schæf.
Mss.]

Συναπτὸς, (ἡ, ὀν,) Continuus ; ut συναπτὸς ἐνιαυτὸς,
Continuus annus, in Pand. sæpe, ut inquit Bud. Apud
Aristoph. autem (Ἐκ. 508.) Χαλᾶτε συναπτὸς ἡνίας
Λακωνικὰς, Schol. exp. τὰς συναπτούσας καὶ
δεσμούσας τὰ ὑποδήματα, Quæ colligant et conne-
ctunt. [Gl. Συναπτὸς Continuus, Connexus. "Cha-
rit. 756. Cattier. 32." Schæf. Mss.]

["* "Συναπτῶς, Eust. 120, 6." Seager. Mss.]

"Ἀσύναπτος, (ὁ, ἡ,) Non coniunctus, Non cohæ-
rens, vel, Qui conjungi et cohærescere nequit,
"Incoibilis, Insociabilis." [Aristot. H. A. 3, 7.]

Συναπτικός, (ἡ, ὀν,) Colligatorius, Colligandi vim
habens : cui opponitur χωριστικός, [Gl. Copulativus,
Coniugalus. "Porson. Hec. p. 75. Ed. 2." Schæf.
Mss.]

["* Συναπτικῶς, Copulative, Vi copulandi. Schol.
Od. B. 169.]

Συναφή, ἡ, ET Συναφεία, i. q. σύναψις, Coniunctio,

Connexio, et q. d. Coalescentia: cui opponitur διά-
 ζευξίς: ut Plut. (7, 913.) Καθάπερ ἐν διαγράμματι
 μουσικῷ φθόγγοι διάζευξιν, οὐ συναφὴν ποιοῦσι. Inter-
 dum συναφὴ peculiariter dicitur de Commistione cor-
 porum maris et feminæ: unde ἡ κατὰ τὴν συναφὴν
 ἡδονή, Voluptas quæ est in coitu. || Συναφεία, idem,
 uti dixi: quod Basil. usurpavit de Conjunctione con-
 jugali; nam virum et uxorem vocat etiam συνα-
 φθέντας κατὰ τὸν βίον. Chrys. συναφείαν μέλους dixit
 metaph. loquens, Τί τῶν πάντων οὐ πρακτέον ἡμῖν ὥς
 τε τὸν ἀδελφὸν εἰς συνάφειαν τοῦ μέλους ἡμῖν συντε-
 λούντα ἀνακτῆσθαι; Ut revocemus ad Ecclesiæ
 gremium fratrem errore mathematicorum abductum,
 Bud. [Gl. Συναφεία· Series, Conjunction, Conjugium,
 Copulatio. Συναφεία· Contextus, Continuatio, Series,
 Condensatio. *Συναφεία· Contextus, Conjunction, Con-
 tinuatio, Consortium, Copulatio. Συναφά· Coagmenta.
 “Συναφὴ, Timæi Lex. 94. ad Charit. 740. 772. 776.
 788. Συναφεία, Dawes. M. C. 30. T. H. ad Aristoph.
 Π. p. 346. Phalar. 372. Wakef. S. C. 4, 221.” Schæf.
 Mss. “Συναφὴ, Hierocles 24.” Wakef. Mss.]

Συναφής, ὁ, ἡ, Conjunctus, Contiguus, συναφὴν
 ἔχων. [“Joseph. 1125, 42.” Wakef. Mss.]

“Ἐπισυνάπτω, Insuper adnecto. In VV. LL. red-
 ditur Coagmento, Conjungo, Continuo. Affer-
 “turque e Plut. Camillo, Πόλεμον σὺν δίκῃ ἐπισυνά-
 “πτουσι, ubi vacare prior præpos. videri possit, ut sit
 “pro συνάπτειν πόλεμον.” [Gl. Ἐπισυνάπτω· Injungo,
 Innecto, Annecto. Ἐπισυνάψωμεν· Ingeremus. “Po-
 lyb. 3. p. 220. Diod. S. 445. Thuc. 2. p. 101. Dio-
 nys. H. 1, 71. 117. 122. 2, 43. 53.” Scott. App. ad
 Thes. “Const. Manass. Chron. p. 120. Basil. Cæsar.
 ad Greg. Naz. in Notitia Mstorum T. 11. P. 2. p.
 119.” Boissonad. Mss. “Athan. 1, 692.” Kall. Mss.
 “Jacobs. Anth. 6, 109. Diod. S. 1, 714. Dionys. H.
 1, 225.” Schæf. Mss. “Adjungo, Euseb. Phot. Bibl.
 p. 1371. Galei Myth. 464. Plut. 1, 137. Nemes. 6.
 Vicinus sum, Phot. Bibl. 745. Conjungo, Heliod.
 Æth. 3. Hierocles 146. 202. Repeto, Hesych.”
 Wakef. Mss.]

[* “Ἀνεπισύναφος, (ὁ, ἡ,) Non cohærens. Clem.
 Rom. Or. 14. ap. Orig. Philocal. 23. “Ἡ ἐν ἐκλείψει, ἡ
 ἀνεπισύναφος, ἡ ἐν ἀμαυροῖς ἀστροῖς.” Seager. Mss.]

[* Συνεπισυνάπτω, Insuper annecto, Insuper con-
 jungo. Nov. Const. Imp. L.]

“Παρασυνάπτω, Continuo, Connecto, Hermog.
 “Vel, Connecto præter aliud. Unde Συναπτικὸς
 “σύνδεσμος ap. Gramm., quod exp. Subcontinuativa
 “conjunction.” [Gl. Παρασυννημμένα· Subdisjunctiva.
 “Philo J. Diog. L. 409.” Wakef. Mss.]

[* Παρασυναπτικός, ἡ, ὄν, Continuus. “Fischer. ad
 Weller. G. G. 3, 243. Bekkeri Anecd. 2, 486. 501.
 Schol. Eur. p. 180. Matth.” Schæf. Mss.]

[* Προσυνάπτω, Ante conjungo. Tatian. 156=66.]

[* Προσυνάπτω, Addo, Adjungo, Annecto. Tatian.
 l. c. “Sext. Emp. Athen. 180.” Wakef. Mss.]

Υφάπτω, Succendo. Xen. K. Π. 5, (1, 8.) Τὸ μὲν
 πῦρ τοὺς ἀπτομένους καίει· οἱ δὲ καλοὶ καὶ τοὺς ἀποθεν
 θεωμένους ὑφάπτουσι, ubi metaph. accipitur. [Gl.
 Υφάπτω· Succendo. Cf. Alexander Parthenii c. 14.
 Υπὸ δειρὴν ἀψαμένῃ. “Lennep. ad Phalar. 25.”
 Schæf. Mss.]

[* “Υφάπτομαι, Leviter tango, Schol. Pind. O. 9,
 59.” Wakef. Mss.]

[* “Ἐξυφάπτω, (Incendo,) Euseb. H. E. 10, 4.”
 Kall. Mss. “Heyn. Hom. 8, 177.” Schæf. Mss.]

[* Φωταψία, ἡ, Schneider. Lex.]

¶ Ἀφή, ἡ, Tactus, Sensus qui manuum ministerio
 fit, Contractatio; ut ἀφὴν ἐνδίδωσι, Tactum (sui) præ-
 bet, Tangi potest. || Ἀφὴ signif. etiam generalius
 Manuum functionem; ut Plat. (11, 182.) Καταλαμ-
 βάνομεν αὐτὸν ἥδη μὲν συνειλεγμένον τὰς ἀφάς, καὶ τῷ
 σώματι ῥωμαλέον, ἀσθενῆ δὲ τὴν ψυχὴν, Offendimus
 eum recuperata manuum functione et viribus, ψηλα-
 φήσεις καὶ ἀντιλήψεις ἀθροίσαντα καὶ συναγεύσαντα.
 Vehemens enim morbi impetus vires prosternit ut
 manus nihil sustinere queant: quarum functio cum
 recuperatur, dicimur συνειλέχθαι τὰς ἀφάς. Ita qui-
 dam V. D. exp. || Ἀφὴ est etiam Ictus, Percussio,
 πληγή. Ἀφὴ annotant VV. LL. esse etiam Pulverem
 quo palæstritæ post unctionem inspergebantur; ut

A corpora ceromate et sudore lubrica, mutuas luctan-
 tium prehensiones admitterent. Vel potius Illum
 jactum pulveris insidiosum, quo luctator utebatur ut
 antagonistam apprehensum facilius supplantaret;
 deque eo intellexisse Plin. 35, 11. Ovid. Met. 9. Ille
 cavis hausto spargit me pulvere palmis, Inque vicem
 fulvæ jactu flavescit arenæ. Martial. item pro Lat.
 voce usurpasse 7, (69.) Perottumque male Apodyte-
 rium exp. Eadem LL. scribunt esse etiam Commis-
 suram, Juncturam. ¶ Ἀφὴ præterea ab ἄπτω. In-
 censio, Accensio, ut Herod. 7, (215.) Περὶ λίνων
 ἀφάς, Circa lucernarum accensionem, Sub crepu-
 sculum noctis. Ἀφὴ est etiam χοροῖα λέπρας Hes. et
 Suidæ: quæ tamen ἀλφὴ, vel potius ἀλφὸς dicitur,
 i. e. Vitiligo, ut in VV. LL. habetur. Ceterum ἀφὴ pro
 Tactu hic posui, post comp. ab ἄπτομαι, propter
 illa, quæ a se derivata habet verba. [Gl. Ἀφὴ· Ta-
 ctus. “Ἡ ἀφὴ· Hic tactus, tractus, tractatus. Ἀφὴ
 νοσοῦντος προβάτου· Contagium. Ἀφὴ παλαιστῶν· Re-
 gula. “Pulvis, Arena, in palæstra et in stadio, πολ-
 λὴν ἀφὴν καταπιεῖν, 3, 15, 4. n.: 3, 22, 52. En. 29,
 2. οἱ ἀλτῆρες, ἡ ἀφὴ, οἱ νεανίσκοι, 4, 4, 12.” Iud. in
 Epictet. Ἀφὴν προσφέρειν, Plut. Q. S. 8, 10. Dionys.
 H. in Lysia 13. Οὐδὲ ἀφάς ἔχει καὶ τόνους ἰσχυροῖς.
 Sic Aristot. φθόγγων, et φωνῆς ἀφάς. Plut. Antonio
 27. Ἀφὴν εἶχεν ἡ *συνδιαίτησις. Hippocr. 350, 46,
 430, 35. 502, 23. “Abresch. Lect. Aristæ, 63.
 Wakef. S. C. 3, 167. Thom. M. 632. Accensio, ad
 Diod. S. 2, 341. Λύχνων ἀφὴ, ad Herod. 606.” Schæf.
 Mss. “Philostr. 339. Schol. Nicand. Th. 761. Ta-
 ctus manus, Tzet. Chil. 5, 750. Color lepræ, Lxx.
 Interpr.” Wakef. Mss.]

“ΑΦΑΡ, Statim, Continuo, ταχέως, εὐθέως, He-
 “sychio, ut et ap. Od. ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν, exp.
 “εὐθύ. Sunt qui ab ἄπτομαι derivent, exponentes
 “ταχέως καὶ ἅμα τῷ ἄψασθαι. Etym. quatuor si-
 “gnificare ait: τὸ ταχέως, ut, ἄφαρ δὲ σε Παλλὰς
 “ἔγχει ἐμῷ: item τὸ πρόχειρον καὶ παραχρήμα, ut,
 “(Il. 13, 815.) ἄφαρ δὲ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ
 “ἡμῖν: necnon τὸ αἰφνίδιον, ut, “Ὡς δ’ ἄφαρ ἐκ Τρώων
 “ἐλασάτο μώνυχας ἵππους: denique τὸ βρόδιος, ut
 “ἄφαρ δὲ οἱ ἄγγελος ἦλθε. Inde COMPAR. Ἀφάρ-
 “τερος, Celerior, Velocior, Pernicior, ut Etym. quo-
 “que et Lex. meum vet. ἀφάρτεροι exp. in Il. Ψ.
 “(311.) Τῶν δ’ ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι: recte;
 “præcedit enim, ἀλλὰ τοι ἵπποι Βάρδιστοι θείων, τῷ
 “τ’ οἶω λόγι’ ἔσσεσθαι, Equi sunt tardissimi. Inde
 “et ADVERB. Ἀφαρεῖ, idem cum suo primitivo
 “significans, ut Etym. docet: qui de ἄφαρ locutus,
 “subjungit, Ἐξ οὗ καὶ οἱ Ἴωνες καὶ Ἑφῆσιοι Ἀφαρεῖ
 “λέγουσι τὸ ταχέως καὶ ἀσκόπως ποιεῖν τι ἢ φθέγγε-
 “σθαι. Et paulo post, cum dixisset compar. ἀφαρ-
 “τεροι esse ab adv. ἄφαρ τὸ ταχέως, addit, Ἐσθεν οἱ
 “Ἀλεξανδρεῖς Ἀφαρεῖ λέγουσι τὸ ἐσπουδασμένως καὶ
 “ταχέως καὶ ἀπερισκέπτως ποιεῖν τι ἢ λέγειν. Ibidem
 “et Suid. Apud Eust. vero sine diphthongo SCRIB-
 “TUM Ἀφαρί: 158. Τὸ δὲ Ἀφαρ, ὃ μέχρη καὶ ἐς ἀρτί-
 “περιφέρεται παρὰ τοῖς λέγουσιν Ἀφαρί τὸ αὐτὸ κα.
 “Dicit porro et ipse ἄφαρ ab ἄπτομαι derivari, et
 “tenuari veluti Æolicum.” [Theognis 716. τῶν ἄφαρ
 “εἰσι πόδες. Apoll. R. 2, 539. ἢ κε φέροι μιν ἄφαρ,
 “βριαρὴν περ εὐόσαν. Dionys. Bassaric. ap. Steph. B.
 v. Κάσπερος, Ἰνδῶν ὅσοι ἔασιν ἀφάρτερα γούνατ’
 “ἔχουσιν. “Gesner. Ind. Orph. Heyn. Hom. 4, 678.
 6, 105. 107. 194. 513.” Schæf. Mss.]

“ΑΦΘΑΙ, sunt in oris superficie Ulcera maligna
 “et serpentia, ignea quadam caliditate prædita, quæ
 “præcipue teneros adhuc pueros exercent et sæpe
 “consumunt: interdum vero etiam viris et mulier-
 “ibus accidunt, sed in his idem periculum non est.
 “Incipiunt a gingivis, deinde palatum totumque os
 “occupant, tum ad uvam faucesque descendunt:
 “quibus obsessis non facile fit ut puer convalescat.
 “Sunt autem modo subalbida, modo subrubra, mo-
 “do nigra velut esclara: pessima et maxime lethali-
 “lia sunt, quæ nigra sunt. Hæc Gorr. e Celso, Gal.
 “et J. Poll. Quanquam vero, inquit idem Gorr.,
 “nomen hoc proprie de Ulceribus oris dicatur,
 “aliquando tamen et in aliarum partium ulceribus
 “usurpatur, veluti testium: ut videre est ap. Gal. 9.
 “τῶν κατὰ Τόπους, et ap. Paul. 3, 54. ubi ἀφθῶνται

“ διδύμους curant, h. e. Testes veluti apththis exulceratos. Hippocr. et de fistula pulmonis dixit, de Morb. 2. Ἦν ἀφθήση ἡ σὺριγξ τοῦ πνεύμονος, πυρετὸς ἴσχει βληχρός. Ubi nota VERB. Ἀφθάω, significans Aphthis laboro, Laboro ulcere illo quod apththa dicitur: vel etiam Laboro ulcere apththæ simili. Hippocr. Γυναικ. 1. Ἦν παιδίου ἀφθᾶ τὰ αἰδοῖα. “ Et rursum, Ἦν ἀφθήση τὰ αἰδοῖα. || Rursum ἄφθα “ est Nomen ἐνέματος, descripti a Gal. 9. τῶν κατὰ Τόπ., quod idem est, paucis variantibus, cum Πα- “ stillo, qui ab Aëtio et Paulo διὰ φελλῶν appellatur, “ propterea quod subere constet. Gorr. A superioribus vero ἄφθαις, præter ἀφθάω derivatur ET- “ ΙΑΜ Ἀφθιφος, i. q. ἀφθῶν. Nam Cæl. Rhod. 16, “ 20. Cum dixisset Aphthis medicis dici Ulcera oris, “ quibus præcipue infestentur infantes, Subjungit: “ Unde ἄφθιφον corrivari placet eruditus, Quem ejus- “ modi vexet affectio. Inde ET Ἀφθώδης, (ὁ, ἡ,) “ significans itidem Aphthis laborans. Hippocr. “ Epid. 3. Στόματα πολλοῖσιν ἀφθώδεα. Idem dicit “ Ἀφθώδεα ρεύματα ἐπώδυνα, Coac. Progn.” [Ἀφθαι, Hippocr. 244, 25. 266, 44. 393, 22. Ἀφθάω, 151, 46. 226, 40. 227, 48. 229, 5. 242, 15. 263, 14. 290, 18. Ἀφθώδης, 323, 2. 440, 48. Ἀφθιφος a Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Ἀναφής, ὁ, ἡ, ap. Naz. Intactilis: quod Lucr. Intractatus vocat, et Gratius Intactus: ut annot. VV. LL. Hesych. interpr. ἄψανστος, ἀψηλάφητος, ὁ μὴ ἐψη- λαφημένος. Plut. de Primo Frigido, Τὸ δὲ ἀναφές καὶ ἄχρωστον, καὶ ὅλως ἄπειον, οὐκ ἔχει διαφορὰν, ἀλλ’ αὐμοῖόν ἐστι, i. e. Turn. interpr. Quod autem intrac- tabile est, quod coloris et qualitatis penitus est ex- pers, differentiam nullam habet, sed semper simile est. [Plut. 8, 877. 878. et 577. ap. Schneider. Lex. “ Non tangendus, Philo J. 993.” Wakef. Mss.]

Εὐαφής, ὁ, ἡ, Qui facile tangi potest, Facile contrectabilis. Hes. et Suid. interpr. etiam εὐμάλακτος, quod VV. LL. exp. Facili lentore mollis. HINC Εὐαφῶς adv. ap. Lucian. (2, 64.) Decenti tactu, ut habent VV. LL., ut, Ὑποβάλλειν τοὺς δακτύλους εὐαφῶς. [Εὐαφής, Schneider. Lex. “ Clem. Alex. Pæd. 263.” Routh. Mss. “ Casaub. Athen. 99. Toup. Opusc. 2, 70. ; Emend. 2, 505. Brunck. Trach. 602. Jacobs. Anth. 10, 152. Εὐαφέως, εὐαφῶς, Wakef. Trach. 602.” Schæf. Mss. “ Εὐαφής, Dulcis tactu, Nonn. 42, 183. Εὐαφέως, Molliter, Aret. 95. Εὐαφῶς, Molliter, M. Anton. 333. Leviter, Celeriter, Lucian. 1, 851.” Wakef. Mss.]

[* Εὐάφεια ET * Εὐαφία, ἡ, Mollitudo, Mollis con- tactus. Heraclides ap. Athen. 48. Anal. 2, 390. “ Εὐάφεια, Casaub. Athen. 99. Toup. Emend. 2, 505. Εὐαφία, Pierson. Veris. 93. Toup. Opusc. 2, 69. ; Emend. 1. c. Wakef. Trach. 602. Jacobs. Anth. 10, 152. Lucian. 2, 64.” Schæf. Mss. “ Agath. 8. Ruf. 2. —εια, Athen. 48.” Wakef. Mss.]

[* Εὐάφιον, τὸ, Gal. ap. Schneider. Lex.] Ἀφάω, ἄσω, Contrecto, Tracto, ψηλαφῶ. Π. Ζ. (322.) ἀγκύλα τόξ ἀφώντα, i. e. ψηλαφῶντα, ἢ λαμπρύνοντα, et ut habet Eust. χειριζόμενον, φιλοκαλοῦντα. Dicitur autem ἀφώω poet. pro ἀφάω, ut κομῶω pro κομάω: nam verba in ᾧ desinentia in ᾧ ipsi interdum finiunt. [“ Jacobs. Anth. 11, 236. Heyn. Hom. 5, 259.” Schæf. Mss.]

Ἀφάσσω, Palpo, Contrecto, ψηλαφῶ, παρὰ τὴν ἀφῆν, i. q. præcedens ἀφάω. Apoll. R. 2, (710.) ἐν χερσὶν ἀφάσσει. Est etiam Demulceo: item et Soli- cito cum accus. ut scribit VV. LL. nullo tamen ad- dito exemplo. [Hes. Ἀφάσσειν ψηλαφᾶν. Herod. 3, 69. Ἀφασσον αὐτοῦ τὰ ὄπτα.—Ἐπιλαμπτος δὲ ἀφάσ- σουσα ἔσται. “ Musæus 82. Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέοικε τετὴν ἱέρειαν ἀφάσσειν: 126. Κύπριδος οὐ σοι εἴοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσειν.” Seager. Mss. Hippocr. 147, 5. 148, 36. 215, 15. 216, 10. “ Wessel. Herod. 232. Wakef. Alc. 360. Callim. 1, 547.” Schæf. Mss.]

Ἀμφαφάω, Contrecto, et q. d. Circum attrecto, τῇ ἀφῇ διερευνῶ, ut Eust. exp. in Od. Θ. (196.) Καὶ ἐ’ ἀλάσ τοι, ξεῖνε, διακρίνει τὸ σῆμα Ἀμφαφῶν. Sic ap. Apoll. R. 2, (199.) Τοίχους ἀμφαφῶν. Idem quoque Hom. in pass. signif., ut O. (461.) χρύσειον ὄρμον—Χεῖρες αὐτῶν ἀμφαφῶντο. At Θ. (215.) Εὐ μὲν τόξον οἶδα εἶξον ἀμφαφάσθαι. Eust. exp. μεταχειρίζεσθαι. Ad- dunt VV. LL. reperiri quoque in Epigr. pro ὑφαίνω.

NO. IX.

A [Aretæus 6, 4. “ Οἷά τ’ Ἀριστίππου τρυφερῇ φύσει ἀμφοφώντος Ψεύδη, Diog. L. Aristippo p. 73. HSt.” Seager. Mss. “ Valck. ad Mosch. p. 348. (2, 95.) Timo Phlias. 12. Heyn. Hom. 5, 260.” Schæf. Mss. “ Orph. (Lith. 1, 18. 5, 7.)” Wakef. Mss.]

“ Παραφάω, Admota manu tango, Contrecto. Πα- ράφασαι, Hippocrati est παράψασθαι μετὰ καθέσεως: “ ut * Ἐσαφάσαι, τὸ εἰσβαλόντα τὴν χεῖρα ἄψασθαι. “ Unde et τοὺς κρυπτοὺς τόπους τοὺς κατὰ τὸ γυναικεῖον “ αἰδοῖον, NOMINANT Παραφάσιαι. Ita Gal. Lex. “ Hippocr. subjungens paulo post, hæc δασέως le- “ genda esse, non autem ψιλῶς, ut ἀλλοφάσσειν: nam “ ἐγκεῖσθαι istis vocabulum τῆς ἀφῆς. Non male igitur “ scriberetur Παράφασαι, Παράφασις, Ἐνάφασαι. “ Nam et in medio spiritus discriminis causa poni “ solitis fuisse, ex Eust. discimus.” [Παραφάσις, Hippocr. 663=282, 23. ubi παραφύσιαι mendose leg- itur. Εἰσαφάσσω, Attrecto, Tracto, Immitto manum concertandi causa, 216, 12. 223, 4. εἰσαφάσσειν τὸν δάκτυλον, εἰσαφάσσεσθαι τῷ δακτύλῳ, i. q. εἰσμάσσεσθαι. B Hesych. * Εἰσαφάσματα * εἰσπρήματα, ἀπὸ τοῦ εἰσαφι- εῖναι. Ἡ σπαράγματα, Αἰσχύλος Προμηθεὶ Ἀνομένῳ.]

Ψηλαφάω, ἦσω, Tango, Contrecto. Eust. micum esse vocabulum dicit, comp. ex ἀφάω et ψάω, s. ejus derivativo ψάλλω, cujus aor. 1. est ἐψηλα: proprieque de chordarum contactu dici, παρὰ τὸ τὸ ψαλτήριον ἀφᾶν. Etym. e μῆλα, Oves, deducit, et ἀφάω: unde mutato μ in ψ fiat ψηλαφῶ. Xen. Ἰπ. (2, 4.) Καὶ ἄπτεσθαι δὲ χρὴ ὧν ψηλαφωμένων ὁ ἵππος μά- λιστα ἴδεται. Metaph. etiam accipitur pro Viscerari, sumta translatione a cæcis, qui palpando viam quaerunt: ut ap. Polyb. Ὑπάρχων φύσει ποικίλος πᾶν πρᾶγμα ἐβάσταζε καὶ πᾶσαν ἐπίνοιαν ἐψηλάφα. Joseph. A. J. Καὶ ὅπως τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ψηλαφηθέντα ὑπ’ Ἀντιόχου, Attentata. Plut. de Socr. Τῷ γὰρ ὄντι τὰς μὲν ἀλλήλων νοήσεις οἷον ὑπὸ σκότῳ, διαφανῶς διὰ φω- νῆς ψηλαφῶντες γνωρίζομεν. Pro eod. ponitur etiam Ψηλαφέω in VV. LL. et a Suida Ψηλαφίζω. [Gl. Ψηλαφάω Palpo, Tracto, Contracto, Obtracto, Troito. Dorv. Crit. Vann. 314. Suid. 1, 417. Πᾶσαν ἐπίνοιαν ἐψηλάφα. Ψηλαφίζω, Anaxilas ap. Suid. Hippocr. 146, 41. 244, 31. 277, 42. 290, 42. 327, 32. 329, 22. “ Ψηλαφάω, Mær. 421. et n.: Toup. Opusc. 1, 565.” Schæf. Mss. “ Rem gero, Joseph. 584, 29.” Wakef. Mss.]

Ψηλάφημα, τὸ, Contrectatio. Polyb. Ἀεὶ γάρ τι προσαιτῶν, καὶ προσδεόμενος ἢ φιλήματος ἢ ψηλαφήμα- τὸς τινος, παρακολουθεῖ. Bud. Sed puto hæc esse Xen. [Σ. 8, 23. “ Matth. Gloss. min. 37.” Schæf. Mss.]

Ψηλάφησις, ἡ, Contrectatio, Palpatio. Plut. de Sui Laude copulat γαργαλισμοὺς et ψηλαφήσεις. [Gl. Ψηλάφησις Tractus, Tractatus. “ Matth. l. c.” Schæf. Mss. “ Hippocr. Hesych.” Wakef. Mss.]

[* “ Ψηλαφητής, (ὁ, ἡ,) Qui contrectat. Schol. Oppian. 2, 435.” Wakef. Mss.]

Ψηλαφητὸς, (ἡ, ὁν,) Contrectabilis, Palpabilis, Qui tactu percipi potest.

[* “ Ψηλαφητὶ, Nilus Narrat. p. 20. Combef. 1639.” Boissonad. Mss.]

Ψηλαφίη etiam reperiri ap. Hippocr. (16, 3.) scri- bunt VV. LL. ibique Interpr. exp. Frictionem. [“ Ψηλαφία, Matth. l. c.” Schæf. Mss.]

[* Ψηλαφίονδ’ αἰδιὰ τίς ἐστιν, ἐνός τινος δεδεμένον τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τοὺς ἐν κύκλῳ ψηλαφῶντος, καὶ λέ- γοντος ἐκάστων τοῦνομα. Phrynichus Bekkeri.]

“ Ἀψηλάφητος, (ὁ, ἡ,) Intactus, ἀνέπαφος, Hes.” [Gl. Intractabilis. Niceph. Constantinopol. ap. Suicer. Thes. Eccl. v. Τριάς n. ii. Suid. v. Ἀνέπαπτον. In Schneider. Lex. non legitur. “ Non tangendus, Schol. Pind. O. 6, 87.” Wakef. Mss.]

[* Εὐψηλάφητος, ὁ, ἡ, Tractabilis, i. q. εὐαφής, Suid. “ Casaub. Athen. 99.” Schæf. Mss. “ Etym. M. * Εὐψηλαφήτως, Hesych.” Wakef. Mss.]

[* Ἀναψηλαφάω, Contrecto. Glossæ: Ἀναψηλα- φοῖντο Retractentur. UNDE * Ἀναψηλάφησις, ἡ, Contrectatio, Investigatio, Indagatio, Eust. Od. B. 91, 35. “ Brunck. Soph. 3, 433.” Schæf. Mss. “ Eust. Il. 193, 3.” Wakef. Mss.]

[* Ἀντιψηλαφάω, Gl. Obtracto.]

[* Διαψηλαφάω, Pertrecto. Glossæ: Διαψηλαφήσωσι Detrectarint.]

[* Ὑποψηλαφάω, vide Ὑπομηλαφήσαι.]

6 X

“ΜΗΛΑΦΗΣΑΙ, Hesychio ψηλαφήσαι, Tangere, A est ap. Hesiod. Th. (989.) ἀπαλὰ φρονέοντα.

“Contrectare.”

[* “Υπομηλαφήσαι * ὑποψηλαφήσαι. Etym. M.

“Hesych. Clam, s. Leniter contrectare.” Wakef. Mss.]

“ΕΠΑΦΗ, ἡ, Attactus, Contactus, Contrectatio.

“Plato Tim. Τοῖς ἐναντίοις μέρεσι τῆς ὀψεως περί τὰ

“ἐναντία μέρη γίνεται ἐπαφή. Quæ Cic. vertit, Con-

“trariis partibus oculorum contrarias partes attin-

“gunt.” [Diosc. 2, 37. Plut. Lys. 23. Ἐκμελοῦς φι-

λοτιμίας ἐπαφή. “Remora, Cohibitio? Plut. Mor. 2,

816.” Seager. Mss. “Thom. M. 290.” Schæf. Mss.]

“Castigatio, Plut. 2, 46. Synes. 48.” Wakef. Mss.]

“Ἐπαφή, ὁ, ἡ, Sensu dubius, si non mentiuntur

“VV. LL.”

[* “Ἐπαφος, Wessel. Herod. 179.” Schæf. Mss.]

[* Ἐπάφιος, ἡ, ἰον, ad Orph. H. 50, 7.]

“Ἐπαφάω, et Ἐπαφάομαι, ὦμαι, Contrecto, Tango.

“Utrumque affert Hes. Et ἐπάφησεν enim affert pro

“ἐπαφήσατο, et ἐπαφᾶται pro ψηλαφᾶ, ἐπιψαύει. Sic

“Naz. μαλακῶς ἐπαφώμενοι, Molliter contrectantes.”

[Hecataeus ap. Schol. Ven. II. 15, 302. ἐπαφήσας.

Agathias Ep. 10. καθάρης ἐπαφήσατο, Alciph. 3, 12.

μουσικῆς. “Orig. c. Cels. 272. Καὶ δοκεῖ μοι ἐπαφώ-

μενος τῶν πραγμάτων, ἀληθές τι εἰρηκέναι. Mosch. 2,

50. Ἐν δ’ ἦν Ζεὺς ἐπαφώμενος ἡρέμα χειρὶ θεοῖη Πόρ-

τιος εἰναλῆς.” Seager. Mss. Æsch. Pr. 873. Ἐνταῦθα

δὴ σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα, Ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ

θιγὼν μόνον. Incertus ap. Schol. Soph. Œd. C. 1375.

ὁ δὲ λαβὼν χειρὶ, Ἐγὼ παφήσας, εἶπέ τ’ ἐκ θυμοῦ τάδε.

Hippocr. 56, 24. 58, 29. 30. 243, 10. 248, 16. 281,

10. 283, 32. “Ἐπαφάω, Bergler. ad Alciph. 86.

Ἐπαφάομαι, Koen. ad Greg. 258. Wakef. S. C. 3, 71.”

Schæf. Mss. “Suid. Attingo, Clem. Alex. 45. Fri-

cor, Experior, Synes. 275. Perf. ἐπάφασμαι, Clem.

Alex. Protr. 59. Cum gen., Arat. 91.” Wakef. Mss.]

[* Ἐπάφημα, τὸ, Diogenis Epist. 10. ET * “Ἐπά-

φης, (ἡ, ἰ. q. ἐπαφή,) Clem. Alex. 206.” Corai. Mss.

“Lascivo sensu, Argum. Æsch. Pr.” Wakef. Mss.]

[* “Ἀνεπαφῆς, (ὁ, ἡ,) Athan. 2, 274.” Kall. Mss.]

“Ἀνέπαφος, ὁ, ἡ, Intactus, οὐ οὐδεὶς ἐφήπται, ἀθι-

“γῆς, ideoque interdum Purus, interdum Sincerus,

“vel Integer; metaphoricam enim plerumque signif.

“habet, veluti cum Chrys. dicit, Ἀνέπαφον τὴν ἀκοὴν

“καὶ τῷ δευτέρῳ τηροῦσιν οἱ δικασταί. Item Demosth.

“ἀνέπαφον ὑποθήκην, vocat Intactum pignus, et cui

“nemo adhuc manum injecerit, h. e. Nemini oppi-

“gneratum, Or. π. Λακρ. Παραγρ. 62. Παρέχονσι τοῖς

“δανείσασιν τὴν ὑποθήκην ἀνέπαφον. Et 206. Τὰ ὑπο-

“κείμενα ἐμφανῆ καὶ ἀνέπαφα παρασχεῖν. Suid. quo-

“que ἀνέπαφος expr. ἀνεύθυνος, Non obnoxius, non

“solum ἀψηλάφητος, ἀθιγῆς, καθαρός.” [Intactus, M.

Anton. 3, 4. “Nectar. Homil. p. 5.” Boissonad. Mss.

Glossæ: Ἀνέπαφος Intactus, Immunis. “Jacobs.

Anth. 11, 88.” Schæf. Mss. “Stob. 281, 14. Etym. M.

Hes.” Wakef. Mss.]

ἈΠΑΛΟΣ, (ἡ, ὄν,) Tener, Delicatus, Mollis, a

novi. ἀφή secundum Etym. et Eust.; nam ab ἀφή

Tactum signif. fit ἀφαλός, deinde mutata in tenuem

aspirata ἀπαλός, ut sit ἀπαλός, quasi Tactui cedens;

quæ enim mollia sunt, tactui cedunt: unde contra

quæ sunt dura, vocantur ἀντίτυπα. Dicitur autem

ἀπαλός tam de persona, quam de re: et tam de re,

quæ ad animum, quam de re, quæ ad corpus pertinet;

aut etiam tam de re incorporea et intellectuali, quam

de habente corpus, et tangibili, ut vulgo loquuntur.

Hom. Od. Φ. (151.) dixit χέρας ἀτρίπτους ἀπαλὰς. Et

Il. T. (92.) ἀπαλοὶ πόδες, Molles pedes; in q. I. σκλη-

ρὸς contrarium est τοῦ ἀπαλός. Sic et τυρὸς ἀπαλός,

Caseus mollis, Anthol. Item ἀπαλὸς οἶνος, Vinum molle

s. tenerum, Diosc., cujus vini meminit et Eust. sicut

et contrarii σκληροῦ: ait autem vina Tarentina et omnia

sub hoc climate esse tenera. Quidam tamen ap. Diosc.

οἶνον ἀπαλὸν pro Novo vino, i. e. Musto, accipiunt.

Addit autem Eust. metaph. appellari vinum vel σκλη-

ρὸν vel ἀπαλόν. Dicuntur et σιτία ἀπαλὰ, Cibi delicati.

Item στρωμνὰ ἀπαλὰ pro μαλακαί. Apud Gr. poë-

tas ἔρως est ἀπαλός, sicut ap. Lat. Amor s. Cupido

mollis, s. tener: itidem omnia ἐρωτικά, Amatoria s.

Cupidinea, i. e. ad Cupidinem pertinentia, dicuntur

ἀπαλὰ. Plato Symp. Τῷ αὐτῷ δὴ καὶ ἡμεῖς χρῆσόμεθα

τεκμηρίῳ περὶ ἔρωτα, ὅτι ἀπαλός. Huc pertinet quod

A est ap. Hesiod. Th. (989.) ἀπαλὰ φρονέοντα.

Ἀπαλός, Mollis, i. e. Non vehemens. Lentus: ut ἀπαλὸν πῦρ, Ignis mollis, Ignis lentus. Coquus ap. Athen. 7. exp. quomodo assaverit pisces quasdam, ait, Οὕτως ἀπαλὸν ἔδωκα καὶ πρῶον τὸ πῦρ. In Anthol. ἀπαλὸν πνεῦμα, Mollis aura.

Ἀπαλὸν adv. pro ἀπαλῶς, Od. Ξ. (465.) Καί θ’ ἀπαλὸν γελάσαι, Molliter ridere.

[“Ἀπαλός, Toup. in Corr. ad calcem Vol. 2.

Theocr. Warton.; Emend. 4, 477. Jacobs. Anth. 6,

425. 7, 321. De vino, Casaub. ad Athen. 68. De

hortis Adonidis, Valck. ad Adoniaz. p. 396. De portu,

Ruhnk. Ep. Cr. 157. (Cratinus ap. Phrynichum Bek-

keri.) De caseo, Mær. 403. et n. De lacrymis,

Musgr. Phœn. p. 236. Voss. Myth. Br. 1, 143. 151.

Wolf. Hesiod. 140. De igne, ad Diod. S. 1, 192. De

pedibus, Heyn. Hom. 5, 643. 7, 622. De risu, Ja-

cobs. Anth. 7, 107.; ἀπαλὸν γελάω, 8, 18.; ὑπομει-

δᾶν τὸ ἀπαλόν, Bergler. ad Alciph. 162. Villos. ad

Long. 85. Ἀπ. κύμα, Jacobs. Anth. 12, 24. Ἀπ. et

παλαιὸς conf., Heyn. Hom. 7, 807.” Schæf. Mss.

“De pede leniter, sine strepitu incedente, Rhian. 1.

fin. De molli terra, Plut. 2, 164. De arena, Philostr.

847. De vino, Strabo 404. De aqua, Eust. II. 819, 5.

De vento, Anthol. 26. De novali, Philostr. 860. De

crinibus, Hom. Batr. 204. Lentus, de igne, Diod. S.

3, 25. 34.” Wakef. Mss. “Ἀπαλός poëticum, ἀπα-

λός in prosa magis usitatum. Illud ab ἀτάλλειν deri-

vatur; istud compositum, quasi οὐ παλαιῶν, Absque

obluctatione obsequentem et morigerum se præbens.

Sylb. ad Clem. Alex. 39(=89=109.) Gataker. Mss.

Ἀπαλότερος, Theophr. H. P. 7, 4. Glossæ: Ἀπαλός

Tener, Mollis, Tenellus, Molliculus.]

[* Ἀπαλῶς, Molliter, Delicate, vide Ἀπαλοβραχέα.]

Ἀπαλότης, ἡ, Teneritudo, Teneritas, Mollities.

Plato Symp. Πρὸς τὸ ἐπιδεῖξαι θεοῦ ἀπαλότητα. [Hip-

pocr. 12, 7. “Synes. 53. Clem. Alex. 105.” Wakef.

Mss.]

[* “Ἀπαλόομαι, LXX. Jer. 51, 46.” Kall. Mss.

Glossæ: Ἀπαλοῦμαι Tenerasco.]

[* “Ἀπάλωσις, (ἡ,) Athan. 1, 837.” Kall. Mss.]

Ἀπαλύνω, Tenerum reddo, Mollio, Emollio. Xen.

A. (2, 1.) ἀπαλύνειν et διαθρύπτειν posuit pro Emol-

lire, et quasi deliciis frangere: Τῶν παίδων πόδας μὲν

ὑποδήμασιν ἀπαλύνουσιν, σώματα δὲ ἱματίων μεταβο-

λαῖς διαθρύπτουσι. || Capitur etiam pro Delicate et

molliter attingo et tero, ut ait Bud. citaus Xen. (I. 5,

5.) Τῶν δ’ ἐν τῇ ῥάχει τριχῶν ἄλλω μὲν ὄργανῳ,

οὐδενὶ δεῖ ἄπτεσθαι, ταῖς δὲ χερσὶ τρίβειν καὶ ἀπαλύνειν,

ἥπερ φύσει κέκλινται. [Gl. Ἀπαλύνω Molifico, Mol-

lio. Ἀπαλύνομαι Mollesco. Ἀπαλύνεσθαι Emolle-

scere. Hippocr. 112, 16. 113, 29. 343, 23. 430, 44.

489, 7. 504, 19. 510, 41. “Toup. Opusc. 1, 165.

Zeun. Ind. Xen. Polit.” Schæf. Mss.]

[* Ἀπαλυσμός, ὁ, Mollior agendi modus. Hippocr.

489, 8.]

[* “Ἀπαλόβιος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p.

136.” Boissonad. Mss.]

“Ἀπαλοβραχέα, Hesychio * ἀπαλοανθέα, * ἀπα-

λῶς θάλλοντα: haud scio an παρὰ τὸ ἀπαλοῖς ὕδασι

“βρέχεσθαι, s. βρέχεσθαι ἐν τῷ ἀπαλὰ εἶναι.”

[* Ἀπαλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, Mollem comam habens.

Eur. Bacch. 1183.]

[* Ἀπαλοκουρίδες, Molles et teneræ squillæ. Epi-

charm. ap. Athen. 304. ubi v. not.]

[* “Ἀπαλόπαις, Puer delicatus, Hesych.” Wakef.

Mss.]

[* “Ἀπαλοπάρηος, Valck. Ep. ad Rön. p. xlii.”

Schæf. Mss.]

[* Ἀπαλόπνοος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p.

6(=10. Meurs.) 80. in var. lect., 84. 99.: Anat. 3,

20.” Boissonad. Mss.]

[* Ἀπαλόπους, ὁ, ἡ, Mollipes, Gl.]

[* “Ἀπαλοπτέρυξ, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p.

133.” Boissonad. Mss.]

Ἀπαλόσαρκος, ὁ, ἡ, Teneram carnem habens aut

cutem, [i. q. μαλακόσαρκος. Athen. 355. Hippocr.

427, 3. 588, 51=113, 39. 231, 49.]

[* “Ἀπαλόστομος οἶνος, Hes. v. Γ’ ἔξισ.” Boissonad.

Mss. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 244.]

[* Ἀπαλόστρακος, ὁ, ἡ, Molli testa tectus, i. q. μα-

λαβόστρακος. Nemes. de N. H. 21.]

Ἀπαλοτρεφής, ὁ, ἡ, Molliter nutritus, Cibis delicatis nutritus. Apud Hom. ἀπαλοτρεφής σιάλος a quibusdam exp. Porcus saginatus. Eust. vult appellatum ἀπαλοτρεφή ad differentiam τῶν σνάγων. Il. Φ. (363.) Κνίσση μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο. [Λειμώνες, Anal. 2, 300. "Heyn. Hom. 8, 187. Jacobs. Anth. 6, 120. Herodes 17." Schæf. Mss.]

Ἀπαλοφόρος, ὁ, ἡ, Molliter ad verbum, Mollia ferens, vel Mollia gestans, videlicet vestimenta, ὁ τὰ μαλακὰ φορῶν, ut Matth. 11, [8. Etym. M. Phav. v. Ἀβροείμονες.]

* Ἀπαλόφρων, ὁ, ἡ, Molli animo præditus. Marc. Arg. 32. "Clem. Alex. 108." Wakef. Mss. Nicet. Eugen. 6, 27.]

Ἀπαλόχρους, ὁ, ἡ, vel Ἀπαλόχρους, ὅου, Teneram cutem habens; ut Hesiod. Ἔργ. 2, (137.) Καὶ διὰ παρθενικῆς ἀπαλόχρους οὐ διάησιν. Invenitur et ἀπαλόχροον σῶμα καὶ λεπτόδερμον. || Potest etiam signif. Mollem colorem habens, ut χρῶς pro Colore capitur: sicut in his comp. μονόχρους, ποικιλόχρους, πολύχρους. ["Anal. 1, 5. Valck. Phæn. p. 504. Meleager 46." Schæf. Mss. "Ibid. 10. Musæus." Wakef. Mss.]

Ἀπαλόχρως, ὠτος, ὁ, ἡ, i. q. ἀπαλόχρους. Nam χρῶς pro χρῶς in multis comp. accipitur.

* Ἀπαλόψυχος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 84." Boissonad. Mss. "Indole miti præditus, Hesych. v. Γλυκίθυμος." Wakef. Mss.]

Ἐνάπαλος, (ὁ, ἡ,) Mollis, de vino, Eust. Il. 897." Wakef. Mss.]

* Ἐράπαλος, (ὁ, ἡ,) Geopon. 10, 78. (Οὕτω δὲ χρηματίζεται τὸ φυτὸν ἐράπαλον ὄν.) Kall. Mss. Dum tenera est, ut vertitur. Sed G. legit ἐφ' ἀπαλόν.]

Πανάπαλος, (ὁ, ἡ,) Tenerimus. Od. N. (223.) Ἄνδρι δέμας εἰκῦια νέφ' ἐπιβύτορι μήλων Παναπάλω, οἷοι τε ἀνάκτων παῖδες ἔασσι." ["Philo J. 2, 432." Wakef. Mss.]

Ἀπαλίας, οὐς, ὁ, ἡ, Hædus tenellus s. delicus, Hædus adhuc mollis et teneræ ætatis, ut Diog. L. (8, 20.) tradit, ap. quem Pythag. dicitur in sacrificiis usus esse ἀλέκτορι μόνον καὶ ἐρίφοις γαλαθηνόις, τοῖς λεγομένοις ἀπαλίας ἥκιστα δὲ ἄρνασι. Sed ibi quidam Codd. ante γαλαθηνόις habent interjectam particulam καί: quæ scriptura si vera est, intelligi potest de Porcis deliosis s. nefrendibus, quos ἀπαλοσάρκους esse notum est.

Ἀπάλιον θῦμα, Hesychio δελφάκιον, Porcellus, Porcus delicus, ut Varro appellat; ea enim victima est tenerrima et delicatissima. Unde et ap. Hom. ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο κνίσση.

* Ἀπαλία, (ἡ, Teneritas,) Geopon. 1, 8. (τοῦ αἵρος.) Kall. Mss.]

Ἀμαλός, (ἡ, ὄν,) Mollis, Tener. Item Debilis, Imbecillis. Pro ἀπαλός. Hes. ἀμαλὸν exp. ἀπαλόν, ἀσθενῆ. Od. Υ. (14.) Ὡς δὲ κύων ἀμαλῆσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα. Il. X. (310.) Ἀρπάζων ἢ ἄρ' ἀμαλῆν, ἢ πτώκα λαγῶν. || Eust. tamen vult ἀμαλῆν ἄρνα posse etiam intelligi, secundum vett., τὴν μαλκωτὴν καὶ τριχῶδη, Villosam; esseque et aliam scripturam, videlicet ἄρνα μαλῆν pro ἄρ' ἀμαλῆν. Unde et ap. Theocr. (26, 1.) legi μαλοπάρηος signif. i. q. ἀπαλοπάρηος. Hinc etiam esse μαλερόν. Reperitur vero et ἀμαλὸς cum spiritu aspero: sed frequentior altera scriptura cum tenui, licet ab ἀπαλὸς aspirato deductum putetur, quam et deducta ab eo vv. ἀμαλάπτω et ἀμαλδύνω retinent. [Eur. Heracl. 75. γέροντ' ἀμαλόν, i. q. ἀσθενῆ. "Heyn. Hom. 5, 583. 8, 303. Wessel. Probab. 38. Jacobs. Anth. 10, 52." Schæf. Mss.]

Ἀμαλῶς, Molliter, Imbecille. Exp. etiam μετρίως, εὐκόλως, ab Etym. et Hes. ab hoc vero et ἀπλῶς, sed habent ejus exemplaria mendose scriptum ἀμαλλῶς duplici λ. Quid autem ἀμαλῶς signif. Hippocrati, vide in Gal. Lex. [Hippocr. 131, 30.]

Ἀμαλλῶς, Hesychio μετρίως, εὐκόλως, ἀσθενῶς, ἀπλῶς. Sed forsā scr. potius ἀμαλῶς ab ἀμαλός.

Ἀμαλλῶ, Aboleo. Ἀμαλλοῖ, ἀφανίζει, Hes. Sed ser. potius existimo ἀμαλῶ unico λ, si quidem sit ab ἀμαλῶς.

Ἀμαλάπτω, Perdo, Corrumpo. Proprie autem Cor-

rumpo velut tenerum quiddam et molle. Lycophr. (34.) ἡμάλαψε κάρχαρος κύων. "Ἀμαλλάπτω, Destruo, "Depopulo, VV. LL. perperam pro ἀμαλάπτω."

Ἀμαλδύνω, i. q. ἀμαλάπτω: itidem ab ἀμαλὸς deductum, ut vult Eust. || Capitur et pro Demolior, Evertō, Solo æquo, Il. M. (32.) Τεῖχος ἀμαλδύνas. Et pass. Ἀμαλδύνομαι in ead. signif. H. (463.) Ὡς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν. || Secundum Hes. ἀμαλδύνειν est non solum Abolere, sed etiam Tabefacere. || Exp. et Deleo, Oblitero, VV. LL. || Ἀμαλδύνομαι, Pass. Corrumpor. || Item Evertor, Destruor: ut τεῖχος ἀμαλδύνηται ap. Hom. l. c. Apud Aristoph. El. (380.) tanquam tragicum verbum usurpatur ἀμαλδυνθήσομαι, pro Perdar, E medio tollar: Ἀλλ', ὦ μέλε', ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι. Gal. et Erot. ap. Hippocr. ὅμματα ἀμαλδύνεται exp. ἀφανίζεται et ἀμαυροῦνται. [Hippocr. 27, 48. 32, 12. 234, 39. 235, 15. 287, 1. Apoll. R. 1, 834. Schneider. Lex. "Ruhnck. H. in Cer. 94. Mitscherl. 144. Toup. Opusc. 2, 167.; Emend. 4, 497. Heyn. Hom. 5, 388. B 606. 6, 274. 275." Schæf. Mss.]

Ἀπαμαλδύνω etiam dicitur, præfixa sc. huic verbo præpositione ἀπό. Itidem pro Perdo, Corrumpo, Aboleo. Greg. in Carm. Ἀστρασιν ἡέλιος, ἡελίω δὲ νέφος Κάλλος ἀπημάλδυνε. [Leon. Tar. 49. "Perdo, Quint. Sm. 8, 209. Nonn. 33, 24." Wakef. Mss.]

Ἀμάνδαλον, etiam fit ab ἀμαλδύνω. Nam ab ἀμαλδύνω primum fit ἀμάλδανον, Evanidum, Abolitum: deinde per transpositionem literarum ἀμάνδαλον, quo utitur Alcæus. Ἀμαλδύνω, inquit Etym., ἀμάλδανον, τὸ ἀφανὲς καὶ ἀφανιζόμενον, καὶ καθαιρέσει ἀμάνδαλον. Ubi καθαιρέσει manifestum est esse depravatam: fortasse ὑπερθέσει est reponendum, ut sit ὑπερθέσει pro ὑπερβιβασμῶ. || Ab ἀμάνδαλον autem fit Ἀμανδαλώ, Aboleo, Lædo; nam ἀμανδαλοῖ exp. Hesych. ἀφανίζει, βλάπτει. [Schneider. Lex. v. Ἀμαλδύνω.]

ἈΠΤΟΕΠΗΣ, ἑός, ὁ, ἡ, Qui in dicendo est intrepidus, ὁ ἐν τῷ εἰπεῖν οὐ προσύμενος: ideoque liberior et παρρησιαστικώτερος. Il. Θ. (209.) Ἡρῆ ἀπτοεπές, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες; Ubi Schol. quoque exp. ἀπτόητε, ἐν τῷ λέγειν θρασεῖα: sed annotans, quosdam δασέως scribere ἀπτοεπές, ut sit καθαπτό- μένη λόγοις, Mordacior in dicendo: quemadmodum Hes. quoque ἀπτοεπές exp. non solum ἀπτόητον τοῖς ἔπεσιν, et οὐ σκάζον, sed etiam κακολόγον, Μαleticum." ["Heyn. Hom. 5, 452." Schæf. Mss. Nonn. J. 8, 6." Wakef. Mss.]

ἈΠΥΩ, Sono, Sonitum reddo: interdum et Vociferor, Clamo. In priore signif. Anthol. de hirco vitis palmītes rodente, Τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπνε, Τεῖρε κάκιστε, Γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα. In posteriore, ap. Hesiod. (Sc. 316.) Κύκνοι ἀερσι- πόται μεγάλ' ἤπυνον. Interdum accipitur pro Sono i. e. Loquor; ut ap. Herod. (2, 15.) Τίνα γλῶσσαν πρῶτον ἀπύνουσι, i. e. φθέγγοντα. Aliquando vero signif. etiam Dico; ut Soph. Aj. (887.) Τίς ἂν δῆτά μοι — Τὸν ὠμόθυμον, εἰ ποθὶ πλαζόμενον λεύσων, Ἀπύοι; Quis mihi dicat immitem Ajacem sicubi errantem viderit? ut Schol. quoque exp. εἶποι. Et forsā hęc primatia est signif., siquidem ex ἔπω derivatum volunt κατὰ τροπὴν, ut ἀργαλέον ex ἔργον. HINC Ἀπύτης a vetere quodam, Alexandro nimirum, Uranopolis conditore, ut refert Athen. 3. (98.) ἐπιθετικῶς dictus est ὁ κῆρυξ, teste Eust., utpote cujus proprium sit φωνεῖν et clamare s. vociferari. [Epigr. adesp. 230. ἱερὰν φάτιν ἄπνε ποίμναις. "Ruhnck. Ep. Cr. 63. Eur. Hec. 152. Valck. Diatr. 97. Wessel. Herod. 111. Musgr. Orest. 1253. Porson. 1250. Leon. Tar. 61. Aristoph. I. 1023." Schæf. Mss.]

Ἡπύω, Sono: item Clamo et Voco. Od. K. 83. ὅθι ποιμένα ποιμὴν Ἡπύει εἰσελάων, ὁ δὲ τ' ἐξελάων ὑπακούει, i. e. μετὰ βοῆς προσφθέγγεται. UNDE Ἡπύτης, ὁ, Vociferator, Clamator, Qui cum clamo more verba sonat et pronuntiat. Il. H. (384.) Στὰς ἐν μέσσοισιν, μετεφώνεεν ἡπύτα κῆρυξ: Macedonice pro ἡπύτης, i. e. * φωνητής, κράκτης, * βοητής: aliis μεγαλόφωνος. Quin ET Ἡπυτος hinc denominatus Præco quidam, ET Ἡπυτον quoddam ὄρος in Thracia, παρὰ τὸ ἐκεῖ τὸν Πρωτέα ἡπύειν. Eust." [Orph.

Arg. 6. λιγύφωννον ἀοιδὴν Ἡπύσω. Mosch. 2, 120. γάμιον μέλος. Ἡπύτα σύριγξ, Quint. Sm. 6, 170.: Τρίτων, Ælian. H. A. 13, 21.: πόντος, Oppian. C. 2, 136. “Ἡπύω, Heyn. Hom. 7, 531. Ἡπύτης, Valck. Adonias. p. 280. Heyn. Hom. 5, 374. Lobeck. Aj. p. 271. Ἡπύτα, de accus., Wolf. ad Hesiod. 134. *Ἡπυς, Heyn. Hom. 6, 465.” Schæf. Mss. “Ἡπύω, Act., Invoco, Pind. *Ἡπύη, Vox, Hesych.” Wakef. Mss.]

[* Ἀνηπύω, i. q. ἀναφωνέω. Mosch. 2, 97. Apoll. R. 4, 1197.]

[* Ἐπηπύω, Il. 18, 502. Cf. Orph. Arg. 530. Heyn. Hom. 7, 531. 802.” Schæf. Mss.]

“Βριήπνος, Vehementer clamans, sonans, ὁ *βρια-
“ρὼς ἡπύων. Hesychio μεγαλόφωνος, μέγας, δεινός.
“Martis epith., Il. N. (521.) quem alibi χαλκεόφωνον
“vocat.” [“Cattier. 94. Heyn. Hom. 6, 465.” Schæf.
Mss.]

“ΑΠΦΥΣ, dicitur ὁ πατήρ, Pater, καθ’ ὑποκορι-
“σμον, idque a pueris: ut e Theocr. discimus: 15,
“(11.) GORG. Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα
“τοιαῦτα, Τῷ μικρῷ παρεόντος ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῇ
“τῷ. PRAX. Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος, οὐ
“λέγω ἀπφύν. GORG. Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν
“πότνιαν καλὸς ἀπφύς. Schol. quoque ibi annot.
“ἀπφύν ὑποκοριστικῶς dici τὸν πατέρα, nimirum ἀφ’
“οὗ τις πέφυκεν: ab hoc autem, τὸν πρεσβύτερον. SED
“ΕΤ Ἀπφά, teste Suida est ἀδελφῆς καὶ ἀδελφοῦ ὑπο-
“κόρισμα: pro quo Hes. habet Ἀφία, Eust. ἀπφα,
“qui hoc ἀπφα secundum quosdam esse ait ὑπο-
“κόρισμα Ἀττικόν. Ἀπφαν, inquit idem, τὴν ἀδελ-
“φὴν Ἀττικῶς μόνῃ ἢ ἀδελφῇ εἶποι ἂν καὶ πάπαν,
“τὸν πατέρα μόνος ὁ παῖς, ὥσπερ καὶ μαστίαν τὴν μη-
“τέρα. Meminit vero et nominis Ἀπφύς ibid. ὁ
“μέντοι ἀπφύς, inquit, παρὰ Θεοκρίτῳ πατρὸς κλήσις,
“ἣν βρέφος ἂν προσεῖποι πατέρα, τὸν ἀφ’ οὗ ἔφυν τοιοῦ-
“τον γάρ τι ἢ λέξις ὑποβάλλει νοεῖν. PORRO ex illo
“ἀπφα fieri dicit Ἀπφίον, esseque ὑποκόρισμα ἐρωμέ-
“νης. Fit vero inde ΕΤ Ἀπφάριον; quod ἐρωμένον
“est ὑποκόρισμα: veluti in h. l. Xenarchi ap. Athen.
“(569.) Αὔται βιάζονται γὰρ *εἰσέλκουσί τε, τοὺς
“μὲν γέροντας ὄντας, ἐπικαλούμεναι Πατρίδια, τοὺς δ’
“ἀπφάρια, τοὺς νεωτέρους, i. e. ἀδέλφια, Fraterculos,
“ut Eust. tradit quosdam exp. ipse tamen censens
“potius esse veluti πατέρια, a Dorico illo ἀπφύς signif.
“Patrem. Ἀπφῷ quoque pro πατρός accipit Hes. in
“4 Reg. 2, (14.) ubi Elisæus, cum aquas Jordanis
“pallio Heliae percussisset, ipsæque divisæ non es-
“sent, ait, Ποῦ ἐστὶ Θεὸς Ἡλίου ἀπφῷ: forsitan quia
“paulo ante idem Heliam vocarat πατέρα. Suid.
“autem interpr. τοῦ ἀποκρύφου, s. τοῦ ἀποκρυβέντος:
“rursum Hes. διπλασία χάρις, et ἡ Πνεύματος Ἀγίου
“διττὴ ἐνέργεια. Est tamen non Gr. vocabulum illud
“ἀπφῷ eo in loco, sed retentum e textu Hebr., in
“cujus versione exp. Etiamnunc; ut Suid. quoque
“iterum ἀπφῷ positum annotat ἀντὶ τοῦ νῦν.” [Ἀπ-
“φύς, Bekk. Anecd. Gr. 857. “Valck. Theocr. 306.
“Ἀπφύς, Ἀπφάριον, Ἀπφία, Koen. ad Greg. 148.”
Schæf. Mss. “Ἀπφίον, Eust. Il. 429.” Wakef. Mss.]

“ΑΡΑ, Utique, Profecto. Item pro Itaque, Igitur.
Apud Hom. autem pro expletiva habetur, magna e
parte. Sed ego ita mihi ap. eum observasse videor,
subjunctam quidem particulæ δὲ aut alii, fere esse
expletivam: at, cum sola ponitur, non itidem: ut Il.
I. (29.) Ὡς ἔφαθ’ οἱ δ’ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ:
(50.) Ὡς ἔφαθ’ οἱ δ’ ἄρα πάντες ἐπίαχον νῆες Ἀχαιῶν:
(79.) Ὡς ἔφαθ’ οἱ δ’ ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἥδ’ ἐπί-
θοντο. Sic Od. E. (452.) Πᾶρ δ’ ἄρα μιν Ταφίων
πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν. Et (457.) iu tribus membris,
quæ duobus versibus continentur, primo datur δ’ ἄρ,
vel, ut alii scribere malunt, δ’ ἄρ’: secundo δ’ ἄρα:
tertio αὐτάρ: ita enim legimus, Νύξ δ’ ἄρ ἐπῆλθε κακὴ
σκοτομήνιος, ἕε δ’ ἄρα Ζεὺς Πάννυχος αὐτὰρ ἤν Ζέφυρος
μέγας αἰὲν ἔφνυρος. His certe omnibus in Il. aliisque
hujusmodi nemo mihi, ut opinor, negarit eund. plane
sensum cum sola particula δὲ manere. Alicubi tamen
δ’ ἄρα aliter reddenda videtur Latine quam δὲ sola,
ubi videlicet in priorē parte illæ duæ, in posteriore
autem hæc duntaxat ponitur, ut Od. Γ. (155.) Ἡμί-
σεες δ’ ἄρα λαοὶ ἐρητύουντο μένοντες Αἰθι—Ἡμίσεες

δ’ ἀναβάντες ἐλαύνομεν. Hic enim ἡμίσεες δ’ ἄρα κ.τ.λ.
reddiderim, Ac dimidia quidem pars &c. at in ἡμί-
σεες δ’ ἀναβάντες, δὲ per Autem, s. Vero. Ut autem
post δὲ vacat frequenter ἄρα, sic et post ὡς vacare vi-
deri possit; ut Od. Z. (232.) cum dixisset in princi-
pio comparationis, Ὡς δ’ ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται
ἀργύρῳ ἄνῃρ, duobus interjectis versibus, subiungit in
accommodatione, Ὡς ἄρα τῷ κατέχευε κ.τ.λ. Itidem
vero alibi. Sic et post articulum postpositivum ὡς abun-
dare merito judicetur; ut Il. O. (309.) ἀριπρεπέ’, ἦν
ἄρα χαλκεὺς Ἡφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι. Denique ap.
Hom. vacare ut plurimum particulam ἄρα existimo,
eod. plane modo quo ῥά. Imo vero hanc ipsam eand.
esse cum illa puto, ablata litera α e principio, ut con-
tra in ἄρ aufertur e fine. Sunt et qui post οὐκ vacare
existiment ἄρα: ut ap. Hesiod. Ἔργ. (1, 11.) Οὐκ ἄρα
μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος. Sic hic οὐκ ἄρα videtur esse
Haud equidem; ubi Equidem emphasi non caret.
Sic autem ἄρα vacat et post ἦ: ut Il. Σ. (429.) Ἡφαιστ’,
ἦ ἄρα δὴ τις, ὅσαι θεαὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ, ubi annotat
Eust. quoque παρέλκειν particulam ἄρα, cum sola ἦ
ad interrogationem sufficiat. Sed addit, quod ad ac-
centum attinet, Hom. posteros fuisse etiam hic scri-
pturos ἄρα cum circumflexo. Sed simul intelligit, ut
opinor, fuisse ipsum producturos. Invenitur tamen
ἄρα quoque priore longa; ut infra docebo. Alicubi
certe ita vacat, ut interim quandam vincientiæ ora-
tionis et quasi continuandæ vim habeat, et quidem
cum affirmatione eorum, quæ dicuntur; ut Il. H.
(467.) cum dixisset Hom. Νῆες δ’ ἐκ Λήμνοιο παρέστα-
σαν οἶνον ἄγουσαι, interjectis quatuor versibus sub-
jungitur, Ἐνθ’ ἄρα, vel ἐνθεν ἄρ, ut in aliis Codd. le-
gitur, οἰνίζοντο κερκομόωντες Ἀχαιοί, Ἄλλοι μὲν
χαλκῷ κ.τ.λ. Sed qua Lat. particula reddi commodè
possit, hoc vero non facile fortasse dici possit. Bud.
certe δὴ signif. ait in illo: sed δὴ variis Lat. particulis,
pro loco, reddi scimus. Esse autem ἄρα in prosa
quoque παραπληρωματικόν, docet Idem; afferens e
Demosth. Καὶ δὴ καὶ τοῦτο ἀκούω σε λέγειν, ὡς ἄρα
τρεῖς σε γραψάμενοι πρότερον κ.τ.λ. Sed iu quibusdam
Il. videtur velle aut παραπληρωματικόν esse omnino,
aut debere reddi per Tandem; ut Xen. Ὡ Ζεὺ καὶ
πάντες θεοὶ, οἷους ἄρα ἔχομεν ἑταίρους. Sic ap. Eund.
Ὅποσοις ἄρα, et πότερος ἄρα. At post εἰ vel ἂν vult
reddi per Forte; ut Demosth. Εἰ τις ἄρα ἐστὶν ἄξιος.
Idem, Ἄν ἄρα ταῦτα λέγωσιν. Greg. Ἄν ἄρα δύνωνται.
Si forte possint. Sed et Thuc. ipsum sic sæpe uti
scribit. Sic et ap. Xen. post εἰ μὴ, itidem pro Forte:
εἰ μὴ ἄρα, Nisi forte. Alicubi vero particula Nam
subiunctiva ad interpr. Græcæ ἄρα adhibetur; ut,
cum iis ἄρα vertitur Quisnam. Sic ap. Xen. Καὶ τί
ἄρ οἶε παθεῖν, καλὸν φιλήσας; Quidnam.

“ΑΡΑ, Utique, Nempe. Lucian. Ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκά-
σας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς, ὧ ξένοι: ac si diceret,
οὐκοῦν Ἕλληνες ὑμεῖς. Bud.

“ΑΡΑ, vel “ΑΡΑ οὖν, aut “ΑΡΑγε, Igitur, Ergo, inter-
dum præpositum, iuterdum postpositum. Plato de
Rep. 5. “ΑΡΑ οὖν ἐκ τοῦδε τὸ τοιόνδε γίνεται. Xen. O.
(1, 8.) non autem Synes. ut in VV. LL. et in Comm.
Bud. Κἂν ἄρα γε ἵππον τις πριάμενος μὴ ἐπίστατο
κ.τ.λ. Si quis igitur, vel, Ita si quis equum emerit.
Sic enim leg. in Bud. Comm., qui alibi tradit hic
ἄρα adjunctam vim interrogationis habere. Idem hoc
in Plut. loco, Μίαν ἄρα, Κορινθίλια, Κορινθίλια, τύχην
εἰδεστήν αμείνονα: ἄρα itidem esse vult Igitur, sed quæ
indignationem includat. Idem Bud. in alio rursum
Xen. loco, Οὐδ’ ἄρα γε ἡ γῆ interpr. Ita ne terra
quidem, vel, Nimirum ne terra quidem. Invenitur
ἄρα postpositum etiam particulæ οὖν, iunctæ cum
ποτέ: ut Philo de Mundo, Ὅπου ποτ’ οὖν ἄρα τὰς ρίζας
καθῆκε, σκεπτέον, Ubinam igitur radices egerit consi-
derandum.

“ΑΡΑ, interrogativum, cum ἄ, non ἄ, An, Utrum,
Aristoph. (Ei. 1087.) ἄρα παύσει φενακίζων; Desinesne
imponere? Sed frequentius adjunctam habet aliquam
particulam. Idem Aristoph. N. ἄρά γε ταῦτ’ ἄρ’ ἐγὼ
ποτ’ ὄψομαι; ubi ἄρα exp. Utrum, ἄρα autem δή.

“ΑΡΑ γε, et “ΑΡ’ οὖν, pro Utrum. “ΑΡΑ γε ponitur et
pro Numquid; de qua signif. vide in “ΑΡΑ μή. Inter-
dum vero “ΑΡ’ οὖν, pro Nonne igitur? “ΑΡΑ ποτε,
Utrum tandem? Synes. ut docet Bud.

Ἄρα μὴ, Nunquid et Utrum, quod in consequentia sermonis ἀλλὰ μὴ dicitur. Bud. Sic et ἄρα γε exp. Nunquid in Aristoph. Π. (546.) ἄρα γε ἀποφαίνω κ.τ.λ. Sic in N. ἄρα γε αἰσθάνει κ.τ.λ. Citatur et e Theocr. ἄρα γέ πα, pro Nunquid forsitan?

Ἄρ' οὐκ, Nonne. Interdum vero ἄρ' οὖν οὐ pro eod. Vide exempla ap. Bud. Citatur autem e Soph. οὐκ ἄρ', inverso harum particularum ordine, itidem pro Nonne, Οὐκ ἄρ' Ἀχαιοὶς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν κ.τ.λ.

Ἄρα, pro ἄρα signif. δὴ, aut etiam prorsus vacante, affertur e Soph. Τίνος ποτ' ἄρ' ἐπραξε χειρὶ δύσμορος; Et, Ὀμοὶ βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης. Sed alii in his aliisque hujusmodi ll. ἄρα scribunt, etiamsi a producat.

“Ἄρ, ap. poëtas i. q. ἄρα, Utique, Profecto: “item Itaque, Igitur: sæpius particula expletiva, ut “ἄρα quoque.”

“Ἄρεν οὖν, pro ἄρα οὖν, Hes.”

[Ἄρα, Gl. Nunquid? Ἀρα? Igitur. Ἄρά γε οὐ; Nonne? Ἀρα οὖν? Nempe ergo. Ἄρά ποτε? Ecquando? Ἄρά γέ τις; Quisquamne? Ἄρά τις; Et quis? Equis? Quisquamne? Ἄρά τι; Ecquid? Μὴ ἄρα? Ne forte. Μήτι ἄρα; Numnam? Numquidnam? Μήτι γε ἄρα? Nempe non. Πότε ἄρα; Utrumne. Πότερον ἄρα? Utrumne. Ποῦ ἄρα; Ubinam? Quorsum? Τί ἄρα; Quid ita? Τοῦτον ἄρα; Huncne? Τοῦτο ἄρα; Idne? “Ἄρα μή; Num? An? Soph. El. 446. ἄρα μὴ δοκεῖς Ἀντήρῃ αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν; Οὐκ ἔστιν: Antig. 632. ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἄρα μὴ κλύων τῆς *μελλονύμφου, πατρὶ *λυσσαίνων πάρε; “Ἀρα, Sane, Aristoph. Ἐκ. 365. “Ἀρ' οἶδ' Ἀμύνων ἀλλ' ἴσως ἄρνησεται. Ἄρα, particula interrogandi, O. 1. 8. 260. 263. Ἀρα, et ἄρα, Igitur, 166. O. 280. Σ. 664. 839. Ἄρά γε; An? Num? Π. 546. 641.” Seager. Mss. Ἄρα, Herod. 9, 9.]

[“Ἀρα, Wakef. S. C. 2, 97. Zeun. ad Xen. K. Π. 732. ad Callim. 1, 243. Toup. Opusc. 2, 200. 269. Valck. Hippol. p. 306.; Diatr. 237. ad Il. Y. 215. Markl. Suppl. 496. Musgr. ibid. Markl. Iph. p. 145, 239. Jacobs. Anth. 6, 70. Wakef. Ion. 349.; Herc. F. 340.; Phil. 1288.; Georg. 21. Jacobs. Anth. 8, 59. Herod. 229. Heyn. Hom. 6, 278. 425. 460. 463. 484. 537. 547. 560. 574. 598. 599. 603. 606. 609. 617. 7, 48. 57. 58. 91. 148. 170. 189. 200. 235. 239. 247. 291. 309. 332. 337. 350. 357. 384. 398. 425. 450. 483. 506. 509. 528. 531. 569. 598. 630. 667. 680. 687. 692. 8, 6. 24. 60. 74. 109. 121. 146. 152. 182. 188. 223. 253. 267. 289. 310. 356. 382. 384. 460. 461. 497. 503. 514. 517. 522. 596. 655. 662. 664. 724. 755. “Ἀρα, ἄρα, Leon. Tar. 67. Brunck. Aristoph. 1, 61. 272. 2, 40. 120. 199. 3, 68. 155. T. H. ad Aristoph. Π. p. 236. 317. 326. Ernest. ad Callim. 326. ad Dionys. H. 5, 203. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 21.; Heindorf. ad Lys. 15.; ad Gorg. 52. 88. Xen. Œcon. 1, 15. Zeun. ad Xen. K. Π. 78. Ammon. 23. Eran. Ph. 162. ad Charit. 267. Lennep. ad Phalar. 46. ad Lucian. 1, 398. Brunck. Antig. 1273. Porson. Præf. ad Hec. p. viii. xiii. Brunck. Œd. T. 1099. Hermann. ad Aristoph. N. p. 28. Clark. ad Il. A. 308. Valck. Phæn. p. 214. —“Vulgo quidem interrogat ἄρα, ἄρα concludit argumentationem; sed hoc, affirmandi significatu positum ap. Poëtas, ubicunque versus syllabam postulat longam, ἄρα quoque scribendum, optime decernit Dorv. Vann. Cr. 227.” (cf. ad Hippol. 141. Lips. Valck. ibid. p. 213.) “Ἀρα, de ejus sede, ad Lucian. 1, 294. Valck. Hippol. p. 306. Xen. K. Π. 369. 413. ad Dionys. H. 3, 1385. Heindorf. ad Plat. Gorg. 249. “A., in fine versus, Eur. Hec. 1105. Valck. Hippol. p. 217.; initio, Brunck. Aristoph. 3, 142. Xen. K. Π. 4, 6, 4. Heindorf. ad Plat. Charm. 73.; Buttmann. ad Gorg. 514. Sæpius repetitum, ad Od. P. 465. In quæstionibus, Wakef. Phil. 222. Monthly Review, Jan. 1799. p. 91. Bast Lettre 219. “A., Tandem, interrogantis, Valck. Phæn. p. 513. Nimirum, Bibl. Crit. iii, 2. p. 97. Δ' ἄρ', Heyn. Hom. 6, 345. 7, 190. “ρα, Aristoph. E. 532. “Ἀρ' et ἄν conf., Porson. Med. p. 70.; γ' ἄρ' et γάρ, Brunck. Aristoph. 2, 33. Lobeck. Aj. p. 302. Valck. Phæn. p. 271.; ἄρα et ῥα, Brunck. Apoll. R. 30. 213. Heyn. Hom. 5, 260.; ἄρα et ἄμα, 8, 432. Γ' ἄρα, ἄρα, Brunck. Aristoph. 3, 120. T' ἄρ', Heyn.

Hom. 4, 11. 12. 6, 345. 7, 133. 361. 455. Il. 18, 6. T' ἄρ', γ' ἄρ', Porson. Phæn. 724. Heyn. Hom. 6, 86. Lobeck. Aj. p. 302. T' ἄρ', γάρ, Heyn. Hom. 4, 500. (226.) 7, 425. 455. “Ἀρα δὴ ποτε, ad Callim. 1, 186. “A. δὴ, Wakef. Ion. 1188. Εἰ μὴ ἄ., Nisi forsitan, Xen. Mem. 1, 2, 8. Δ' ἄρα τε, Il. 13, 493. Εἰ ἄ. τι, Heindorf. ad Plat. Charm. 108. Γάρ — ἄρα —, Aristoph. E. 22. “Ἀρ, Valck. Diatr. 118. Brunck. Aristoph. 1, 97. Heyn. Hom. 7, 435. 438. “Ἀρ, ἄρ', Heyn. Hom. 4, 45. Οὐκ ἄρα, 7, 792. Usus ejus in sententiis general., ad Dionys. H. 3, 1675.” Schæf. Mss. “Ἡδ' ἄρα, And of course, Orph. Arg. 586. Τοῖνον ἄ., J. Poll. 152. “A. δὴ, Il. H. 360. Apoll. R. 1, 898. “A. δὴ ποτε, 2, 228. “A. τε, Il. N. 493. Ε. 18.” Wakef. Mss.]

[“Ἄρα, Xen. Mem. 1, 1, 15. ad Mær. 263. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 26. Markl. Suppl. 376. Musgr. 496. Markl. ib. Meleag. li. Iphig. A. 311. 876. Markl. p. 165. 171. 286. 342. Rhes. 118. Heracl. 640. Wakef. Ion. 349. 559. El. 374. Alc. 348. 488. 783. Phil. 1253. Eum. 190. 991. Jacobs. Anth. 6, 99. Archiloch. 38. 39. Aristoph. A. 435. Archias 35. Philipp. 70. Mucius Scæv. Ep. Marc. Arg. 17. Porson. Med. p. 87. De ejus sede, Lennep. Phalar. p. 46. Poët. Gnom. 234. Brunck. Aristoph. 3, 144. Porson. Hec. p. xxviii. Ed. 2. Ἄ., Nonne? Soph. Phil. 976. Pro ἄρα, Theocr. 7, 105. Οὐκ ἄρ', Valck. Diatr. 206. 220. Toup. Emend. 4, 482. cf. Porson. Præf. ad Hec. p. viii. xiii. Ἄρα οὐ, ἄρ' οὐ, Schneider. ad Xen. Œcon. 19. 22. Ἄρ' οὖν οὐ, Boeckh. ad Plat. Sim. p. xxi. Ἄρα μὴ, Soph. El. 446. Ἄ. εἰ, Xen. Œcon. 6, 2. Ἄ. οὖν, ἄρα οὖν, Heindorf. ad Plat. Gorg. 101. Buttm. 514. Boeckh. ad Sim. p. xxi.; in Min. 145. T' ἄρα, Lobeck. Aj. p. 302. Τίνος ἄ.; Jacobs. Anth. 12, 144. Γ' ἄ., γ' ἄ., Porson. Phæn. 1366. Lobeck. Aj. l. c.” Schæf. Mss. “Ἄ. A., ad finem sententiæ, Max. Tyr. 128. Joseph. 253, 6. Ἄρ' ἦ, vel ἦ ἄρα, interrog., Liban. 21.” Wakef. Mss.]

ἌΠΑ, ἦ, Precatio, Preces. Vel, Supplices preces. Od. Δ. (767.) θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἄρῃς, ubi Eust. εὐχὴν signif. existimat. Il. O. (599.) Θέτιδος δ' ἐξαιέσιον ἄρῃν Πᾶσαν ἐπικρῆναι, i. e. τὴν ἱκετείαν, inquit idem Eust. Sed et Herod. 6, (63.) ita usum hac voce comperio, Ἀρίστωνι ἄρῃν ἐποῦσαντο παῖδα γενέσθαι. Sic autem et plur. ἀραί, ut Lat. Preces, et alio nomine Græco in prosa usitato εὐχαί: ut ἀράων αἰτών, Il. O. (378.) et ἀράων αἰτούσα, Ψ. (199.) Et Hesiod. Ἔργ. (2, 344.) Οὐ γὰρ τοί γε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀράς. Est autem supra ἄρῃ Ion. pro ἀρά.

Ἄρᾱ, Imprecatio, Diræ. Cui signif. primum locum non dedi, ut vulgo solet, quod habeatur ap. Hom. posteros potius quam ap. ipsum Hom. Æschin. (69.) Καὶ προστροπὴν καὶ ἀρὰν ἰσχυρὰν ὑπὲρ τούτων ἐποῦσαντο. Γέγραπται γὰρ οὕτως ἐν τῇ ἀρᾷ, εἰ τις τάδε φησὶ, παραβαίνει, ἐναγῆς ἔστω Ἀπόλλωνος. Idem (71.) Εἰρξεται τοῦ ἱεροῦ καὶ ἐναγῆς ἔσται καὶ τῇ ἀρᾷ ἔνοχος. Plato, Ἀρᾷ Διὸς ἐνεχέσθω. Dicitur ἔνοχος εἶναι τῇ ἀρᾷ vel ἐνέχεσθαι, Qui diris imprecationibus devotus est, ob idque detestandus; ut docet Bud. Æschinem afferens l. c. E Plut. Solone citatur, Ἀρὰς ποιεῖσθαι κατὰ τοῦ ἐξάγοιτος. Et ex Ejusd. Theseo, Ἀρὰς θέμενος κατὰ σοῦ. Et e Camillo, Ἀρὰς θέμενος ἐπὶ τοὺς πολίτας, Civibus mala imprecatus. Legimus vero ap. Eund. Amat. Narrat. Λακεδαιμονίων ἀρὰς ποιουμένων, pro κατὰ Λακεδαιμονίων. Dicitur et ἐπαρᾶσθαι ἀράς: et ἐπαρᾶσθαι τινα τὰς παλαμναιστάς ἀράς: item ἐπαρᾶσθαι δεινὰς καὶ φρικώδεις ἀράς, ap. Appian. Parthico, Ἀρὰς ἐπῆρᾶτο δεινὰς αὐτῷ καὶ φρικώδεις, δεινοὺς τινὰς θεοὺς καὶ ἄλλοκότους ἐπ' αὐταῖς καλῶν καὶ ὀνομάζων.

Ἀρὰ, Noxa, Damnum, Od. P. (538.) ἄρῃν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι. At Il. Ω. (67.) copulat ἄρῃν et λοιγόν, itidem cum ἀμῦναι, et Σ. (100.) dicit ἀρῇς ἀλκτῆρα.

[“Ἀρᾱ, Valck. Phæn. p. 26. Thom. M. 108. Græv. ad Hes. 596. Wolf. ad 119. ad Il. Ε. 485. Od. X. 208. Abresch. Æsch. 2, 132. Jacobs. Anth. 8, 26. 298. Pausan. 379. Aristoph. Fr. 276. Heyn. Hom. 6, 332. 613. 656. 7, 97. 442. 508. 8, 133. Conf. cum εὐχῇ, Porson. Phæn. 68. De quant., Pauw. Præf. ad Phrynich. Ecl. Ἄ. κατὰ τινος, Toup. Opusc. 1, 21. Eur. Hippol. p. 2. Valck.; ad Herod. 614.

'Αραί, Stanl. Eum. 420. Ἦκεν ἀράς, Eur. Phœn. 1373. 'Αράς ἐπισπείραι, ad Eran. Ph. 158." Schæf. Mss. Glossæ: 'Αρά, ἡ κατὰρα. Execratio, Maledictio. 'Αραι: Diræ.]

"Εναρος, ὁ, ἡ, Diris devotus, ἔνοχος et ἐπικατάρatos ab Hes. exp. Sed repono ap. eum ἀρᾷ ἔνοχος.

'Αραῖος, (αἶα, αἶον,) Imprecationibus diris devotus, ut accipi dicit Bud. a Soph. Antig. (867.) πρὸς οὓς ἀραῖος, ἄγαμος "Αδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι. Ubi Schol. exp. ἐπικατάρatos. Observandum est autem ἀραῖος fem. etiam ibi poni. Citatur et ex Eur. (Hel. 701.) in VV. LL. Εἰθ' ἦν ἀραῖον δαίμοσι βροτῶν γένος: qui versus ibi exp. Utinam liceret hominibus deos execrari; cum contra dicendum fuerit, sequendo illam τοῦ ἀραῖος exp., Utinam liceret diis homines execrari. || Sed ἀραῖος act. etiam sumitur pro Eo, qui imprecatur, et diris devovet: ut Soph. Tr. (1202.) εἰ δὲ μὴ, μὲν ὡς ἐγὼ, Καὶ νέρθεν ὦν, ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς. Plane enim rejicio hic Schol. exp. ἐπάρatos. Accipitur autem active ἀραῖος in h. l. quoque, qui in VV. LL. affertur, σοῖς ἀραῖα δώμασι γενήσονται. || 'Αραῖος, Noxius, ut ἀρὰν signif. etiam Noxam dixi; nam ἀραῖας pro βλαβερὰς a Soph. poni auctor est Hes. At Etym. ἀραῖότερος exp. βαρύτερος: addens, ἀραῖος, ἀτυχὴς, ἄθλιος. [Ζεὺς 'Αραῖος, i. q. Ἰκέσιος, Soph. Phil. 1182. Active, Eur. Hippol. 1426. Passive, Καὶ σοῖς ἀραῖα γ' οὐσα τυγχάνω δόμοις, Med. 610. Ad Plat. de LL. 11. p. 159. "Soph. CEd. Γ. 276. "Ωσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὦδ', ἀναξ, ἐρῶ." Seager. Mss. "Toup. Opusc. 2, 179. Valck. Hippol. p. 316. Musgr. 1415. Iph. T. 778. et Musgr. Wakef. Trach. 1202. Phil. 1182. Brunck. Soph. 3, 501. Boëckh. in Plat. Min. 191. Heyn. Hom. 7, 169." Schæf. Mss. "Imprecans, Æsch. S. c. T. 905." Wakef. Mss.]

¶ 'Αράομαι, ἡσσομαι, Precor, Vota facio. Il. A. (35.) Πολλὰ δ' ἐπεὶ ἀπάνευθε κίων ἡρᾷθ' ὁ γεραίος Ἀπόλλωνι ἄνακτι. Ibid. (351.) Πολλὰ δὲ μητρί φίλῃ ἡρήσατο. Z. (115.) Δαίμοσιν ἠρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἐκατόμβας. Cum infin., ap. Eund. ubi exp. etiam Optare, Od. T. (533.) Καὶ δὴ μ' ἀράται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο. Σ. (212.) Πάντες δ' ἡρήσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι. At Soph. jungens itidem infinitivo, addidit et dat. θεοῖς, scribens, ἢ σε πολλάκις Θεοῖς ἀράται ζῶντα πρὸς δόμοις μολεῖν. Apud Herod. cum accus. ἀράσθαι ἀγαθὰ. || 'Αρῶμαι, Imprecor; ut ἀράσθαι ἀράς, Eur. (Phœn. 67.) Imprecari diras. Od. B. (135.) ἐπεὶ μήτηρ στυγερὰς ἀρήσει "Εριννὺς Οἴκου ἀπερχομένη. Quod minus usitate dicitur Imprecabitur Erinnyas, pro Precabitur et invocabit adversus me. Eust. tradit ἐπιθεάζειν hoc sensu dictum fuisse. Demosth. 'Αρῶμενος ἐξώλειαν αὐτῷ καὶ γένει καὶ οἰκίῃ. ['Αρῶ τὰς ὁδοὺς, Tab. Heracl. 223. Glossæ: 'Αρῶμαι Imprecor, Execror.] "|| 'Αρασάμεναι, Hes. exp. non solum ποιῶσαι ἀράς, "sed etiam ἀλειψάμεναι." ["'Αράομαι, Valck. Phœn. p. 26. Jacobs. Anth. 8, 298. 12, 243. Villos. ad Long. 294. Heyn. Hom. 5, 340. 7, 507. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. Toup. Opusc. 1, 53. De aor. 1., Heyn. Hom. 4, 97." Schæf. Mss. "Oppian. C. 3, 225." Wakef. Mss.]

"'Αράω, ἄσω, Juro; Ligo. Hes. enim ἀράσαι affert pro ὁμοσαι et διῆσαι. At ἀράομαι diversas ab "his signif. habet, ut supra docui."

'Αρημένος, Læsus, Damnum passus. Od. I. (403.) Τίποτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὦδ' ἐβόησας; i. e. βεβλαμμένος: ut exp. ab ipso etiam Eust., in qua signif. licet ipse hoc non addat, necesse fuerit ab ἀράομαι deducere, quod sit ab ἀρὰ signif. βλάβην, non autem ab illa signif. ἀρᾶς, qua pro εὐχῇ ponitur. Hesychio autem ἀρημένος confuse est βεβλαμμένος et εὐχόμενος. Quod autem de ἀρημένος Hom. l. c. idem et de ἀρημένος iu Od. Σ. (53.) dicendum censeo, "Ἄνδρα γέροντα δὴν ἀρημένον. At in Il. Z. 2. "Υπνώ καὶ καμάτῳ ἀρημένος alia etiam affertur exp., et quidem multo, meo quidem iudicio, aptior: videlicet κεκρατημένος: sed ita ut ἀρημένος scribatur, cum a habente spiritum asperum. Existimo autem de hoc ipso loco intelligi debere, quæ ab Etym. scribuntur, sc., 'Αρημένον, τὸ κατεψημένον καὶ παραπεποδισμένον: deinde dicit, Fortasse ab ἀρηρέναι: nequaquam enim ab ἀρὰ deductum esse. Quibus hæc adduntur, nullo tamen vinculo cum præcedentibus juncta, αἰρῶ, αἰρήσω, ἤρημαι, καὶ ἀρημένον. Intellexit

A autem, ut opinor, si cui non placeat illa derivatio ab ἀρηρέναι, ut certe nullo modo mihi placet, posse hanc alteram sequi ab αἰρῶ. Sed secundum hanc deductionem male ap. eum ἀρημένον cum spiritu tenui scriptum est. Ceterum in illo loco δὴν ἀρημένον, scribi etiam ἀρήμενον cum accentu in antepen., ut ἀκαχήμενον, tradit Eust. ["Ad Od. 6, 2. 9. 403. 11, 135. Heyn. Hom. 6, 25. 333." Schæf. Mss.]

"'Αρρήμένος, Læsus, VV. LL. Suid. habet unico p scriptum ἀρημένος, quod itidem exp. βεβλαμμένος. " 'Αράσιμος, (ὁ, ἡ,) Suidæ ὁ *καταράσιμος, Dete-

"stabilis." 'Αρητήρ, ἦρος, ὁ, ad verbum Precator, Sacerdos. Il. A. (11.) Οὐνεκα τὸν Χρῦσσην ἡτίμησ' ἀρητήρῃ "Ατρείδῃς. In hoc autem vocabulo manifestam Etym. futilitatem perspicere operæ pretium est; ut eum ejusdem in aliis etiam multis, quæ nobis minus perspecta esse possunt, suspectum habeamus. Nam, cum ἀρητήρ verbale esse τοῦ ἀρῶμαι luce clarius sit, ut si a Precor deducamus Precator, ille tamen quasi plane nescius in quam se partem vertere debeat, scribit, 'Αρητήρ, ἱερεὺς, vel παρὰ τὰς ἀρὰς ἄς ποιεῖ, vel παρὰ τὸ αἰρεῖν τὰς χεῖρας εἰς ὕψος, vel παρὰ τὸ ἀρέσκειν θεῶν, vel παρὰ τὸ ἀρῶ ἀρᾶς, ἀράσω, ἀρατήρ et ἀρητήρ Ion. ET 'Αρήτειρα, ἡ, Sacerdos, femina, in poematio, quod antiquo Musæo falso tribuitur. ['Αρητήρ, Il. E. 78. "Clark. ad Il. A. l. c. Tyrwhitt. ad Aristot. 177. Paul. Sil. 30. Heyn. Hom. 4, 13. 'Αρήτειρα, Valck. Animadv. ad Ammon. 86." Schæf. Mss. "Musæus 68. Callim." Wakef. Mss.]

"'Αρατήριον, τὸ, Laus, ab ἀρὰ, quod est Imprecatio, VV. LL. sed nescio qua auctoritate." [Plut. Theseo 34. Hesychio ἀρητήριον, Etym. M. *ἀρατήριον. " 'Αρητήριον, Valck. Phœn. p. 642." Schæf. Mss.]

["*' 'Αρατικός, (ἡ, ὄν,) Laert. ap. Suid. v. Ἀζῖωμα, 7, 66. Philo 3, 62." Kall. Mss.]

'Αρητὸς, (ἡ, ὄν,) Precibus expetitus. Item, Ejusmodi quem deprecari debeamus. Item, Diris devotus. Nonnunquam et Perniciosus. Vide Eust. Pro Perniciosus, i. e. βλαβερὸς, citatur etiam e Soph. [Ant. 972. Il. P. 37. Ω. 741. Quint. Sm. 11, 120. μόρος δ' ἐκίχανεν ἀρητὸς. Schneider. Lex. "Jacobs. Anth. 8, 298. Ernest. ad Il. P. l. c." Schæf. Mss. * "'Αρητῶς, Supplicando, Schol. Od. H. 54." Wakef. Mss.]

["*' "Αρατος, (Nomen pr.) Jacobs. Anth. 8, 297. 10, 49. *'Αράτειον, 12, 203." Schæf. Mss.]

"'Απάρατος, (ὁ, ἡ,) Execrabilis, Execrandus, vel "Deprecandus, ἀπεικτος, e Plut. Apophth. Ab Hes. exp. non modo ἀπεικτος, sed et ἀπείρατος." ["Ad Plut. Mor. 1, 959. ad Eur. Hel. 54." Schæf. Mss.]

Δημάρητος s. Δημάρατος, ὁ, (ἡ,) Populi votis expetitus. Id nomen Aristo Lacedæmoniorum rex filio suo indidit, ut narrat Herod. 6, (63.) quia Πανδρηὰ Σπαρτιῆται Ἀρίστῳ—ἀρὴν ἐποίησαντο παῖδα γενέσθαι. ["Valck. Adoniaz. p. 261. Herod. 466." Schæf. Mss.]

"Παραρητὸς, (ἡ, ὄν,) e Cyrillo affertur pro Cui supplicatur."

Πολνάρητος, ὁ, (ἡ,) Multis precibus expetitus, Multis votis exoptatus; ut Od. Z. (280.) "H τίς οἱ εὐχάμεν πολνάρητος θεὸς ἦλθεν, Οὐρανὸθεν καταβάς, i. e. πολνευκτος. [T. 404. In prosa dicitur πολνάρatos, Damascius ap. Suid. v. Χρηματισμός.] "Πολνάρῆτος, qui dam scribunt pro πολνάρητος: male; nec enim geminatione hic opus est, cum a longum sit." ["Heyn. Hom. 7, 295. Heindorf. ad Plat. Theæt. 361. Rubnk. H. in Cer. 220. Mitsch. 174. Valck. Adoniaz. p. 261. Ilgen. Hymn. 539." Schæf. Mss.]

["* Σουνάρατος, ὁ, ἡ, Ποσειδῶν, Aristoph. I. 560. cf. O. 868. * Σουνιέρacos. " Musgr. Cycl. 292. Kuster. Aristoph. 69. 110." Schæf. Mss.]

"Δωσιάραις, Hesychio κακὰ διδούσαις, Mala s. Diradantibus, Malorum s. Dirorum datricibus."

"'Αρατειχεύειν, Hesychio καταρᾶσθαι, addens τὰ men a quibusdam exp. στρατεῦσθαι."

"Ἀναράομαι, ἄσομαι, Imprecationem aut Votum factum revoco: ἀναράσθαι citat e Callisth. Suidæ, et exp. διαλύειν τὴν γενομένην ἀράν. ["Valck. Hippol. p. 259.; ad Herod. 647." Schæf. Mss.]

["*' "Εναράομαι, Acta S. Philoromi 159. Combef."

Boissonad. Mss.]

Ἐπαράσμαι, ἄσομαι. Ἐπαράσασθαι, inquit Suid., est Vota persolvere, h. e. vota quæ in templorum fundationibus fieri solent. [Æsch. c. Ctes. 508. "Etym. M." Wakef. Mss.]

Ἐπαρά, ἡ, Imprecatio, Execratio, κατάρα, accipiturque in malam partem, ut apparet ex Il. I. (454.) nam, cum dixisset, Πολλὰ κατηράτο, στυγεράς δ' ἐπέκελετ' Ἐριννῦς, mox (456.) addit, θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς. [Diræ Tejorum p. 98. "Koen. ad Greg. 103. Tyrwh. ad Orph. 33. Heyn. Hom. 5, 627." Schæf. Mss.]

Ἐπαράσμαι, ἄσομαι, Imprecor. Construitur cum dat. pers. et accus. rei; ut Appian. Parth. Ὁ δὲ Ἀτίϊος προσδραμὼν ἐπὶ τὴν πύλιν, ἐθήκεν ἐσχαρίδα καιομένην ἐπὶ τὴν πύλιν· καὶ τοῦ Κράσσου γενομένου κατ' αὐτὸν, ἐπιθυμῶν καὶ κατασπένδων, ἀράς ἐπήρατο δεινὰς αὐτῷ καὶ φρικώδεις, δεινούς τινας θεοὺς καὶ ἀλλοκότους ἐπ' αὐταῖς καλῶν, καὶ ονομάζων. Sic Æschin. (67.) Ἐπαρώμενος αὐτῷ τὴν ἐξώλειαν: et Ἐπαρησάμενος Πέρσῃσι πολλά. [Demosth. 275. Τί οὖν ταῦτα ἐπήραμαι; 1348. Ἐπαρσάμενος ἂ οὔτε ἐγένετο, οὔτε εἶδεν, οὔτε ἤκουσεν οὐδενὸς πώποτ' ἀνθρώπων. Glossæ: Ἐπαράσμαι· Insecro, Incapito. "Valck. Phæn. p. 24. 26.; ad Herod. 429. 647. Brunck. Œd. C. 1375. Thom. M. 533. Luzac. Exerc. 179. 186." Schæf. Mss.]

Ἐπαράσιμος, ὁ, ἡ, Execrabilis. Phocyl. (13, 16.) Σπέρματα μὴ κλέπτειν· ἐπαράσιμος, ὅστις ἐλθται.

Ἐπάρατος, ὁ, ἡ, Execrabilis, Diris devotus. Thuc. 2, (17.) Τό, τε Πελασγικὸν καλούμενον, τὸ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν, ὃ καὶ ἐπάρατόν τε ἦν μὴ οἰκεῖν. Æschin. c. Ctes. Καὶ λιμὴν ὃ νῦν ἐξάγιστος καὶ ἐπάρατος ὠνομασμένος. Hinc et superlat. ἐπαρτώτατος ap. Synes. Budæus Comm. scribit idem signif. ἐναγῆς, ἐξάγιστος, ἀλιτήριος, ἐπάρατος, κατάρατος, ἐπικατάρατος, ἀρᾷ ἐνεχόμενος vel ἔνοχος, et quo Paul. (1 Cor. 16, 22.) utitur ἀνάθεμα, et μιάστωρ, quod poëtæ sibi vendicant. [Gl. Ἐπάρατος· Execrabilis, Dirus. "Heyn. Hom. 8, 746. ad Plut. Mor. 1, 959." Schæf. Mss.]

[* Προσεπαράσμαι, Insuper imprecor. "Suid. v. Ἀδριανός, et Ἐξώλεια." Wakef. Mss.]

Κατάρα, ἡ, Imprecatio, Execratio. Plut. de Frat. Amor. Ὅσπερ ἐκ τραγικῆς τινὸς κατάρας θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχόντες. Sic ap. Herod. κατάρας ποιεῖσθαι, ut ἀρὴν ἐποιήσαντο idem ipse auctor dixit, contrario tamen sensu. [Gl. Κατάρα· Execratio, Devotio. Κατάραι· Diræ. "Valck. Phæn. p. 24. 26. Wessel. Diod. S. 1, 54. Tyrwh. ad Orph. 33. Wakef. S. C. 5, 144. Pausan. 378." Schæf. Mss.]

[* Αὐτοκατάρα, (ἡ,) Greg. Naz. ap. Hoeschel. ad Orig. c. Cels. 477." Kall. Mss.]

Κατάρσμαι, ἄσομαι, Execror, Diris devoteo, Imprecor. Reperiturque interdum sine casu, ut ap. Aristoph. Σ. (614.) καὶ μὴ με δεήσει εἶς σε βλέψαι, καὶ τὸν ταμίαν, ὅποτ' ἄριστον παραθήσει, Καταρσάμενος, καὶ τονθορύσας. Interdum cum dat. personæ solo, ut ap. Eund. N. (871.) καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ; Interdum cum dat. personæ et accus. rei, sicut præcedens ἐπαράσμαι: Anthol. (Lucill. 39.) Ἦν τιν' ἔχῃς ἐχθρὸν Διονύσιε, μὴ καταρᾷ τὴν Ἰσὶν τούτῳ, μηδὲ τὸν Ἀμφικράτη, Ne impreceris. Interdum cum accus. rei aut personæ solo; ut καταρᾷσθαι τὴν στάσιν ap. Aristidem. Matth. 5, (44.) Εὐλόγετε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς. || Κατάρσμαι quoque in pass. signif. reperitur: unde illud Matth. 25, (41.) Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ καταρμένοντες εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον. [Gl. Κατάρωμεθα· Execramur. Κατηράσαντο· Devovissent. Καταρῶμαι· Execror, Insecror, Imprecor. "Xen. K. A. 7, 7, 28. Ἀκούσας ταῦτα ὁ Σεύθης κατηράσατο τῷ αἰτίῳ τοῦ μὴ πάλαι ἀποδεδοσθαι τὸν μισθόν." Seager. Mss. "Heyn. Hom. 8, 707.; ad Apollod. 125. Anton. Lib. 16. Verh. Valck. Phæn. p. 26.; ad Eran. Ph. 158. ad Xen. Eph. 202. ad Herod. 362. 614. Diod. S. 1, 293. Charit. 520. Aristoph. A. 816. et Brunck. Sequ. inf., Heyn. Hom. 5, 627. Cum dat., Gernhard. ad Cic. Off. 285. Cum acc., ad Plut. 5, 80. Hutt. De constr., 6, 179. Hutt." Schæf. Mss. "Perf. καταρήμααι, LXX. Interpr." Wakef. Mss.]

[* Κατάρσις, ἡ, Maledictio, Ipsa execratio. "LXX. Interpr." Wakef. Mss.]

A [* Καταράσιμος, ὁ, ἡ, Execrabilis. "Moschop. π. Σχεδ. 146." Boissonad. Mss. Suidæ ἀράσιμος, ὁ καταράσιμος.]

Κατάρατος, (ὁ, ἡ,) Diris devotus, Execratione dignus, κατάρας ἄξιος. Demosth. (322.) Οὐχὶ τοὺς καταράτους τούτους ὥσπερ θηρία μοι προσβαλλόντων, οὐδαμῶς παρέδωκα ἐγὼ τὴν ἐς ὑμᾶς εὐνοίαν, Sceleratissimos homines, Bud. Comm. 453. vide Ἐπάρατος. [Gl. Κατάρατος· Execrabilis, Devotus, Derectarius, Sceleratus. "Ad Mær. 170." Schæf. Mss.]

Δημοκατάρατος, (ὁ, ἡ,) A populo diris devotus, Populo execrabilis et invidus. Citatur e Naz.

Ἐπικατάρατος, ὁ, ἡ, Execrabilis: ut Jo. 7, (49.) Ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος, ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον, ἐπικατάρατοί εἰσιν. Vide Ἐπάρατος. [Gl. Ἐπικατάρατος· Maledictus. "Hesych." Wakef. Mss.]

[* Θεοκατάρατος, (ὁ, ἡ,) Athan. 2, 309." Kall. Mss.]

[* Λαοκατάρατος, (ὁ, ἡ,) Symm. Prov. 11, 26." Kall. Mss.]

[* Παγκατάρατος, ὁ, ἡ, Omnino execrandus. Aristoph. A. 588. "Brunck. Aristoph. 1, 14." Schæf. Mss.]

[* Τρικατάρατος, (ὁ, ἡ,) Acta Jun. Bacchi 114. Combef." Boissonad. Mss.]

Ἄρεα, ἡ, et ap. poëtæ Ion. etiam Ἀρεὺ, Comminationio, Minæ, Verba minacia, et quibus etiam alicui imprecatur. Unde Il. Υ. (109.) λευγαλέα ἔπη et ἀρεὺ copulantur. At P. (431.) μελιχίοις sc. ἔπεισι ἀρεὺ opponitur, Πολλὰ δὲ μελιχίοις προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρεῖ. Ubi Eust. Ἀρεὺν δὲ λέγει τὴν ἀρὰν, ἥτοι ἀπειλήν. Et addit, Ἀντίκεινται δὲ τῇ ἀρεῖ πάντως οἱ μελιχιοὶ λόγοι. Idem ibid., sicut et aliquot aliis Il., fieri hanc vocem ab ἀρὰ per pleonasm. diphthongi εἰ scribit. Apud Hes. autem legimus ἀρεὺ exp. non solum ἀπειλή, sed etiam βλάβη. Idem vero et plur. ἀρεῖας habet exp. ἀπειλὰς. Sed in vulg. editt. legitur ἀρεῖας cum accentu in penult., sicut et in ἀρεῖας, quod exp. πώλους Περσικὰς. ["Heyn. Hom. 7, 355. 8, 33. 178." Schæf. Mss.]

Ἀρεῖάω, pro ἀπειλῶ, Minor, Etym.

Ἀραρημένος, pro ἡρημένος, ab ἀριῷ dicitur Attica loco augmenti reduplicatione duarum initialium præsentis litterarum: ἀριῷ autem per systolen pro ἀρεῖω, e nom. ἀρεῖῃ. Ita Etym., sed non exp." [Vide Sylb.]

ἘΠΗΡΕΙΑ, ἡ, Damnum, quod per vim s. violentiam alicui infertur, Injuria, Contumelia. Suid. exp. βλάβην ap. Thuc. 1, (26.) Τοὺς τε φεύγοντας ἐκέλευον κατ' ἐπὶ ἡρείαν δέχεσθαι αὐτοὺς: ubi tamen κατ' ἐπὶ ἡρείαν videtur signif. Per contumeliam. Subjungit autem et alios ejusd. scriptoris locos: additque de bello proprie dici, et esse πολεμικὴν καταδρομήν: utpote a nom. Ἀρης derivatum. Unde quidam Insultum bellicum interpr. Demosth. (229.) Ἐχθροῦ μὲν ἐπὶ ἡρείαν ἔχει, καὶ ὕβριν, καὶ λοιδορίαν, καὶ προπηλακισμόν ὁμοῦ, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. In alio quodam ejus loco Bud. vertit Calumniam. Ut autem existimem ἐπὶ ἡρεία proprie dici de Damno, quod infertur ab eo, qui est superior, ut in bello fit, in causa est quod ἐπὶ ἡρεία δαίμονος in plerisque legitur. Lucian. (1, 724.) Χαλεπὸν μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπὶ ἡρείαν διαφυγεῖν. Philostr. in quadam Ep. Ταῦτα δὲ εἶα διὰ τὸ ἐκούσιον ἀνοία μάλ' ὅσον ἢ ἐπὶ ἡρείᾳ δαίμονος γεγόμενα. ["Xen. Mem. 3, 5, 17. Bergler. ad Alciph. 16. Ruhnke. ad Xen. Mem. 232. ad Herod. 442. ad Diod. S. 1, 491." Schæf. Mss. "Odium, Joseph. 729. Plur., Manetho 4, 331." Wakef. Mss.]

Ἐπηρεάζω, Damno afficio, Incommodo alicui, Molestiam exhibeo, Negotium facesso, Vexo. A Bud. redditur Incommodo, necnon Offendo, ap. Lucian. A Demosth. autem sæpe accipi testatur pro Molestus sum alicui. Apud quem tamen reddit Obrectare, in Mid. Ἡ πράξεις ἐχούσαις φιλοτιμίαν ἐπηρεάζων, Aut ejus actiones a munificentia manantes obrectans. Schol. Thuc. ἐπηρεάζει exp. βλάπτει, in h. l. Καὶ παρήγγειλε παραφυλάσσειν μὴ ἄρα ποῦ τις ἀπὸ τῆς ἄλλης στρατιᾶς ἐνὼν ἐπηρεάζει αὐτοὺς. Redditur etiam Injuria afficio, Injuriam infero. Atque adeo invenitur alicubi junctum cum ὕβριζω, et quidem ap. Demosth. quoque. Ab eod. cum προπηλακίζω quoque copulatur. Apud Plut.

"autem legimus, Δι' ὕβριν καὶ περιφρόνησιν ἐπηρεάζων. Apud Eund. Fabio, Αὐτὸν ἐπηρεάζειν ἐαυτῷ, καὶ κατατριβήσεσθαι περὶ τὸν πόλεμον, Ipsum sibimet detrimento fore. || Ἐπηρεάζομαι, Damno afficio, Calumnias et negotia facessita patior, ut Bud. vertit in Demosth. in Mid. Ἐπηρεαζομένῳ μοι καὶ ὕβριζομένῳ. Et in isto, Μηδὲ πάντες ἐπηρεάζεσθε χορηγοῦντες." [Herod. 6, 9. Τάδε σφι λέγετε ἐπηρεάζοντες. Antipho 713. Wyttenb. ad Plut. 6, 860. "Ind. Xen. Mem. Ruhnck. ad 232. ad Lucian. 1, 264. ad Herod. 442. T. H. ad Aristoph. Π. p. 297. Argum. Aristoph. N. Diod. S. 2, 608. ad Lucian. 3, 266." Schæf. Mss.]

"Ἐπηρεασμός, ὁ, Vexatio, Molestiæ exhibitio; aut etiam Obtrectatio: ut ἐπηρεάζω poni nonnunquam pro Obtrecto, dictum est. Ab eod. illo v. Ἐπηρεάζομαι sunt alia duo VERBALIA comp. Ἀνεπηρεάστος et Εὐεπηρεάστος, Damnis s. Injuriis obnoxius, Cui facile noceri potest. Gal. Meth. 2. Εὐεπηρεάστος ὑπὸ τῶν ἔξωθεν αἰτιῶν, Causarum externarum injuriis obnoxius, Expositus injuriis, quæ e causis externis proveniunt. Chrys. σῶμα εὐεπηρεάστον appellavit Corpus humanum, utpote tot injuriis morbisque obnoxium. Illud autem Ἀνεπηρεάστος exp. infra." ["Diod. S. 2, 446." Schæf. Mss.]

"Ἐπηρεαστικός, (ἡ, ὄν,) Qui ad exhibendam molestiam s. ad facessendum negotium propensus est, Qui lubenter negotium facessit, Vexator. Redditur etiam Injurius: item Calumniosus. Itidemque ADVERB. Ἐπηρεαστικῶς, Injuriöse, Calumniosè. Sed Calumniosus et Calumniosè, parum Latina sunt fortasse: ac pro illo malim Calumniator; pro hoc autem, Per calumniam." ["Gal. 1, 353, 41. Ἐπηρεαστικός, Stob. E. P. 12." Wakef. Mss.]

"Ἀνεπηρεάστος, (ὁ, ἡ,) Nullis affectus injuriis s. contumeliis, vel etiam Nullis injuriis et contumeliis obnoxius." [Euseb. V. C. 546=373. Πάντων λειτουργημάτων ἀνεπηρεάστους διατελεῖν. Joseph. A. J. 15, 11, 1. "Diod. S. 2, 643." Schæf. Mss. "Nicet. Schol. in Greg. Naz. 65. Matth." Boissonad. Mss. * "Ἀνεπηρεάστος, Joseph. A. J. 16, 2. fin." Wakef. Mss.]

["Εὐεπηρεάστος, (ὁ, ἡ,) Cui facile noceri potest, Qui facile lædi aut damnum accipere potest. Ἀπὸ τῶν μικροτάτων, ἀπὸ τῶν εὐεπηρεαστοτάτων ἀρχόμενος, ἀπὸ χύτρας, ἀπὸ ποτηρίου, 4, 1, 111." Ind. in Epict.]

["Ενεπηρεάζω, Insulto, Vexo, Calumnior. * Προσεπηρεάζω, Addo contumeliam, injuriam, damnum, Dio Cass. 682.]

"ἈΡΑΚΟΣ, ὁ, in Leguminum censu ponitur a Gal. de Alim. Fac. 1, 17. Ibi enim, cum ὄσπρια nominari dixisset ἐκεῖνα τῶν Δημητρίων σπερμάτων, ἐξ ὧν ἄρτος οὐ γίνεται, has eorum species enumerat, κυάμους, πισοὺς, ἑρεβίνθους, φακοὺς, θέρμους, ὄρουζαν, ὀρόβους, λαθύρους, ἀράκους, ὥχρους, * φασήλους, τήλην, φακίον. Cap. autem 27. quod Περὶ Ἀράκων inscripsit, docet σπέρμα hoc esse παραπλήσιον τῷ τῶν λαθύρων: imo esse qui putent ipsum non esse diversum et aliud ab illo, cum usum et vim habeat eand., quam οἱ λάθουροι, nisi quod durius sit et coctu difficilior, ideoque et in ventriculo concoquatur ægrius. Ibid. annotat, ap. Aristoph. in Holcadibus et alibi per κ efferri: sua autem ætate ἀραχὸν per χ vocatum fuisse ἄγριον τι καὶ στρογγύλον καὶ σκληρόν, ὀρόβου μικρότερον, ἐν τοῖς Δημητρίοις καρποῖς εὐρισκόμενον: huncque ἀραχὸν ῥίπτεσθαι ἐκλεγόμενον, ὥσπερ καὶ τὸν πελεκίνον. Theophr. quoque H. P. 8, 8. ἀρακὸν dici scribit τὸ ἐν τοῖς φακοῖς γινόμενον τραχὺ καὶ σκληρόν. Vide et Ἀραχίδα. || Ἀρακος Tyrrenorum dialecto dicitur ὁ ἰέραξ, Accipiter, teste Hes. Ab Ἀρακος porro sunt DEMIN. Ἀράκιον, (τὸ,) ET Ἀρακίσκος, (ὁ,) NECNON Ἀρακίς, (ἡ,) Quæ omnia ap. Gal. leguntur. Is euim in Hippocr. suo Lex. ἀρακίδας vocari scribit πυρίνους ἀρακίσκους: intelligens, arbitror, semina aliqua quæ ἀράκων specie tritico innascuntur, ut vicia et similia. Et l. 7. τῶν κ. Τόπ. dicit, Δίδου ἡλίκον ἀράκιον εἰς κοίτην, Araci magnitudine da cubitum ituris: pro quo ap. P. Ægin. legimus, Δίδου ἀρακίῃσον εἰς κοίτην: quod ἀρακί, si mendo caret, est a NOM. Ἀραξ, signif. i. q. ἀρακος." "Ἀρακίδας, Gal. (l. c.) esse dicit πυρίνους

A "ἀρακίσκους, s., ut quidam Codd. habent, εἶδος ὄσπριον, Speciem leguminis. "Αρακος certe, e quo ἀρακίς hoc demin. forma factum est, Legumen est." ["Αρακος, i. q. ἰέραξ, Koen. ad Greg. 279. Aristoph. Fr. 260. "Αραξ, Koen. l. c. * Ἀράκυνθος, Heyn. ad Virg. Bucol. 41." Schæf. Mss. "Αραξ, i. q. ἀρακος, Clem. Alex. 338." Wakef. Mss.]

"Ἀραχίδα, ἡ, Planta quædam e genere τῶν ἀμφικάρπων, sub terra spargens duo radicum genera: unum, crassum et in profundum descendens: alterum vero, tenue et per summa multipliciter sese diffundens, in quo fructus nascitur: foliis autem caret nec quidquam supra terram emittit; ut Theophr. docet, H. P. 1, 1. 11. Unde Plin. 21, 15. Aracidna quidem, inquit, et Aracos, cum habeant radices ramosas et multiplices, nec folium nec herbam aut quidquam aliud supra terram habent. Ubi miretur aliquis cur Aracos dixerit, cum Theophr. non τοῦ ἀράκου, sed τοῦ ἀρακοειδοῦς mentionem faciat; dicit enim 1, 11. Τῆς ἀραχίδνης καὶ τοῦ ὁμοίου τῷ ἀράκῳ, Arachidnæ et ejus quod araco simile est. Atque adeo aracus legumen est non sub terra nascens, sed supra terram, folia etiam supra terram emittens contra quam ἡ ἀραχίδα. Ἀραχίδα tamen hæc ab ἀρακος denominata videtur ob similitudinem aliquam, seminis fortasse: ideoque per κ, quam per χ scribere malim, ut ap. Plin. quoque l. c. habetur non Arachidna, sed Aracidna. [Ut ἔχῃς ἔχιδνα, sic ἀρακος, ἀραχος ἀραχίδα.]

"Ἀράκη s. Ἀράκτη, Hesychio φιάλη, Phiala. [* Ἀρακίς, Athen. 12, 24. Æolice pro φιάλη.] "Ἀρακτὸν, Atramenti sutorii species quædam. Diosc. enim 5, 114. tradit, Τὸ κατὰ σταλαγμὸν διηθονμένων ὑγρῶν εἰς τινὰς ὑπονόμους συνιστάμενον χάλκανθον, ideoque nominatum σταλακτικόν, a Peteesio vocari πινάριον, ab aliis πηκτὸν, ἐφθόν, ἀρακτὸν, * λογχωτόν." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

"ἈΡΑΡΙΖΕΙΝ, Athenienses ἐπὶ κυνῶν dicunt, ἀπὸ τῆς ἀρ φωνῆς, inquit Ammon. v. Φωνεῖν, subjungens, "παρ' ἡμῖν δ' ὕλακτεῖν λέγεται, innuensque idem hæc valere. Qua in re ei non assentior; dicoque ἀραρίζειν s. ἀράζειν, ut J. Poll. habet, proprie canes dici, cum irritati τὸ ἀρ φωνοῦσιν, at vero ὕλακτεῖν, cum latrant, illudque fieri ore clauso et lingua vibrata, hoc autem, aperto ore et plenam palato vocem effundente." ["Ammon. 145. Valck. Animadv. 232." Schæf. Mss.]

"Ἀράζειν, ET Ῥύζειν, canum propria vox, diversa autem a latratu et clangore." [J. Poll. 5, 86. Philo J. 1, 694. Ἀρράζω, Dionys. H. Epitome 16, 5. Ælian. H. A. 5, 51. "Ἀράζω, Zeun. ad Xen. K. Π. 64. Segaar. in Daniel. 43. Valck. ad Ammon. 232. * Καταρράζω, Heyn. Hom. 6, 170." Schæf. Mss.]

"ἈΡΑΨ, αβος, ὁ, ἡ, Arabs, et plur. Ἀραβες, Arabes, Populi nomen, quorum ἡ χώρα DICTUR Ἀραβία, possessiva forma pro Ἀραβία χώρα s. Ἀραβία γῆ. Est enim Ἀραβία fem. generis nomen e MASCULINO Ἀράβιος, quod possessivum est et signif. τὸν τῶν Ἀράβων s. τὸν παρὰ Ἀραψι, ut, cum Athen. (145.) dicit στρουθοὶ οἱ Ἀράβιοι pro Struthiones, qui ap. Arabas proveniunt, s. Struthiones Arabici; nam ET Ἀραβικός dicitur alia forma possessiva: unde ap. Steph. B. Ἀραβικὴ θάλασσα. Itidemque ap. Plin. non solum Arabicum mare, sed etiam Arabicæ alites, Arabicæ arbores lanigeræ, Arabica resina, Arabicæ gemmæ, Arabicum linum. At Ἀράβιος αἰλητής, proverbialiter dictum ἐπὶ τῶν ἀπαύστον διαλεγόμενον, ab Arabio et barbaro mancipiorum genere, quod tibiis inflatis Δραχυῆς μὲν ἡλεῖ, τερτάρων δ' ἐπαύετο, teste Steph. B. Hes. et Suida: qui et ipse dicit Græcos olim usos ad tibiæ cantum mancipiis Arabicis et barbaris, quæ, cum semel inceperant inflare tibiæ, non nisi jussa vel coacta desisterent. Eodemque sensu Cantharum dixisse, καθαρῶδὸν ἐξηγεῖσθαι Ἀράβιον: et Menandrum, Ἀράβιον ἄρ ἐγὼ κεκίνηκα αἰλόν. Sed et ἀγγελον Ἀράβιον dici ἐπὶ τοῦ ἀκαταπαύστου, innuunt iidem, qui nimirum a loquendo desistere nequeat. Apud Suid. rursum οἱ Ἀράβιοι pro οἱ Ἀραβες, Arabii, s. Ἀρα-

"hes, Gens Arabica: οἱ δὲ Ἀράβιοι ἀρετῇ πολλῇ
 "τῶν ἄλλων διαφέρουσι. Poëtæ metri causa gemi-
 "nato ρ DICUNT Ἀράβια, ET Ἀράβιος, ET Ἀρά-
 "βικός: ut Dionys. P. Ἀράβιον κόλπον μύχατον ῥύον,
 "ὅστε μεσηγὺν εἰλεῖται Συρίας τε καὶ Ἀράβις ἐρατει-
 "νῆς. Et rursūm, Ἀράβικον κόλποιο καὶ Αἰγύπτιοιο
 "μεσηγύ: quanquam et simpl. ρ eadem reperiantur
 "scripta in quibusdam Codd. tam Mss. quam im-
 "pressis. Rursūm ab Arabibus derivata et alia duo
 "possessiva fem. tantum generis, NIMIRUM Ἀραβίς
 "ET Ἀραβίσσα, valentia i. q. Ἀραβική s. Ἀραβία:
 "quæ enim Ἀραβική πνοὴ dicitur, eadem et Ἀραβίς,
 "nimirum ἡ τυφωνική καὶ ἡ μετὰ κονιορτοῦ, quoniam
 "Typhonicus ventus est, qui ab Arabia spirat et pul-
 "vereus. Inde et VERB. Ἀραβίζω, Arabes imitor,
 "lingua nimirum aut moribus: vel Arabibus faveo,
 "Ab Arabum partibus sto: τὰ τῶν Ἀράβων φρονῶ,
 "Suidæ." [* Ἀραβιστι, Eust. in Dionys. P. 954. Ἀ-
 "ράβιος, 939. Diod. S. 2. p. 95. Strabo 195. 1125.
 "1155. "Ἀραψ, Wyttenb. ad Plut. 1, 527. De scri-
 "ptura, ad Diod. S. 1, 159. Ἀραβες et Βάρβαροι conf.,
 "Wessel. Diod. S. 1, 63. 138. 215. 2, 5. * Ἀραβάρχης,
 "Wessel. de Jud. Arch. 63. Ἀραβία, Schweigh. E-
 "mend. in Suid. 14. Charito 592. Ἀράβιος, Wakef.
 "Ion. 1194. ad Lucian. 1, 793." Schæf. Mss. "Ἀ-
 "ραβιστι, Phot. Bibl. 374." Wakef. Mss.]

"APBHΛOΣ, (ὁ,) Scalper sutorius, s. Scalprum
 "sutorium. Schol. enim Nicandri ἀρβήλους dici scri-
 "bit τὰ κυκλοτερῇ σιδήρια, οἷς οἱ σκυτοτόμοι τέμνουσι
 "καὶ ξέουσι τὰ δέρματα: qui hæc in Th. 423. Γνα-
 "πόμενοι μυδύουσιν ὑπ' ἀρβήλοισι, sic exp. ξεόμενοι
 "τοῖς ἀρβήλοις, ἢ σμίλαις ἢ ξύστροις. Etym. et Lex.
 "nium vetus nominativum sing. non ἀρβηλος po-
 "nunt, sed ἀρβηλον. Ita enim ap. eos legitur, Ἀρ-
 "βηλον σμίλιον, σκυτικὸν περιφερές, ἐστὶ δὲ καὶ ὄπλον.
 "|| Ἀρβηλα, τὰ, est etiam Nom. loci ap. Plut. et
 "Suid." ["Ad Diod. S. 2, 286." Schæf. Mss. Glos-
 "sæ: Ἀρβηλον Sicila. * Ἀρβήλιον Ficilis, Sicilicis.]

"APBYΛH, ἡ, Calceamenti quoddam genus περισ-
 "σῶς εἰργασμένον, denominatum παρὰ τὸ ἀρμόζεσθαι
 "τοῖς ποσίν, quasi * ἀρμύλη, ut vult Etym. J. Poll.
 "verò non περισσῶς εἰργασμένον ὑπόδημα fuisse dicit,
 "sed εὐτελὲς τὴν ἐργασίαν. Eur. Or. (140.) Σίγα,
 "σίγα, λεπτὸν ἔχρος ἀρβύλης τίθετε, μὴ φοβεῖτε,
 "μὴδ' ἔστω κτύπος. Ubi Schol. esse dicit Calceamenti
 "genus κοῖλον καὶ βαθέος: recte. Nam et Gal. hoc
 "ipsum attestatur, Comment. 4. in Hippocr. de Ar-
 "tic., ubi exp. hæc verba, "Ὅταν δ' ἐς ὑποδήματος
 "λόγον ἔλθῃ, ἀρβυλαὶ ἐπιτηδεύονται αἱ πηλοπάτιδες κα-
 "λούμεναι: annotat, ἀρβύλας esse κοῖλον ὑπόδημα καὶ
 "περιεσφιγμένον ἀκριβῶς ὅλῳ τῷ ποδὶ μέχρι τῶν σφυρῶν:
 "idque manifestum esse ex ipso etiam Hippocr., dum
 "dicit πηλοπάτιδας s. πηλοβάτιδας, nimirum διὰ τὸ πα-
 "ρεῖσθαι τὸν πηλὸν ὑπ' αὐτῶν, s. quoniam βαίνειν
 "ἀσφαλῶς ἐν πηλῷ δυνατὸν ἐστὶ τοῖς ὑποδεδημένοις
 "τοιοῦτον ὑπόδημα. Tales ap. Lat. sunt Perones. Inde
 "DEMIN. Ἀρβυλῖς, ἴδος, ἡ, idem cum suo primitivo
 "signif., ut Theocr. 7, (25.) ὥς τεν ποσὶ νισσομένοιο
 "Πᾶσα λίθος παῖοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν αἰεῖδει, Ita
 "ad tui incedentis calceos lapilli resonant. SED ET
 "Ἀρβυλόπτερος, (ὁ, ἡ,) inde dicitur Perseus, quo-
 "niam juxta poet. fabulas suis ἀρβύλαις habebat af-
 "fixas alas: Eustathio * περόπους, ut Catullo quoque
 "Pennipes. Sed et Val. Flacc. dicit Aërei Perseus
 "plantaria: innuens et ipse eum habuisse plantaria
 "alata, quibus aëra more avium tranaret. || Rursūm
 "Ἀρβύλη est etiam μέρος τι περὶ τὴν ἄντυγα τοῦ ἄρ-
 "ματος, nimirum ἐνθα ἡ ἡνιόχου στάσις ἐστὶ: ut Eust.
 "accipiendum ait in Eur. Hipp. (1188.) Μάρπτει
 "δὲ χερσὶν ἡνίας ὑπ' ἄντυγος, Αὐτᾶσιν ἀρβύλησιν
 "ἀρμόσας πόδα. Etym. tamen ibi pro Calceis acci-
 "pit, et revera non video quid obstat quominus ita
 "accipiendum sit." [Ἀρβύλη, Anal. 1, 230. Foës.
 "Econ. Hippocr. * Ἀρμύλη extat et in Hesychio.
 "Ἀρβυλόπτερος, Lycophro 839. Eust. 746, 35. 905,
 "43. "Ἀρβύλη, Valck. Theocr. x. Id. p. 106.; Hippol.
 "p. 289.; Diatr. 145. Jacobs. Anth. 7, 96. T. H. ad
 "Aristoph. Π. 6. Ἀρβυλῖς, Wakef. Ion. 94. Jacobs.
 "Anth. l. c. 12, 26. * Ἀνάρβυλος, Valck. Phæn. p.

624.; Hipp. p. 289.; Diatr. 145. Jacobs. Exerc. 1,
 "68." Schæf. Mss. * Ἀρβυλος, Draco 22.]

"Καταρβύλοις χλαίνας, Soph. Troilo dicit pro
 "ποδήρεσιν, ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλᾶσθαι, Hes.
 "i. e. Talaribus, ad ipsa usque calceamina demis-
 "sis." ["Brunck. Soph. 3, 516." Schæf. Mss. "He-
 "sych. v. Καθ. et Κατ." Wakef. Mss.]

"APΔA, Inquinamentum: μολυσμός, Hesychio.
 "Apud Gal. autem in Lex. legitur Ἀρδας, et exp.
 "ῥύπος τις καὶ ἀκαθαρσία. Habetur ET Ἀρδαλος αρ.
 "Hes. et Erot. et ille quidem exp. * μολυσμα, sicut
 "Ἀρδα ei est μολυσμός, hic ῥύπον s. μολυσμὸν: sed
 "addens, dici etiam hominem ἄρδαλον, Qui munde
 "non vivit. Est porro et VERB. Ἀρδαλῶ, hinc de-
 "ductum, Inquino, Conspurco: ap. eund. Erot. nec-
 "non Gal. At Hes. particip. pass. Ἀρδαλωμένους
 "exp. ταρασσομένους. Apud Eund. legimus Ἀρδά-
 "λους, εἰκαίους. Item Ἀρδαλίδες, Musæ. Est autem
 "Ἀρδαλος et Nom. propr. viri Træzenii musici, ap.
 "Plut. (10, 655.) ["Ἀρδα, Pherecr. ap. Eust. 1761,
 "29. Meinek. Cur. Cr. 42. G. Burges. in Classical
 "Journal 43, 163. Ἀρδαλῶ, Hippocr. 227, 14. 239,
 "4=582. 589. "Ἀρδαλος, Valck. Adoniaz. p. 292.
 "Ἀρδαλῖος, Plut. Mor. 1, 591." Schæf. Mss.]

"Ἀρδάλια, τὰ, Urceorum vasorumque figlinorum
 "fundī: quos et γοργόρας vocari tradit Hes. VV.
 "LL. Apud Eund. Ἀρδάνια, αἱ τῶν κεραμίων γά-
 "στραι." [Eur. Alc. 100. ubi v. nott. J. Poll. 8, 66.
 "Eust. II. Θ. 707. Bekk. Anecd. Gr. 441. "Ἀρδάνιον,
 "Kuster. Aristoph. 215." Schæf. Mss. Vide Ἀρδω.]

"APΔΙΣ, (ews, ἡ,) Cuspis teli. Redditur et Acu-
 "leus sagittæ. Affertur et plur. Ἀρδεις ex Herod.
 "pro Pharetræ; cum Hesychio Ἀρδικὸς sit pharetra.
 "Deducit autem Etym. ἄρδης ab ἄρω, quod est ἀρμόζω.
 "Hesych. habet ἄρδίας, quod exp. τὰ ἐκ χειρὸς ὄπλα."
 "[Herod. 4, 81. "Wessel. ad 101. 319. Valck. Theocr.
 "Adoniaz. p. 227.; Diatr. 115. 135.; Callim. 292.
 "Koen. ad Greg. 225. 241. Musgr. Iph. A. 774. Wakef.
 "Herc. F. 1065. Jacobs. Anth. 7, 220. Callim. 1, 494."
 "Schæf. Mss. "Cuspis, Æsch. Pr. 878. * Ἀρδίον, Sa-
 "gitta, Serv. ad Æn. 8, 453." Wakef. Mss.]

[* Ἀρδιοθήρα, ἡ, Forceps, Serv. ad Æn. 12, 404.
 "Ad Herod. 101." Schæf. Mss. * "Ἀρδιόθηρ, Serv.
 "ad Æn. 8, 453." Wakef. Mss.]

"APAITTOΣ, Locus quidam Athenis, ab Ar-
 "ditto Heroe, qui Athenienses seditione laborantes ad
 "concordiam cum jurejurando adegit. In eo iudices
 "jurejurando judiciali se astringebant. Et Ἀρδιττοί,
 "Perjuri, Etym. At vero Hesychio Ἀρδηττοὶ per η,
 "sunt Qui facile ad jusjurandum veniunt. Vide et
 "alia ap. J. Poll."

"APHΣ, Mars, ab ἀρὰ signif. βλάβην: si Eust. cre-
 "dimus, afferenti tamen alicubi et aliud etymum, vide-
 "licet παρὰ τὴν στέρησιν τοῦ εἰρεῖν. Etym. autem alia
 "quædam addit. Ἀρης, Mars: ut Il. O. (733.) Δαναοὶ
 "θεράποντες Ἀρηος. In Bæot. φόβον Ἀρηος φορεούσας.
 "Δ. (441.) ubi dicitur "Ἐρις esse Ἀρεος ἀνδροφόνιο κασι-
 "γνήτη ἐτάρη τε. E. (31.) Ἀρες, Ἀρες, βροτολογεῖ, μι-
 "αιφόνε, τευχέσι πλῆητα: ubi observa a hujus nominis
 "diversam habere quantitatem eod. in loco. Et aliis
 "denique plurimis in Il. cum ap. hunc poet., tum ap.
 "alios, Ἀρης pro Deo Marte. || Ἀρης, Prælium; ut et
 "Mars accipitur a Lat. Il. B. (381.) Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ
 "δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἀρηα, quod alibi ἔριδα Ἀρηος
 "συνάγειν, et συνάγειν ὁσμίνην, ut E. (485.) Σ. (213.)
 "Αἶ κέν πως σὺν νηυσὶν Ἀρεως ἀλκτῆρες ἴκωνται, i. e.
 "ἀποτρεπτικοὶ τοῦ πολέμου, ut inquit Schol. Sic et ap.
 "Soph. Ant. (C. 1679.) Ἀρης pro πόλεμος. Nec solum
 "generaliter πόλεμον signif., sed et peculiari signif. τὴν
 "πρὸς πόλεμον ὁρμὴν, inquit Eust. ut Il. P. (211.) δὺ
 "δέ μιν Ἀρης Δεινός, ἐννάλιος. Ubi tamen exp. idem
 "Gramm. ἐνθεος γέγονε πλησθεὶς Ἀρεος. Schol. Soph.
 "in Aj. vult Ἀρης accipi pro λύσσα s. μανία. || Ἀρης,
 "Vulnus, Plaga, Il. N. (569.) ἐνθα μάλιστα Γίver Ἀρης
 "ἀλγεινὸς οἰζυροῖσι βροτοῖσι, i. e. πληγὴ καὶ τραῦμα,
 "inquit Eust. Nec solum pro Vulnere, sed et pro Cæde
 "ipsa, quæ fit vulnerando. Qua in signif. usus est

etiam Soph. Aj. (254.) πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρην
 Ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπείς. Ubi Schol. exp. θάνα-
 τον, sed aptius exp. φόνον, afferens Ἄρης ἀλεγεινός,
 ex Hom. I. c. quasi ibi Ἄρης Mortem signif., cum
 pro Vulnere accipiat, ut dictum est. Ἄρης item
 pro Ferro: de qua signif. vide Eust.

Ἄρης, in communi sermone gen. habet Ἄρεος, in-
 quit Eust.; et ut dicitur Σωκράτης Σωκράτους Σώκρα-
 τες, eod. modo Ἄρης Ἄρεος Ἄρες. At vero gen.
 Ἄρεως per ω est a nominativo Æolico Ἄρεως, quo
 usus est Alcæus. Sed in II. Σ. (213.) Αἶ κέν πως σὺν
 νηυσὶν Ἄρεως ἀλκίῃρας ἵκωνται, Aristarchum legisse
 Ἄρεω, qui genitivus esset similis τῷ Μενέλεω, et
 Πείρεω. Ionice autem Ἄρῃος ab eod. nominativo
 Ἄρης. Sed et gen. illi datum fuisse Ἄρον, under per
 extensionem Ionicam dixisse Archilochum παῖδ' Ἄρεω
 μηφόνον. Quinetiam habuisse gen. Ἄρητος, ut osten-
 dit Ἀρητιάδης patronymicum ap. Hom. et Ἀρητίων
 demin. Vide Eust. Reperitur certe in prosa gen.
 Ἄρεος, dat. Ἀρεῖ, vel potius cum contractione Ἀρει.
 Accus. Ἀρην. Apud Aristoph. autem (Π. 328.) etiam
 Ἄρη sine ν.

[* Ἄρης, Wolf. ad Hesiod. 119. ad II. Ε. 485.
 Charito 485. Markl. Suppl. 578. Musgr. Rhes. 239.
 Heyn. Hom. 4, 268. 5, 709. 6, 332. 471. 7, 323. 442.
 460. 606. 799. 8, 132. 197. 253. Wakef. Trach. 11.
 Jacobs. Anth. 8, 260. 9, 207. 12, 111. Lobeck. Aj. p.
 328. Markl. Iph. p. 131. Abresch. Æsch. 2, 118.
 Porson. Phœn. 134. 950. 1020. Brunck. Aristoph. 1,
 251. 3, 195. T. H. ad Aristoph. Π. p. 103.; ad Lu-
 cian. 2, 280. De declinat., ad Lucian. 1. xxxiv.
 Brunck. Cœd. C. 947. Heyn. Hom. 5, 9. De quant.,
 Charito 657. Heyn. Hom. 5, 71. Græf. ad Meleagr.
 83. Conf. cum ἀνὴρ, Jacobs. Anth. 12, 121.; cum
 ἀρῇ, Heyn. Hom. 6, 332. 613. De gen., ad Charit.
 258. Koen. ad Greg. 286. ad Xen. Eph. 206. Wolf.
 ad Hesiod. I. c. Charito 724. Jacobs. Animadv. 265.;
 Anth. 7, 105. Brunck. Apoll. R. 74.; Aristoph. 2,
 174. ad Dionys. H. 1, 82. Erfurd. ad Antig. p. 120.
 Heyn. Hom. 6, 332. Ἄρεως, Palæph. 44. Ἄρεος,
 Valck. Phœn. p. 89. Brunck. Soph. 1, 413. Ὀῶσι
 Ἄρῃος, Wolf. ad Hesiod. 100. Dat., Ἀρει, Philostr.
 100. Boissonad. Ἀρηῖ, Charito 666. 766. Ἀρη, Ibid.
 762. Heyn. Hom. 5, 142. De accus., ad Diod. S. 1,
 388. 390. Brunck. Aj. 254. Heyn. Hom. 5, 172. Lo-
 beck. Aj. p. 259. 400. Ἀρην, Ἀρη, illud magis Atti-
 cum, Brunck. ad Æsch. Pers. 84.; ad Phœn. 133.
 947. Valck. p. 346. 367. 397.; ad Callim. 93. Ἀρην,
 Brunck. Soph. 3, 511. Ἀρεα, Charito 763. Antip. Th.
 14. Schol. ad Aristoph. Π. 328. Belin. ad Lucian. 1,
 xxxvi. Ἀρην πνέειν, Lobeck. Aj. p. 401. Ἀρες, Ἀpes,
 T. H. ad Aristoph. Π. p. 150. Heyn. Hom. 5, 9.
 Ἄρης, Vulnus, Plaga, Musgr. Iph. T. 445. Heyn.
 Hom. 5, 53. 6, 453. 613. Ferrum, Jacobs. Anth. 8,
 307. 12, 357. Epigr. adesp. 436. Heyn. Hom. 5, 53.
 6, 453. Ruhnk. Ep. Cr. p. 69. ad II. N. 444. Φ. 112.
 Κοινὸς Ἄρης, Lobeck. Aj. p. 401. Ἀρεως, Koen.
 ad Greg. 84. Brunck. Cœd. C. 947. Heyn. Hom. 5,
 9. * Ἀρεως, ad Diod. S. 2, 426. Schæf. Mss.
 "Gen., Ἀρέου, Eust. II. 392. Ἀ. Ferrum, Clem.
 Alex. 863. Oppian. H. 4, 554. Noxius, Eust. II. 392,
 18. Ira, Theod. 4, 321. Ἀ. πολέμον, Quint. Sm. 3,
 20. Wakef. Mss. Glossæ: Ἄρης Mars, Mavors,
 Quirinus, Gradivus.]

Ἀρηῖθος, (ὁ, ἡ,) Bellicosus, Egregius bellator, q. d.
 Celer s. Agilis in prælio. II. Υ. (176.) ἀρηῖθὼν αἰζηῶν.
 Vide Hes. et Eust. ["Heyn. Hom. 4, 609." Schæf.
 Mss. "Quint. Sm. 1, 748." Wakef. Mss.]

[* Ἀρηϊκτάμενος, II. X. 22, 72. α κτάω, κτείνω, i. q.
 ἀρηϊφάτος. "Heyn. Hom. 8, 253." Schæf. Mss.]

Ἀρηϊφάτος, (ὁ, ἡ,) In prælio occisus. II. T. (31.) Ω.
 (415.) Μυίας, αἶ ρά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσι. Od.
 Λ. (41.) Ἄνδρες ἀρηϊφάτοι. Et Ἀρηϊφάτος pro eod.
 Sed ἀρηϊφάτοι φόνιοι ex Eur. (Suppl. 603.) affertur, ubi
 ἀρηϊφάτοι fuerit simpl. pro ἀρειοι, vel a Marte perpe-
 trati. || Hes. autem ἀρηϊφάτον λῆμα exp. ἰσχυρόν,
 pro ἀρει εὐκός, inquit, citans Æschylum. Etym. quo-
 que ἀρηϊφάτος vult signif. non solum τὸν ἐν πολέμῳ
 πεφονευμένον, sed etiam τὸν ἐν πολέμοις ὀνομαζόμενον,
 e quo intelligi πολεμικόν. ["Ἀρηϊφάτος, Heraclitus
 ap. Clem. Alex. Str. 4. p. 571." Routh. Mss. "Heyn.

A Hom. 7, 602. Ἀρηϊφάτοι ἀγῶνες, Æsch. Eum. 916.
 Abresch. Æsch. 2, 125. Markl. Suppl. p. 190. Ἀρηϊ-
 φάτος, Albert. Peric. Cr. 43. Heringa Obs. 200. Ja-
 cobs. Anth. 8, 130. Crinag. 25." Schæf. "Orph.
 Arg." Wakef. Mss.]

[* Ἀρηϊφθορος, (ὁ, ἡ,) Marte s. in prælio occisus, i. q.
 ἀρηϊφάτος. Cornut. 21. (Myth. 192.) Πτώματα ἀρηϊ-
 φθορα, ubi falso legitur ἀρηϊφθογγα.]

Ἀρηϊφίλος, (ὁ, ἡ,) q. d. Marti carus, vel, Cui carus
 est Mars, Bellicosus, Strenuus bellator; ut Ἀρηϊφι-
 λος Μενέλαος, II. Γ. [21. 52. B. 778. Δ. 152. Od. Ε.
 169. Pind. I. 8, 50. "Tryphiod. 653." Wakef. Mss.]

[* "Ἀρειθύσανοι, (Martis fimbriæ,) ad Hesych. 1,
 528. 14." Dahler. Mss.]

Ἀρεικάτοχος, perperam in VV. LL. scribitur, de
 quo vide in Κάτοχος.

Ἀρειμανῆς, (ὁ, ἡ,) ET Ἀρειμάνιος, q. d. Marte furens,
 Bellandi amore insanus, Martius, Bellicosus. Dionys.
 P. ἵνα παῖδες ἀρειμανέων Ἀριμασπῶν, ubi Eust. ait
 vocatos Arimaspos ἀρειμανέας vel ἀρειμανίους, osten-

dens se legere vel ἀρειμανέων, vel ἀρειμανίων. Sed
 ἀρειμανέων certe regularius esse nemo mihi negarit;
 atque adeo sic etiam legimus in Epigr. Simyli ap.
 Plut. (1, 115.) Ὅπλα δ' ἐπιπροβαλόντες ἀρειμανέων
 ἀπὸ χειρῶν. Apud Etym. perperam, ut opinor, ἀρει-
 μάνειος cum ei in penult. Ἀρειμάνιος, inquit Bud.
 Bellicosus et pugnax. Strabo de Gallis, et Plut.
 Laërt. 288. Idem Plut. Themistocle 39. in fine pro
 Marte ponere videtur. Hæc Bud. Apud Plut. certe
 (7, 86.) invenio copulata πολεμικὸς et ἀρειμάνιος.
 || Persis autem Ἀρειμανῆς est Αἰδῆς, Hes. At Ἀρειο-
 μανῆς, Arianus, ab Ario, Eccl. Hist. Et Ἀρειομανί-
 τῆς, pro eod., ap. Theodorit. H. E., ut annotat Bud.
 ["Ἀρειμάνιος, Const. Manass. Chron. p. 12(=24.
 Meurs.) Herod. Epimer. 185.: Ἀριμάνιος, Moschop.
 in not. ad Herod. I. c." Boissonad. Mss. Κρίως, Diog.
 L. 6, 61. "Adamant. Physiog. 1, 13." Kall. Mss.
 "Ἀρειμανῆς, Dionys. P. 31. 285. Strabo 298. Ap-
 pian. 1, 661. Ἀρειμάνιος, Philo J. 2, 375. Plut. 2,
 268. Ἀριμάνιος, 1, 126." Wakef. Mss.]

[* Ἀρειμανιώτης, ἡ, Stob. Ecl. Eth. 322. "Stob. P.
 195." Wakef. Mss.]

Ἀρειτολμος, (ὁ, ἡ,) q. d. A Marte audaciam sumens,
 Martius, Bellicosus. Citatur ex Anthol. ["Zosimus
 Epigr. 4." Schæf. Mss. "Etym. M." Wakef. Mss.]

[* "Ἀρειώ, Etym. M. 751, 1. (Τὸ γὰρ μειῶ, καὶ
 τελειῶ, καὶ ἀρειῶ, καὶ ἀχρειῶ, παρὰ τὸ μεῖος, καὶ τελειῶς,
 καὶ ἀχρειῶς, καὶ Ἀρης.)" Wakef. Mss.]

[* Ἀρεῖκός, ἡ, ὄν, i. q. ἀρειος, Schneidero perperam
 susp. et scriptum ἀρεῖκός. Glossæ: Ἀρεῖκός Mavor-
 tius. "Const. Manass. Chron. p. 25. 28. 122. (49.
 53. 95. 142. Meurs.) Is. Porphyrog. in Allatii Exc.
 276. (Καὶ πάλιν κατὰ τρίτην εἰσβολὴν ὁ Ἀγαμέμνων
 σὺν τῷ αὐταδέλφῳ αὐτοῦ Μενελάῳ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν
 συγκροτήσας τῆς Ἑλλάδος ἀρεῖκὸν στράτευμα, εἰς πολιορ-
 κίαν τῆς Τροίας ἐξώρμησεν.) 285. (Ἀρεῖκός ἀνδρῶν
 Ἑλληνίας: * Ἀρεῖκός, 292. (Ὀπινῆκα γὰρ ἐντὸς εἰς-
 ἤλθεν ὁ Δούρειος, οἱ ἐν τῇ γαστρὶ τούτου ἡρέμα πρὶν
 καθεζόμενοι ἀρεῖκῶς βουῆ ἅπαντες εἰς τὸ φῶς * συνεξέ-
 θορον ἔνοπλοι, καὶ μηροῦ τὰ ξίφη κἀντεύθεν ἐρύσαντες,
 ἀρεῖκῶς κατὰ τῶν Τρώων ἐχώρησαν.)" Boissonad. Mss.
 "Ad Mær. 186. Tzetz. Exeg. II. p. 129, 11." Schæf.
 Mss. "Themist. 165." Wakef. Mss. Ἀρεῖκός, Her-
 meas Schol. Plat. Phædr. 130.]

Ἀρειος, (ὁ, ἡ,) Et ap. poet. Ἀρηῖος, Martius, Ad
 Martem pertinens. II. Δ. (407.) Παυρότερον λαὸν ἀγα-
 γόνθ' ὑπὸ τεῖχος Ἀρειον, i. e. Martis, τὸ τοῦ Ἀρεος,
 inquit Eust., vel κρεῖττον τοῦ ἐνταῦθα κατὰ Τροίαν τεῖ-
 χους. Et Ἀρειος pro Martius, in Ἀρειος πάγος, Mar-
 tius collis, proprie. Lat. tamen potius Vicus Martius.
 Dictus et cōmp. voce Ἀρειόπαγος, a quo et Iudices,
 quorum ibi tribunal erat, dicti Ἀρειοπαγῖται. Vide
 Πάγος. Alterum adjectivum Ἀρηῖος, poet. ut dixi,
 Martius, Ad Martem pertinens, vel Marti conveniens:
 ut τεύχεα Ἀρηῖα, item ἔντεα Ἀρηῖα, ap. Hom., ut et
 Lat. Martia arma. Hes. tamen Ἀρηῖα exp. πολεμ-
 στήρια, ad hh. II. Hom. respexit, ut opinor. Sed et
 ἀρηῖος Bellicosum signif., ut Lat. Martius. II. Π. (166.)
 ἀρηῖος Ἀχιλλεύς. N. (499.) ἄνδρες ἀρηῖοι. Ceterum
 scribit Eust. 894. Τοῦ δὲ ἀρηῖος πρωτότυπον τὸ ἀρειος:
 quibus tamen repugnantia scribere videtur 217.

[*Ἀρείος*, Fischer. Ind. Palæph. v. Δίκη. Eur. Herc. F. 412. Heyn. Hom. 4, 630. 7, 126. Cognom. Minervæ, Toup. Opusc. 1, 372. *Ἀρειότερος*, Gesner. Ind. Orph. Phrynich. Ecl. 55. Monum. Byz. 15. Epigr. adesp. 578. Jacobs. Anth. 12, 313. (Coluth.) *Ἀρήιος*, Valck. Diatr. 217.; ad Herod. 358. 501. Thom. M. 652. Hadrian. 2. Lobeck. Aj. p. 239. *Ἀρήιον ὄπλον*, Herod. 4, 23. Heyn. Hom. 4, 518. 5, 263." Schæf. Mss. "Ad Martem pertinens, Oppian. C. 4, 442." Wakef. Mss. "Theognis 560." Routh. Mss. Glossæ: "*Ἀρείος*" Martialis. *Ἀρήιος* Quirinalis, Martiatius.]

Ἀρείος proprium etiam nomen cum aliorum, tum celebris illius Hæretici, unde *Ἀρειομανής* et *Ἀρειομανίτης*, de quibus paulo ante dixi. Eust. de *ἄρειος* loquens, *Ἐξ οὗ*, inquit, *καὶ κύριον παρὰ τοῖς ὕστερον*, *Ἀρείος διὰ διφθόγγου, ὃ κατὰ τῆς ἀληθείας φερωνύμως ἀρείος*. Sed et Psaltes quidam olim dictus fuit "*Ἀριος* cum solo ι. [**Ἀρειανίζω*, Arianus sum, Arian hæresin sequor. Suid. v. *Ἀέτιος*: Τὰ αὐτὰ μὲν οὖν ἐφύρει *Ἀρείω*, καὶ τὴν αὐτοῦ συνεκρότει δόξαν· πρὸς δὲ *Ἀρειανίζοντας* διεκρίνετο. Ἦν δὲ καὶ πρότερον αἰρετικὸς ἄνθρωπος *Ἀέτιος*, καὶ τῷ *Ἀρείου* δόγματι *διαπύρως συνηγορῶν ἔσπευδεν. Et paulo post: Ἄλλ' εἰ τὰ αὐτὰ τοῖς *Ἀρειανίζουσιν* ἔλεγεν. Respicitur Socr. H. E. 2, 35. p. 132. UNDE *"*Ἀρειανικός*, (ἡ, ὃν, Ad Arian hæresin pertinens,) Theodoret. Opp. 3, 542. 826. 852. 862. 910. **Ἀρειανόφρων*, Athan. 2, 48." Kall. Mss. "*Ἀρειανίζω*, Jacobs. Anth. 12, 193." Schæf. Mss.]

[**Πανάριον*, ita inscribitur Epiphanius opus adv. Hær. Routh. Mss.]

Ἀρειώπαγος, vel *Ἀρειοπάγος*, (ὁ, ἡ,) secundum alios, Vicus Martis, Vicus Martius, ut in VV. LL. reditur. Sed rectius videtur verti Collis Martis. Erat autem Locus, in quo iudices, ab eo Areopagitæ dicti, iudicia exercebant: in arce, si Hesychio credimus. "Paus. in Atticis ita vocatum scribit, *Ὅτι πρῶτος Ἀρης ἐνταῦθα ἐκρίθη*. Alia autem ap. Etym. vide. "Sed ap. eum, sicut alibi passim, scriptum est *Ἀρείος Πάγος*, disjunctim. HINC *Ἀρειοπαγίτης*, Iudex, qui in Areopago iudicia de causis capitalibus exercebat. Sed magis usitatum est *Ἀρεοπαγίτης*, cum ε solo. Horum severitas in Proverbium abiit, "ut videbis ap. Suid., et Erasm. Adag." [*Ἀρείος Πάγος*, Dinarch. c. Dem. 92. 93. 94.: Dem. c. Lept. 381. Æsch. c. Ctes. 18. 146. Lucian. Pisc. 206. 216. Xen. Mem. 3, 5, 20. Athen. 566. Luc. Act. Apost. 17, 22. Sed Soph. Œd. C. 1001. *Ἀρεὸς εὐβουλον Πάγον*." Scott. App. ad Thes. Herod. 8, 52. Glossæ: *Ἀρεοπαγίτης* Areopagita. ET **Τρισαρειοπαγίτης*, ὁ, Cic. ad Att. 4, 15. ADDE **Ἀρειοπαγίτης*, ἡ, ET *Ἀρειοπαγιτικός*, ἡ, ὃν, ut, "*Ἀρ. βουλὴ*, Schol. Æschinis 247. Bekk." Boissonad. Mss. "*Ἀρειώπαγος*, Heyn. Apollod. 1045.; ad Il. Δ. 185. Toup. Emend. 1, 101. ad Lucian. 641. 423. T. H. ad Lucian. Dial. 112. ad Herod. 641. Stanl. Eum. 688. Luzac. Exerc. 181. Jacobs. Anth. 12, 335. *Ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλὴ*, Plut. Cimone 10. 15.; Cicerone 24. *Ἀρειοπαγίτης*, Wakef. Eum. 952. Proverbialiter, Homo severus et taciturnus, Bergler. ad Alciphro. 52. **Ἀρεοπαγίτης*, Alciphro 226. **Ἀρεοπαγιτικός*, Wakef. Eum. 618. ad Dionys. H. 5, 182." Schæf. Mss.]

"*Ἀρειοπέδιον*, (τὸ,) Martius Campus, VV. LL."

"*Ἀρητιάς*, ἄδος, ἡ, Martia, Bellicosa, ex Apoll. R. 2. "*ἀρητιάδα Μεγαλίππην*," [ab *Ἀρης*, *Ἀρητος*, "Valck. Phœn. p. 684. Brunck. Apoll. R. 132." Schæf. Mss. *"*Ἀρητιάς*, Ad Martem pertinens, Bellicosus, Quint. Sm. 1, 186. (*Ἀρητιάδος βασιλείης*;) 316." Wakef. Mss.]

¶ *Ἀρείων*, (ονος, ὁ, ἡ,) Præstantior. Proprie autem Marte præstantior, Præstantior armis, utpote ab *Ἀρης*. Od. Y. (133.) *χείρονα* et *ἀρείονα* inter se opponuntur. *Ἀρείων* exp. alicubi et Melior. Sic et *ἄρειον* interdum Præstantius, interdum Melius. Hesiod. E. (1, 157.) *δικαιότερον καὶ ἄρειον*. Phocyl. (183.) *τί γὰρ ἡδύτερον καὶ ἄρειον*; "*Ἀρειον*, Melius, Præstantius, (ut *ἀρείων*, Melior, Præstantior,) vel Martium, Bellicosum, "ut *Ἀρείος*, Martius." [**Ἀρειότερος*, Anal. 3, 135. Vide *Ἀρείος*. "*Ἀρειον* et *ἄμεινον*, Heyn. Hom. 7, 607. 8, 272.: *Ἀρείων*, Equus, 8, 429.; ad Il. Ψ. 346. Valck. Phœn. p. 659.: Heyn. Hom. 5, 285.

A 329. 7, 126. Schneider. ad Xen. K. A. 15. Melior, Præstantior, ad Herod. 478." Schæf. Mss. "Longior, Oppian. C. 3, 472." Wakef. Mss.]

¶ *Ἀριστος*, Præstantissimus, Optimus, superl. gradus: ut *ἀρείων*, compar. Proprie Marte præstantissimus, Armis præstantissimus, s. prælio; sed generaliter accipitur: unde cum *ἄριστος* additur τὰ πολεμικά, sub. κατὰ, vel ἐν τοῖς πολεμικοῖς, ut a Plut. Publicola, pro Eo, qui sit præstantissimus in rebus bellicis. Il. T. (258.) *Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος*. Od. E. (414.), *Ἀξέθ' ὧν τὸν ἄριστον*. Interdum cum accus., interdum et cum dat.; ut Il. Γ. (39.) *Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε*. At Ψ. (482.) *Ἄλαν, νείκει ἄριστε*. Interdum vero huic nomini præfigitur ὄχα, sicut et adverbio *Ἀριστα*, de quo paulo post. Sed et πολλὸν *ἄριστος*, Il. A. (91.) Et μέγ' *ἄριστον*, pro Longe præstantissimus, B. (274.) ¶ Apud Thuc. 3. cum infin., *ἄριστοι ἀπατάσθαι*, Maxime idonei qui fallamini. Schol. ἐπιτίθειν καὶ ἔτοιμοι.

"*Ἀριστοι*, Optimates, Primores, Proceres. Qui et Summates Plauto. In VV. LL.

"*Ἀριστος*, de re etiam dicitur, non solum de persona; ut *ἄριστον σῶμα*, Xen. E. "*Ἀριστα* μὲν τὰ σώματα ἔχοντας, εὐτάκτους δὲ καὶ εὐπολοτάτους, Præstantissima corpora, vel Robustissima, Firmissima. Apud Hom. *ἀρίστη βουλὴ*, Præstantissimum consilium, vel Optimum. Sic Herodian. 2, (2, 13.), *Συμβουλευούσι γὰρ ἡμῖν αἰεὶ τὰ ἄριστα καὶ σωτήρια*.

[*Ἀριστος*, Soph. E. 1099. τὰ ἄριστα pro ἀριστεῖα: ἃ δὲ μέγιστ' ἐβλάστε Νόμιμα, τῶνδε φερομένα" *Ἀριστα* τῇ Ζηνὸς εὐσεβείᾳ. "Ad Mær. 135. ad Diod. S. 1, 279. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀγαθός, ad Lucian. 1, 191. Wakef. Phil. 3. Heyn. Hom. 4, 328. 396. 6, 351. I. q. μέγιστος, Wakef. Herc. F. 1019. I. q. ἀριστεὺς, Heyn. Hom. 6, 501. Conf. cum κράτιστος, Brunck. Aristoph. 3, 98. (Heyn. Hom. 4, 396.) Πάντ' *ἄριστος*, Athen. 1, 6. Κάλλιστος καὶ ἄριστος, Plato Phædr. 283. Ὁ λόγος τοῦ ἀρίστου, Heindorf. ad Plat. Phædr. 223. **Ἀρίστως*, Anon. de Vit. Pythag. 60. Kuster. Schæf. Mss. Glossæ: "*Ἀριστος*" Egregius, Optimus. "*Ἀριστοι*" Optimates. "*Ἀρίστως*, Niceph. Call. 1. p. 38." Kall. Mss.]

"*Ἀριστα*, adv. Præstantissime, Optime. Od. N. (365.) *Ἀντοὶ δὲ φραζώμεθ' ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται*. Cum gen. interdum; ut *ἄριστα ἡδῶν ἔχει*, Optime moratus est. Sed hic gen. possit et τῷ ἔχει tribui. ¶ *Ἀριστα* pro *ἄριστον* etiam, notat ap. Hom. Eust. ["*Zeun*. ad Xen. K. Π. 98." Schæf. Mss. Glossæ: "*Ἀριστα*" Optime.]

Ἀριστίνδην, aliud adv. Præstantissimos vel Optimos quosque deligendo. Ead. forma dicitur qua *πλουτίνδην*. Aristot. Pol. 2. Ταύτην δ' αἰροῦνται τὴν ἀρχὴν *ἀριστίνδην*, In hunc magistratum optimum quemque legunt, Bud. Ibid. *Ἀριστίνδην καὶ πλουτίνδην δεῖ αἰρεῖσθαι τοὺς ἀρχοντας*, Optimos et ditissimos quosque eligere in magistratus. Lucian. (2, 651.) *Πλουτίνδην κελύεις, ἀλλὰ μὴ ἀριστίνδην καθίζεις*. Sic Οὐκ *ἀριστίνδην μὲν ἐπιλεγμένους*, Isocr. Paneg. (264. Aug.) Et ap. Plat. de LL. 9, (7.) Ἐκ τῶν περυσινῶν ἀρχόντων *ἀριστίνδην ἀπομερισθὲν δικαστήριον*, exp. Optimus quisque ex eorum numero electus, qui anno proxime præterito functi magistratibus fuerunt. [Lat. Optimatim. "Dionys. H. 4, 1982. ad Diod. S. 2, 206. Timæi Lex. 49. et n.: Ruhnck. ad Longin. 252.; Toup. 304." Schæf. Mss. "*Ἀριστίνδην* pro *ἀριστίνδην*, Const. Manass. Chron. 4526. p. 176. sed susp. lect." Kall. Mss.]

[* "*Ἀρισταῖος*, ὁ, Nobilis heros ob inventam μελιουργίαν καὶ ἐλαιουργίαν. Docuit et ovium curam. P. 9, 104." Damm. Lex. Pind. Vide et Hippocr. 312, 48.]

¶ *Ἀριστεύω*, σω, Præstantissimus sum omnium et maxime strenuus, Omnium fortissime me gero. Il. Z. (208.) *Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων*. Quoniam autem a superlativo fit, sicut *καλλιστεύω* a *κάλλιστος*, genitivo itidem jungitur interdum, ut Ibid. (460.) *Ἐκτορος ἦδε γυνῆ, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι Τρώων ἵπποδάμων*. Ubi observa et infin.: ut et Π. (551.) *ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι*, pro ἐν τῷ μάχεσθαι, aut κατὰ τὸ μάχεσθαι. Perinde ac si dixisset, *ἀριστεύεσκε μάχην*, aut κατὰ τὴν μάχην: aut certe ἐν τῇ μάχῃ; ut ap. Corn. in Alleg. Ἐν γὰρ τῇ πρὸς τοὺς γίγαντας μάχῃ παραδίδοται ἡρίστευκῖα ἢ

Ἀθηνᾶ. Nam et in soluta oratione frequens est huius verbi usus. Xen. (Ἀπ. 3, 5, 10.) cum gen. usurpat, sicut Hom.: Ἐν οἷς πολέμοις ἐκείνοι δῆλοί εἰσι πάντων ἀριστεύσαντες τῶν καθ' ἑαυτοὺς ἀνθρώπων. Sic Plut. Numā, ἀριστεύων τῶν βαρβάρων, ubi exp. Bellissimos barbarorum. Soph. autem, Aj. (435.) accus. rei junxit, Τὰ πρῶτα καλλιστεῖ ἀριστεύσας στρατοῦ. Quæ vide ut interpretatus sim in Καλλιστεῖον.

Ἀριστεύειν, ponitur etiam generalius pro Strenuum se præstare, Strenue vel fortissime dimicare. Plut. Solone, ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Apud Naz. autem ἀριστεύειν κατὰ τινος, Fortissime pugnare adversus aliquem. Lucian. Ἐν τοσούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδᾶμας ἥριστευε τῷ Ζηνοθέμει συμμαχῶν.

Ἀριστεύειν, de alia etiam præstantia dicitur, quam quæ est in rebus bellicis; ut ap. Theocr. (12, 27.) ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς, Præstantissimi arte remigandi. Et ab Appiano B. C. 2. dicitur territorium optimum ἀριστεύειν, ubi scribit, Ἀριστεύουσα γῆ ἡ περὶ Καπύην.

[Ἀριστεύω, Herod. 7, 144. Ἐτέρῃ Θεμιστοκλεῖ γνώμῃ ἐς καιρὸν ἀρίστευσε, pro ἐνίκησε. Glossæ: Ἀριστεύω Forlitter facio. "Ruhnck. Ep. Cr. 13. Harles. ad Theocr. 288. Valck. Hippol. p. 271.; ad Herod. 553. Brunck. Aj. 435. Musgr. Bacch. 1197. Phrynich. Ecl. 106. ad Diod. S. 1, 410. Jacobs. Anth. 7, 394. 12, 326. Huschke. Anal. 285. Heyn. Hom. 6, 65. Excello, cum gen., Toup. Epist. de Syrac. 338. Valck. Adonias. p. 389. Ἀρ. πρὸς, ad Lucian. 1, 423. Σπέρχων, Jacobs. Anth. 7, 372." Schæf. Mss.]

[* Ἀριστεύμα, τὸ, Præclarum facinus. Eust. 86, 46 = 115, 14.]

[* "Ἀριστευτής, (ὁ,) Secundi Sent. 16." Kall. Mss. "An improver, 25. Galei Myth. 639." Wakef. Mss.]

Ἀριστευτικός, (ῆ, ὄν,) Qui quasi ita comparatus sit natura, ut omnium fortissime se gerat. Vel, Fortitudine ceteros superare solitus. In VV. LL. exp. Strenuus, non expressa vi vocabuli. ["Max. Tyr. 306." Wakef. Mss.]

Ἀριστεύς, ἑως, ὁ, Qui omnium præstantissime et fortissime in bello se gerit, Omnium fortissimus. Adde autem gen. Omnium, ut ostendam vim habere superlativi. Sic Hom. ἀριστῆας Δαναῶν et ἀριστῆας Παναχαιῶν dicit. Plut. Quæst. Rom. "Ἄλλοις ἀριστεύει καὶ στρατηγοῖς ἔδωκαν. Rursus ap. Hom. paulo etiam generalius pro Optimatibus s. Proceribus, et Quibusvis, qui primarii sint inter alios; ut Od. Z. (34.) ἀριστῆες πάντων Φαιάκων. O. (28.) μνηστῆρων ἀριστῆες. ["Valck. Phœn. p. 417. ad Diod. S. 1, 279. 288. Phrynich. Ecl. 106. ad Lucian. 2, 304. Heyn. Hom. 5, 541. Conf. cum ἀριστος, Porson. Med. p. 7. Müller. ad Lycophr. p. 54. (Apud Boissonad. Philostr. 456. Schol. videtur legisse ἀριστεύων.) Ἀριστος et ἀριστεύς, cf. Potter. ad Lycophr. 532. "Ἄνδρες ἀριστεῖς, Porson. Med. l. c. * Ἀριστεύς, nom. propr., Bergler. ad Alciphr. 4." Schæf. Mss. "Plur., Argonautæ, Diod. S. 247, 8. Plut. 10, 118." Wakef. Mss.]

Ἀριστεία, ῆ, Egregia strenuitas, Egregiæ fortitudinis specimen. Exp. etiam Præclarum militiæ facinus. Et simpl. Fortitudo, Strenuitas. Soph. (Aj. 443.) Κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί. Et ἀριστείας ἀγωνιστὴν γενέσθαι. Et in Anthol. ἀριστείης σύμβολα δεικνύμενοι. Herodian. 7, (2, 15.) Ταύτην τὴν μάχην καὶ τὴν ἀριστείαν αὐτοῦ. ["Ad Dionys. H. 3, 1569. 1701. 1773. ad Mær. 77. Valck. ad Herod. 156. Phrynich. Ecl. 202. Thom. M. 470. ad Diod. S. 2, 210. Στέφανοι ἀριστείας, ad Dionys. H. 2, 884. 1258." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀριστεία Fortia facta.]

Ἀριστεῖον, τὸ, ead. forma dictum qua καλλιστεῖον, fortitudinis præmium, Præmium s. Honorarium, quod datur fortitudinis ergo: proprie Quod datur ei, qui omnium fortissime et strenuissime se gessit. Xen. E. 1, (2, 7.) Κρατίστοις γενομένοις ἀριστεία ἔδωκαν. Isocr. Paneg. (§. 20. Cor.) Καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς κινδύνους διενεγκόντες, εὐθύς μὲν τῶν ἀριστείων ἠξιώθησαν. Æschin. (84.) Ἀποτυχὼν τῶν ἀριστείων. E Plut. autem Thesæo affertur γέρας ἀριστεῖον, pro ἀριστεῖον simpl. || Ἀριστεῖον, generalius pro alio etiam præmio; ut σοφίας ἀριστεῖον, Sapientiæ præmium, Plut. Themistocle. ["Ad Dionys. H. 2, 1258. 3, 1569. 1701. ad Herod. 662. Jacobs. Anth. 9, 324. Wakef. Phil. 1429." Schæf. Mss. Hippocr. 80, 30.]

[* "Ἀρίστειος (οἶνος,) J. Poll. 6, 15." Kall. Mss. sed lect. susp.]

[* Ἀριστεῖς, Æger quidam, Hippocr. 333, 1.]

[* Προαριστίδιος πλοῦς, Scylax ap. Schneider. Lex.]

[* Ἀριστείδης, Hippocr. 332, 26. * Φιλαριστείδης, Anal. 3, 125. "Thomas Scholast." Schæf. Mss.]

[* Διαριστεύομαι, Certo cum aliquo. Pseudo-Lougin. 13. Πρὸς Ὀμηρον διηριστεύετο.]

[* Καταριστεύω, Excello. J. Poll. 1, 176. Λογάδες, ἀριστεύοντες, καταριστεύοντες.]

[* "Προαριστεύω, Const. Manass. Chron. p. 37 (= 71. Meurs.)" Boissonad. Mss.]

[* Συναριστεύω, Simul cum alio rem optime gero, Excello cum alio. Eur. Tro. 805. Συναριστεύσων ἄμ' Ἀλκμήνης γόνῳ. Max. Tyr. 9. "Charito 703." Schæf. Mss.]

[* "Ἀρισθάρματος, ὁ, ῆ, Qui curru est præstantissimus. Γέρας, P. 5, 39. Decus partum ἐν τῷ ἀριστεύειν ἄρματι." Damm. Lex. Pind.]

[* "Ἀρισταγόρα, Toup. Opusc. 1, 227." Schæf. Mss. * Ἀρισταγόρας, Æger quidam, Hippocr. 409, 29.]

[* "Ἀρίσταρχος, (ὁ, ῆ,) Const. Manass. Chron., sed cum variante λήσταρχος." Boissonad. Mss. "Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 24. Valck. Phœn. p. 550.; ad Herod. 462." Schæf. Mss.]

[* Ἀριστάρχειος, Herodicus ap. Athen. 222. "He-phæstio p. 74." Kall. Mss. "Wassenb. ad Hom. 60. Wolf. Proleg. 237. 257. 270." Schæf. Mss.]

[* Ἀρισταρχέω, Optime impero, vel Optime gero "magistratum, Bud. ex Aristot. Polit. 2."]

[* "Ἀρισταρχία, (ῆ,) Const. Manass. Chron. 6316." Kall. Mss.]

[* Ἀρίστιππος, Æger quidam, Hippocr. 342, 40. 357, 34.]

[* Ἀριστόβιος, ὁ, ῆ, Qui recte vitam transigit, Heliodor. 2, 35. p. 110. 369. Cor.]

[* "Ἀριστόγαμος, (ὁ, ῆ,) Sapph. Fr. 203." Kall. Mss.]

"Ἀριστόδημος, pro Podice, vide Hesych." [A Schneider. Lex. non agnoscitur. Æger quidam, Hippocr. 328, 25.]

[* Ἀριστοεπῶ, Recte loquor, dico, Suicer. Thes. Et * Ἀριστοεπῆς, ὁ, ῆ, Recte loquens, ibid.]

[* "Ἀριστοκλεῖς, (ὁ, ῆ,) Anthol." Kall. Mss.]

[* Ἀριστοκράτης, Æger quidam, Hippocr. 359, 22.]

"Ἀριστοκρατέω, Optime impero, in VV. LL. At vero Ἀριστοκρατοῦμαι, Sum s. Vivo sub optimatum imperio, Ab optimatibus regor s. gubernor. Plato "de Rep. Eἴτ' οὐκ οἶσθ', ἔφη, ὅτι τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται, αἱ δὲ δημοκρατοῦνται, αἱ δὲ ἀριστοκρατοῦνται; Hinc ET Ἀριστοκρατία, (ῆ,) Optimatum principatus, Reip. status, quæ gubernatur ab optimatibus. ΑΤΟΥΕ Ἀριστοκρατικός, (ῆ, ὄν,) Ad aristocratiam pertinens, i. e. ad optimatum principatum. Ἀριστοκρατικὴ πολιτεία, i. q. ἀριστοκρατία, Aristot. Polit. 2. Affertur et ἀριστοκρατικώτερα πολιτεία. Interdum Ἀριστοκρατικός, Aristocratiae studiosus, i. e. principatus optimatum, Aristocratiae favens, s. Aristocratiae fautor. A quo ADVERB.

Ἀριστοκρατικῶς, Ut convenit Aristocratiae, vel Ut

"fit in aristocratia: More optimatum, penes quos

"est principatus, s. Ut decet optimates etc. Apud

"Cic. autem ad Att. 1, 12. Tum Pompeius μάλ' ἀρι-

"στοκρατικῶς locutus est, sonat potius ἀριστοκρατικῶς,

"Ut decet eum, qui aristocratiae faret: vel, Favendo

"aristocratiae." ["Ἀριστοκρατέω, Aristoph. O. 125.

Xen. E. 6, 4, 18. Plato de LL. 4. T. 2. p. 713. Di-

onys. H. 1, 374. Ἀριστοκρατία, Aristot. Rhet. 1, 8,

2. Xen. Mem. 4, 6, 12. Plato Polit. 2, 291. Dionys.

H. 1, 372. Ἀριστοκρατικός, 1, 376. 405. Aristot. Eth.

Nic. 5, 3. Ἀριστοκρατικῶς, Strabo 10. p. 686." Scott.

App. ad Thes. * Ἀριστοκράτεια, ῆ, legitur in Schnei-

der. Lex., quod vocabulum ab adj. * ἀριστοκρατῆς de-

ducendum esset. "Ἀριστοκρατία, ad Dionys. H. 2,

844." Schæf. Mss. "Max. Tyr." Wakef. Mss.]

[* "Ἀριστοκρέων, ad Diod. S. 2, 420." Schæf. Mss.]

[* Ἀριστοκύδης, Nom. propr. ap. Hippocr. 305, 1.]

[* "Ἀριστολόγημα, (τὸ,) Amphil. 71." Kall. Mss.]

[* Ἀριστόμαντις, εως, ὁ, ῆ, Optimus, Præstantissimus vates, i. q. ἀριστος μάντις. Soph. Φ. 1369.]

[* *Ἀριστομάχος*, ὁ, ἡ, Præstantissimus in prælio, i. A q. *ἄριστα μαχόμενος*. Stob. Ecl. Phys. 992. "Bergler. Aleiphr. 391. * *Ἀριστομάχειος*, Huschk. Anal. 204." Schæf. Mss. " *Ἀριστομάχος*, Pind." Wakef. Mss.]

[* *Ἀριστόνικος*, ὁ, ἡ, Athen. 457. ἐν μάχῃ κράτος. "Const. Manass. Chron. p. 65. (3171. p. 123.)" Schæf. Mss.]

" *Ἀριστονομία*, (ἡ,) Optimatum regimen, ἡ διανομή τῶν ἀρίστων, Suid. εὐνομία, Hes."

[* *Ἀριστόξενος*, Anthol. UNDE * " *Ἀριστοξένειος*, Plut. Alex. 4, 8, 4. Ἐν Ὑπομνήμασιν Ἀριστοξένειος." Scott. App. ad Thes. "Casaub. Athen. 1, 31." Schæf. Mss.]

[* " *Ἀριστόπαις*, Theodos. Diacon. Expugn. Cretæ Acroas. 3. v. 208." Boissonad. Mss.]

[* " *Ἀριστοπάτειρα*, Valck. Callim. 40." Schæf. Mss.]

[* *Ἀριστοπολιτεία*, ἡ, Inscr. Muratorii p. 553. Λαβόντα τὰς τῆς ἀριστοπολιτείας τιμὰς κατὰ τὸν νόμον. ET * *Ἀριστοπολίτης*.]

" *Ἀριστοπόνος*, ὁ, ἡ, Cujus optimus est labor, Optime laborans, apis epith. ap. Phocyl." [Pind. O. 7, 91. B χερσὶ, "Manibus præclare operantibus. Sic γηπόνος, ὁ, ἡ, Qui terram colit, active." Damm. ADDE * *Ἀριστοπονεύς*, ὁ, Manetho 4, 511. κράτιστοι ἄνδρες, ἀριστοπονεῖς, ἐλευθέρα λήματ' ἔχοντες. "Ad Charit. 252. *Ἀριστοπόνος*, Jacobs. Anth. 8, 206. Huschk. Anal. 284." Schæf. Mss. "Nicand. Al. 448. Schol. e Phocyl." Wakef. Mss.]

[* *Ἀριστοπόσεια*, ἡ, Beato nupta. Oppian. C. 1, 6. Νύμφη ἀριστοπόσεια, λεχὼ δέ τε * καλλιτόκεια Ἀσσυρίῃ Κυθέρεια.]

[* " *Ἀριστοπραγέω*, Strenue ago, Eust. Il. 473, 48." Wakef. Mss.]

[* *Ἀριστόσκοπος*, ὁ, ἡ, Tzetz. Exeg. in Il. 27.]

[* *Ἀριστοτέλης*, ὁ, UNDE * " *Ἀριστοτέλειος*, Dionys. H. 2, 199. *Ἀριστοτελίζω*, Strabo 163. 907. *Ἀριστοτελικός*, (ἡ, ὄν,) Lucian. Demon. 555." Scott. App. ad Thes. " *Ἀριστοτελίζω*, Theod. Prodr. in Not. Mss. 6, 554." Boissonad. Mss. * *Ἀριστοτελίδης*, Tzetz. Exeg. in Il. 15. Βαρβάροις γοῖρ, καὶ χειρῶναξι, καὶ κιναιδοῖς, καὶ λάγνοις οὐκ ὦν τοιοῦτος χαρίζεται, ἢ ποίνιμος καὶ κατ' Αἰσχύλον * καμφίπους Ἑρινὺς μετελεύσεται, καὶ τὸν ἐκείνου νῦν εὐτυχέστατον βίον, οὐ γὰρ εὐδαίμονα εἵπομι, μή τις Ἀριστοτελίδης ἡμᾶς αἰτιάσαιο, σὺν Τελχῖνι δαίμονι φθονερῶ * κακοδαιμόνως ἐπιταράξειεν. " *Ἀριστοτέλης* et ἄριστος conf., Bast Lettre 96." Schæf. Mss.]

[* *Φιλᾱριστοτέλης*, Strabo 907.]

" *Ἀριστοτόκος*, ὁ, ἡ, Qui optimos parit." ["Passive, (Auctor) Rhesi 909. Ὀλοῖτο δέ Λαερτιάδας, ὅς μ' ἄπαιδα γέννας ἔθηκεν ἀριστοτόκοιο." Seager. Mss. * *Ἀριστοτόκεια*, Theocr. 24, 72. Tryphiod. 389. "Oppian. C. 1, 6. 3, 62." Wakef. Mss.]

" *Δυσᾱριστοτόκεια*, ἡ, Hes. ἐπὶ κακῷ ἄριστον τεκοῦσα " ἡ τὸν δι' ἀριστείαν δύστηνον, Quæ optimam quidem prolem edidit partu, sed infelici fato, ut Helena " Hectorem, et Thetis Achillem. Dicit enim hæc ap. "Hom. Il. Σ. (54.) Ὡ μοι ἐγὼ δειλὴ, ὧ μοι δυσᾱριστοτόκεια, conquerens sese fortissimum et præstantissimum peperisse heroem, sed infelici fato." ["Heyn. Hom. 7, 435. 8, 337. T. II. Auct. ad Hesych. 2, 112. D ad Il. I. c." Schæf. Mss.]

[* *Ἀριστουργός*, ὁ, ἡ, ET * *Ἀριστουργέω*, UNDE * " *Ἀριστουργία*, Const. Manass. Chron. p. 129. * *Ἀριστούργημα*, (τὸ,) 136. * *Τρισᾱριστεργάτης*, 65 (=123. Meurs.)" Boissonad. Mss.]

[* *Ἀριστοφάνης*, ὁ, UNDE * " *Ἀριστοφάνειος*, Hephæstio 74. 75. 91." Kall. Mss. "Schol. Aristoph. Π. 179. Athen. 387. 485. Dionys. H. 2, 53. 121. Cic. Oratore 190. Ita factus est Anapæstus is, qui Aristophaneus nominatur." Scott. App. ad Thes. "Heyn. Hom. 7, 776. Act. Traj. 1, 236. Schol. Aristoph. Π. 253. 487. 797. ad Lucian. 1, 662. Dionys. H. 5, 413. *Ἀριστοφάνης* et Ἀντιφ. conf., Heyn. Hom. 5, 538." Schæf. Mss.]

" *Ἀριστοφάνειον*, τὸ, Nomen emplastri emollientis, "quod constat picis libris quatuor, apochymatis lib. " duabus, ceræ libra una, opopanacis uncia una, aceti " hemina." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* " *Ψευδᾱριστοφάνειος*, Athen. 1, 8." Boissonad. Mss.]

[* *Ἀριστοφύης*, ὁ, ἡ, Ecphantus ap. Stob. Serm. 146=324.]

[* *Ἀριστώδιν*, ἰνος, ὁ, ἡ,] " *Ἀριστώδινες* Athenæ, "Epigr. (Anal. 2, 515.) Quarum partus sunt optimi, "Quæ pariunt optimos s. præstantissimos." ["Christod. Ecphr. 391. Theætet. 4." Schæf. Mss. "Nonn. Dionys. 258, 5. 494, 13." Wakef. Mss.]

[* *Ἀριστοφῶν*, Nom. propr. Hippocr. 330, 42.]

[* " *Παντᾱριστος*, Man. Palæologus, in Not. Mss. T. 8. P. 2. p. 331." Boissonad. Mss.]

" *ἈΡΙΣΤΟΝ*, τὸ, Prandium. Est autem valde controversum h. v. etymum. Sic dictum putatur, ut "VV. LL. ex Etym. annotant, quasi ἀρίστον τι ὄν: "utpote ἀρίστον κατὰ καιρὸν. Vel quod πρὸς τὸν "Ἄρεα proficiscentibus, i. e. ad Martem, appararetur. Athen. et Plut. nihil interesse putant inter "ἄριστον et ἀκράτισμα, nisi quod hoc a meracius potandi consuetudine nomen accipere suspicentur, "quod panis buccella mero tingeretur: hoc autem, "διὰ τὴν ἐωθινὴν ὥραν, Propter natutinam horam. "Unde Hom. scribit Eumæum ἄριστον parasse ἅμ' ἡοῦ "φαινομένηφι, In auroræ exortu. Alii ἀπὸ τοῦ ἀραί, "Preces, dictum putant, quia veteres nisi deos precati ad prandium non accedebant. Ita VV. LL. "Plut. Symp. 8, 6. Καὶ πιθανὸν ἐδόκει, διὰ τὴν ἐωθινὴν ὥραν ἄριστον ὀνομάσθαι, καθάπερ τὸ αὔριον. "Quidam ap. Eund. Apophth. dicit πρὸς ἄριστον sibi "ὀψοποιῶν loco esse τὴν νυκτοπορίαν, at πρὸς δεῖπνον, "τὴν ὀλιγαριστίαν. Apud Thuc. ἄριστον ποιῆσθαι, "Prandere. Est alioqui multo frequentius in hac "signif. COMPOS. *Ἀριστοποιῶμαι*. Xen. K. A. 4. "Οἱ δὲ στρατηγοὶ παρήγγειλαν τῇ στρατιᾷ ἄριστον ποιῆσθαι. Idem E. 1. Ἐν τῇ γῇ ἄριστοποιούμενοι. "Affertur vero et act. vox e Xen. K. Π. 2. Ὡς οἱ "στρατιῶται ὁμοῦ ἐγένοντο, ἀριστοποιῆσαι παρήγγειλε: "nisi potius et hic leg. sit ἀριστοποιεῖσθαι. Invenitur "autem et pass. signif. particip. ἀριστοποιούμενα ap. "Xen. pro Iis, quæ parantur in prandium: tanquam "videlicet ab act. *Ἀριστοποιῶ*, Prandium apparo: ut "Δειπνοποιῶ, Cœnam apparo. *Ἀριστάω*, i. q. illud "ἀριστοποιῶμαι, Prandeo. Athen. 4. *Ἀριστᾱ* καὶ δειπνεῖ. Plut. Ἡρισθηκότας οὐχ ἄπλοιν ἄριστον." [Gl. *Ἀριστον* Prandium. *Ἀριστον* δειλινόν Merenda. "Casaub. ad Athen. 11. 96. Toup. Epist. de Syrac. 342. Xen. K. Π. 23. Zeun. ad 210. Lennep. ad Phal. 52. ad Od. B. 20. Heyn. Hom. 4, 267. 5, 424. 6, 110. 138. 8, 615. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 85. ad Il. Δ. 42. X. 299. Ω. 124. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 15. 415. *Ἀρ. αἰρεῖσθαι*, Brunck. Aristoph. I. c." Schæf. Mss.]

" *Ἀριστόδειπνον*, τὸ, Prandium cœnæ conjunctum, "VV. LL. J. Poll. (6, 102.) Menandrum usum esse "tradit, sed non addens in qua signif." [Hes. Alexis ap. Athen. 47. "Casaub. ad Athen. 96." Schæf. Mss.]

[* *Ἀριστοποιέω*, vide *Ἀριστον*. Xen. K. Π. 3, 2, 11. 4, 1, 9. Lex. Polyb. "Fischer. ad Palæph. 19. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. v. *Ἀριστᾱν*, et p. 135. *Ἀριστοποιέομαι*, ad Diod. S. 1, 410." Schæf. Mss.]

" *Ἀριστοφόρον*, τὸ, Vas, in quo prandium fertur." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

" *Ἀριστωρὸς*, ὁ, Prandii tempus, Hes." [ubi Soping. conjicit * *Ἀριστηρὸς*, ut δειπνηστὺς. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* *Ἀριστάω*, vide *Ἀριστον*.] " *Ἀριστῶν*, Prandens, "ab ἀριστάω. At vero *Ἀρίστων*, ἰνος, ὁ, Propr. nom." [Hippocr. 366, 29. Herod. 6, 63. UNDE * *Ἀριστῶνειος*, Strabo 1139. * *Ἀριστίων*, Hippocr. 339, 12. "Toup. Opusc. 1, 68." Schæf. Mss. Glossæ: *Ἀριστάω* Prandeo. * *Ἀριστέω* Pransito. * *Ἀρίστημι*, Athen. 423. "Aristoph. I. 815. Καὶ πρὸς τούτοις ἀριστώσῃ τὸν Πειραιᾶ προσέμαζεν." Seager. Mss. "Ind. Xen. Mem. K. Π. Athen. 1, 19. Casaub. ad p. 96. Eichst. de Dram. 150. ad Diod. S. 1, 410. De quant., Dawes. M. C. 162. *Ἡρίσταμεν*, Aristoph. Fr. 267." Schæf. Mss.]

[* " *Ἀριστηγῆς*, (ὁ,) Suid. v. Ἐστιάτωρ, Hes. v. Δαιτυμόνες." Boissonad. Mss. Hippocr. 75, 16. Glossæ: * *Ἀριστεταί* Pransores. Sed f. l. ἀριστήται. * " *Ἀριστητήριον*, Monum. Eccl. Coteler. 2, 215." Boissonad. Mss. * " *Ἀριστητικός*, (ἡ, ὄν,) Phrynich. Σοφ. Προπαρ. 79. (*Ἀριστητικός* ἀντὶ τοῦ ἔθους ἔχων ἀριστᾱν. Εὐπολις Δήμοις.)" Kall. Mss. " *Ἀριστηγῆς*, ad Am-

mon. 60." Schæf. Mss. "Ἀριστητικός, Prandendi cupidus, Etym. M." Wakef. Mss.]

"Ἀριστίζω, Prandio excipio, Prandium præbeo. "Aristoph. I. (538.) "Ὁς ἀπὸ μικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμπε." [A. 659. τούτους μὲν ἄγων μετὰ σαυτοῦ, Ἀρίστισον εὔ. Hippocr. 149, 48. 154, 9. 156, 35. 157, 20. 266, 36. "Eichst. de Dram. 150. Brunck. Aristoph. 2, 164." Schæf. Mss.]

[* Ἀριστάζομαι, Hippocr. de Morb. 2, 15. p. 474. sed v. Schneider. Lex.]

"Ἀνηριστηκὺς, Qui pransus non est: particip. "præt. ab ἀναριστάω, Non prandeo, Prandio abstinco. Hippocr. de Diæta Morb. acut. (371, 40.) "Καὶ οἱ μὲν πλεῖστοι τῶν ἀνηριστηκῶν οὐ δύνανται κατεσθίειν τὸ δειπνον. Ubi et Gal. hoc ἀνηριστηκὺς exp. ἀνάριστοι μέιναντες. Eod. sensu ἀναρίστητος." [* Ἀναρίστησις, ἡ, Abstinencia a prandio. Hippocr. 109, 13=379, 17.]

"Ἀναρίστητος, et Ἀνάριστος, ὁ, ἡ, Impransus: h. e. "Non pransus, Qui prandium non sumpsit. Aristoph. (Polyido ap. Suid.) Διὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχω ἀναρίστητος ὢν. Alexis (ap. Eund.) Πάντως ἀναρίστητος οὐ δύνησμαι Διακαρτερῆσαι τηλικαύτην ἡμέραν. Utitur Antiphanes quoque ap. Suid.: qui usitatus præcedens ἀναρίστητος esse ait quam sequens ἀνάριστος, "cujus hoc unicui e Menandro (Polybio 3, 71.) affertur exemplum, Βουλόμενος ἀναρίστους καὶ πρὸς τὸ μέλλον ἀπαρασκεύους λαβεῖν τοὺς ὑπεναντίους, Impransos, μήπω ἡριστηκῶτας, inquit. Potest tamen hoc ἀναρίστους, et forsitan rectius, exponi etiam Prandio carentes, Rebus ad prandium necessariis non instructos, Non habentes quod pranderent. Alioqui et Xen. E. 7. Ἐκβοηθοῦσιν ἐτι ὄντες ἀνάριστοι καὶ αὐτοὶ καὶ ἱπποὶ. Et Plut. de Def. Orac. Μικρὸν εἰς τὸ στόμα λαμβάνοντα διημερεῦειν ἀνάριστον καὶ ἄδειπνον, Impransum et incœnatum diem totum durare." [Ἀναρίστητος, Toup. Emend. 1, 49. "Eupolis ap. Athen. 2, 28. Bekk. Anecd. 377." Boissonad. Mss. Ἀνάριστος et ἀκράτιστος, Theocr. 1, 51. Ἀνάριστος, Hippocr. 7, 42. 102, 25. 104, 16. 35. 106, 8. 107, 32. 37. 45. "Toup. Ep. de Syrac. 342.; Opusc. 2, 261. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 15. 415. Aristoph. Fr. 263. Ἀναρίστητος, Ibid. Ruhnk. H. in Cer. 200. Valck. Adonias. p. 415. Toup. Opusc. 1, 34." Schæf. Mss.]

[* Ἀναριστία, ἡ, i. q. ἀναρίστησις. Hippocr. 103, 48. 107, 38=371, 38. 377.]

[* Διαριστάω, Athen. 413. Τίτορμος διηριστήσατο αὐτῷ βοῦν, ubi olim legebatur διερίσατο. "Διαριστάομαι, Salmas. Exerc. Plin. 27." Schæf. Mss.]

[* Ἐναριστάω, J. Poll. 9, 102. "Prandeo in, Nic. Dam. 417." Wakef. Mss. Hippocr. 101, 15. 105, 13.]

"Καταριστάω, Prandeo. Athen. (423.) ex Antiphont. Politico." [Phrynich. Σοφ. Προπαρ. 48. "Ad Lucian. 1, 389. ad Mær. 222." Schæf. Mss.]

[* Προαριστάω, Ante prandeo. Hippocr. 388, 53=371, 41. "Diog. L. 2, 139." Boissonad. Mss. "Polyæn. 266." Wakef. Mss.]

[* Προαριστάω, Insuper prandeo. Hippocr. 542, 39=198, 19.]

"Συνάριστος, Compransor, Qui simul prandet, Xen." [a Schneider. Lex. susp.] "Sic Συναριστάω, Simul prandeo. Est etiam Menandri Fabula, inscripta "Συναριστώσαι, J. Poll. Athen." [240. Achill. Tat. 2, 33. "Æsch. c. Tim. p. 35. Tauchn." Boissonad. Mss. "Philo J. Hesych." Wakef. Mss.]

[* ἈΡΙΣΤΕΡΟΣ, ὁ, ὅν, Sinister; Infaustus; Stultus. Glossæ: Ἀριστερός Sinister. Ἀριστερά χεῖρ Scæva. Ἀριστερόν Lætrum. Eis τὰ ἀριστερά Sinistrorsum. Soph. A. 183. Οὐ ποτε γὰρ φρενὸνθεν γ' ἐπ' ἀριστερά, Παῖ Τελαμῶνος, ἔβας Τόσσον, ἐν ποίμναις πιτνῶν, Mente aberrasti, excidisti. "Od. E. 277. Eur. Iph. T. 1331. Or. 1476. Hec. 1133. Bacch. 1123. Demosth. 531. 926. 1072." Seager. Mss. "Zeun. ad Xen. K. Π. 210. ad Herod. 702. Phrynich. Ecl. 110. Thom. M. 796. ad Pausan. 3, 235. Heyn. Hom. 5, 341. 6, 308. 638. bis. Ἀριστερός et δεξιὸς conf., Schneider. ad Xen. K. A. 117. Ἐν ἀριστερᾷ, ἐπ' ἀριστερᾷ, ad Diod. S. 2, 375. Ἀριστερᾷ, ἐν ἄρ., ad 1, 631. et ipse Diod. S. Duker. Præf. Thuc. 11. Porson. Hec. p. 69. Ed. 2. Ἐπ' ἀριστερά, Huschk. Anal. 65.

Heyn. Hom. 4, 704. 6, 308. Ἐπ' ἄρ., ἐπ' ἄρ., ad Herod. 452. Ἀρ. πόνος, Toup. Emend. 1, 310. Ἀριστερά χειρὸς, Duker. Præf. Thuc. 11. * Ἀριστερόφι, Heyn. Hom. 6, 425." Schæf. Mss. "Ἐπ' ἀριστερά χειρὸς, Sinistrorsum, Od. E. 277." Wakef. Mss.]

[* Ἀριστεροζυγὴς, ὁ, ἡ, Phrynich. (Σοφ. Προπαρ.) Ζυγίος σειραφόρος, ὁ οἷσιν τὴν σειράν.]

[* Ἀριστερόχειρ, ὁ, ἡ, Qui tantum sinistram habet; Qui sola sinistra utitur. Glossæ: Ἀριστερόχειρ Mancussetus. "Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss. "Synes. 160." Wakef. Mss.]

[* "Ἀριστερεύω, Sinistra manu utor. Inc. et LXX. sec. Compl. 1 Par. 12, 2. ἀριστερεύοντες, Sinistrantes. In Vat. legitur ἐξ ἀριστερῶν." Schleusner. Lex. in V. T. * "Ἐπαριστερέομαι, Sinistra manu utor, Perversus sum, Hesych. v. Σκανεύεσθαι." Wakef. Mss.]

"Ἀμφαριστερός, (ἡ, ὅν,) Lævus utraque manu, Qui "dextra ut sinistra utitur. Ambisinister dici potest "ut Ambidexter: ἄνθρωπος ὁ ἀμφοτέρωθεν ἀριστερός, "ut Gal. exp. afferens ex Aristoph. Ταγηνίταις. Hes. "exp. non solum ἀμφοτέρωθεν ἀριστερός, sed etiam "οὐκ αἰσῖος, οὐ δεξιός, Non dexter, sed sinister et infelix, addens, opponi τῷ περιδεξίῳ." [Ἀμφαριστερός, ὁ, ἡ, inquit Schneider. Lex. sed de hac re nobis liceat dubitare: vide Ἐπαρίστερος. "Phrynich. Ecl. 110. Aristoph. Fr. 270." Schæf. Mss.]

[* "Ἐξαριστερῶν, Herod. Epimer. 257." Boissonad. Mss.]

"Ἐπαρίστερος, (ὁ, ἡ,) Sinister, Ineptus. Phrynich. (Ecl. 110.) vult non ἐπαρίστερος dici, sed σκαῖος. "Est tamen INDE Ἐπαριστερότης, (ἡ,) in lib. de Virt. "et Vit., qui Aristoteli inscribitur, pro Sinisteritas, "Ineptia, Insulitas. Item ADVERB. Ἐπαριστέρως, "Sinistre, Inepte, ap. Plut." ["Ἐπαριστερά ἐμαθες γράμματα, Theognis Athenæi 104. 671. Hesychio κακὸς, ἀρῆς. Adv. Ἐπαριστέρως γὰρ αὐτὸ λαμβάνει, Menander. Ἐπ' ἀριστερά, Athen. 181." Schneider. Lex. Ἐπαρίστερος, Aristoph. O. 1566. Athen. 179. Herod. 4, 191. Glossæ: Ἐπαρίστερος Sinister, Lævus, Perversus. "Plut. Mor. 1, 125." Seager. Mss. "Casaub. ad Athen. 54. Wessel. Herod. 145. Thom. M. 795. Brunck. Aristoph. 2, 196. Kuster. 196. b. Manetho 3, 375. Ἐπαριστερά, ad Herod. 452." Schæf. Mss. "Infelix, Hesych. Ἐπαριστέρως, Inepte, Perversus, Menand. in Clem. Alex. 504." Wakef. Mss.]

APHΓΩ, ξω, Auxilior, Opem fero: propriè autem in bello, cum ab Ἀρης deducatur. Il. A. (77.) Ἡμὲν μοι πρόφρων ἔπεισιν καὶ χειρὶν ἀρήξειν. Usus est et Xen. hac voce, licet alioqui poetica: K. Π. 1, (5, 7.) τοῖς φίλοις ἀρήγειν. O. (5, 7.) ἀρήγειν τῇ χώρᾳ. Sed et Diosc. usus est, Ἀρήγει ποδαγκοῖς. E quo affertur et juncta accusativo ἀρήγει καὶ ἐπιληψίας: sed manifesto errore pro ἐπιληψίας. || Eur. (Med. 1275.) cum accus. rei et dat. personæ dixit, ἀρῆξαι φόνον Δοκεῖ μοι τέκνοισ, Arcere cædem a filiis, vel Propulsare. Sic ἀρκεῖν et pro Propulsare et pro Auxiliari accipi docui antea, quorum alterum ex altero pendet. [Gl. Ἀρήγω Opitulor. Æsch. S. c. T. 119. ἀρῆξον ἄλωσιν, Eum. 558.: Pind. P. 2, 173. σιγᾶν ἀρήγει. Il. A. 521. In Hippocr. persæpe legitur, ut 67, 4. 45. 71, 35. 42. 73, 24. etc. "Fischer. Ind. Palæph. Xen. K. Π. 93. Harles. Ind. Theocr. Valck. ad Herod. 219. Wakef. Eum. 575. Stanl. 574. Abresch. Æsch. 2, 85. Heyn. Hom. 5, 711. 6, 369." Schæf. Mss.]

[* Ἀρηξίς, ἡ, Auxilium. Soph. Œd. C. 864. El. 881.]

[* Ἀρηγός, ὁ, ἡ, Auxiliarius, Gl. "Heyn. Hom. 5, 101." Schæf. Mss.]

Ἀρηγὼν, ὄνος, ὁ, ἡ, Auxiliator, Auxiliatrix, vel Defensor, Il. Δ. (7.) Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεῶν, [Batrachom. 242. i. q. βοηθός. "Heyn. Hom. 5, 100. 101. 711." Schæf. Mss. "Adj., Oppian. 5, 108." Wakef. Mss.]

[* Ἀρηγοσύνη, ἡ, Anal. 3, 242. Chandler. Inscr. 33. "Jacobs. Anth. 12, 86. Epigr. adesp. 428." Schæf. Mss.]

[* "Ἀρώγω, Poëta ap. Fabric. Bibl. Gr. 3, 638. 41." Kall. Mss.]

Ἀρωγός, i. q. ἀρηγὼν, (Il. Δ. 235.) Οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδεσσι πατήρ Ζεὺς ἔσσει' ἄρωγός. Apud Soph. (Aj. 201.) Ναὸς ἄρωγοὶ τῆς Αἴαντος expro. Curatores navis et adjutores: ab aliis, Defensores. Apud Eund.

(835.) Ajax Ἐριννῦς invocat ἀρωγούς, Auxiliatrices, vel Vindices. Diosc. ut verbo ἀρήγειν utitur, ita et hoc nomine, quod ab eo deductum est, Δύναμιν ἔχει ἀρωγὸν τῶν περὶ ὑστέραν παθῶν, Vim auxiliarem habet. Citatur et ex Anthol. ἀρωγὸς βροχετῶν, Arcens pluvias: et rursus e Soph. (El. 462.) τὰ ἀρωγὰ pro τὰ ὠφέλιμα, Quæ prosunt. Vide et Ἐπαρωγὸς post Ἐπαρήγω. [“Heyn. Hom. 7, 531. 802. 8, 469. Ind. Thuc. Porson. ad Hec. 166. p. 13. Ed. 2. ad Herod. 589. Eum. 489. Dionys. H. 2, 1113. 1257.” Schæf. Mss. “Adj., Pind. *Ἀρωγῆς, Nicand. Al. 110.” Wakef. Mss. Soph. Aj. 357. ἰὼ Γένος ναῖας ἀρωγὸν τέχνας. Schneider. Lex.]

Ἀρωγοναῦται δαίμονες, Anthol. Defensores nautarum dii, Auxiliantes nautis dii. Exp. etiam, Dii faventes et propitii nautis. [Anal. 2, 215. “Ἀρωγοναῖτης, Toup. Opusc. 1, 152. Wakef. S. C. 1, 54. Jacobs. Anth. 9, 154.” Schæf. Mss.]

Ἀρωγῆ, (ῆ,) Auxilium. Il. Δ. (408.) Ζητὸς ἀρωγῆ. Ψ. [574. “Heyn. Hom. 8, 469. Valck. Ammon. 108. Appian. 3, 87. Wakef. Phil. 562. Plut. Alex. 137. Schm. Conf. cum ἀνωγῆ, Brunck. Apoll. R. 77.” Schæf. Mss. “Plato Menex. §. 7. Gottl. coll. Pseudo-Diog. Ep. 1. in Not. Mss. T. 10. P. 2.” Boissonad. Mss.]

Ἀπαρήγω in VV. LL. quod, si non est perperam positum pro ἐπαρήγω, signif. Auxiliando propulso.

“Ἀπαρωγός, quod VV. LL. afferunt pro Opitulor, in ἐπαρωγός mutandum esse arbitror.”

Ἐπαρήγω, i. q. simpl. ἀρήγω, Auxilior. Il. A. (408.) ἐπὶ Τρῳέσσιν ἀρήξει, pro ἐπαρήξει Τρῳσιν, i. e. βοηθεῖν. Hinc Ἐπαρηγῶν ἐπὶ Ἐπαρωγός, pro Ἀρηγῶν et Ἀρωγός, Auxiliator, Auxiliatrix. Item Adjutor; ut Apoll. R. (1, 1039.) ἐπαρηγόνες exp. Adjutores. Item Anthol. τὸ Ζῶας ἐπαρωγόν, Vitam adjuvans. Apoll. R. 1. (32.) τοῖον ἔων ἐπαρωγὸν ἀέθλων. Sic Ἐπαρωγῆ pro ἀρωγῆ, Auxilium, Apoll. R. [1, 302. Ἐπαρήγω, ut ἐπιβοηθεῖ, Xen. K. Π. 6, 4, 18. “Eur. El. 1350. Τοῖς μὲν μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν: Ἐπαρωγός, Hec. 162. Ποῦ τις θεῶν ἦ δαιμόνων ἔστ’ ἐπαρωγός;” Seager. Mss. Ἐπαρηγῶν, Orph. Arg. 89. ξυνῶν ἐπαρηγόνα μόχθων. Ἐπαρωγῆ, Oppian. *Ἐπαρωγῆς, ὁ, ῆ, i. q. ἐπαρωγός, Nicand. A. 110. *Ἐπαρηγῆς, ῆ, Eust. 39, 41. “Ἐπαρηγῶν, Brunck. Apoll. R. 133. Ἐπαρωγός, Porson. Hec. 1661. Antip. S. 27. Brunck. Apoll. R. 133. Porson. Hec. p. 13. Ed. 2. Heyn. Hom. 4, 602.” Schæf. Mss. “Ἐπαρήγω, LXX. Interpr. Ἐπαρωγός, Depulsor, Orph. Hymn. 38, 4.” Wakef. Mss.]

[* Συνεπαρήγω, Una juvo, auxilior. Eust. 40, 25 = 30, 36.]

Συναρήγω, Simul auxilior. At in VV. LL. simpl. Auxilior.

“Συναρωγός, (ὁ, ῆ,) Auxiliator. Epigr.” [Philippi 21.]

ἈΠΕΤΗ, ῆ, Virtus, sed proprie Virtus bellica. E variis enim etymis, sequor illud, quod ab Ἀρης eam deducit. Qua in re etymo Lat. vocis Virtus juvari me posse existimo; hanc enim a Vir derivari notum est, et quidem ab ea signif., qua pro Forti et strenuo et quasi habente aliquid Ἀρεος, Martis, usurpatur. Ceterum et Artem fuerunt, qui ab ἀρετῇ ortum putant: quæ et Donati fuit opinio. Il. N. (277.) Συμφερτῇ δ’ ἀρετῇ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν. Ψ. (578.) αὐτὸς δὲ κρείσσω ἀρετῇ τε βίη τε. Od. P. (322.) Ἡμῖσιν γάρ τ’ ἀρετῆς ἀποαίνυνται εὐρύοπα Ζεὺς Ἀνέρος, εὖτ’ ἂν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἔλῃσι. Σ. (204.) πόσιος ποθέουσα φίλοιο Παντοίην ἀρετῇ. Sic et alibi dicit παντοίην ἀρετῇ: sed et plur. παντοίας ἀρετάς: ut Il. O. (642.) Παντοίας ἀρεταῖς, ἡμὲν πόδας, ἡδὲ μίχεςσθαι: ubi observa ἀρετάς tribui ποσὶν eod. modo, quo dicit Il. Υ. (411.) ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων: cum quibus optime convenit ἀρετῇ ἵππου Ψ. (374.) cum ea in optime currendo sita sit. Eust. in Od. Θ. (237.) Ἀλλ’ ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαίνεμεν ἢ τοι ὀπηδεῖ, annotat hic ἀρετὴν non dici solum ἀνδρίαν, ut alibi, sed simpl. τὴν περὶ τοὺς ἀέθλους δεξιότητα. At ἀνδρίαν peculiariter signif. ubi dicit, Οἶδ’ ἀρετὴν οἶός ἐσσι: item (Il. X. 268.) Παντοίης ἀρετῆς μμνήσκετο. Addit idem Eust. ἀρετὴν signif. et eam, quam εὐδαιμονίαν, Beatitudinem, posterī hujus poetæ appellarint: Od.

Σ. (132.) *Ὄφρ’ ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ, καὶ γούνατ’ ὀρώρη. Et (250.) ἦτοι ἐμὴν ἀρετὴν, εἰδὸς τε, δέμας τε, Ὀλεσαν ἀθάνατοι. Hinc autem esse v. ἀρετῆν: ut ἀρετῶσι λαοὶ ὑπ’ αὐτοῦ. Item, οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα. At ego, quod tam docti Gramm. pace dictum sit, ἀρετὴν existimo potius vocari in illis ll. Vigorem corporis, quam Felicitatem; cum præsertim in priore subjungatur καὶ γούνατ’ ὀρώρη: quod simile est illi Theocr. (14, 70.) οἷς γόνυ χλωρόν.

Ἀρετῇ, ap. prosæ scriptores interdum Virtus generali appellatione, ut ap. philosophos, oppositam habens κακίαν, quam Hesiod. appellans κακότητα, ei item opponit, interdum peculiariter, prout hoc vel illud ei adjungitur, aut prout de hac vel illa re agitur. Cic. ap. Plat. ἀρετὴν vertit Virtutem. Ab eod. autem alibi ἡ κατ’ ἀρετὴν πράξις redditur Actio honesta. Apud Isocr. ad Demon. ἡ τῶν τρόπων ἀρετῇ exp. Virtus morum. Apud Plut. Fabio, ἀρετῇ πολιτικῇ, Civilis disciplina. Sed et ap. Plat. Apol. Socr. δικαστοῦ γὰρ αὕτη ἀρετῇ, Hoc enim iudicis est officium. Quæ interpr. a vi vocis ἀρετῇ longius recedere videntur. || Ἀρετῇ in prosa etiam tribuitur aliis, quam hominibus, vel brutis, ut ἀρετῇ τῆς χώρας, Plato de LL. Regionis præstantia, aut bonitas, i. e. Feracitas.

[“Ἀρετῇ, Heyn. Hom. 8, 60. Ruhnk. Ep. Cr. 297. Fischer. Ind. Palæph. Morus ad Isocr. Paneg. 62. Zeun. ad Xen. K. Π. 425. ad Herod. 507. ad Charit. 453. Wakef. Herc. F. 356.; Phil. 1420. Jacobs. Anth. 6. 197. 7, 342. 9, 23. Wakef. S. C. 4, 189. Perizon. Curt. Vind. 68. Ruhnk. ad Vell. 382. Laus, Heyn. Virg. 2, 82. Brunck. ad Virg. 432. ad Soph. 494. Both. Toup. ad Longin. 349. Heyn. ad Virg. Æn. 1, 461. (Vitruvius 1, 1, 6. Laguna ad Cic. Epist. p. 96.) Odyss. 14, 402. Fortitudo, Wakef. S. C. 3, 197. ad Callim. 1, 35. Conf. cum ἱστορία, ad Diod. S. 2, 189. An Hom. dicat ἀρεταί, Heyn. Hom. 7, 106. Παντοία ἀρετῇ, 4, 410. 7, 106. Ἀρετὰς αὖξιν, Toup. Longin. 382. Διαφόρους ταῖς ἀνδρείαις καὶ ἀρεταῖς, Dioc. S. 2, 499.” Schæf. Mss. “Excellentia quævis, Ælian. V. H. 437. Fertilitas terræ, Diod. S. 1, 398. Joseph. A. J. 12, 1. Strabo 207. Res prosperæ, Od. Σ. 132.” Wakef. Mss. “Theognis 29. Πέπνυσσο, μηδ’ αἰσχροῖσιν ἐπ’ ἔργμασι μηδ’ ἀδίκοις Τιμὰς μηδ’ ἀρετὰς ἔλκεο, μηδ’ ἄφενος. Vertitur Potentiam.” Seager. Mss. Xen. Hier. 2, 2. Διαφέροντας ἀρετῇ ἵππους, 6, 16.: 11, 6. ἄρματος ἀρετῇ. Thuc. 1, 33. Ἐς τοὺς πολλοὺς ἀρετὴν φέρουσα. Glossæ: Ἀρετῇ Industria, Navities, Virtus, Fortitudo.]

Ἐνάρετος, ὁ, ῆ, Virtutis particeps, vel Virtute præditus, ut exp. Bud. in h. l. Damasc. Καθαρώτερα γὰρ τὰ αἰὶα τῶν ὑλικῶν, καὶ ἐνάρετα τῶν κακῶν συνεζευγμένων. Herodian. 2, (8, 3.) Ἐνδοξον καὶ ἐνάρετον ἀρχὴν, Imperium gloriosum et commendabile virtutis ergo, eod. Interpr. A Suida autem in Θεόγνις appellatur ἐνάρετος βίος, Vita per virtutem transacta. Philosophi tamen, si Eust. credimus, cum ἀρετὴν dicant, ab ea tamen virum ἐνάρετον denominare dubitant, et potius ἐτερονύμως appellant σπουδαῖον. [“Heyn. Hom. 7, 143. 8, 526. Fischer. Ind. Palæph. Bernard. Reliq. 110. Valck. Hipp. p. 309. Plut. Mor. 1, 973. Phrynich. Ecl. 144. Boissonad. Philostr. 489.” Schæf. Mss. “Clem. Alex. 333. 871. Insignis, Splendidus, de veste, Palæph. 70.” Wakef. Mss. “Ignat.” Routh. Mss. Glossæ: Ἐνάρετος Eximius, Supereminens, Industrious, Nobilis.]

[* Ἐναρέτως, Probe, Cum virtute. Chrys. in Gen. Or. 36. T. 1. p. 295. Μετάστασις τίς ἐστι (ὁ θάνατος) τοῖς ἐναρέτως βιοῦσιν ὑπὸ τῶν χειρῶν ἐπὶ τὰ βελτίω.” Seager. Mss.]

“Ἐνάρετος, Hesychio ἱκανός, ἐνάρετος, pro quo per “diphthongum potius scr. εἰνάρετος.”

[* Μνησάρετος, unde * Μνησαρέτη. Plut. 9, 270. Hult. “Quæst. Gr. 296.” Kall. Mss.]

[* Πανάρετος, ὁ, ῆ, Omni virtutum genere ornatissimus. Lucian. Philops. 828. “Absoluta virtute perfectus. Chrys. in Gen. 67. T. 1. p. 518. Ὁ θαυμαστός οὗτος καὶ πυνάρετος—πρὸς τὰ ῥήματα αὐτῶν συνεχύθη.” Seager. Mss.]

Φιλάρετος, ὁ, ῆ, Virtutis studiosus. Aristot. Ethic. 1, 8. Καὶ ὅλως τὰ κατ’ ἀρετὴν τῷ φιλαρέτῳ, sc. ἡδέα ἐστὶ.

[“Wakef. S. C. 5, 89.” Schæf. Mss.]

[* “Φιλαρέτως, Martyrol. S. Bonif. 347.” Kall. Mss.]

Ἀρετώ, Virtutis felicitatem assequor, i. e. quæ virtutem comitatur. Od. Θ. (329.) Οὐκ ἀρετῇ κακὰ ἔργα. Ubi vulgo exp. Non recte succedunt. Alii, Non reddunt beatum. Vel, Ad felicitatem non perveniunt. At mea illa exp. aptius vim verbi exprimere mihi videtur; ut hic sit sensus, Quem successum habet virtus, eundem habere non possunt iniqua facta. Affert tamen Eust. aliam exp., sed quæ convenire non possit cum h. l., Od. T. (114.) ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ’ αὐτῶ, vel ὑπ’ αὐτοῦ, ut in aliis, quod ille exp. ἐν εὐδαιμονίᾳ ζῶσι: ego itidem Virtutis felicitatem consequuntur, Vel, Debitam virtuti felicitatem percipiunt. Possint tamen et aliæ exp. utriusque loci afferri. [Procop. B. G. 4. cap. ult. Ἀμφότεροι δὲ οἱ μὲν θαντῶντες, οἱ δὲ ἀρετῶντες ἐπὶ τοῦς πέλας ἔεντο. “Ad Timæi Lex. 68.” Schæf. Mss. “De fertilitate terræ, Philo J. 2, 77. Dio Cass. 150. Jambl. V. P. 27.” Wakef. Mss.]

[* “Ἀρέτας, ad Diod. S. 1, 697. 2, 426. * Ἀρεταῖος, Phrynich. Ecl. 145.” Schæf. Mss.]

Ἀρεταίνω ap. Eust. videtur esse i. q. ἀρετάω. [“Hesych.” Wakef. Mss.]

[* Ἀρεταλόγος, ὁ, ἡ, “Placita loquens ad sui ostentationem, et aliorum oblectationem. Juvenal. 15, 15. bilem aut risum fortasse quibusdam Moverat ut mendax aretalogus. Suet. Aug. 74. Aut acroamata et bistriones interponebat, ac frequentius aretalogos. Ad q. l. Casaub.—Aretalogos censeo appellatos miseros philosophos, mera hominum mendicabula, sectæ fere Cynicæ aut Stoicæ, qui, cum scholam et sectatores non haberent, convivia beatorum frequentabant, et Romulidas saturos variis de virtute et vitiis disputationibus oblectabant. Alii Aretalogos ajunt esse circulatores quosdam, qui in compitis mira de suis pharmacis pollicentur; vel fabulorum voluminum scriptores, ut Amadisii et similibus. Salmas. ad Vopisc. Aurel. 42. enumerat inter varias mimorum species.” Forcelliu. Lex. “Wakef. Alc. 791.” Schæf. Mss.]

[* Ἀρεταλογία, ἡ, Strabo 1152. Manetho 4, 447. Ἐν τ’ ἀρεταλογίῃ μυθεύματα ποικίλ’ ἔχοντας, ubi vertitur In sermonibus de virtute. “Ad Diod. S. 2, 453.” Schæf. Mss.]

[* Δαμαρέτη, Propr. nom. UNDE * Δαμαρέτιος, ὁ, ἡ, Diod. S. 11. p. 256. Νόμισμα ἐξέκοψε τὸ κληθέν ἀπ’ ἐκείνης Δαμαρέτιον, sc. ab uxore Gelonis, Damaretæ. “Ad Diod. S. 1, 424. Jacobs. Anth. 6, 228. * Δαμαράτος, T. H. ad Aristoph. II. p. 352.” Schæf. Mss.]

[* Ἀρετώ, Simpl. ad Epict. p. 37=19. Ἡ ψυχὴ τοῖς χείροσιν ὀρέξεων εἶδεσι κακυννομένη, τοῖς δὲ κρείττοσιν ἀρετουμένη.]

[* “Ἀρετίζω, In gratiam suscipio, Placide accipio. 1 Sam. 25, 35. Ἡρέτιστα τὸ πρόσωπόν σου. Sed Kreysigio Symb. P. 5. p. 12. (probantibus etiam nobis) ibi cum Grabio resc. videtur ἡρέτιστα, quod valet i. q. ἡρα ap. Aqu. Gen. 19, 21. Cf. Scharfenb. Anim. ad II. II. et Fischer. ad Leusden. de Dial. N. T. 152.” Schleusner. Lex. in V. T.]

[* Διαρετίζομαι, Virtutem excolo, Synes. 28.]

ἘΝΑΙΡΩ, Occido, Interficio. II. Θ. (296.) Ἐκ τοῦ δὴ τόξοις δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω. N. (338.) Ἀλλήλους καθ’ ὅμιλον ἐναίρμεν ὀξεί χαλκῷ. Et ἐνήρατο med. ap. Hesiod. (Θ. 316.) pro ἐνήρην, Occidit, Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλεῖ χαλκῷ. Ceterum ἐναίρω quidam ab Ἀρης, alii ab ἔναρα, Spolia, deduxerunt, unde τῷ ἐναίρειν, sicut et τῷ ἐναρίζειν, nonnulli Spoliandi signif. perpetuo includi voluerunt. Quod tamen falsum esse videmus cum aliis in II., tum II. Φ. (485.) Ἡτοι βέλτερόν ἐστι κατ’ οὐρεα θήρας ἐναίρειν. Alii ἐναίρω interdum separatam habere Spoliandi signif. scripserunt, sicut et interdum Occidendi. Ego vero, etiamsi ἐναίρειν nonnunquam sit Spoliare, cujus tamen signif. exemplum non affertur, multo magis rationi consentaneum esse judico, ut, postquam ἐναίρω ab Ἀρης deductum fuerit, ab ἐναίρω deinde ἔναρα derivemus, a quo ἐναρίζω formari nemo non videt. || Sed ἐναίρω ponitur etiam pro Corrumpo, Perdo: qua in signif. utitur Hom. pass. ἐναίρεσθαι, Od. Θ. (263.) Μηκέτι

A νῦν χροῖα καλὸν ἐναίρεο. Lubenter autem verbo Corrumpere hic utor, quod Plaut. et post eum Ovid. Oculos lacrymis corrumpere dixerit. [Buttmann. Lexil. 276. “Valck. Phœn. p. 132. Wakef. Herc. F. 365. Abresch. Æsch. 2, 99. Jacobs. Anth. 8, 260. Brunck. Soph. 3, 462. Conf. cum ἀναίρω, Heyn. Hom. 5, 468.” Schæf. Mss. “Ἡναρεν, Eur. Andr. 1182. Part. ἐναρηρῶς, Occisus, Etym. M.” Wakef. Mss.]

“Ἐναρεῖν, Hesychio κνίσκεσθαι, διαλέγεσθαι.”

“Ἐνάρεσθαι, ap. Eund. legitur, expositum ἀπολύνειν, φθονεῖν, ἐρεῖδειν, ἀπολαύειν. Sed hæc valde “suspecta sunt.”

Ἐναροκτάντας dicitur θάνατος, i. e. Interfector, ut sit θάνατος ἐναροκτάντας, Mors interfectorix; ex ἐναίρω et κτείνω alioqui synonymis, ut μυθολογεῖν e duobus itidem synonymis esse factum videmus. Lege Eust. 437. [Æschyl. ap. Hes.]

Ἐξεναίρω, Interficio. Hesiod. (A. 329.) aor. 2. usus est, Κύκνον τ’ ἐξεναρῖν. Et Κατεναίρω, idem, Anthol. Hesych. habet etiam κατενήρατο pro Interfecit. [Κατεναίρω, Nicand. A. 400. Unde κατήναres, Callim. H. in A. 101. “Soph. Antig. 871. Ἰὼ δυσπτόμων Κασίγνητε γάμων κυρήσας, Θανὼν ἐτ’ οὐσαν κατήναres με. Od. A. 518. Ἄλλ’ οἶον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ Ἡρῷ Εὐρύπυλον, πολλοὶ δ’ ἀμφ’ αὐτὸν ἐταίροι Κήτειο κτείνοντο.” Seager. Mss. “Wakef. Ion. 1155. Pamphil. 2. Brunck. Soph. 3, 433.” Schæf. Mss. “Orph. Arg. 664.” Wakef. Mss.]

¶ Ἐναρα, Spolia, Exuviae, σκῦλα, λάφυρα. II. Z. (480.) Θ. (535.) ἔναρα βροτόεντα, quæ Leonidas λάφυρα αἰματόεντα Anthol. Z. (480.) φέροι δ’ ἔναρα βροτόεντα Κτείνας δῆϊον ἄνδρα. Θ. (535.) Χαλκῷ δρώσας, ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι. P. (13.) Χάζεο· λείπε δὲ νεκρὸν, ἔα δ’ ἔναρα βροτόεντα. Hesiod. quoque A. (367.) λιπὼν ἔναρα βροτόεντα. Hesych. ἔναρα exp. etiam ὄπλα: sed restringendum id esse puto ad Arma, quibus spoliatus hostis fuerit. [“Heyn. Hom. 6, 103. 107. 8, 206. Jacobs. Anth. 6, 126.” Schæf. Mss. “Forsan i. q. ἔνερα, Ad mortuos pertinentia.” Wakef. Mss.: cf. Buttmann. Lexil. 276. * “Ἐναρ, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 149. ad Mær. 152.” Schæf. Mss.]

“Ἐναραφόρος, Hesychio σκυλοφόρος, sed alphabetica series postulat scribi ἐναροφόρος.” [Anal. 3, 138. “Ἄλλον ὑπὲρ νίκας ἐναρηφόρον ἐνδοθι Σούων Ὁ θρασὺς ἀνστήσει Μῆδος ἄνακτι τύπον.]

Ἐναρφόρος, ὁ, ἡ, per sync. pro ἐναροφόρος, Spolia ferens, Exuvias ferens, q. d. Exuvifer. E consequenti autem, Bellicosus, Strenuus bello. Etym. Et Ἐναρηφόρος pro eod. Anthol. [Ἐναρφόρος, Hesiod. A. 192.]

Ἐναρίζω, i. q. ἐναίρω, Interficio. Item Spolio. Vel Interficio et interfectum spolio. II. P. (413.) Νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐναρίζον. Φ. (224.) Τρῶας δ’ οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων. Et Ἐξεναρίζω, Idem, II. Δ. (488.) Σιμοεῖσιον ἐξενάριξε. ITEM Κατεναρίζω, Idem: Soph. Aj. (26.) λείας κατηναρισμένας ἐκ χειρὸς. || Ἐναρίζειν pro συκοφαντεῖν etiam, Hes. [“Ἐναρίζω, Wakef. Trach. 94. Jacobs. Anth. 6, 201. Heyn. Hom. 5, 30. 156. 7, 153. Ἐναρίζον ἀπ’ cum duplici accus., II. 12, 195. 15, 343. Ἐξεναρίζω, Heyn. Hom. 5, 156. 273. 336. 6, 184. 8, 321. Tourp. ad Longin. 383. Lips. Κατεναρίζω, Tourp. Opusc. 2, 159. Valck. Callim. 290. Brunck. Soph. 3, 517. Lo-beek. Aj. p. 224.” Schæf. Mss. “Ἐναρίζω, Spolio, de urbe, Quint. Sm. 7, 693.” Wakef. Mss. Ἐναρίζω, Gl. Evito. Pro λωποδυνέω, Oppian. H. 2, 416. εἰμάρτα ἐναρίζαι. Soph. Trach. 94. ἐναριζομένα νῆξ, Nox confecta. Hesiod. A. 194.: “Ἐξεναρίζω, Θ. 289. II. Z. 417.” Seager. Mss.] “Κατηναρισμένα, Inter-“ emta, Expoliata. Hes. e Soph. Aj.”

[* Ἀπεναρίζω, Spolio armis, i. q. σκυλεύω. II. 12, 195. τοὺς ἐναρίζον ἀπ’ ἔντεα: 15, 343.]

ἈΠΑΒΟΣ, ὁ, Strepitus, κτύπος. Hes. ψόφος, θόρυβος. Eust. dicit δοῦπος non tam Asperum sonitum signif. quam ἄραβος. Hom. enim δουπεῖν de corpore in terram cadente dicere, de armis autem ἀραβεῖν: II. E. (41.) Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε’ ἐπ’ αὐτῷ. Hesiod. Δεινὴ δὲ σφ’ ἰαχὴ, ἀραβός θ’ ἅμα γίνετ’ ὀδόντων. Est ἀραβός, inquit Camer., Stridor dentium, ut in frigore et consternatione. Quo modo II. K. (375.) ἀραβός δὲ διὰ

στόμα γίνετ' ὀδόντων Χλωρὸς ὑπαὶ δείους. Etymologo ἄραβος est ἡ ἐν ἄρει βοή, ut sit ἄραβος quasi ἀράβοος. Vel, ἡ ἐν ἄρει βοή, quasi ὄραβος. Vel, ἡ ἐπὶ τὴν ἔραν βοή, quasi ἔραβος. Et quamvis primum etymum posuerit ἡ ἐν ἄρει βοή, subiungit tamen, de ferro nonnisi per catachresin dici. ["Plut. Mor. 3, 663." Seager. Mss. "Heyn. Hom. 6, 78." Schæf. Mss.]

'Αραβικός, (ἰ, ὄν,) quoque hinc derivatum videtur: nam ἀραβική πνοή Hes. interpr. τυφωνική: ut sit Ventus repentinus et procellosus. Εἰς 'Αραβίδες, Venti pulverem excitantes, αἱ μετὰ κονιορτοῦ πνοαὶ, ut idem Hes. exp.

"'Αράβη, ἡ, Erotiano ap. Hippocr. βλάβη, Noxa, "Damnum." ["Heringa Obs. 51." Schæf. Mss.]

'Αραβέω, ἡσω, Strepitum s. Fragorem edo. Il. E. (42.) Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῶ, i. e. ἐψόφησεν, ἤχησεν, Hes. Repertur etiam cum accous., ut μάτην ἀράβησαν ὀδόντας, ap. Apoll. R. 2, [231. "Wakef. Alc. 767. Heyn. Hom. 4, 648." Schæf. Mss.]

'Αμφαραβέω, Circumstrepo. Il. Φ. (408.) 'Επτά δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών' ἐκόνισσε δὲ χαίτας, Τεύχεά τ' ἀμφαράβησε. Apud Hesiod. autem A. (64.) ἀμφαράβησον scribitur a v. ἀμφαραβίζω: sic enim in omnibus habetur exemplaribus, "Αρματα δ' εὐποίητα καὶ ἀντυγες ἀμφαράβηζον.

"'ΑΡΑΔΟΣ, ἡ ἀπὸ τῶν γυμνασίων τῆς καρδίας κίνησης, Motus et palpitatio cordis e gymnasticis exercitiis, Cordis pulsus post vehemens exercitium, "ut Nicandri quoque Schol. Th. (776.) de scorpione, "ἄραδον κακὸν ὥπασε τύφας, annotat ἄραδον dici κίνησην σώματος μετὰ γυμνασίας καὶ ἀλγηδόνας. Erotian. autem ἄραδον dici tradit ταραχώδη κίνησην καὶ "σάλον, quemadmodum Gal. quoque Comm. 2. in "lib. de Victu in Morb. acut. annotat, vocem ἄραδον significare ταραχήν τινα καὶ ὅλον μάχην ἐν τῇ "γαστρὶ γινομένην ἐκ τῶν διαφόρων ταῖς δυνάμεσι σιπλών: et Comm. 1. Τὴν ἐν τῷ πέττεσθαι γινομένην "ταραχήν: cum nimirum cibi dum concoquantur, in "stomacho turbas dant et tumultuantur, aut cum "murmure agitantur. Hippocr. verba priore in "loco hæc sunt, de ptisana, Οὔτε στύψιν ἔχον οὔτε "ἄραδον κακόν. In posteriore, hæc, Φακὸς δὲ στύφει "καὶ ἄραδον ἐμποίει, ἦν μετὰ τοῦ φλοιοῦ ἦ. Vicinam "porro signif. habet ἄραβος, et ambo ab ἀράσσω derivate videntur, significareque Strepitum s. Crepitum "eorum, quæ inter se colliduntur, qualis est etiam "ἀραγμός δεσμῶν ap. Eur. (Rhes. 569.) Fragor vinculorum. || 'Αράδος Hes. rursum exp. λεπτάς, "βλαβεράς." [Hippocr. 9, 6. 177, 43. 369, 11. 382, 38. 449, 45.]

"'Αραδέω, Turbo s. Commoveo et conturbo, unde "præter. perf. pass. ἀράδεται, quod Hes. exp. κείνηται, συγκέχνηται, Commotum et confusum est. Apud "Eund. legitur ἀράδει, expositum θορυβήσει, ταραξεί, "sed suspectam id scripturam habet; saltem enim "circumflexo accentu ultima notanda esset." ["Heyn. Hom. 6, 643." Schæf. Mss.]

'ΑΡΑΣΣΩ, v. 'Αράττω, ἄξω, Eustathio proprie est τὸ διὰ σιδήρου τέμνω, παρὰ τὸ 'Αρης, Amputo, Abscindo; sic enim Hom. et Herod. utuntur. Il. N. (577.) Διήπυρον δ' Ἐλενος ξίφει σχεδὸν ἤλασε κύρσην Θρηϊκίῳ, μεγάλην, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν. Item Pulso, Tundo. Greg. τῶν θυρῶν ἀρασσομένων. Syn. de quodam supra modum superbo et elato, οὗτος, inquit, ἀράσσει τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανόν. Item Illido, συγκρούω. Lucian. (2, 927.) Τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. Sic quoque ἀράσσεσθαι, duæ res dicuntur, i. e. Collidi inter se et conflictari. Alciphro, Καὶ οἱ ἄνεμοι πρὸς ἀλλήλους ἀρασσόμενοι. Metaph. item de verbis probrosis ἀράσσειν dicitur, ut Soph. (Aj. 725.) οὐκ εἰδέναι ἡρασσον, Convitiis impetebant. Hesychio præterea ἀμέλγειν signif. Notandum vero est, ἀρράξαι scribi et ἀράξαι: sicut et ἀπαρράξαι, καταρράξαι, etc. ["'Αράσσω, Fischer. ad Anacr. 14. Wakef. S. C. 1, 134. 2, 8. ad Herod. 660. Bergler. ad Alciphro. 5. Pierson. Veris. 75. Beck. ad Eurip. 219. Toup. Opusc. 1, 118. 2, 216. Valck. ad Ammon. 159.; ad Herod. 625. ad Diod. S. 1, 211. Charito 622. 788. Wakef. Phil. 374. Husch. Anal. 95. 177. Heyn. Hom. 6, 472. Lobeck.

Aj. p. 333. Conf. cum ταρασσω, Porson. Hec. p. 70. Ed. 2. Apto, Ruhnk. Ep. Cr. 220. Μέλος, Hushk. Epist. in Propert. 9. De lyra, Gesner. Ind. in Orph. et v. "Hr.: 'Α. πύλαν' Αἶδαο, Theocr. 2, 160." Schæf. Mss. "Edo sonum, Nonn. D. p. 34. v. 20. Attero, p. 146. v. 1. Orph. Arg. 380. Vi excutio, Oppian. H. 3, 558. Pulso, Nicand. 778. 'Α. θυμόν, Occido, 706. "Ὑμνον, Nonn. D. 1, 15. 26, 205. Aor. 1. pass., ἡράχθην, Quint. Sm. 13, 95. Perf. pass., ἡραγμαί, et Att., ἀρήραγμαί, Hesyech." Wakef. Mss. Parthen. 55. λιθάδεσσι. Glossæ: 'Αράσσω Pulso. 'Αράσσεται Prændit. "Eur. Iph. T. 327. Tro. 279. Andr. 1155." Seager. Mss.]

"'Αράσσω, i. q. ἀράττω: hoc enim Atticum tantum est, illud linguæ communis. Hes. porro ἀράσσει exp. non solum συντρίβει et τύπτει, sed etiam "ἀμέλγει, Mulget: ut 'Αρακτῆρα quoque exp. "ἀμελκτῆρα. Idem præterea ἀρασσόμενα affert non solum "pro προσρηγνύμενα et πλησσύμενα, sed etiam pro "θορυβούμενα. Affert et ἀραχθεῖς pro διωχθεῖς.

["'Αράγδην, Lucian. Lexiph. 526.]

["'Αραγμα, τὸ, i. q. ἀραγμός. Eur. Cycl. 203. τυμπάνων.]

'Αραγμός, ὁ, Collisio, Pulsatio, Strepitus: ἀραγμός δεσμῶν Eur. (Rhes. 569.) Fragor vinculorum: ἀραγμός τῶν στέρνων, Percussio pectoris, Planctus, Soph. Œd. C. [1609. Æsch. S. c. T. 251. pro κτύπος. Eur. Phæn. 1149. Lycophro 940. "Beck. ad Eur. 219. Toup. Opusc. 2, 47." Schæf. Mss.]

["'Αραξίς, (ἡ,) Cassii Probl. 25." Kall. Mss.]

["'Αραξα, Nomen herbæ. Plut. 10, 797." Kall. Mss. Glossæ: "Αραξ, τὸ ὄσπριον Arax.] "'Αραξός, Etymologo herba quædam." ["'Αραξ, Koen. ad Greg. 279." Schæf. Mss. "I. q. ἄρακος, Clem. Alex. 338." Wakef. Mss.]

"'Αράξης, ὁ, Araxes, Fluvius quidem ex eo nominatus, quoniam ἀπὸ τοῦ Καυκάσου καταρρήγνυται, "i. e. Magno cum ἀραγμῷ et strepitu delabitur e "Caucaso monte: παρὰ τὸ ἀράσσειν, Etym." ["Jacobs. Anth. 8, 398. ad Diod. S. 2, 213." Schæf. Mss.]

["'Αραξόχειρα τύμπανα, Anal. 2, 212.]

C "'Αράγω, Discerpo, Dilacero. Hes. enim ἀράγειν

"affert pro σπαράσσειν.

["'Αναράσσω, Jacobs. Animadv. 132." Schæf. Mss. UNDE] "'Ανάρακτος, Hesychio δημόσιος, Publicus.

'Απαράσσω, ἄξω, Dejicio, Deturbo, Depello, ἀποκατάρνυμι, Hes. Il. E. (497.) ἀπῆραξεν δὲ χαμάζε, Αὐτῇ συν πῆλκι, κάρη. Sic Herod. 8, (90.) Τὸς ἐπιβάτας ἀπὸ τῆς καταδυσάσης νηὸς βάλλοντες ἀπῆρραξαν. ["'Απαράττω, ad Dionys. H. 3, 1542. 1716. 1721. Wessel. Herod. 309. 660. 'Απαράσσω, Wakef. Trach. 1015. Dionys. H. 1, 121. Plut. Alex. 39. Schm. Heyn. Hom. 6, 472." Schæf. Mss. Glossæ: 'Απαρράσσω Deturbo. "Joseph. 1135. Quint. Sm. 13, 95. Etym. M. 13, 33. Perrumpo, Synes. 91. Abscindo, 118. To wrench off, Quint. Sm. 10, 217." Wakef. Mss.]

Διαράσσω, ἄξω, Pertundo, Perrumpo, Perfringo. Hesiod. A. (364.) τὸ δὲ τέτρατον, ἤλασα μηρόν, Παντὶ μένει σπεύδων διὰ δὲ μέγα σάκος ἀραξα: per tmesin pro διήραξα, sc. δουρί. ["Wakef. S. C. 3, 167." Schæf. Mss. "Dio Chrys. 1, 286." Wakef. Mss.]

["Εισαράσσω, vide infra 'Εσαράσσω. Dio Cass. 329. Τὸς λοιποὺς ἐς τὰς ναὺς ἐσήραξαν: 659. Τὴν ἵππον ἐς τοὺς πεζοὺς ἐσήραξε: 1145. "Ὡστε καὶ ἐς τὸ στρατόπεδον αὐτοὺς ἐσαραχθῆναι. Glossæ: Εἰσήραξον Inger. "Ad Herod. 402." Schæf. Mss.]

'Εναράσσω, ἄξω, Illido, Pausan. Messen. Οἱ κριοὶ ἐπὶ τὸν βωμόν αὐτόματοι καὶ βίᾳ τὰ κέρατα ἐναράξαντες, ἀποθνήσκουσι. Bud. [Τρίαιναν cum dat., Philostr. 783.]

'Εξαράττω, ἄξω, Exturbo, Effringo, ἐκρήγνυμι, κρούω, Suid. hæc verba citans, Καὶ ἐπὶ μάλλον ἐξήπτοντο εἰς ὄργην καὶ ἡπείλουν τὰς θύρας ἐξαράζειν, h. e. συντρίβει, καταβαλεῖν. Metaph. etiam ἐξαράττειν λόγοις τινὰ, sicut ἀράττειν οὐκ εἰδέναι, (ap. Soph. l. c.) Verbis probrosis incessere, λοιδορεῖν. Aristoph. N. (1373.) Ἐγὼ δὲ τ' οὐκ ἠνεσχόμην' ἀλλ' εὐθὺς ἐξαράττω Πολλοὺς κακοὺς καὶ αἰσχροῖσι, i. e. κρούω αὐτὸν, λοιδορῶ, πλήττω πολλοὺς κακοὺς, Schol. [Ælian. H. A. 15, 16. πεφραγμένην εἰσοδον. Rufus Fragm. p. 176.] "Apud Hes. legitur "ἐξαράσαντες ab hoc them., expositum ψοφίσαντες,

“κρούσαντες.” [“Ἐσάράτω, Toup. Opusc. 1, 117.; A Emend. 4, 446. Plut. Mor. 1, 66. Wessel. Herod. 309. Wakef. S. C. 1, 134. Dawes. M. C. 485. Brunck. Aristoph. 1, 122. Lobeck. Aj. p. 333. De augm., Brunck. Aristoph. 3, 26.” Schæf. Mss. “Fores perfringo, Æliau. H. A. 845. Ferio, Synes. 198.” Wakef. Mss.]

Ἐξάραγμα, τὸ, Fractura, σύντριμμα, Gal. ap. Hippocr.

Ἐπαράσσω, ἄξω, Irruo, Illidor, Impingor, Incumbo: ut Bud. in Comm. exp. afferens h. l. e Synes. “Ἐως ἄνεμος ἐπαράσσει πολλὸς, κύμα ἐλαύνων ὑψηλὸν καὶ τραχύ. Vide Ἐπιρράσσω. [“Fischer. ad Anacr. 14.” Schæf. Mss. “Synes. 161.” Wakef. Mss.]

Ἐσαράσσω, ἄξω, Repello: unde illud ap. VV. LL., Ἐσαράξαντες ἐς τὰς νέας. [“Repello, Rejicio in, Herod. 5, 216. Ἐσαράξαντες σφεας ἐς τὰς νέας: 4, 128. Ἐσαράξαντες τὴν ἵππον, sc. ἐς τοὺς πεζοὺς, Postquam equites in pedites rejecerunt, Usque ad pedites repulerunt.” Schweigh. Mss. “Dio Cass. 329.” Wakef. Mss.]

Καταράσσω, s. Καταράττω, frequentius geminato “ρ” scribitur Καταρράσσω et Καταρράττω, nisi forte in “carmine.” [Clearch. ap. Athen. 393. “Καταράττω, Diod. S. 1, 51. 2, 218.” Schæf. Mss. “LXX. Interpr.” Wakef. Mss.]

Ἐπικαταράττω, Percutio, Impetuose impello, “VV. LL.” [“Dionys. H. 4, 2028. 2029. 2223.” Schæf. Mss.]

[* Περιαράττω, Effringo, Confringo allidendo. J. Poll. 1, 111. de vento, Ἐκ τοίχων ἐμπίπτοντος, ἡ περιπνέοντος, ἡ ἀνωθούντος, ἡ περιαράττοντος: 114. de passionibus navis, Ναυαγεῖν, περιρρήξαι καὶ τὴν ναῦν, προσαρράξαι, περιαρράξαι, περιθραῦσαι. “Περιαράττω, Nicand. 843.” Wakef. Mss.]

Προσαράσσω, ἄξω, Allido, προσκρούω. Suid. προσβάλλω, συγκρούω, Bud. Alciphro, Καὶ τῶν κυμάτων τὰ μὲν πρὸς ταῖς πέτραις προσηράσσετο, τὰ δὲ εἰς ἀνοιδούντα ἐρρήγγυντο. Greg. de Homine, Ταῖς ἐνδοθεν προσαρασόμενον προσβολαῖς. [Lucian. Dial. Mer. 15. Προσαράξασα αὐτῇ τὰς θύρας. “Bergler. ad Alciphro. 5. Valek. ad Ammon. 9. ad Diod. S. 1, 211. ad Lucian. 2, 140.” Schæf. Mss. “Pulso, Them. 50. Herod. 1, 107. Neutr., Zosim. 56. Act., Ælian. H. A. 147. Pass., 687.” Wakef. Mss.]

[* Προσάραξις, ἡ, Illisio. Schol. Æsch. Pers. 412.]

Συναράσσω, ἄξω, Collido, συγκρούω, Confringo, Bud. Lucian. Οὐ μέντοι ἔφθη συναράξαι τοῖς ὁδοῦσι. Sic in pass. (2, 103.) Πολλὰ μὲν οὖν ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλοις, Invicem v. mutuo collidebantur et confringebantur. Arrian. 5, (20, 15.) Ἐποκειλάντων πολλῶν πλοίων ἐπὶ ταῖς πέτραις καὶ συναραχθέντων, ubi Bud. ἐπὶ τὰς πέτρας emendandum censet. Huc pertinet etiam συναρήρακται ap. Hes. pro συγκέκοπται. Συναράττω est etiam Confligo, vel Confligor, Bud. Comm. Aristot. de Mundo, Συναραττόντων ἀνέμων παντοίων. Est autem h. v., ut Bud. in Comm. annotat, τῶν διττολογουμένων: συναράσσω enim et συνρράσσω reperitur. [“Alio sensu, Apoll. R. 2, 616.” Routh. Mss. Vide Συναράρω. Glossæ: Συναράττω Compulso. “Ad Herod. 660. Musgr. Heracl. 379. Diod. S. 2, 444. et v. l.: ad Lucian. 2, 95. Compingo, Ruhnk. Ep. Cr. 220.” Schæf. Mss. “De turba, Plut. 2, 501.” Wakef. Mss.]

Ὑπαράττω, ἄξω, Succutio, κινῶ, πλήττω, Suid. ap. quem hoc citatur exemplum, Ἴππων χρεμετιζόντων, τῆς γῆς τοῖς ποσὶν αὐτῶν ὑπαταττομένης, ὅπλων κρονομένων.

ΡΑΣΣΩ, ἄξω, i. q. ἀράσσω, ut Bud. Comm. scribit, annotans v. esse διττολογούμενον: unde ῥάξαι, quod Suid. ex Apollod. citans exp. καταβαλεῖν. Demosth. (1259.) Εἴθ' ὑποσκελίσαντες καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον, οὕτω διέθηκαν ἐναλλόμενοι καὶ ὑβρίζοντες, ὥστε κ. τ. λ. Alliserunt, Dejecerunt. Bud. Sic Esaiæ 9. Ῥάξει ὁ Θεὸς τοὺς ἐπανισταμένους ἐπὶ ὅρος Σιών ἐπὶ αὐτὸν, Elidet, ut Hieron. interpr. Huc pertinet etiam Ῥαχθεῖς quod Hes. exp. σπαραχθεῖς. Ῥάσσω signif. etiam Eustathio τὸ ἐρρωμένως καταπίπτω: indeque dicit esse καταράκτης: ῥάσσω autem derivari a ῥῶ, ut a φῶ φάσσω. [Omnino v. Schneider. Lex. “Heyn.

ad Apollod. 1160. ad Timæi Lex. 50. Segaar. in Daniel. 43. ad Herod. 661. ad Charit. 351. Thom. M.: Add. ad 535. Charito 733. Musgr. Ion. 166.” Schæf. Mss.]

Ῥάξις, εὖς, ἡ, ὅθεν σύρραξις, Conflictus acierum, Bud. e Plut.

[* Ῥακτήρ, ἦρος, ὁ, UNDE] Ῥακτήριος, (α, ον,) ψωφῶδης καὶ θορυβῶδης, Strepitum multum edens, Hes. hunc e Philoct. versum citans, Μέλη βοῶν ἄναυδα καὶ ῥακτήρια. Ῥακτήριον vero Eidem est Saltatio quædam. Ῥακτήρια autem plur. exp. τύμπανα, item κέντρα, ἀντὶ τοῦ κῶπαι, διὰ τὸ ἀράττεσθαι. ET Ῥακτρία, τὰ βαβδία, ἐν οἷς τοὺς καρποὺς ἀπαράσσουνσι. Hes. Ῥάκτος quoque huc pertinere videtur, quod Hes. exp. λόφοι, et Ῥάκτοι, quod Eidem signif. φάραγγες, πέτραι, χαράδραι, [Loca confragosa. Schol. Lycophr. 92. ῥακτῶν βουστάθμων interpr. τραχέων. “Brunck. Soph. 3, 528.” Schæf. Mss.]

Ἀπορράττω, ἄξω, Amputo, Avello, ἀποκόπτω, Suid. qui hoc Proverbium citat de iis, qui vi aliquid faciunt, ἀπορράγῃσεται τεινόμενον τὸ καλῶδιον. INDE est ἀπορράξ, (ἡ,) quod Hes. ἀπορρώγα, ἀπόσπασμα, ἀπότμημα exp. Ἀπόρραξις ΑΥΤΕΜ, (ἡ,) Modus ludendi pila, cujus præter hunc tres adhuc alii ab J. Poll. 9, (103. 105.) recensentur, ἐπίσκυρος, φαίννιδα, οὐρανία: hunc autem sic describit: “Ἐδει τὴν σφαῖραν εὐτόνως πρὸς τὸ ἔδαφος ῥήξαντα, ὑποδεχόμενον τὸ πῆδημα τῆς σφαίρας, τῇ χειρὶ πάλιν ἀντιπέμψας καὶ τὸ πλῆθος τῶν πηδημάτων ἡριθμεῖτο. [“Ἀπορράσσω, Defringo, Philo J. 959. Joseph. 1053. 1134.” Wakef. Mss.]

Ἐπιρράσσω, ἄξω, Irruo, Incumbo, et i. q. ἐπαράσσω, ut Bud. Comm. docet, e Diod. citans Οὗτοι μὲν οὖν μετὰ βίας πολλῆς ἐπιρράξαντες τοῖς πολεμίοις, εὐθύμως ἡγωνίζοντο. [“Dionys. H. 3, 1541. Toup. Opusc. 1, 123.; Emend. 1, 188. Jacobs. Anth. 9, 197. Diod. S. 2, 498. 500.” Schæf. Mss. “Appian. B. C. 2, 59. “Ἀνεμος ἐπέρραξεν.” Schweigh. Mss. “Diod. S. 11, 7. Philo J. 2, 175.” Wakef. Mss.]

Ἐπιρράκτος, (ἡ, ον,) Incumbens hiati: ut ἐπιρράκτη θύρα ap. Plut. (9, 125.) Ἀριστόδημος ὁ Ἀργεῖος εἰς ὑπερῶν οἶκημα ἐνδύόμενος, θύραν ἔχων ἐπιρράκτην: ἡς ὑπεράνω τιθεῖς τὸ κλινίδιον, ἐκάθευδε μετὰ τῆς ἐταίρας, Quæ in modum portæ cataractæ claudabatur, h. e. incumbentem in hiatum introitus. Bud. Comm. VV. LL. interpr. Porta pendula et recidens, e Livio. [Plut. Q. S. 7, 1. “Ἐπιρράκτη, sc. θύρα, ad Herod. 378.” Schæf. Mss.]

“Ἐνράσσει ταῖς πύλαις αὐταῖς καὶ φλιαῖς καὶ μοχλοῖς, ὅση τε ἄλλη περὶ αὐταῖς ἦν ξύλωσις, ex Josepho (A. J. 5, 8, 10.) affertur de Sampson, pro “Irruit, Impressionem facit. Quale fere ap. Maro: “nem est Arietare in portas et duros objice postes: “ap. Terent., Insultare fores calcibus: ap. Lucan. “Vi portas perfringere.” [Gl. Ἐνράσσω Illido.]

Καταρράσσω, ἄξω, Frango, Runpo. Herod. et Καταράττω, Ἔστε δὲ ὑπεφάνη τοῦ θώρακος μέρος, καταρραχθείσης τῆς ἐπ' αὐτῷ ἐσθῆτος: ἀντὶ τοῦ καταρραγείσης, κατερρώγνις, Bud. Comm. Est etiam Impetuose deturbo, καταρρίπτω, καταβάλλω, Hes. Demosth. (675.) Κατέρραξε δ' εἰς τὴν θάλασσαν ἀπαντας. Neutr. aliquando signif. Erumpo. Diod. Eis δὲ τοῦτο τὸ χάσμα καταράττων ὁ ποταμὸς μετὰ πολλοῦ ψόφου, ἀφρώδης γίνεται. Aristot. de Mundo, Νέφη τε συνίστανται, καὶ ὄμβροι καταράσσουσι, χιόνες τε καὶ χιλάζαι. In qua signif. etiam pass. usurpatum reperitur: “Ομβρῶν καταρράγέντων μεγίστων, Herod. Aliquando Defluo et Casito more salientium aquarum, quod et κατακρουνίζειν dici Bud. in Comm. auctor est. Gal. Meth. 8. “Ἐτι δὲ μάλλον εἰ κρουνὸς ὕδατος ψυχροῦ καταράττει τοῦ ἀγγείου, ubi gen. junxit ἀντὶ τοῦ, ἀράττει κατὰ τοῦ ἀγγείου. Idem, Eis οὖς καταράσσουσιν ὕδατος κρουνὸι πλείους. Idem Meth. 13. transitive usus est, Ἐγχεῖν μὲν οὖν τῷ ὀφθαλμῷ τὰ φάρμακα, πρῶτον μὲν καθάφροντας τὸ ἄνω βλέφαρον, δεύτερον δὲ καταράσσοντας καθάπερ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Καταράττω Hesychio est etiam περικτυπέω. [“Καταρράσσω, Dionys. H. 3, 1906. Toup. Opusc. 1, 407. Musgr. Ion. 166. Wakef. Eum. 26. Diod. S. 2, 490. Heyn. Hom. 7, 151. Καταρράττω, Cum strepitu defluo, Lucian. 1, 515. Repello, ad Herod. 402. 723.” Schæf. Mss. Clearch. ap.

Athen. 393. "Philo J. 620. Diod. S. 39. Polyb. 619. Strabo 312. Plut. 1, 179. Joseph. 596, 33. Neutr., Strabo 770. Diod. S. 1, 51." Wakef. Mss.]

[* Καταρράκτηρ, ἦρος, ὁ, i. q. καταρράκτης. Lycophro 169. κέρκος, 539.]

Καταρράκτης, vel Καταράκτης, ὁ, Cataracta: qua voce et Lat. utuntur. Locus est, ut Bud. in Comm. scribit, abruptus et præceps in flumine, unde aqua ruit potius quam fluit: ut Cataractes Nili ap. Strab. lib. ult. Καταρράκται, inquit Eust. in Dionys. 'Ἐν τῷ καθόλου λέγονται οἱ πετρώδεις τόποι, οὓς ἐν τῷ καθ' ὁδὸν βαίνειν οἱ ποταμοὶ ἀναχαιτίζοντας τὸν ῥοὺν εὐρόντες, ὑπερβαίνουσι, πολὺ συναγαγόντες ῥεῦμα, καὶ τῇ πλημμύρᾳ καταρράσσοντες, ἵτοι ἄνωθεν βιαίως κατιόντες' ἐξ οὗ καὶ οὐρανοῦ καταρράκτας φασί. Vide et Suid. v. Καταρράκται, ubi Istri cataractas describit. Καταρράκτης est etiam Vectis, quo porta obfirmatur, ὁ κατὰ πύλας ἐπιβλήs: ut Eust. exp. in Il. Ω. (453.) θύρην δ' ἔχε μῦνος ἐπιβλήs Εἰλάτινος. Dionys. H. 8. Καταρράκτας τῶν πυλῶν διακόφας. Signif. etiam Ipsam portam cataractam, ut Liv. vocat, et i. q. θύρα ἐπιρράκτη paulo supra. Eust. vero adhuc specialius dicit esse ὄνομα πύλης ἐνδομύχου συντελούσης ἐν πολιορκίᾳ πόλεως: alibi autem θύραν καταρράσσουσαν κλιμάκων ἄνω, eandemque esse videri, quam Hom. Od. X. (126.) ἥρσοθύραν nominat. Plut. Antonio (77.) Καὶ τοὺς καταρράκτας ἀφῆκε κλείθροις καὶ μοχλοῖς καρτεροῦς ὄντας. Apud Soph. autem (Œd. C. 1590.) καταρράκτην ὁδόν, i. e. οὐδόν, Schol. dictum vult διὰ τὸ νομίζειν ἐκεῖνον τὸν τόπον κατὰ βασιλιν ἔχειν εἰς "Αἶδου, quem ante nominarat χαλκόπουν οὐδόν. Quidam vero Lexicogr. καταρράκτην ὁδόν hic legunt, ut sit a καταρράκτος: sicut et ap. Arat. (26.) scribunt ὑπερῶν θύρα καταρράκτη κλειόμενον: quo modo dicitur et θύρα ἐπιρράκτη. || Est præterea Nomen avis rapacis: καὶ τι ὄρνειον ἀετῶδες, ait Eust. in Dionys. P. Καταρράκτης καλεῖται, ὡς ἄνωθεν καταρράσσον ἐν τῷ θηρεύειν τὰ ὄρνεα. Plin. 10, 44. aves quas Cataractas ab Juba vocari tradit, Diomedes nominat. Vide etiam Aristot. de Anim. 2. et 9, 12. In Levit. 11. Judæis hujus avis esu interdicitur: ubi Mergulum interpr. Notandum autem est et καταράκτης scribi uno ρ, et καταρράκτης, ρ duplicato. ["Καταρράκτης, Dionys. H. 3, 1668. ad Herod. 378. 523. Brunck. Soph. 3, 516. ad Diod. S. 2, 235. Schneider. ad Xen. K. A. 11. Καταράκτης, ad Herod. 378. Thom. M. 926." Schæf. Mss. Arrian. Alex. 7, 7. Plin. Ep. 10, 69. Cataractis aquæ cursum temperare. Procop. Œd. 2, 2. Τὸ στόμιον ἔφραττον, καταρράκτας τε ἐκ σανίδων συνηρμοσμένων καθιέντες. Ammian. 24, 1. Cataractæ ad defendendas reprimendasque aquas rigare suetas opere saxeo structæ. Diod. S. 17, 97.: cf. Curt. 9, 4. Vortex rapidissimus. Herod. 5, 16. In Plut. Mor. 1399. ἐπιρράκτη θύρα legitur, cf. Q. S. 7, 5. p. 307. Hutt. Πύλας βαλανάγραις, καὶ μοχλοῖς, καὶ καταρράκταις ἐχυρὰς, coll. etiam Schol. Eur. Phœn. 114. Oppiano Ixeut. est Pelecanus bassanus Linn. Omnia hæc Schneideri diligentiae atque eruditioni debentur. "Καταράκτης, Præceps imber, Hesych. LXX. Interpp. * Καταρακτικῶς, Eust. Il. 565, 40." Wakef. Mss. Glossæ: Καταράκτης, Cataracta, Obex.]

Προσράσσω, i. q. προσρήγνυμι: nam Suid. προσρήξαν exp. προσράξαν. HINC Πρόσραξις, ἡ, quod Bud. interpr. Conflictus, citans Philon. Τῶν κόσμων γένεσιν ἀλληλοτυπίας καὶ ἐπιπλοκαῖς τῶν ἀτόμων ἀνατιθέασιν τὴν δὲ φθορὰν, ἀντικοπαῖς καὶ προσράξεσι τῶν γεγονότων. ["Aor. 2. pass. προσεῖράγην, Schol. Eur. Med. 527. Πρόσραξις, Philo J. 2, 489." Wakef. Mss.] Συρράσσω, ἄξω, Confligo, συμβάλλω, Bud. συμπίπτω, Hes. Xen. E. 7, (5, 16.) Ὡς εἶδον τάχιστα τοὺς πολεμίους, συνέρραξαν. Philo de Mundo, Γίνεται γὰρ τοῦ κομποτάτου καὶ βαρυτάτου τότε τῶν φύσει ἀντιπάλων ἀναγκαῖα συρράζαντων διαμάχη, Siquidem tunc necesse est ut levissima natura et gravissima, quæ sunt adversaria, inter se conflictentur, Bud. Dicitur etiam de fluminibus cum impetu confluentibus. Diod. S. Μεγάλων δὲ ῥείθρων εἰς ἓνα τόπον συρράττοντων, ἵλιγγες πολλὰ καὶ φοβερά συνίσταντο. VV. LL. interpr. etiam Convenire inter se, in h. l. Thuc. Συρράζουσι σφίσιν αὐτοῖς: qui locus suspectus tamen esse possit.

[Dionys. Hal. A. R. 8, 8. cum dat. pro Confligo, Xen. E. 4, 3, 19. Συνεῖρραξαν εἰς τὴν μάχην, Diod. S. 16, 4. "Ad Diod. S. 2, 444." Schæf. Mss. "Thuc. 8, 96. Od. Θ. 137. Dionys. H. 1, 1540. Plut. 1, 286. Joseph. 465, 30. De fluviis confluentibus, Diod. S. 2, 235." Wakef. Mss. Schneider. Lex. v. Συρράσσω.]

Συρράξις, ἡ, Conflictus, συμβολή, σύναψις. Plut. Τὴν μετὰ δρόμου καὶ φοβερὰν γινομένην σύρραξιν. Idem (7, 337.) addidit etiam gen. ὅπλων: Ἐπεὶ ἔν γε πέλταις καὶ σαρίσσαις, καὶ ἀλαλαγμοῖς καὶ συρράξεσιν ὅπλων, ἀκίνητος ἦν.

'ΡΗΣΣΩ, pro quo tam in prosa, quam in carmine dicitur potius 'Ρηγνύω vel ῥήγνυμι, ξω, χα, Frango, Rumpo, Dirumpo. Il. Ψ. (373.) Ἀντικρὺ χροὰ τε ῥήξω, σύν τ' ὅστε' ἀράξω. M. (198.) τεῖχος τε ῥήξει. Hesiod. A. (140.) Οὐτ' ἐῖρρηξε βαλῶν, οὐτ' ἐθλασε. Rursus Il. Γ. (375.) Ἡ οἱ ῥήξεν ἱμάντα βοδὸς ἱφι κταμένοιο: ubi Eust. ῥήξει esse ait βία ἔκκυσμοῦ διακόφαι τὸ συνεχές. Ῥήξει στίχας ἀνδρῶν, O. (615.): item ῥήγνυσκε φάλαγγας, H. (141.) eo modo quo Lat. Perrumpere aciem: hac enim interpr., cum etiam sit ad verbum, nullam aptiorem reperiri posse existimo. Et Ῥήσσομαι, pro quo Ῥήγνυμαι, aor. 2. pass. ἐῖρραγην: unde particip. ῥαγείς. Xen. K. Π. (1, 6, 12.) Ὡς περ ἱματίων ραγόντων εἰσὶ τινες ἀκέσται. Item E. 5, (4, 58.) Ῥήγνυται ὁποιαδὲ φλέψ.

'Ρήξει φωνήν, Aristoph. Demosth. ut Virg. Rumpere vocem: sc. Post silentium loqui, et quasi vocem gestientem edere, i. e. Sinere ut erumpat. Bud. Comm. 782. Ibid. ῥήξει φωνήν de elephante a Plut. dictum interpr. Stridorem vocis emisisse. Sic ῥήξει κλαυθμόν, Plut. Pericle: et ῥήξει δάκρυα, Anthol. In fletum erumpere, In lacrymas erumpere. Vel ἐῖρρηξε δάκρυα, Eruperunt ei lacrymæ. || Ῥήγνυμι, Edo, Erumpere facio: ut Plut. (Mario 19.) Ῥήγνυσι πηγὰς ναμάτων θερμῶν ὁ χώρος, Emittit fontes, Scatet fontibus, quasi terra rupta scatebram elidit. Ita Bud.: qui et subjungit ex Il. Υ. (55.) ἐρίδα ῥήγνυντο, pro Excitant, Ediderunt.

'Ρήγνυσθαι fluctus et undæ dicuntur, h. e. Rumpi et dividi. Est etiam Divelli. Plato Pol. 2. ῥαγῆναι τῆς γῆς: pro quo Cic. Off. 3. eum locum interpr. Cum terra discessisset. Greg. de Basilio, Καὶ τὸ ραγῆναι κόσμον, Divelli, Abstrahi, Abripi, Bud. || Ῥήγνυσθαι, Cum vehementia et fragore elidi, et superne decidere, ut procellosa pluvia et grandæ solet. Aristot. Ῥήγνυμένων δὲ χειμῶνων ἐξαισίω. || Ῥήγνυσθαι, Erumpere. Aristot. Τοῖς δὲ θήλεσι ῥήγνυται τὰ καταμήνια. Bud.

'Ρήσσω, Vehementer ferio, Il. Σ. (571.) τοῖς δὲ ῥήσσαντες ὁμαρτῇ, Μολπῇ τ' ἱγγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἔποντο. Hic enim Eust. ῥήσσαντες esse ait σφοδρότερον τὴν γῆν ποσὶ παίοντες. Exp. et κροτοῦντες. Hes. ῥήσσει exp. τέμνει et σχίζει: item τύπτει, κροτεῖ. Ceterum, cum vulgo soleant ῥήξω et cetera tempora a ῥήγω inusitato deduci, malui a ῥήσσω, quod non prorsus inusitatum videmus esse. Apud Hom. certe ἐρίδα ῥήγνυντο exp. ἐῖρρησσαν. Itidem Suid. ῥήγνυσκε exp. διέῖρρησσε, et ῥηγνύμενον, διαῖρρησόμενον. Sic etiam ῥηγνύμενον κῦμα exp. προσρησόμενον: quæ exp. sunt tanquam a ῥήσσω usitato. Sed et ap. Lucam 8, (29.) Διαῖρρησσαν τὰ δεσμά. Vide et καταῖρρησσω.

'Ρήσσω, Artemid. 1, 60. Salmas. ad Achill. Tat. 657. Apoll. R. 1, 539. πέδον ῥήσσωσι πόδεσσι, ut Horat. Od. 1, 37. Pulsare pedibus terram. Hymn. Hom. 1, 516. οἱ δὲ ῥήσσαντες ἔποντο. Ruhnck. Ep. Cr. 1, 26. Glossæ: 'Ρήγνυμι, Rumpo, Frango. Ῥήσσω, Rumpo, Allido. Ἐῖρρηξεν, Allisit. Ἐῖρραγῇ, Dissiluit. Ῥαγείς, Ruptus. "Ῥήσσω, Heyn. ad Apollod. 1160. Causa. ad Inscr. Herc. 354. Cren. ad Timæi Lex. 50. Maer. 337. et n.: Toup. Opusc. 2, 137. Wakef. S. C. 2, 7. ad Callim. 1, 139. Brunck. ad Anal. 103. Thom. M. 778. Markl. Iph. p. 110. Musgr. Herc. F. 687. Wakef. Trach. 919. Jacobs. Anth. 7, 179. 9, 378. Heyn. Hom. 5, 473. 7, 553. 804. Pulso, Alexand. Ætol. 3. Alcæus Mess. 12. Pulso tympanum, Dioscor. 38. Ῥήξει φωνήν, Ernest. ad Aristoph. N. p. 15. Valck. ad Ammon. 135. Jacobs. Anth. 10, 385. Παγῆναι, ἐβρωγῆναι, Valck. Hipp. p. 309. ubi omnino de forma posteriore." Schæf. Mss. "Allido, sc. Adversarium

in palæstra, Artem. 18. 52. Facio erumpere, Orac. p. 473. Edo sonum, Hesych. et in Ψοφεῖ. Perf. ἐρρήγμα, LXX. Interpr. Perf. pass. ἐρρήγμαι, J. Poll. Od. Θ. 137. Wakef. Mss. “Pῆγνυμι, Heyn. ad Apollod. 1161.; Hom. 6, 377. 8, 21. ad Lucian. 1, 404. Wakef. S. C. 2, 7. Œd. T. 1076. Musgr. Cycl. 700. Rhes. 410. Troad. 751. Wakef. Trach. 852.; Phil. 397.; S. C. 4, 123. 5, 99. Boissonad. Philostr. 403. Pῆγνύω, Thom. M. 407. 788. Pῆγνύναι φωνήν, Visconti. Inscr. Triop. 68. Markl. Suppl. 710. Jacobs. Anth. 7, 404. 11, 57. 12, 131. Wakef. S. C. 4, 172.; δάκρυα, Jacobs. Anth. 7, 403. Epigr. ades. 482. ‘Ο ὑετός ῥήγνυται, Heyn. Hom. 7, 190. De fonte prorumpente, Plut. Pelop. 16. De undis, Bergler. ad Alciph. 5. Wessel. Diod. S. 1, 22. ‘P. cum ἐρεῖπω conf., Lennep. ad Phal. 18. Pῆγνύασι, ῥήγνυνουσι, Mær. 337. et n., ubi et de ῥήγνυνουσιν.” Schæf. Mss. “Excito, Erumpere facio, Il. 5, 55. Perf. med. ἐρρήγμα, Philostr. 851. De luce erumpenda, LXX. Interpp. In vocem erumpo, sine subst., Galen. LXX. Interpp. et ita forsant Quint. Sm. 13, 460. Aor. 2. pass. ἐράγην, 14, 594. De imbris, Ælian. H. A. 387. ‘P. κλαυθμόν, Plut. 1, 172. Pass., Violenter irascor, Arrian. Epict. 172.” Wakef. Mss.]

“Ἐρραγέως, Hesychio ταχέως, quod et *ῥαγαίως.”
“Ἐρρέως, Hesychio ταχέως.”

‘Pῆγμα, τὸ, Quod ruptum est. Item Ruptio; ῥήγματα γῆς Aristot. Ruptiones terræ, Ubi terra rupta dehiscit. Bud. Discessiones terræ, item Salebras interpr. || ‘Pῆγμα peculiariter ap. Medicos est etiam Ruptum, s. Ruptio, ut Gorr. vertit, qui addit, esse Carnosæ partis solutionem citra vulnerationem; nec in musculis tantum, sed in venis etiam atque arteriis ῥήγματα fieri, quosdam contendere, e Gal. de sanguinis rejectione disserente: unam enim ejus causam τὴν ῥῆξιν, Rupturam vasis, ab eo constitui, quam peculiari nomine Cels. 4, 4. ῥημοχασμόν, Hiantem rupturam, vocarit. Omnem autem ex ictu vel gravi casu vel alio quopiam valente motu, vel e distentione excitari; cum ecchymosi quidem omnino, aliquando vero et cum contusione circum ipsam præruptam carnem consistere. Gal. ‘H δὲ διαίρεσις τῆς ἐνώσεως, κατὰ μὲν ὅσπουν, ὀνομάζεται κατάγμα· κατὰ δὲ τὰς νευρώδεϊς ἴνας, σπάσμα· κατὰ δὲ τοὺς μῦς, ἔλκος καὶ ῥήγμα. Demosth. (294.) ῥήγματα et σπάσματα copulat. At (24. 156.) ῥήγμα et στρέμμα. HINC ‘Pῆγματιās, (ὁ,) s. Ion. ap. Hippocr. ῥήγματις, Qui ruptis laborat, i. e. τοῖς ῥήγμασι, ut Bud. Comm. exp.: s. ὁ ἐρρωγός τι τῶν ἐντὸς ἔχων: ut Gal. exp. ἐν ταῖς Γλώσσαις. Diosc. Ὀφελεῖ ἰσχυαδικούς, τρομώδεϊς, ῥηγματίας. Pro eod. ‘Pῶγματιās etiam ap. Hippocr. reperitur, ut Gal. tradit. || ‘Pῆγμα, Hesychio est etiam τάσις ἀνέμου κατὰ μῆκος, *στάλαγμα. [Gl. ‘Pῆγμα· Vulsura. Hinc Lat. Rima, ut a φλεγμονῇ Flemina. ‘Pῆγματιās, Hippocr. 159, 25. 149, 34. 152, 48. 453, 7. 10. *‘Pῆγματώδης, ὁ, ἡ, Qui abscessu intus rupto pus emittit, 357, 18=1217. “‘Pῆγμα, Wakef. S. C. 3, 113.; Ion. 473. Boissonad. Philostr. 507.” Schæf. Mss. “Vestis, Etym. M. Caverna, Philostr. 810. Dio Chrys. 99. Cicatrix, Hesych. Phot.” Wakef. Mss.]

‘Pῆμοχασμός, ὁ, Hians ruptura, de qua Cels. 4, 4. in hunc modum scribit: Auctoresque medici fuerunt, vel exesa parte aliqua sanguinem exire, vel rupta, vel ore alicujus venæ patefacto; primam, διάβρωσιν, secundam, ῥημοχασμόν, tertiam, ἀναστόμωσιν appellant. Gorr. tamen dubitat num leg. sit ῥήγμα aut χάσμα, cum Gal. et reliqui medici ῥῆξιν simpl. dixerint, et nemo alius eam dictionem videatur usurpasse. [Falsam esse istam lectionem censet et Schneider. Lex.]

[*‘Pῆγματις, τὸ ἐθνικὸν a *‘Pῆγμα, πόλις, ὡς ‘Αρμα, Steph. B.]

‘Pῆξις, ἡ, Ruptura. Quidam e Plin. Fracturam interpr. Aristot. de Mundo, κατὰ ῥῆξιν νέφους, In fractura nubis. Apud Medicos autem ῥῆξιν Gorr. idem esse tradit quod ῥήγμα: quosdam tamen e vett. etiam ῥαγάδας sic vocasse. In VV. LL. dicitur esse etiam Exulceratio oculi in cornea tunica ex ictu vel vehementi inflammatione facta, quæque disruptionem tunicarum oculi afferat, ac humores, per quos videmus,

A diffluere compellat. [“Valck. Phœn. 1261.” Schæf. Mss.]

“‘Pῆξινοος, (v. ‘Pῆξινοος, ὁ, ἡ,) Bacchus, Epigr. (Anal. 2, 517.) Qui animum enervat et frangit.” [“Jacobs. Anth. 10, 409.” Schæf. Mss.]

[*‘Pῆξιθων, ὁ, ἡ, Terram rumpens saltando. Orph. H. 51, 9.]

[*‘Pῆξόθεμις, ἰδος, ἡ, Cic. ad Att. 14, 10. ubi al. *‘Ροιζόθεμις.]

Μονόρηξ, Defractus, Abscissus: ἀπερρήγμενος, ἀπ-εσπασμένος, Hes.

‘Pῆκτης, ὁ, Ruptor, Effractor. Aristot. de Mundo, cum terræ motuum species recenset, etiam σεισμοὺς ῥήκτας commemorat, nimirum τοὺς χάσματα ἀνοίγοντας καὶ γῆν ἀναρρήγνυντας, ubi Bud. Effractores interpr. quod hiatum vi eruptione facta patefaciant.

‘Pῆκτικός, (ἡ, ὁν,) Ruptorius, Rumpendi vi præditus. [Hippocr. 345, 34.]

[*‘Pῆκτός, ἡ, ὁν, Qui frangi potest. Apoll. R.]

B ‘Ἀρρήκτος, ὁ, ἡ, Infractus, Infragilis, quo utitur Ovid., ἄσχιστος, στερεὸς, ἰσχυρός: ut ἄρρηκτος νεφέλη, Il. (Υ. 150.) i. e., ut exp. Eust., πυκνοτάτη, δι’ ἧς οὐδ’ ἂν ἥελιος διαδράκοι. Sic φωνὴ ἄρρηκτος, B. (490.) Vox frangi aut debilitari nescia. Philo de Mundo, Δεσμὸς οὐκ ἄρρηκτος, ἀλλὰ μόνον δυσδιάλυτος. Greg. quoque πλάκας θεοῦ ἄρρηκτους dixit. [“Heyn. Hom. 4, 286. 8, 39. Charito 476. Jacobs. Anth. 9, 22. Rubnk. Ep. Cr. 194. Harles. ad Theocr. 344. Brunck. ad Theogn. 297. Simonid. 2, 116.” Schæf. Mss. “Hesiod. E. 96.” Seager. Mss. Glossæ: ‘Ἀρρήκτος· Irrumpibilis. ‘Ἀρρήκτο· Artiores.]

[*‘Ἀρρήκτως, Firme, Stabiliter. Aristoph. A. 181. “Wyttenb. ad Plut. 1, 405. Lips. Conf. cum ἄρρηκτως, Brunck. Aristoph. 1, 19.” Schæf. Mss.]

‘Pῆγῃ, ἡ, Ruptio. Gal. ap. Hippocr. exp. σχίσμα, ῥήγμα.

‘Pῆγιον, τὸ, Rhegium, Urbs in finibus Italiæ, “prope Siciliam, dicta ἀπὸ τοῦ ῥαγῆναι, i. e. A fractura, quæ contigit terræ motu. Vide Plin. Ejus “Cives et incolæ, ‘Pῆγινοι, Rhegini. A quibusdam “vero et οἱ δειλοὶ sic appellati fuerunt. Vide Suid. “Hes.” [“‘Pῆγιнос (sic,) Diod. S. 1, 644. 719. ad 2, 540.” Schæf. Mss.]

‘Pαγὰς, ἄδος, ἡ, Ruptura, Fissura, Rima. Diosc. 1, 95. Ἰπρὸς τε τὰς ἐν ποσὶ καὶ δακτυλῷ ῥαγάδας ἀρμύζει. Peculiariter autem ‘Pαγάδας Medici vocant Ani fissuras: sic enim Scrib. Larg. 223. interpr. Cels. autem, 6, 18. ‘Pαγάδια vocat; cum nimirum in ano cutis exciditur: et Nicol. Alex., ut referunt VV. LL., ῥαχμάδας. Gorr. dicit esse Ani huleculula oblonga, vocari etiam Rimas, quibus ani musculus veluti proscissus sit, non aliter quam labra quandoque et manus e vehementi frigore. Dici vero etiam ῥῆξεις a quibusdam vett., a Plin. Fissa. ‘Pαγὰς Hes. exp. πηλὴ, ἢ σταφυλὶς, ῥωγὰς. [“Heyn. Hom. 8, 443. ad Mær. 397. Huschk. Anal. 259. Jacobs. Anth. 9, 480. ‘Pαγάδες, ad Diod. S. 2, 352.” Schæf. Mss. “Epiphau. Hær. 37, 1.” Routh. Mss. “Rima, A chap, Diog. L. Pittaco p. 30. HSt. Τοῦτον Ἀλκαῖος Σαράποδα μὲν καὶ Σάραπον ἀποκαλεῖ, διὰ τὸ πλατύπουν εἶναι, καὶ ἐν σῦρειν τὴν πόδε· Χειροπόδην δὲ, διὰ τὰς ἐν τοῖς ποσὶ ῥαγάδας, ἃς χειράδας ἐκάλουν.” Seager. Mss. *Χειροπόδην est vox nihili, pro qua scr. χειροπόδα. Vide Χειρόπους. “Artem. 220. Diod. S. 1, 48. LXX. Interpr.” Wakef. Mss. Glossæ: ‘Pαγὰς· Rima. ‘Pαγάδες· Rupes, Fissuræ.]

[*‘Pαγῇ, ἡ, i. q. ῥαγὰς et ῥήγμα. Hippocr. 30, 18. 29. 30. “Ruptura, Aret. 58.” Wakef. Mss. *‘Pαγαί, ad Diod. S. 2, 352.” Schæf. Mss.]

‘Ἀρραγῆς, ἑός, ὁ, ἡ, Infractus, Infragilis, et i. q. ἄρρηκτος. Hes. exp. στερεὸς, *ἀκαταπόνητος. Chrys. Τῆς ἐκκλησίας τεῖχος ἄρραγές. Theophr. H. P. 5, 5. (3, 7.) Τὰ δὲ ἀγάλματα γλύφουσιν ἐκ τῶν κέδρων, κυπαρίττον, λωτοῦ, πύξου· τὰ δὲ ἐλάττω, καὶ ἐκ τῶν ἐλαϊνῶν ῥιζῶν· ἄρραγείς γὰρ αὐταί, καὶ ὁμαλῶς πως σαρκώδεις, Fissuris carent, Integræ sunt. ‘Ἀρραγές autem ὅμα Hes. (e Soph.) exp. οὐ δακρύνον, Nou lacrymans: quo pacto dici etiam solet κατερράγη μου δάκρυον. [“Epiphau. Hær. 59, 11.” Routh. Mss. Glossæ: ‘Ἀρραγῆς· Infractus, Inviolatus. “Antip. S. 29. Brunck.

Soph. 3, 502. Abresch. Lect. Aristæn. 218. Alciphro 260. Wakef. S. C. 3, 71." Schæf. Mss. Infragilis, Dionys. P. 1006." Wakef. Mss.]

"Ἀρράγιδες, Hesychio στήμονες, κρόκαι, Stamina, "Tramæ." [Leg. ἀγαθίδες, s. potius ipse Hes. corrupte sic scriptum legerat.]

[*Διχορραγής, ὁ, ἡ, Duplicem rupturam habens, Dupliciter ruptus. Eur. Herc. F. 1007. πιτνεῖ δ' εἰς πέδον, πρὸς κίονα Νῶτον πατάξας, ὃς πεσήμασι στέγης Διχορραγής ἔκειτο κρηπίδων ἐπὶ.]

Δυσραγής, ὁ, ἡ, Difficilis ruptu ut δυσραγέστερα σκῆπη, Lucian. [2, 905.]

"Ἡμύρραγής, ὁ, ἡ, Semifractus, Semilacerus." [Gl. Ἡμυραγής Interruptus. Ἡμυραγῇ ποιέω Interrupto. "Ἡμύρραγής, Pierson. Veris. 85." Schæf. Mss.]

[*Νεορραγής, ὁ, ἡ, Recens ruptus. Aret. 62. Κῆν μὲν ἡ φλέψ ν. ἔρ.]

[*Περύρραγής, ὁ, ἡ, Disruptus, Circumfractus, Circumcisus. Clem. Alex. Pæd. 2. p. 186. Μὴ ταῖς πλατείαις κύλιξι διαχέουσαι τὰ χεῖλη περιρραγέῖς γένωνται πλατυνομένου τοῦ στόματος. Anal. 2, 265. "Jacobs. Anth. 7, 67. Statyll. Fl. 12." Schæf. Mss. "Leon. Tar. 8. Etym. M." Wakef. Mss.]

[*Πλευμορραγής, ὁ, ἡ, Ruptura pulmonis laborans, Hippocr. 191, 20. Vide Πλευμορρώγης.]

[*Ποδορραγής, ὁ, ἡ, Anal. 2, 289. ὕδατα. "Toup. Add. in Theocr. 393. Jacobs. Exerc. 2, 33.; Anth. 9, 335." Schæf. Mss.]

"Πολύρραγής, (ὁ, ἡ,) Multas habens rupturas. Item "Multis partibus erumpens, vel Multo suo impetu "rumpens obvia quæque, Violentus. Nam Schol. "Nicandri in Th. 59. ποταμοῖο πολυρραγέος κατὰ "δίνας, istud πολυρραγέος signif. ait vel τὸν πολλὰς "ρεύσεις ἔχοντα, vel τὸν βίαιον καὶ πάντα ῥήσσοντα "διὰ τὸ ῥαγδαῖον," [vel *ρεύματῶδη.]

Πυρορραγής, ὁ, ἡ, Igni fractus, ut πυρορραγῇ κεράμια ap. Suid. ὅσα ἐν τῷ πυρὶ ῥήγνυνται ἐν τῷ ὀπτᾷσθαι, Lateres vel Testæ, quæ in igne, dum coquuntur, rumpuntur: citat autem Suid. h. l. e Cratino, "Ἴσως πυροραγὲς καὶ κακῶς ὠπτημένον. Quoniam autem fictilia, quæ ignis vi crepuerint, σαθρὸν ἔχει, ut Suid. habet, et inutilia sunt, metaph. πυρορραγής signif. σαθρὸς, ἀχρηστος: ut Aristoph. A. (933.) ἐπεὶ τοι καὶ φοβεῖ Λάλον τι καὶ πυρορραγὲς, Κἄλλως θεοῖσιν ἐχθρόν. [Schol. Ven. Il. B. 219. "Musgr. Hec. 1190. Brunck. Aristoph. 3, 101. Kuster. 125." Schæf. Mss.]

[*Στημορραγέω, Per stamen rumpo, Vestem discindo. Æsch. Pers. 839. πάντα γὰρ Κακῶν ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι Στημορραγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων.]

[*Φυλλορραγέω, et *Φυλλορραγία, falsæ lectiones pro φλοιορραγέω et *φλοιορραγία, de quibus vv. alibi dicetur.]

[*Ἀρραγαδωτὸς, ὁ, ἡ, Absque fissura, sic Schneider. Lex. sed rectius forsan scripserit, ἡ, ὄν: ut *ἀγκυλωτὸς, ἄλυσιδωτὸς, ῥαβδωτὸς, χειριδωτὸς, ἡ, ὄν. Math. vett. 23. Τρίχες αὐτῇ μυγίσσονται, ἵνα τηρήσωσιν ἀρραγάδωτον: ita enim editum est.]

[*Ραγοειδής ET contr. Ραγώδης, ὁ, ἡ, Rimosus, vox Schneidero susp.]

Ραγόεις, (εσσα, εν,) Rimosus, Lacer. Nicand. (Th. 821.) Οὐδέ τί οἱ φλόξ Σίνεται ἀσβέστη ραγόνεν δέρος, ἄκρα τε γυῖων, Schol. τὸ διερρώγος· διερρήκται γὰρ τὸ δέσμα τῆς σαλαμάνδρας, δι' ὧν ῥωγάδων ὁ ἰδρὺς αὐτῆς καταπύζων, τὸ πῦρ κατασβέννυνσι.

[*Ραγόπους, ὁ, ἡ. Hes. Χειροπόδες· ραγοπίδες. Vide Ραγὰς et Χειρόπους. "Etym. M. 810, 28." Wakef. Mss.]

Ραγώω, ὥσω, Seco, τέμνω: Suid. et Etym. v. Ράχος.

Ράγδην, Abrupte. Plut. (7, 648.) Τὸ δὲ τοῖς δαίμοσι τοῦτοις, μονονουχὶ ράγδην λαμβάνοντας ἐκ τῶν ἐπῶν τῶν ἔμπεδοκλέους, ἀμαρτίας καὶ ἄτας καὶ πλάνας θεηλάτας ἐπιφέρειν, Abrupte ex Emped. verbis capientes: [3, 325. H.] HINC Ραγδαῖος, (α, ον,) Impetuosus, Vi perrumpens, ὀξύς, ὀρμῆς μεστός, ἄθρους, σφοδρὸς, ἰσχυρὸς, φοβερός, σκληρὸς, Hes. ταχύς, κекинημένος, βίαιος, Suid.: qui dicit metaph. esse ab imbris. Theophyl. Ep. 24. Καὶ ραγδαῖος σκηπτὸς ἡμῖν ἐπεδήμησε. Plut. (7, 737.) ραγδαῖον et σφοδρὸν conjungit.

De homine præcipiti et impetuoso dici apparet ex hh. ll., quæ Suid. affert. Antiphanes Ἀγροίκοις, Ραγδαῖος, ἄμαχος. Diphilus Πολυπράγμοι, Τί ποτ' ἐστίν; ὡς ραγδαῖος ἐξεληλύθεν. UNDE Ραγδαῖότης, ἡ, Impetuositas: pro quo in VV. LL. perperam scriptum est Ραγαδαῖότης. ["Ραγδαῖος, Clem. Alex. Pæd. 185. Auctor Philop. 24." Routh. Mss. Plato 1, 237. Bip. ραγδαῖον et φιλοκίνδυνον conjungit. * "Ραγδαῖως, Impetuose, Chrys. T. 7. p. 46. Οὔτε ὁ ὑετὸς, καίτοι ραγδαῖως φερόμενος, οὔτε οἱ ποταμοὶ—παρεσάλευσάν τι τῆς οἰκίας ἐκείνης." Seager. Mss. "Ραγδαῖος, ad Lucian. 1, 335.; T. H. ad Dial. 95. ad Diod. S. 1, 141. Aristoph. Fr. 239. Boissonad. Philostr. 403. Jacobs. Anth. 6, 206." Schæf. Mss. "Geopon. 1, 469. Plut. 1, 237. *Ραγδαῖως, Suid. 3, 659. *Ραγδαῖοτέρως, Etym. M." Wakef. Mss.]

¶ Ράκος, τὸ, Lacera vestis, διερρώγος ἱμάτιον, Eust. distinguens illud a τρίβων, quem dicit esse ἱμάτιον ἀποβεβληκὸς τὰς κροκίδας, εἴτουν κρόκας, quod idiotæ σημονίζων vocent. Aristoph. (Π. 540.) ἀνθ' ἱματίου μὲν ἔχειν ράκος, ἀντὶ δὲ κλίνης Στιβάδα σχοίνων. || Apud Medicos autem Panniculum interdum signif. interdum Linteolum. Gal. Ἀναλαμβάνεσθω διπτύχῳ ράκει τριβακῷ ὀξαλίδος χυλὸς, Excipiatur succus oxalidis panniculo vestis detrita. Diosc. ράκος λινούν sæpe dixit, ἀντὶ τοῦ θονίου, ut Λινῷ ράκει πωμάσαντες τὸ ἀγγεῖον. Bud. Comm. ράκη λινᾷ ap. Diosc. Ruellius vertit Lacerata linteola, Marcell. Linteorum lacinias, ut annotant VV. LL. || Ράκος in Aristoph. B. (503.) Σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι Κἄπ' εὐτελείᾳ τόνδε Τὸν *σανδαλίσκον καὶ τὸ ράκος, quidam, ut Schol. scribit, Larvam exp. quidam τριβώνιον. Apud Eund. Π. (1065.) VV. LL. exp. Cicatricem, s. Rugam et laciniam faciei, Εἰ δ' ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον, "Οφεῖ κατὰδῆλα τοῦ προσώπου τὰ ράκη, ut habet Bud. || Transfertur etiam, ut ead. VV. LL. tradunt, in Hominem nihili, ap. Lucian. Timone a veste detrita reticulataque sumto convitio. Æolice vero Βράκος pro Ράκος dicitur pleonasmo literæ β, ut βράδιον, βρόδον, βρίζα, pro ράδιον, ρόδον, ρίζα, sicut docet Eust. [Anal. 2, 180. μυριέτης ἀλίοιο βίου ράκος. Schneider. Lex. * Valck. Phœn. p. 114. Lennep. ad Phal. 19. Jacobs. Emend. 33. Valck. Diatr. 283. ad Callim. 2, 16. ad Lucian. 1, 398.; T. H. ad Dial. 108.; Belin. ad 5, 82. ad Diod. S. 1, 353. 2, 399. Wakef. Phil. 274. Jacobs. Anth. 8, 409. 9, 66. 11, 163. 12, 30. T. H. ad Aristoph. Π. p. 395. Conf. cum φᾶρος, Jacobs. Anth. 6, 356." Schæf. Mss. "De sene, Anthol. 75." Wakef. Mss. Glossæ: Ράκος· Pannum, Pannus, Linteolum.]

Ρακόδντος, ὁ, ἡ, Pannis laceris obsitus: ρακόδντος στολή, Eur. Rhés. (712.) UNDE Ρακοδυτέω, ἡσω, Pannis laceris obsitus sum. Chrys. in Ep. ad Rom. Αἰχμῶσα, πεινῶσα, ρακοδυτοῦσα. [Legitur et *Ρακοδυτής, ὁ, sed forma hæc perperam Schneidero suspecta est. "Pannosus, Chrys. in Matth. Hom. 74. T. 2. p. 461. 'Ο πένης, ὁ ρακοδυτής, ὁ ἄτιμος καὶ ἐξ ἀτίμων· τί γὰρ ἤλθεν ἔχων;" Seager. Mss.]

Ρακοφορέω, ἡσω, Laceram vestem gesto: UNDE Ρακοφορῶν, ράκεσιν ἐσθημένος, Pannosus, Bud. [sed Schneidero susp.]

Ρακένδυτος, (ὁ, ἡ,) Lacera veste indutus: κακοείμω, [Monachus. ET *Ρακενδυτής, ὁ, ἡ, UNDE *Ρακενδυτής.]

[*Ράκινος, ἰνη, ἰνον, Schneidero susp. Glossæ: Ράκινος· Pannus.]

Ρακόεις, (εσσα, εν,) Pannis laceris plenus, Pannosus, Anthol. [Antiphil. ined. χῶρον. "Huschke. Anal. 226. Jacobs. Anth. 9, 412. Epigr. adesp. 176." Schæf. Mss.]

Ρακώδης, ὁ, ἡ, Lacer, ῥωγαλέος καὶ διερρώγος: ut ραγῶδες σῶμα, Anthol. Gal. 2. ad Glauco. Συμβαίνει πολλὰς ἄπαν τὸ περὶ τῷ κατὰ τὴν ἀπόστασιν ἀθροισθέντι πύψ δέρμα λεπτὸν ἱκανῶς γενέσθαι καθάπερ τι ράκος· ὅθεν ἡγοῦμαι τὸ ὄνομα αὐτῷ πρὸς τῶν ἱατρῶν τεθεῖσθαι, τὸ ρακῶδες. Ubi Linteosum reddi posse Bud. Comm. existimat, ad h. l. explicandum hæc e Celso 2. de Sudore adducens, Si minore vi opus est, etiam solum linteum: si majore, extincti titiones, involutique panniculis et sic circumdati. Ρακώδεις

κόλποι, Sinus, quibus tenuis cutis et attritis vestium fragrantis similis superjacet, VV. LL. [Gl. 'Ρακώδης' Pannosus. "Jacobs. Anth. 8, 409. 10, 175. T. H. ad Aristoph. Π. p. 395." Schæf. Mss. "Senilis, Anthol. 477." Wakef. Mss.]

'Ρακωλέον, ῥάκος, Hes. [A Schneidero non agnoscitur.]

'Ρακόμαι, Laceror, et in modum detriti panniculi rumpor. Plut. (8, 545.) Τὰ δὲ ὑπὸ θηρίων δηχθέντα, καὶ τοὺς ὄνυχας μελαίνεται, καὶ τριχορροεῖ, καὶ τοῖς δέρμασι φλιδᾷ καὶ ῥακοῦται, Bud. Comm. Diosc. 5, 102. Οὐλὰς ἀπρεπεῖς, ἐρρακωμένα πρόσωπα καὶ σπίλων ἔμπελα, Rugosas facies et cicatricosas laceratasque, Ruell. Rugosas vultus, Marcell. Sic etiam ῥάκος superius e Bud. ῥυτίδα exposui. ["Clem. Alex. Str. 491." Routh. Mss. "Ρακόω, Wakef. Trach. 1103. T. H. ad Aristoph. Π. p. 395. *Ράκω, Thom. M. Add. ad 535." Schæf. Mss. "Rugosum reddo, Clem. Alex. 281. Hippocr. 507. Pass., Plut. 2, 642. Perf. pass. ἐρράκωμαι, Diosc." Wakef. Mss.]

'Ράκωμα, τὸ, Ex attritis panniculis consuta vestis, Budæo i. q. ῥάκιον, citanti in Comm. Aristoph. A. (432.) Ὡ παῖ, δὸς αὐτῷ Τηλέφον ῥακώματα. Plinio vero 27, 12. Rhacoma aliud est, videlicet i. q. Rha ponticum, ut Gorr. docet. ["Argum. Acharn." Schæf. Mss.]

'Ράκωσις, ἡ, Vocabulum medicum est: quid autem sit, ostendit P. Ægin. 6, 67. Χαλωμένου τοῦ κατὰ τὸν ὄσχεον δέρματος, χωρὶς τῶν ἐνδον αὐτοῦ σωματίων, ἡ ῥάκωσις γίνεται, Cum scroti cutis laxatur absque iis, quæ intra ipsum sunt, etc. [Cæl. Aurel. Chron. 5, p. 599. Cum corpora pannescunt. Vide Schneider. Lex. "T. H. ad Aristoph. Π. p. 395." Schæf. Mss. "Zenob. 6, 42." Wakef. Mss.]

"Καταράκω, s. Καταρράκω, Lacero. Unde κατερ-
"ῥακωμένος, Laceratus. Soph. Tr. p. 370. (1103.)
"Νῦν δ' ὡδ' ἀναρθρος, καὶ κατερράκωμένος, Τυφλῆς ὑπ'
"ἄτης ἐκπεπόρηται τάλας, i. e. τὰς σάρκας σαπείς
"καὶ ἔχων αὐτὰς κρεμαμένας ὡς ῥάκη, Schol., Cui
"carnes computruerunt et veluti panni laceri de-
"pendent."

'Ρακεῖζω, Vestimenta desicco, ἱμάτια ξηραίνω, Hes. [A Schneidero non agnoscitur.]

*'Ράκελος, i. q. τραχὺς, σκληρός. *'Ράκαλον Hes. exp. ῥόπαλον.]

'Ράκιον, τὸ, demin. a 'Ράκος, Vestis vilis, detrita et pertusa, Bud. Aristoph. (A. 415.) Δὸς μοι ῥάκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος. Sumitur etiam pro Vili et detrito panniculo. Luc. (1, 332.) Τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπνυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον. Aristoph. Σ. (128.) ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τερημένα, Ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι, κἀπακτώσαμεν. [Gl. 'Ράκιον' Pannuelum. *Belin. ad Lucian. 5, 82. Jacobs. Anth. 7, 59. ad Diod. S. 2, 399." Schæf. Mss.]

'Ρακιοσυρράπτης, (ὁ, ἡ,) ὁ τὰ ῥάκια συλλέγων. Eur., ut docent VV. LL., ab Aristoph. (B. 842.) sic cognominatus fuit, quod aliorum poetarum dictis, ceu plumis alienis, se ornarit: vel quod fere pannosos reges in scenam produxerit. ["Brunck. Aristoph. 3, 74." Schæf. Mss.]

'Ρακίδες, (αἱ,) Surculi, Rami, ὀρόδαμνοι, κλάδοι, Hes. [Vide 'Ράχος et 'Ράδιξ. "Nicand. Th. 534." Wakef. Mss.]

"Περιρράκιδες, proprie οἱ ἀπὸ τῶν φοινίκων κλάδοι, "Palmarum termites. Nicander vero et aliis plantis "tribuit, Th. (535.) de thymbra, ἥ τε καθ' ὕλην Οἶας "θ' ἐρπύλλοιο περιρράκιδας ἀέξει, Ramulos, Sarculos. "Ita Schol."

¶ 'Ραχί, et in plur. ῥαχαί, in vite dicuntur, ut in VV. LL. annotatum est, Flagella, vel potius Brachia, quæ Duramenta et Duramina vocant Colum. et Plin., quæ in novellis vitibus putare, agriculturæ lege vetitum est. Sicque ap. Theophr. C. P. 3, 9. leg. est, "Ἀπαν δὲ φυτὸν, ὅταν ἐκβλαστῇ τοπρῶτον, ἔῃν ῥιζωθῆναι, μηδὲν κινούντα τῶν ἄνω" καθάπερ ἐπὶ τῶν ἀμπέλων ποιοῦσιν, ἀφιέντες τὰς ῥαχάς. [Schneider. Lex. "'Ραχαί, Frequentia sarmentorum. Inde *'Ραχάς, Fruticetum, a fragore, qui auditur e confictione flagellorum, sicut et Lat. vox a fragore." Scaliger Theophr. 3, 10.]

A 'Ράχος, τὸ, a quo ῥάχη Hes. exp. * ἀπορράχισματα et ἀποσπάσματα. Et ῥάχος, οὐ, ὁ, Spinus palus, Etym. et Eust. Apud eund. Hes. habetur ῥαχοί, cuius exp. ibi vide. [Schneider. Lex. "Φυλλίας ῥάχος, Sylb. ad Pausan. 177. 188.; Fac. ad 304. Valck. ad Ammon. 220.; ad Herod. 568. 'Ράχος, ὁ, Brunck. Soph. 3, 528." Schæf. Mss. "Xen. 579." Wakef. Mss.]
[*'Ραχάς, Locus sylvosus et sublimis. Vide 'Ραχί. Hes. Inscr. Sicula Gruteri p. 212. 213.]

'Ραχία, ἡ, Rupes excurrens in mare, ita dicta quod circum illam fluctus colliduntur. Vide Etym. et Schol. Thuc. p. 125. (4, 10.) Καὶ ἀμυνομένους παρ' αὐτὴν τὴν ῥαχίαν. Suid. a Thuc. ῥαχίαν appellari scribit Locum, cui alliduntur fluctus, dicens etiam esse ἀκτὴν, Iones autem sic appellasse τὴν ἀμπωτὴν καὶ ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης, i. e. ut Cam. interpr., Maris gurgites et recessum. Idem meminit Proverbii, 'Ραχίας λαλίστερος. Hes. ait ῥαχίαν nominari πάντα πετρώδη αἰγιαλόν. Vide Eust. Etym. Valla ap. Herod. 2, ῥηχίην vertit, Vadosum æstuarium. Quidam addunt, Reciprocationem fluctuum s. Aquarum æstum ita dici.

B ἢ At Etym. vult et Terram quandam in metallis ῥαχίαν appellari: et ap. Soph. ῥαχίαν de Monte dici. Quinetiam Locum arboribus consitum, a quibusdam ῥαχίαν fuisse nominatum. ["Diod. S. 3, 15. Τὰς δὲ οἰκίας ἔχουσιν οὐκ ἀποθεν τῆς θαλάττης παρὰ τὰς ῥαχίας, καθ' ἃς εἰσιν οὐ μόνον βαθεῖαι κοιλάδες. Et inferius: "Ὅταν γὰρ πλημμυρὶς τῆς θαλάσσης ἐπὶ τὴν χέρσον φέρεται λάβρως, ἡ μὲν θάλαττα πᾶσαν τὴν ῥαχίαν ἐπικλύζουσα καλύπτει." Brunck. Mss. "'Ἀλίστονοι ῥ., Æsch. Pr. 713. χέρσοισι ῥ., Dioclis Ep. 4. ἀνεκβάτους ῥ., Lycophro 379. ῥ. πέτρα καὶ πάγῳ, Nicet. Annal. 3, 4. Heliodor. πρὸς ταῖς ῥ. τῶν κυμάτων, Polyæn. 5, 6. Ad Herod. 8, 129. Agathem. 2, 17. Epitome Strabonis 3, p. 31. 32. Hudson. Plut. Sertorio 7. Τοῦ πελάγους ἀνισταμένου (ζεφύρῳ λαμπρῷ), καὶ τὰ πλοῖα πλάγια ταῖς ῥ. περιβάλλοντος. Athen. 9, p. 377. Νόει ὄχλον τοιοῦτον ῥακίαν ἠθροισμένην, i. q. θόρυβον: Plut. 9, 155. 160." Schneider. Lex.] "Βρακείας, Hes. "dici scribit τραχεῖς τόπους, Loca aspera." [De v.

C ῥαχία plurima scripsit E. H. Barker. in Classical Journal 21, 38—41. 30, 311-2.; et in British Critic, Sept. 1811. p. 228—30. Adde Boissonad. in Classical Journal 28, 358. Glossæ: 'Ραχία' Cautes. "'Ράχis, Dorsum; ῥαχία, Saxum, quod extat e mari. Virg. Æn. 1. Dorsum immane mari summo." Scaliger ad Aristot. H. P. 'Ραχία, "Dionys. H. 1, 535. Boissonad. Philostr. 452. Jacobs. Anth. 9, 74. Herod. 598. ad 680. 'Ραχίας, Brunck. Soph. 3, 528." Schæf. Mss. "Restagnatio maris, Dio Cass. 211. Paus. 10. Herod. 2, 11. De violento imbre, Ælian. H. A. 387. Strepitus, Plut. 9, 155." Wakef. Mss. "'Τὰ κύματα, ἀ περὶ τὸν αἰγιαλὸν ῥήσσονται, Angl. Breakers: the broken waves, Where in white foam the ocean raves Upon the shelving shore. Polyb. 1, 37. Τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ῥαχίας πρὸς ταῖς σπιλάσι καὶ τοῖς ἀκρωτηρίοις καταγνίμενα. Figurata, Sonitus, Strepitus, Fremitus, Plut. Mor. 789. Λόγον μὴ ῥαχίαν ποιούντος ἐν δῆμῳ καὶ ψόφον, ἀλλὰ νοῦν ἔχοντος." Seager. Mss.]

D [*'Ραχίωδης, ὁ, ἡ, Scopulosus. Strabo 1093. ῥ. et ἀλμυρον conjungit: 373. 'Ρ. γὰρ καὶ προσεχρῆς ὁ πλησίον αἰγιαλός. "Toup. Opusc. 1, 381." Schæf. Mss.]

["'Δυσράχιος, (ὁ, ἡ, Scopulosus,) Litus habens scopulosum." Wakef. Mss.]

'Ράχis, ἡ, Spina dorsi, ita dicta secundum quosdam a metaph. τῆς ῥαχίας, quæ signif. Rupem in mare excurrentem, ut modo dictum fuit. Alii alias hujus appellationis reddunt dictiones, de quibus consule Etym. 'Ράχis pro Dorso folii citatur in VV. LL. Item pro Dorso terræ, ex Anthol. Et pro Dorso montis, ut Lucian. loquitur, ap. Herod. 4. et Anthol. itidem dicitur La côte d'une montagne. In iisdem LL. ῥάχis est Pars lævis, a qua in polypode ordo acetabulorum inchoatur, ap. Aristot. de Anim. 4. HINC 'Ραχίτης, (ὁ,) ut ῥαχίτης μυελός, Spinalis medulla, Spinae dorsi medulla. ET 'Ραχίζω, Per spinam dissecō. Quidam autem generalius exp. Concido ingenti plaga, quod optime respondet nostrati verbo Echiner. Soph. Aj. (56.) ἔκειρε πολύκερυν φόνον, Κύκλῳ ῥαχίζων. Et (299.)

ἐσφαζε κἀρράχιζε. Vide Schol. A q. v. deductum
 'Ραχιστής, (ὁ,) signif. Virum perditum, et qui gravia
 mala perpetrat, si eid. Schol. credimus, sed ap. eum
 legitur hæc vox sine σ. Hesychio autem 'Ραχιστήρ,
 (ἦρος, ὁ,) non solum hoc signif., sed etiam Mendacem
 et ostentatorem. ['Ράχis, Archelaus Antigoni 96.
 μυελὸς κοίλης ῥ. Dionys. Hal. A. R. 5, 44. ὄρεινὴν ῥ.
 pro ὄρους ῥ. Glossæ: 'Ράχis Spina, Dorsum. 'Ράχis
 Tesqua. 'Ραχιαῖος, α, ον, Ad spinam dorsi pertinens,
 Hippocr. 399, 44. 438, 49. 'Ραχίτης, 129, 32. 440, 6.
 *'Ραχίτης, ἦ, ut ῥ. νόσος. *'Ραχιστός, ἦ, ον, Amph.
 ap. Athen. 295. κρανίων μέρη ῥ. 'Ραχίζω, Æsch. Pers.
 430. Οἱ δ', ὥστε θύννοισι ἢ τιν' ἰχθύων βόλον, Ἀγαῖσι
 κωπῶν, θραύσματος τ' ἐρεπίων Ἐπαιον, ἐρράχιζον.
 "Ράχis, Phrynich. Ecl. 127. Thom. M. 637. Wakef.
 Herc. F. 350.; Trach. 675. Leon. T. 98. Jacobs.
 Anth. 11, 73. Heyn. ad Apollod. 1157. Ruhnk. Ep.
 Cr. 131. 170. Toup. Emend. 1, 213. ad Charit. 240.
 "Ονον ῥάχis, Jacobs. Anth. 6, 165. Wakef. Georg. 9.
 'Ρ. ἱερά, Agathias 55. Dorsum montis, ad Diod. S. 2,
 640. Dionys. H. 2, 946. Musgr. Hippol. 747. 'Ραχίζω,
 'Ραχιστής, Toup. Opusc. 1, 199. 396.; Emend. 2,
 132. 'Ραχίτης, Opusc. 1, 396." Schæf. Mss. "'Ράχis,
 Dorsum montis, Polyb. 251. 'Ραχίζω, Pass., Schol.
 Il. I. 208. 'Ραχίτης, Dorsualis, Toup. Suid. 2, 132.
 Gloriosus, Improbis, Strabo 373." Wakef. Mss.]

['Ραχάδην, Spinatim, Hes. Schneidero susp. Cf.
 Λοχάδην.]

*'Ρακίζω, ET *'Ρακκίζω, et *'Ρακχίζω, i. q.
 ῥαχίζω. "Hes. Phot." Wakef. Mss.]

*'Ραχώ, Schneider. Lex. v. 'Ράχis.]

*'Υποῤῥαχis, ἰδος, ἦ, J. Poll. 2, 136. 'Υποῤῥαχis
 δέ ἐστιν, ἢ μέχρι ὀσφύος κοιλότης.]

¶ 'Ράξ, αγός, ἦ, Acinus. Plato de LL. 8, (430.) 'Εὰν
 δὲ δὴ δούλος μὴ πείσας τὸν δεσπότην, τῶν χωρίων ἀππηταί
 του τῶν τοιούτων, κατὰ ῥάγα βοτρυῶν καὶ σύκων συκῆς,
 ἰσαριθμοὺς πληγὰς τοῖς τοῖς μαστιγούσθω, Juxta acino-
 rum in racemo numerum. Non tantum vero de uvæ
 acinis ῥάξ dicitur, verum etiam de aliarum plantarum
 acinis; nam Diosc. trago ῥάγας tribuit, et Theophr.,
 sicut et idem Diosc. allio: quas allii ῥάγας Plin. Nu-
 cleos interpr. 19, 6. Vide et 'Ρῶξ paulo post. || 'Ράγας
 vocantur etiam, ut Ruf. Eph. testatur, τὰ ἔσωθεν πέ-
 ρατα τῶν δακτύλων, quæ et κορυφὰς nominat, Extre-
 mitas nimirum digitorum intro vergens, quæ rotundior
 est, ubi pulpulæ teretes digitos terminant, q. d. Uvas.
 Cam. ["'Ράξ, Soph. ap. Clem. Alex. Str. 565." Routh.
 Mss. J. Poll. 2, 146. "Pierson. ad Mær. 39.
 Valck. Ammon. 175.; Callim. 289. Vit. Soph. p. x.
 Epigr. adesp. 130. Phrynich. Ecl. 26. Thom. M. 774.
 Jacobs. Anth. 6, 270. 8, 354. 9, 196. Diodor. Zon.
 6. Epigonius 1. Brunck. Soph. 3, 440." Schæf. Mss.
 "Apoll. Sm. 5. Araneæ species, Ælian. H. A. 161." Wakef.
 Mss.]

"'Ράγα, Vigor, Vis, Impetus, ἀκμή, βία, ὄρμη,
 "Hes. Est etiam accus. a nom. ῥάξ."]

["*'Ράγος, i. q. ῥάξ, Nicand. Al. 184." Wakef.
 Mss.]

'Ραγοειδής, et (contr.) 'Ραγώδης, ὁ, ἦ, Acini formam
 habens. Hoc nomine appellatur secunda oculi tunica,
 ὅτι, ut scribit Ruf. Ephl., "Ἐοικε ῥαγὶ τῇ ἔξωθεν λειότητι
 καὶ τῇ ἔσωθεν δασύτητι. Gorr. inde dictam vult, quod
 uvæ folliculo, a quo pediculus avulsus est, quam si-
 millima sit; ut enim illum, ita et hanc tunicam parte
 sui anteriore leviter compressam esse, et in medio ad
 pupillam, perforatam. Hanc sic describit Cels. 7, 7.
 Hinc (κερατοειδεῖ) interior adjuncta est media parte,
 qua pupilla est, modico foramine concava, circa te-
 nuis, ulterioribus partibus ipsa plenior, quæ ῥαγοει-
 δής a Græcis nominatur. J. Poll. 2, (70.) hanc tuni-
 cam ῥογοειδῆ etiam vocat; sed mendose, ut opinor.
 ["Theoph. Nonn. 72. Suid. v. Κόρη." Routh. Mss.]

'Ραγολόγος, ὁ, (ἦ,) Acinorum collector, epith. est
 echini in Anthol. nt testatur Suid. UNDE 'Ραγολογέω,
 ἦσω, Acinos lego; quo Theocr. Schol. (5, 113.)
 utitur, accus. ei jungens, ut videre potes in 'Ραγίζω.
 ["Suid. Gloss. SS. 103." Routh. Mss. "'Ραγολόγος,
 Epigr. adesp. 131. *'Ραγολογία, Toup. Opusc. 2,
 201." Schæf. Mss. "Suid. Ἐπιφυλλίδα." Wakef. Mss.]

['Μεγαλόῤῥαξ, αγός, ὁ, ἦ, Magnos habens acinos.

"Strabo 1057." Wakef. Mss.]

Μικρόῤῥαξ, αγός, ὁ, ἦ, Parvos acinos habens. Mi-
 κρόῤῥαξ σταφυλή citat Bud. e Plat. de LL. 8.

Ὀμφακοῤῥαξ, ἄγος, (ὁ, ἦ,) Acerbos et immaturos
 acinos habens. Anthol. unico ρ, "Ἡ τοὺς ὀμφακοῤῥα-
 γας ἐγείναιο τοὺς ἀπεπάντους Βότρυας, [Anal. 2, 231.]

["'Ἐντάρραγος, ὁ, ἦ, Anal. 1, 223. "Toup. Opusc.
 1, 526. Jacobs. Anth. 7, 76." Schæf. Mss.]

'Ραγικός, (ἦ, ον,) q. d. Acinalis. 'Ραγικοί μίσχοι ap.
 Theophr. H. P. 3, (18.) Acinorum pediculi.

'Ράγιον, τὸ, Acinus parvus. || Est etiam Phalangii
 species, ut Aëtius Tetrab. 4, 1, 18. testatur, figura
 rotunda, colore vero nigra, acini uvæ nigræ similitu-
 dine; unde etiam appellationem accepit. 'Ρῶξ vero
 a Nicandro dicitur, ut inferius videbis. ["Phrynich.
 Ecl. 26. Thom. M. 775." Schæf. Mss. "Etym. M.
 705, 52." Wakef. Mss.]

'Ραγίζω, ἴσω, Acinos carpo. Theocr. 5, (113.)
 Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέεπερα ῥαγίζοντι, i. e. τοὺς ῥάγας
 ἀναλέγουσι, ῥυγολογοῦσιν αὐτάς, Schol. ["Jacobs.
 Anth. 9, 196." Schæf. Mss.]

["'Ράγος, τὸ, ET *'Ραγώ, i. q. τέμνω, Suid. Etym.
 M., Schneidero susp.]

¶ 'Ρωγή, ἦ, Fissura, ῥήξis, *ἀποῤῥωγή, *ἀπόῤῥήξis,
 Hes. [i. q. ῥαγί. "Od. X. 143. Oppian. C. 4, 391.
 Nonn. D. 1, 418." Wakef. Mss.]

'Ρωγαλέος, (α, ον,) Rimosus, Fractus, κατεῤῥηγμέ-
 νος, διεῤῥωγῶς, διεσχισμένος, κατατετρημένος, ῥακώδης,
 Hes. *πολύσχιστος, Eust. Od. N. (435.) 'Ρωγαλέα,
 ῥυπόωντα, κακῶ μεμορυνμένα καπνῶ: (438.) πύρην
 Πυκνὰ ῥωγαλέην. ["Valck. Ep. ad Rön. 67. Heyn.
 Hom. 4, 272." Schæf. Mss. "Manetho 6, 435." Wakef.
 Mss. Wolf. Anecd. Gr. 3, 43.]

'Ρωγὰς, ἄδος, ἦ, adj. Lacera, Fracta, Rimosa, διεῤῥ-
 ῥωγυῖα, Suid. citans hoc exemplum, 'Εν τῇ δ' ἔκειτο
 ῥωγὰς αἰπόλων πήρα, "Ἀρτων ἐώλων πᾶσα καὶ κρεῶν
 πλήρης. Nicand. Th. (644.) "Ἡ σφέλα, ἢ ὅλμω καέας,
 ἢ ῥωγάδι πέτρῃ, Schol. τῇ λιθίνῃ ὕδρῃ. Hes. exp. et-
 iam κρημνὸς διεσχισμένος: ita ut sit i. q. Rupes Lat.
 aut Saxum hians. Nicand. Th. (389.) Οὐ γὰρ, ὅτ' ἂν
 χαράδρεια λίπη καὶ ῥωγάδα πέτρην, Schol. κεχαραγμέ-
 νην, τοιτέστι τὸν φωλεόν. 'Ρωγὰς Hesychio in plur.
 signif. etiam ῥαγάδας γῆς, Rimas terræ, quod Mar-
 cellum quoque in Diosc. 4. tradere annotant VV. LL.
 Idem Hes. scribit ῥωγὰς signif. etiam aliis ὀρσοθῆραν,
 aliis *ἐκτομάδα, aliis θυρίδας, aliis κλίμακας καὶ αὐ-
 τοὺς τοὺς βαθμοὺς τῶν κλιμάκων. [Apoll. R. 4, 1448.
 ῥωγάδος ἐκ πέτρης. Κάπετος, Posidipp. 17. "Toup.
 Opusc. 1, 122. 2, 122. Jacobs. Anth. 8, 152." Schæf.
 Mss.]

'Ρωγμή, ἦ, Rima, Bud. Comm. citans Aristot., Καὶ
 τιθασσενόμενος δὲ ἤδη δρυκολάπτης, ἀμύγδαλον εἰς ῥω-
 γμὴν ξύλου ἐνθεῖς, ἐν τρίτῃ πληγῇ διέκοψε. Interpr.
 etiam Salebram ibid. 'Ρωγμή quoque ap. Medicos
 est, ut Gorr. habet, Divisio calvariæ superficialis, vel
 profunda quidem, sed eatenus, ut fractum os loco
 non moveatur. Differentia est fracturæ capitis,
 ut habetur ap. Paul. 6, 9. [Aristot. H. A. 9, 9. "He-
 ringa Obs. 62." Schæf. Mss. "Fractura, Hippocr.
 987. (alibi.)" Wakef. Mss.]

'Ρωγμός, ὁ, Rima, ῥήξis, ὄγκος, κοῖλος τόπος, Hes. ῥήξis
 γῆς, Suid. [Bio 11. Ἐκ θαμνῆς ῥαθάμιγγος, ὅκως
 λόγος, αἰὲς ἰοίσας, Χά λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται.
 "Brunck. edidit ῥωγμὸν: utraque forma fuit usi-
 tata." Valck. P. Ægin. 6, 33. Μετὰ τινος ῥωγμοῦ πνεύ-
 ματος ἐξιώντος. "Toup. Opusc. 2, 83. Valck. ad
 Bion. 328. Heyn. Hom. 8, 443." Schæf. Mss.]

["*'Ρωγοειδής, ὁ, ἦ, Rima speciem referens. Hip-
 pocr. 903(=448, 23.)" Wakef. Mss.]

["'Ρωχμή, (ἦ,) Rima. Wakef. ad Bion. 14, 2.
 Jacobs. Anth. 12, 209." Schæf. Mss. "Fabric. B.
 G. 1, 21. Fremitus oris, Clem. Alex. 219." Wakef.
 Mss. Marc. Sidet. 79.]

'Ρωχμός, ὁ, Scissura, Rima, ῥήξis, ἢ βάθος γῆς, ἢ ῥη-
 γμός, Hes. ῥήγμα γῆς, Suid. Proprie vero Scissuram
 in genere signif.: Il. Ψ. (420.) 'Ρωχμός ἐν γαίης, et Eust.
 ῥήγμα exp. et Schol. ῥήξis, addens postea ad ampli-
 orem exp. τόπος κεχαραγμένος ὑπὸ ὀμβρίου ὕδατος.
 Bud. Comm. Terræ discessionem reddit et χάσμα,
 VV. LL. Terræ labem e Cic. interpr. [Clem. Alex.

Pæd. 2, 9. Aret. Acut. 1, 6. Cæl. Aurel. Acut. 2, 10. Rhogmus, i. q. Ronchus, ἀρέγχω. "Wakef. ad Bion. 14, 2. Valck. ad 328. Wakef. S. C. 3, 113. Heyn. Hom. 8, 443." Schæf. Mss. Eust. 335. "Oppian. C. 3, 323. Manetho 4, 322." Wakef. Mss.]

[* Βαθύρρωχος, ὁ, ἢ, Præruptus. Quint. Sm. 1, 686. τοῦ δ' ὑπὸ ποσσὶν Ἀγρεα κίνυτο μακρὰ, βαθυρῶχοι τε χαράδραι.]

Ῥῶξ, ὡγὸς, ἢ, Fissura, ῥήγμα, Eust. σχίσμα, Varin. UNDE Ἀμφιρῶξ, ὡγὸς, (ὁ, ἢ,) Undiquaque ruptus, ἡνεωγμένος, Suid. ut Anthol. (Antip. S. 34.) κλωβοὺς τ' ἀμφιρῶγας, et Apoll. R. (1, 995.) ἀμφιρῶγας πέτρας. ET Ἀρῶξ, ὡγὸς, (ὁ, ἢ,) Infractus, i. q. ἀρρήκτος et ἀρραγής, [Soph. Ant. 251. "Ἀμφιρῶξ, Jacobs. Anth. 8, 25. Brunck. Apoll. R. 45. 215." Schæf. Mss.]

Ῥῶξ, Suidæ est etiam εἶδος πέτρας, si mendo carent ejus exempla. Apud Hom. vero Od. X. (143.) Ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥώγας μεγάροι, Eust. exp. διόδους, ῥήγματα, θυρίδας : dicens quosdam in neutro etiam gen. ῥώγας accepisse ut κῶας. "Ῥώγες, Pars "magnæ domus, VV. LL. : quæ hanc interpr. sumunt ex ista exp. μεγάρου μέρος. Vide Eust."

Ῥῶξ, idem quoque signif. quod ῥᾶξ, et κόκκος, ut Hes. et Suid. habent, ὁ ῥῶξ ἐν τῷ βότρυνι, Acinus in racemo. Es. 68. Ῥωγὼν μείζονες θύλακοι, Acinis majores folliculi. Eust. tamen ῥῶξ pro Acino sumtum, barbarum esse scribit. Hes. vero, in Ῥᾶγα, scribit, Ἦν ἡμεῖς ῥῶγα, Ἀττικοὶ ῥᾶγα. HINC Πυκνορῶξ, ὡγὸς, (ὁ, ἢ,) Densus acinis, epith. vitis. [Epigr. Diordori 3. Schneidero est πυκνορῶξ, afferenti ETIAM Πυκνορῶγος, ὁ, ἢ, sed nobis susp. est ista forma. "Πυκνορῶξ, πυκνορᾶξ, Jacobs. Anth. 8, 203." Schæf. Mss.] ET Φιλορῶξ, ὡγὸς, (ὁ, ἢ,) Amans acinorum : itidem vitis epith. in Epigr. de Soph. [Anal. 1, 168. ἄμπελος. "Brunck. Soph. 1. p. xi. Ed. 4. Jacobs. Anth. 6, 331." Schæf. Mss.] ET Εὐρῶγας, ὁ, ἢ, q. d. Bene acinatus, Acinosus. Εὐρώγας πεντάδα σταφυλῆς, [Anal. 2, 166. "Jacobs. Anth. 7, 76. Lentul. Getul. 3." Schæf. Mss.]

Ῥῶξ, inquit Gorr., ὁ ῥαγοειδὴς χιτῶν : sic dicta est Tunica uvea, quæ tantam habet cum uva similitudinem, ut uvæ etiam nomine donata sit.

Ῥῶξ quoque dicitur Phalangium quoddam ab acini similitudine, quod ipsum et Ῥάγιον ab Aëtio dictum fuisse paulo ante indicavi, Etym. tamen Scorpii speciem esse vult : de quo Nicand. Th. (716.) αἰθαλόεις ῥῶξ Κέκληται, πισσῆν, ἐπασσύντερος ποσὶν ἔρπων. Ubi notandum est, cum Animalculum id signif., ῥῶξ a fem. in masc. transire.

[* Ῥῶξ, Epiphan. Hær. 45, 1. cf. LXX. in Lev. 19, 10." Routh. Mss. Glossæ : Ῥῶξ, Acinus, Acina. Ῥῶγες, Acini, Grana. "Pierson. ad Mær. 37. Phrynich. Ecl. 26. Thom. M. 774. Jacobs. Anth. 6, 331. 8, 354." Schæf. Mss. "Schol. Nicand. Th. 655." Wakef. Mss.]

[* Ἰσχιόρρωγικὸς, ἢ, ὄν, ut ἰσχιόρρ. στίχος, Jambis species, Tyrwhitt. de Babrio 28=17=13. "Schneider. ad Æsop. 39." Schæf. Mss.]

"Λοφόρρωγα, Hesychio τὸν ἀπερῶγόντα τοὺς ὤμους." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* Μικρορῶξ, ὡγὸς, ὁ, ἢ, i. q. μικρορᾶξ, et μικρορῶπιγος. "Parvas uvas habens, Hesych." Wakef. Mss.]

[* Πλευμορῶξ, ΕΥ, teste Schneider., * Πλευμορῶγης, ὁ, ἢ, Vulsus. Hippocr. 191, 21=533, 10.]

[* Ῥωγολόγῳ, i. q. ῥαγολογέω, UNDE * Ἐπιρῶγολογέω, Racemos lego, i. q. * ἐπικαρπολογέω. "Ad Hesych. 1, 1382. 14." Dahler. Mss. Joseph. Macc. 3. τοὺς ἀμπελῶνας.]

¶ Ῥηγμὶν, ἴνος, ἢ, Littus. Eust. dicit esse i. q. θιν et αἰγιαλός, περὶ ὃν ῥήσσονται καὶ θείνουσιν, ὅστις τύπτουσι, τὰ κύματα πληττοντα : ideoque et παραπλήγας ἀκτὰς vocari. Alibi autem ῥηγμῖνα ab Hom. appellari ἐπιφάνειαν, ἥτοι τὸ ἐπιπολᾶζον θαλάσσης, quam et εὐρέα νῶτα θαλάσσης nominet, παρὰ τὸ ῥήγνυσθαι κώπαις : ἢ ἐπεὶ κύματα ῥήγνυνται καὶ ἐκτεῖ. ET βαθεῖαν in Od. M. (214.) addi, propterea quod ῥηγμὶν ἢ κατὰ τοὺς αἰγιαλοὺς sit ἀβαθὴς vel ἀγχιβαθὴς, hæc autem βαθεῖα : dicit enim Hom. l. c. Ὑμεῖς μὲν κώπησιν ἄλως ῥηγμῖνα

βαθεῖαν τύπτετε. Bud. vero scribit ῥηγμῖνα proprie esse τὸ ὕδωρ τῇ γῇ προσρηγνύμενον, citans h. l. Aristot. Meteor. 2, (8.) Τοῦτο δὲ συμβαίνει περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ, ὅταν μὲν γὰρ κυμαίνουσα ἐκβαίη, σφόδρα παχεῖται καὶ σκολιὰ γίνονται αἱ ῥηγμῖνες, ὅταν δὲ γαλήνη, διὰ τὴν μικρὰν ἔκκρισιν, λεπταὶ εἰσι καὶ εὐθεῖαι. ["Heyn. Hom. 8, 56. Dawes. M. C. 161. 498. Markl. Iph. p. 258. Jacobs. Anth. Proleg. 54. Gesner. Ind. Orph. Jacobs. Exerc. 2, 172. Wakef. S. C. 3, 141." Schæf. Mss. Vide notata in Ἀκτῇ. "Ipse fluctus, Angl. A breaker, Il. E. 229. Cum ἀκτῇ, Quint. Sm. 3, 510." Wakef. Mss.]

Ῥηγμός, ὁ, Littus, διὰ τὸ ῥήσσειν τὰ κύματα ἐκτεῖ. Hes. [Gl. Ῥήγεος, Ῥηχεός, Ῥηγμός, Macerics. "Ῥηγμός, Heyn. Hom. 8, 107. 443." Schæf. Mss.]

Ῥήσσω, ῥῆξαι, antiquis signif. etiam βάπτω, Tingo. ["Eust. Il. 694, 7." Wakef. Mss.]

Ῥήγος, τὸ, Stragula tincta. Eust. tradit ῥήγος de quorundam sententia esse τὸ * σαγιόν, διὰ τὰ ῥήγματα τῶν κροσσῶν : alibi vero dicit, ῥήγεα τὰ βαπτὰ ἱμάτια ἢ ὑφάσματα, ἢ καὶ ἄλλως τὰ περιστρώματα, καὶ πάντα τὰ βαπτὰ παρὰ τὸ ῥῆξαι ὅ ἐστι βάψαι, κατὰ γλῶσσαν, ὡς φασιν οἱ παλαιοί. Od. Γ. (349.) Ὀμὶ οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ. Hes. vero exp. etiam ῥάκος, περιστρώμα, σπάραγμα, προσκεφάλαια. HINC Ῥηγεὺς, εἰς, ὁ, Tinctor, βαφεὺς, Hes. Pro eod. ap. Etym. legitur Ῥαγεὺς, et ap. Hes. Ῥογεὺς. Ῥεγεὺς quoque VV. LL. idem signif., quemadmodum ῥέγος etiam ap. Hes. exp. βάμμα, ῥάκος et ῥάμμα, cujus exemplum Etym. affert ex Anacr. ποιεῖ ἀλιπόρφυρον ῥέγος : et ῥέγμα ab Etym. pro eod. ponitur, citante h. l. ex Ibyco, Ποικίλα ῥέγματα, at ap. Hes. scribitur etiam Ῥεγισταὶ head. signif. ["Ῥηγεὺς, βαφεὺς, a ῥήγος, βεβαμμένον ἱμάτιον, a ῥῆξαι, βάψαι. Dalechamp. "Ομηρος τῶν στρωμάτων, τὰ μὲν κατώτερα λίγα εἶναι φάσκει, ἥτοι λευκὰ, καὶ μὴ βεβαμμένα, ἢ πεποικιλμένα τὰ δὲ περιστρώματα ῥήγεα, καλὰ, πορφύρεα. Athen. 2." Gataker. Mss. Vide Schneider. Lex. et infra v. Χρυσόρραγης.] "Ῥέγος, Cingulum, Hes." ["Il. I. 657. Αἱ δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος ὡς ἐκέλευσε, Κωεά τε, ῥηγός τε, λινόιο τε λεπτὸν ἄωτον. Od. Δ. 297. Δέμνι ὑπ' αἰθοῦσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ πορφύρε' ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας." Seager. Mss. "Heyn. Hom. 5, 682. 8, 732. Ῥήγεα, Casaub. ad Athen. 98. ad Lucian. 1, 377. ad Od. Γ. 349." Schæf. Mss. "Ῥηγεὺς, Schol. Il. I. 657." Wakef. Mss.]

[* Δύσρηκτος, ὁ, ἢ, Qui non facile perrumpi potest.]

[* Ἀμφιρῥήγνυμι, Undique rumpo. Quint. Sm. 1, 39. Αἰθέρος ἀμφιραγέτος ὑπὲρ νεφέων ἐριδούπων. Cf. Il. Θ. 554. Π. 300. Οὐρανὸθεν δ' ἄρ' ὑπερράγῃ ἄσπερος αἰθήρ. "Heyn. Hom. 6, 451. * Ἀμφιρῥήσσω, Koen. ad Greg. 40. ad Il. N. 439." Schæf. Mss.]

Ἀναρῥήγνυμι, v. Ἀναρῥήγνυ, Diffringo, Disrumpo. Item, Disseco, Diffindo. Aristot. de Mundo, Σεισμοὶ βίαιοι πολλὰ μέρη τῆς γῆς ἀνερῥήξαν. Soph. Aj. (236.) Τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερῥήγνυν.

Ἀναρῥήγνυμι, Erumpere facio, Erumpo, act. sumtum, pro Emitto cum eruptione. Ἀναρῥήγνυμι, inquit Bud. Effundo, Violenter edo, Emitto, Enitor. Greg. eis Ἀθαν. Καὶ ὃν ὥδινε πόρρωθεν ἐν ἐαντῷ βασιλίσκῳ τῆς ἀσεβείας, ἀναρῥήξας ἀθρόως.

Ἀναρῥήγνυμι, Diffringor, Disrumpor. Item, Dissecor. || P. Ἄγιν. ἀναρῥήγνυμένα ulcera sunt, quæ præpropere cicatricem duxerunt, et postea φλεγμαινοντα ἀναρῥήγνυνται, ut scribit Bud., non addens quomodo ἀναρῥήγνυσθαι sit in hujusmodi ll. interpr. Ego autem existimo posse exp. Disrumpi, vel Rumpi : ut Tibull. 2, 3, (10.) dixit Pustulam ruptam : Læderet et teneras pustula rupta manus.

Ἀναρῥήγνυμι, Erumpo, ut ἀναρῥήγνυνται πηγαί, Erumpunt fontes, Greg. Apud Eunδ. "Ὡσπερ πῦρ ἐμφωλεῖον ὕλαις, ἢ ρεύμα βίβη κρατούμενον, εἰ καιροῦ λάβοιντο, ἀνάπτεισθαι καὶ ἀναρῥήγνυσθαι φιλοῦσι : ubi ἀναρῥήγνυσθαι videtur ad ρεύμα, sicut ἀνάπτεισθαι ad πῦρ referre. Plut. Ἐθνῶν τοσούτων ἅμα ἀναρῥαγέωντων. Idem, Cicerone (19.) Ἄλλ' εἰς ἅπαν ἀναρῥαγίσσονται τόλμης, In omnem erupturos audaciam. Apud Eunδ. (1, 14.) Ἀνερῥάγησαν κακίαι. Sic dicitur aliquando ἀνερῥάγη πόλεμος, Erupit bellum.

Ἀνερῥῶγα, ut ἐρῥῶγα a simpl. ῥήγνυμι, Disruptus

sum. Apud Aristot. de Anim. 2. 'Ανερρώγους στόμα exp. a quibusdam Os rescissum; at secundum Bud. exp. fuerit Hians vel patens; est enim ανερρώγως interdum Apertus, Hians, Patens: cujus signif. exempla citat duo ex Aristot. Est tamen ανερρώγως proprie Disruptus s. Discissus, aut Dissectus; sed, quia quæ disrupta s. dissecta sunt, hiant, ideo recte illo modo exp.

"'Αναρρώγως, VV. LL. afferunt pro Patens, Aper-tus, Hians, Hiulus s. Rimis fissus; sed scr. potius "ανερρώγως. Alioqui enim augmento careret."

["'Αναρρήσσω, Chrys. π. Προν. 4. T. 6. p. 873. Πόσοι θήκας τῶν κατοικομένων αναρρήσσουν; Active sumtum, Excito, Plut. Flamin. 684. HSt. 'Ενταῦθα δὴ ταῖς κατηγορίαις λαμπροί, λαμπρῶς τὰς πόλεις ανερρήγνυσαν Αἰτωλοί." Seager. Mss. Aristot. Meteor. 'Υδατα ανερρήγαν. Glossæ: 'Ανερρώγως Passus. "'Αναρρήγνυμι, Anton. Lib. 216. Verh. Musgr. Hec. 1040. ad Charit. 255. Soph. CEd. T. 1075. Wakef. S. C. 4, 216. Villos. ad Long. 305. Consero, sc. pugnam, Theocr. 22, 172. 'Αναρρήττω, Diod. S. 1, 698. 2, 29. 206. Conf. cum αναρρίπτω, ad 2, 283. 311." Schæf. Mss. "'Αναρρήγνυμι, Voce erumpo, Suid. Erumpo in bellum, Plut. 2, 327. Pass. 4, 208. Joseph. 956. Erumpere facio, Philo J. 1, 389. Dirumpo, Joseph. 404, 17. Diffindo, sc. terram fodiendo, Eur. Tro. 1153. 'Ανερρώγως, Patens, Athen. 315." Wakef. Mss.]

'Αναρρήξεις, ἡ, Disruptio, Discissio. Plut. (5, 215.) 'Εμβολαὶ νηῶν οὐκ ἦσαν, οὐδὲ αναρρήξεις. ["Schol. Nicand. Th. 240. Et *'Αναρρήξια, (ἡ,) Idem, Villos. Anecd. Gr. 1, 197." Wakef. Mss.]

["*'Αναρράγεις, Non frangibile, Schol. Æsch. Pr. 6, e vitiosa lectione." Wakef. Mss.]

'Αναρρῶγες, αἱ, Nomen e præt. ανερρώγα formatum, Ruptura s. Disruptura, Pars disrupta, vel Rima, s. Hiatus. Gramm. exp. illum locum, αναρρῶγας μεγάροιο, τὰς ἐν τῷ μεγάρῳ διόδους· 'ὅν ἡ τὸ *ἀναρρήγμα τοῦ τοίχου· ἡ τὰς ῥαγάδας· οἱ δὲ τὰς ἀναβάσεις. Sed melius ἀνα ρῶγας, de quo in 'Ρῶξ.

["'Αναρρήκτως, Sine disruptione. Aristoph. A. 182. ἔνωμάσαμεν, ὅπως αναρρήκτως ἔχη, Rata sint. Cf. 'Ανάπταιστος. "Kuster. Aristoph. 237." Schæf. Mss.]

["'Επαναρρήγνυμι, Erumpo, Rursus frango, dirumpo. Hippocr. 68, 18. 351, 16. 367, 9. 418, 39 = 98. 415. 1201. "Plut. 4, 491." Wakef. Mss.]

["'Προαναρρήγνυμι, Ante prorumpere facio s. emitto. Eust. in Od. p. 208, 41.]

["'Προαναρρήγνυμι, Prorumpere facio. Plut. Cleom. 30. τῇ κραυγῇ τὸ ὑπόστημα: "Crass. 3, 282. Philo J. de V. Contempl. 897." Scott. App. ad Tbes.]

'Απορρήγνυμι, v. 'Απορρήγνυω, ἤξω, aor. 1. ἀπέρρηξα, a th. ἀπορρήσσω, quod etiam usurpatur, sicut et simpl. ῥήσσω, Abrumpo, Dirumpo, Frango. Ut autem dicunt Lat. Abrumpere vitam, sic et Græci ἀπορρήξαι βίον: Eur. (Iph. T. 974.) ἀπορρήξεν βίον. Sed et ψυχὴν ἀπορρήξαι, Animam abrumpere; ut Anthol. 'Ενθάδ' ἀπορρήξας ψυχὴν βαρυσταίμονα κείμαι. Idem ap. Suid. incertus scriptor: 'Απορρήξαι τὴν ψυχὴν διψῶντα, μόλις καὶ ὀψὲ τοῦτον τυχόντα. Cum autem Lat. dicant Abrumpere silentium, Græci ἀπορρήξαι φωνὴν dicunt, q. d. Vocem abrumpere. Pisides ap. Suid. Οἱ λίθοι τάχα φωνὰς ἀπορρήξουσι. Lat. autem Vocem alicujus s. Sermonem abrumpere est i. q. Interrumpere. || Aliquando ἀπορρήξαι præter accus. habet gen., et tum signif. Quasi abrumpendo divellere: ut Æschin. Οὐ γὰρ ἔφη δεῖν ἀπορρήξαι τῆς εἰρήνης τὴν συμμαχίαν. Neutra etiam signif. usurpatur ἀπορρήξαι a Luciano pro Erumpere. Sic et in Anthol. ἀπορρήξας ἀπὸ δεσμῶν, Cum erupisset e vinculis. Vel Cum se proripuisset.

'Απορρήγνυμι, Abrumpo, Dirumpo, Frangor. 'Απορρήγνυμι τὸν ὤμον, Frangor humerum. Xen. Φηβόμενοι μὴ ἀπορρήγνυνται τοὺς ὤμους. Sic poetæ Lat. Fractus brachia, i. e. Cui fracta sunt brachia, v. Fracta brachia habens. Aor. 2. ἀπερράγην tanquam ab ἀπορρήσσομαι. Partic. aor. 2. ἀπορράγεις. Plut. 'Απορράγέντος ἀέρος ἐφάνη σῶμα φλογοειδές, Hiatus cæli velut per abruptionem factus: ad verbum, Abrupto cælo. Apud Thuc. 5. ἀπορράγην est Avulsum,

NO. IX.

Καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον κέρας αὐτῶν τὸ πρὸς τὴν ῥόνα, ὅπερ δὴ καὶ προκεχωρήκει, εὐθὺς ἀπορράγην ἐφειγε, i. e. ἀποσπασθὲν τῆς ἄλλης τάξεως, Schol. Præt. ἀπερρήγμαι minus est usitatum, et pro eo usurpatur potius præt. med. ἀπερρώγα, de quo jamjam dicam. Secundum J. Poll. ἀπερρήχθαι et ἀπεσχίσθαι dicuntur interdum ἐπὶ τοῦ στασιάζειν καὶ διχογνωμονεῖν.

Præt. med. est ἀπερρώγα, unde part. ἀπερρώγως: nam ut in aor. mutatur η in α, ita in hoc præt. med. η in ω, præter consuetudinem: ἀπερρώγεν, inquit Suid. non ἀπερρήκεται. Signif. autem ἀπερρώγα, Abruptus sum, vel Avulsus, cum gen., præfixam habente præpos. ἀπό. Paus. Atticis, 'Απερρώγασι δὲ ἀπ' αὐτῆς νησίδες. Aliquando sine ἀπό: Τῆς φίλης ἀπερρώγως συζυγίας, Naz. i. e. ἀπεσχισμένος, Suid.; secundum quem ἀπερρώγως interdum est etiam κατεσχισμένος.

['Απορρήγνυμι, Gl. Defringo, Interrumpo, Abrumpo, Erumpo, Prorumpo. 'Απορρήσσει Abrumpit. 'Απερρώγως Abruptum. 'Απερρώγος Prorupta, Abrupta. Memno 2. Τοῦ βίου ἀπερρήξεν. "Toup. Opusc. 1, 475. Valck. Hipp. p. 309.; Callim. 160.; ad Herod. 636. 701. Musgr. Cycl. 700.; Troad. 751. Lennep. Phal. 243. Jacobs. Anth. 6, 290. 9, 16. 197. Dionys. H. 330. 2, 1033." Schæf. Mss. "Cum vi demitto, Diod. S. 11, 12. Ψυχὴν, Ælian. V. H. 853. Æsch. Pers. 507.; et βίου, Phot. 367. Moribus improbus fio, Euseb. H. E. 3, 23. Dissolutus sum, Clem. Alex. 959. Stob. 85, 7. Prorumpo vocem, Appian. 1, 540." Wakef. Mss.]

['Απορρήγμα, τὸ, vide 'Απορρῶξ. Segmentum, Fragmentum avulsum, Hes. "Heyn. Hom. 4, 392." Schæf. Mss. "Etym. M." Wakef. Mss.]

["'Απορρήξεις, ἡ, Eruptio, a Schneidero non agnoscitur. "Aret. de C. M. A. 2, 1. Stob. Ecl. Phys. 598." Kall. Mss. Glossæ: 'Απορρήξεις Proruptus.]

["'Απορρήκτος, ὁ, ἡ, Anal. 2, 237.]

"'Απορράγοι, ita enim reponunt pro ἀπορράγει, "quod in vulg. Edd. legitur, Hesychio sunt καθαρμοί, "Purgationes s. Expiationes."

'Απορρῶξ, ὡγος, ὁ, ἡ, Abruptus, Præruptus. Polyb. 5. Κατὰ δὲ τὰ πλεῖστα μέρη κρημνοῖς καὶ πέτραις ἀπορρῶξιν περιεχομένη. Bud. Præruptas petras interpr. Plut. Φρούριον ἀπορρῶγι κρημνῷ περικοπτόμενον, Alexandro, Πρὸς τόπους ἀπορρῶγας ἐλαύνων. At vero ἀκταὶ ἀπορρῶγες sunt Homero αἱ διερρώγυνται, si Eust. credimus, ὡς οὕτω στόμα εἶναι τῷ λιμένι δι' αὐτῶν: Od. N. (98.) δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ 'Ακταὶ ἀπορρῶγες, λιμένος ποτιπεπτηνῶνται. Est autem διερρώγυνται ad verbum Interruptæ: e quo intelligitur Dehiscentes. Idem Eust. alibi ἀπορρῶγας πέτρας esse vult, τὰς ἀλλήλων ἀπερρήγμενας, Quæ sint aliæ ab aliis abruptæ et avulsæ. || Substantivum etiam est ἀπορρῶξ aliquando pro Fragmentum avulsum, v. Pars avulsa: ἀπορρήγμα, Hes. Schol. Nicand. exp. simpl. μερίς, Pars s. Portio, Th. (519.) ἐνθεν ἀπορρῶξ δραχμαὶ μίσγοιτο ποτῷ ἐνὶ κυρτάδος οἴνης. Sed exp. præterea ἀπορρῶια, item ἀπόσταγμα ab Hes. quam signif. non dubium est quin ei dare voluerit in hh. Il. Homeri: Od. I. (359.) Ἄλλὰ τὸδ' ἀμβροσθὲς καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρῶξ. K. (514.) Ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κῶκυτός θ', ὅς δὴ Στυγὸς ὕδατος ἐστιν ἀπορρῶξ. Eust. quoque ἀπορρῶϊαν exp. in priore loco, in altero autem ad eam exp. lectores remittit. At certum est, ut uno in loco accipitur, ita esse in altero accipiendum. Est autem ἀπορρῶια ad verbum Emanatio. Ab Hes. exp. etiam ἀπόσταγμα, quod est Stillamentum s. Distillamentum, si verbum verbo reddatur: quæ interpr. videtur præsertim loco priori esse accommodata. Sed in h. l. Arati, οἷη ποταμοῖο ἀπυρρῶξ, Schol. afferens illum priorem Hom. locum, νέκταρός ἐστιν ἀπορρῶξ, exp. οἷον ἀπορρῶια καὶ ἀπόσταγμα, tanquam sc. etiam pro signif. ἀπορρῶϊας eand. habeat derivationem. Ac certe Eust. quoque vult hoc nomen in signif. ἀπορρῶϊας esse derivatum, non minus quam cum est adj., ut cum dicunt ἀπορρῶγα πέτραν vel κρημνόν. Videtur autem posse ἀπορρήγμα s. ἀπόστασμα etiam de fluvio dici, sicut ei tribuuntur brachia: ut sit ἀπορρῶξ tanquam Brachium ab eo avulsum. Sed, cum in priore illo Hom. loco non agatur de flumine, ei quoque vix convenire

7 A

possit. ["'Απορῶξ, Orph. ap. Clem. Alex. Str. 723." A Routh. Mss. Il. B. 755. Vide Schol. Ven. ad Bæot. 262. "Xen. K. A. 6, 4, 2. Τὸ μὲν εἰς τὴν θάλατταν καθήκον αὐτοῦ, πέτρα ἀπορῶξ." Seager. Mss. Philostr. 838. 'Η δ' ἀπορῶξ, καὶ ἡ ἀπορῶγεισα πέτρα. "Pier-son. Veris. 232. Wolf. ad Hesiod. 125. Wakef. S. C. 2, 15. Jacobs. ad Meleagr. 11. ad Diod. S. 1, 128. 184. Schneider. Fr. Pind. p. 3. Phrynich. Ecl. 26. Kuster. Aristoph. 239. Jacobs. Anth. 8, 318. 373. 11, 203. Brunck. ad Apoll. R. 45. 163. Heyn. Hom. 4, 392." Schæf. Mss. "Abruptus, Plut. 3, 107. Callim. Fragmentum, Quint. Sm. 1, 502. Rupes prærupta, Joseph. 1148, 33." Wakef. Mss.]

"'Απορῶγας, ἄδος, ἡ, Abrupta s. Ruptura avulsa, "ut 2 Macc. 14, (45). 'Ἐπὶ τινος πέτρας ἀπορῶγάδος, "quæ et ἀπορῶξ dicitur, Lat. Rupes, Prærupta pe-
"tra." ["Defendit h. v. ex analogia L. G., quæ adjectiva in ἄς terminata, veluti διψᾶς, non respu-
it, v. Buttmann. Gr. Gr. 59. p. 77., Kreyssig. Symb. P. 14. p. 13." Schleusner. Lex. in V. T. Sed, quamvis recte
legatur διψᾶς, ut ἐθᾶς, ὄργας, φονγᾶς, Etym. M. 595, 20. 629, 31. adde et μαινᾶς, ῥωγᾶς, φοιτᾶς, a verbis διψᾶω
etc. formata; non ideo dici potest ἀπορῶγας ab ἀ-
πορῶξ, præsertim cum illud ἀπορῶξ et masc. et fem.
generis sit, atque adeo prosæ scriptori se ipsum satis
commendet. Quod si licentia danda est, non prosæ
scriptori, sed poetæ concedenda est. 'Απορῶγας
porro nusquam alibi legitur, quod corruptelæ suspi-
cionem firmat. "Segaar. in Daniel. 12. 90." Schæf.
Mss.]

["'Απορῶγας, Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. exp. ἐξο-
χὰς ἀπεσχισμένας.]

["'Απορῶγαλίζω, ξω, Valck. Ep. ad Röver. 67." Schæf. Mss.]

["Συναπορῶγνυμι, Una abrupto. "Joseph. B. J. 339. Plut. Mario 2, 497." Scott. App. ad Thes. "Pass. Schol. Nicand. Al. 483." Wakef. Mss.]

Διαρῶγνυμι, vel Διαρῶγνύω, Diffringo, Dirumpo, Perrumpo. Et Διαρῶγνυμαι, Diffringor, etc. Item Dehisco, ut interpr. Plin. ap. Aristot. Interdum διαρῶγνυσθαι est Rumpi, Crever. Xen. K. Π. 8, (2, 11.) Οὔτε ἐσθίουσι πλείω ἢ δύνανται φέρειν· διαρῶγειεν γὰρ ἂν. Sic Lucian. (2, 28.) Ὑπερεμπίπλῃται ἔτρους τινὸς ἢ ταρίχου, ἔστ' ἂν διαρῶγῃ ἐσθίων. Et ut Invidia rumpi dicitur Lat., et Gall. quoque Crever d'envie, sic et διαρῶγνυσθαι ὑπὸ τοῦ φθόνου. Lucian. (1, 151.) "Ὅπως οἱ κόλακες ἐκείνοι διαρῶγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου. Dicitur et διαρῶγνυσθαι sine adiectione: ut Demosth. (254.) Νῦν διαρῶγῶσί τινες τούτων. Bud. vult διαρῶγνυμι itidem dici pro Rumpo, i. e. Stomachum moveo, Dirumpo, Dolore et indignatione impleo; sed exemplum non affert. At Lat. verbi Rumpor metaph. positi exempla vide ap. eum p. 784.

Διαρῶσσω, Idem: ut διαρῶσσω τὰ δεσµὰ, Luc. 8, [29.] Διαρῶσως, Qui dirupit. Præf. med. διέρρωγα, Diruptus sum: unde partic. διέρρωγος, Diruptus; ut, Τὸ διέρρωγος ῥάψαι, Chrys. Suere quod diruptum est. Ἰμάτια διέρρωγῶτα, Vestes scissæ, 1 Reg. 4, (12.) Et διέρρωγῶτα χεῖλη, Diosc. 1. exp. Fissa labia, Rimosa labia. [Glossæ: Διαρῶσσω· Dirumpo, Perrumpo, Corrumpto. Διαρῶγνυμι· Dissilio, Stomachor. Διέρρωγος· Rimosus, Lacer. Διαρῶγμένος· Rimosus. "Κἂν σὺ διαρῶγῃς, Etsi tu rumparis, M. Anton. 1, 8, 4." Gataker. Mss. Hippocr. 44, 29. 70, 49. et sæpe. "Διαρῶσσω, Heyn. Hom. 8, 383. Wakef. S. C. 3, 167. Διαρῶγνυμι, ad Diod. S. 2, 186. Kuster. Aristoph. 107. Διέρρωγος, Ruhnk. Ep. Cr. 75. Wakef. Phil. 274. Jacobs. Anth. 11, 125. Fractus, Bergler. ad Alciph. 58. Toup. Opusc. 2, 293. Διαρῶγῶ, Rumpar, ad Mær. 72. Toup. Opusc. 2, 127. ad Xen. Eph. 234. ad Lucian. 1, 404.; T. H. ad Dial. 108. ad Herod. 701." Schæf. Mss. "Διαρῶγνυμι, Dio Chrys. 1, 286." Wakef. Mss.]

["Διάρρηγμα, (τὸ,) Fragmentum, Ruptura, Hes." Wakef. Mss.]

["Διάρρηξις, ἡ, Fissio, Diruptio, Divortium fluminis. Schol. Aristoph. A. 431. Joseph. A. J. 18, 9, 1.]

Διάρρηκτης, ὁ, Insidiator, ἐπίβουλος, Hes. si miendo careat exemplaria. [A Schneidero non agnoscitur.]

["'Αδιάρρηκτος, (ὁ, ἡ,) Illacerabilis. Chrys. Hom.

145. T. 5. p. 910. 'Ἐκ δὲ ὑφασμάτων, χιτῶνος ἀδιάρρηκτον· ἐκ δὲ θαλάσσης, πορφύρας στολῆς." Seager. Mss. "Etym. M. Schol. Il. B. 490." Wakef. Mss.]

["Διάρραγῃ, ἡ, Diruptio. Foës. (Econ. Hippocr.) Διάρρῶξ, (ῶγος, ὁ, ἡ,) Abruptus; διαρῶξ κυμάτων ἄρμος, in VV. LL. citatur ex Eur. (Iph. T. 262.) pro Compages fluctibus abrupta, i. e. Anfractus. Sed hæc mihi suspecta sunt. [In Ed. Matth. legitur ἄγμος. "Oppian. H. 3, 242. 5, 216." Wakef. Mss.]

["Διάρρῶγῃ, ἡ, Interruptio vinculorum et hiatus. Hippocr. 802=481, 48. 'Ἐπιδεσίῳν διαρῶγας, ubi al. * διαρῶγας, Erotian. corruptius διαρῶγας. Vide Schneider. Lex.] "Διάρρωχµας, Hesychio διασῶχµας, "intellige autem τῶν διερῶγῶτων, Quæ a se invicem "dirupta hiascunt." [Sunt qui legant * διάρρωχµας. Vide Schneider. Lex.]

["'Ἐπιδιάρρηγνυμι, Disrumpo, Post, Insuper disrumpo. Aristoph. I. 701. ἐγὼ δέ, σ' ἦν μή γ' ἐκπίω, Κάπεκροφίῃσας, αὐτὸς ἐπιδιάρραγῶ, "ubi lego, κατ' ἐκροφίῃσας." Seager. Mss.]

B ["'Εκρήγνυμι, v. 'Εκρηγνύω, Effringo, Scindo. Apud Soph. Aj. (782.) ἐκρήζει neutr. positum, Erumpet, ἐκρήζει μάχη. Itidem vero ex Aristot. Meteor. 2. p. 192. Bud. affert ἐκρήζει, Erumpere. Sed 'Εκρήγνυσθαι potius dicitur pro Erumpere. Gal. ad Glauc. 1. Κνησαμένων γὰρ αὐτῶν ἅπαξ πον ἢ δις, εὐθὺς ἐκρήγνυται sc. τὸ αἷμα, Erumpit, Profluit: ut antea dixerat révon de ead. re. Sed ἐκρήγνυσθαι majorem quandam vehementiam habet. Aristot. 'Εκρήγνυνται γὰρ αἱ φλύκταιναι, Erumpunt. [Vide et 'Αναρῶγνυμι.] Herod. 'Εκραγῆναι ἐς αὐτὸν, Erumpere præcipitem in iram, Excandescere, Bud. Comm. 783. Ibid. νότος ἐκραγείς ex Aristot. Coortus. Idem Bud. in Lex. ἐξέρῶγῃ ὁ πόλεμος affert e Themistio pro Bellum exarsit, v. Excitatum fuit, in Exploratore, Καὶ ἐντεῖθεν ὁ πόλεμος ἐξέρῶγῃ 'Αχαρνᾶσι τε καὶ Αἰτωλοῖς. [Herod. 6, 129. ἐκραγῆναι. Il. Ψ. 420. 'Ρωχµὸς ἐπὶ γαλῆς, ἢ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ 'Ἐξέρῶγῃ οἶδοι. Hippocr. 24, 40. 132, 41. etc. "Charito 142. Diod. S. 2, 308. Boissonad. Philostr. 506. Lobeck. Aj. p. 337. 'Εκρ. φω-
νὴν, Boissonad. Philostr. 491. 'Εκρήττω, Valck. Phœn. p. 144.; Hipp. p. 309. Toup. Opusc. 2, 18. Charito 13. 64. Jacobs. Exerc. 2, 199. Wakef. S. C. 3, 177. Herod. 653." Schæf. Mss. "Moribus effrænor, Suid. Emitto, Plut. 1, 181. De luctu, Charito 64. Perf. part. ἐξέρῶγως, de scopulo, Joseph. 652, 31. Pass., Nicand. Al. 211." Wakef. Mss.]

"Εκρηγμα, τὸ, Quod ex alio abruptum est, aut abscissum: Gal. ap. Hipp. ἐκρηγμα exp. ἀπόσχιμα ῥά-
κους. Est etiam Abruptus locus, Salebra. Item, Eruptio aquarum in magnis imbris, Bud. e Theophr. Suid. autem dicit ἐκρηγµατα esse τὰ ἐκ τῶν χειµάρρων γινόμενα ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώµατα. [Plut. Antonio 5. Διὰ ψάµµον βαθείας καὶ ἀνύδρου περὶ τὸ ἐκρηγμα καὶ τὰ τῆς Σερβωνίδος ἑλὴν γινομένης αὐτοῖς τῆς πορείας. Hip-
pocr. 354. "Toup. Opusc. 1, 104.; Emend. 1, 160. ad Diod. S. 2, 368. Plut. Alex. 144. Schm." Schæf. Mss. "Ruptura, Strabo 66. Diod. S. 16. Locus a torrente excavatus, Polyb. 662. 665. Fragmentum avulsum, Plut. 4, 133. Etym. M." Wakef. Mss.]

D ["Εκρηγίς, ἡ, Diruptio. In VV. LL. Efractura e Paulo Jurisc. Item Vociferatio; sed sine auctore. Scimus tamen dici ῥῆξαι φωνήν, et interdum ῥῆξαι quo-
que sine adiectione, si vel ipsi Hes. credendum est, pro Vociferari. [Hippocr. 150, 41. 164, 31. "Eru-
ptio aquæ, Schol. Theocr. 7, 5." Wakef. Mss.]

'Εκραγῇ, (ἡ,) Suidæ i. q. ἐκρηγίς: nam hoc per illud exp.

["'Απεκρήγνυμι, UNDE * "'Απέκρηξις, (ἡ,) Eruptio. On trouve dans Diog. L. 10, 115. * ἐπέκρηξιν, qu'il faut changer en ἀπέκρηξιν." Corai. Mss. Vel * ὑπέκρηξιν ?]

["Προεκρήγνυμι, Ante tempus erumpo. Hippocr. 50, 30. "Ὡσπερ καὶ αἱ νοῦσοι, ἐὰν προεκρηγνύνωνται.]

["'Υπεκραγείς, Suberumpens, ab ὑπέκρηγνυμαι.] [Plut. 1, 507.]

["'Ερῶγνυμι, s. * 'Ενήρσω, i. q. ἐνράσω. Glossæ: 'Ενήρσω· Irrumpo. 'Ενραγείς· Elisius. "Illido, Chrys. Statuar. 11. T. 6. p. 536. "Ἴνα ἀλύπως ἐρῶγνυμένη τούτῳ, μηδὲν ἀηδὲς πάσχη." Seager. Mss.]

[* Ένρηξις, ή, Illisio, Gl.]

“Έπιρρήγνυμι, Violenter invado, Insilio, VV. LL. “sed non sine mendis suspicione. Έπιρρήγνυμι, “Prominentes dunitate, σκίρρωματα, VV. LL. e Ruel- “lio.” [“Ad Hesych. 1, 1380. 23.” Dahler. Mss. II. Ω. 454. 456. Arat. 292. Orpian. H. 1, 634. Soph. Ed. T. 1244. Πυλας δ' ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρρήξας, ἔσω, Κάλει τὸν ἥδη Λαῖον πάλοι νεκρόν. “Έπιρρήγνυμι, Alciphro 394. Έπιρρήσσω, Jacobs. Anth. 9, 197. Boissonad. Philostr. 404. Heyn. Hom. 6, 554.” Schæf. Mss. “Έπιρρήγνυμι, de vi pluviae, Ælian. H. A. 389. Έπιρρήσσω, de ventis, Arat. 289. Vi illido, Nonn. D. 11, 194.” Wakef. Mss.]

Καταρρήγνυμι, v. Καταρρήγνυνω, Confringo, Diffringo, Dirumpo, Discindo, Et Καταρρήγνυμαι, Confringor, etc. ut ἐσθλῆς καταρρήγνυται, Lucian. Vestis dirumpitur. Sed active etiam καταρρήγνυμαι τοὺς πέπλους dixit Xen. K. Π. 3, (1, 8.) || Καταρρήγνυμι, Cum impetu decidere facio, Dejicio. Gal. Ἡ δὲ γαστήρ αὐτῶν κατέρρηξε χολώδη, Venter dejecit biliosa, Bud. Apud Plut. Fabio, Κατέρρηξεν εἰς χάρακα τοὺς πολέμους, Compulit, Fecit ut se proriperent, vel ut ruerent. Et Καταρρήγνυμαι, Ruō, Decido, Delabor. Bud. e Strab. Εἰς κρημνὸν, καθ' ὃν καταρρήγνυται τὸ ὕδωρ. In VV. LL. καταρρήγνυσθαι ἐπὶ τὴν γῆν exp. Ad terram discissum labi. Item, ἀνεμος κατέρρηγνυτο, e Plut. Fabio, exp. Ventus cum fragore incidebat. Et ex Aristoph. (I. 644.) κατέρράγη πόλεμος, Erupit bellum. A Bud. 784. καταρρώγως exp. etiam Abruptus, Salebrosus, ex Aristot. ET Καταρρήσσω, idem. Καταρρήγνυται κοιλίαν, e Diosc. citatur pro Turbat ventrem. Exp. etiam Constrepo, Insono, ex Hes. [“Appian. Hispan. 54. Κατέρρηγνυτο τὰς γαστέρας, Dysenteria laborabant.” Schweigh. Mss. “Ælian. H. A. 3, 18. ἡ γαστήρ κατέρράγη. Soph. κατέρράγη μου δάκρυον, Hes. v. Ἀστιάς ὄμμα. Athen. 130. Πολλοὺς κατέρρηξεν ἡμῶν γέλωτας: 211. Γέλωτος πολλοῦ καταραγέντος.” Schneider. Lex. Glossæ: Καταρρήγνυμαι. Infringo. “Καταρρήγνυμι, Apoll. Dysc. 46. Teuch. Bergler. ad Alciphro. 130. ad Xen. Eph. 234. Wakef. S. C. 3, 183. 5, 100. Valck. Hipp. p. 309. Zeun. ad Xen. K. Π. 323. Valck. ad Herod. 230. 665. Thom. M. 565. Brunck. Soph. 3, 502. ad Diod. S. 2, 186. Kuster. Aristoph. 111. Boissonad. Philostr. 403. De bello, Dionys. H. 3, 1503. Κατέρρωγα, Wakef. Alcest. 1089.; S. C. 5, 119. Κατέρρωγως, Valck. ad Herod. 230. Conf. cum κατερείπω, Lennep. ad Phal. 18. De imbre, ad Diod. S. 1, 141. De sono, Græv. Lect. Hes. 603. Καταρρήσσω, Valck. ad Herod. 230.” Schæf. Mss. “Καταρρήγνυμι, Decido per, Philostr. 265. Violenter irruo in, pass., Argum. Æsch. Pr. Decidere facio, Joseph. 33. 228. Clem. Alex. 74. Plut. 4, 806. De violento vento, Philo J. 987. Κατέρρωγως, Cum impetu cadens, Heliod. Æth. 296. Καταρρήσσω, Dilacero, Diod. S. 1, 783. De pluvia, Schol. Arat. 142.” Wakef. Mss. Julian. 198.]

[* Κατάρρηξις, ή, κοιλίης, Hippocr. ap. Schneider. Lex. loco non indicato. Vide seq. voc.]

[* Καταρρήκτικὸς, ή, ὄν, Celeriter ruinam aut alvum ciens. Hippocr. de Rat. Vict. 387, 37. 392, 36. 394, 6.]

[* Καταρράγη, ή, Dilaceratio. Lycophro 256. πέπλων.]

“Καταρρώγες πέτραι, s. simpliciter καταρρώγες sub. “πέτραι, αἱ διὰ τὸ μὴ ἀντέχειν κύμασιν ἀπορραγεῖσαι “πέτραι εἰς ῥωχμοὺς, Eust. 335(=253, 35.) Etymo- “logo sunt πέτραι κατέρρηγμέναι.” [Soph. Phil. 950. “Jacobs. Anth. 8, 873.” Schæf. Mss.]

[* Κατάρωγα γῆν τινὰ πρὸς φυτεῖαν ἀμπέλων εὐ- “θερον. Hes. In Schneider. Lex. est καταρωγέα. Silet Albert.]

“Έπικαταρρήγνυμαι, Super aliqua re frangor, q. d. “Superconfringor.” [“Joseph. A. J. p. 84. Dionys. H. 1, 614.” Scott. App. ad Thes.]

Περικαταρρήγνυμι, Diffringo, Lacero, VV. LL. Et Περικαταρρήγνυμαι, e Xen. K. Π. [5, 1, 2. Schol. Biset. Aristoph. A. 357. “Wakef. S. C. 5, 106.” Schæf. Mss. “Suid. 2, 479. Dionys. H. 1, 1849. N. Dam. 453.” Wakef. Mss.]

[* Προκαταρρήγνυμι, Gl. Præfringo, Prærumpo, Dio Cass. p. 3. Τὰς γὰρ γεφύρας οἱ βάρβαροι προκατέρρηξαν.]

A [* Προσκαταρρήγνυμι, Discindo, Insuper, Etiam discindo. “Dio Cass. 730.” Wakef. Mss.]

Παραρρήγνυμι, v. Παραρρήγνυνω, Disrumpo, Diffringo, VV. LL. Παραρράγεις, Disruptus. Et παρερρώγως, Idem. [“Abruptus, Plut. Alex. 17. cf. J. Poll.” Schweigh. Mss. “Aristoph. B. 414. Dionys. H. 1, 182.” Scott. App. ad Thes. Plut. Graccho 2. Τραχυνόμενον τῇ φωνῇ καὶ π. δι' ὀργήν. Theophr. 6, 3. φωνὴ παρερρώγνυα. Soph. Phil. 845. “Schweigh. Emend. in Suid. 84. Valck. Hipp. p. 309. Charito 693.” Schæf. Mss. “Polyb. 596. Dionys. H. 1, 482. Plut. 1, 361. Diod. S. 1, 581. Joseph. 614, 34. Hesych. Disrumpo, Polyæn. 194. Arrian. sæpe.” Wakef. Mss.]

[* Παράρρηξις, ή, Impetus, Incursus in hostem. Arrian. Exp. Alex. 2. p. 78.]

Περιρρήγνυμι, v. Περιρρήγνυνω, Circumfringo. || Περιρρήξει, Circumfundere flumen et circumdare. Isocr. Busir. (13. Cor.) Τὸν τε Νεῖλον περὶ τὴν χώραν περιέρρηξε. Et περιρρήγνυται ὁ ποταμὸς, exp. Fluvius divortia facit, Fluvius diffusus circumjectos rigat campos, e Curtio. Et περιρρώγεται ex Aristot. de Anim. 8. Circumruptum esse. [“Περιρρήγνυται ὁ ποταμὸς κατὰ τὸ ὄξυ τοῦ Δέλτα, Herod. 2, 16.” Schweigh. Mss. “Περιρρηξάμενος, Æsop.” Routh. Mss. “Quint. Sm. 8, 322.” Schneider. Lex. sed ibi non legitur. “Περιρρήγνυνω, Valck. Phæn. p. 320. Charito 7. Bergler. ad Alciphro. 130. ad Xen. Eph. 141. 191. 193. 233. ad Lucian. 1, 267. Zeun. ad Xen. K. Π. 323. ad Charit. 307. 441. Huschk. Anal. 175. Wakef. S. C. 5, 106. Περιρρήσσω, ad Diod. S. 2, 186.” Schæf. Mss. “Præ dolore vestem discindo, Arrian. 306. Charito 5, 16. Sine subst., Joseph. 411, 48. Circum rumpere facio, Plut. 2, 499. Diffringo, sc. digitum, Diog. L. 382.” Wakef. Mss.]

“Περιρρώξ, (ὁ, ή,) Præruptus, Circumcirca abruptus, [Schneidero περιρρώξ, afferenti Polyb. 9, 27. “Toup. Opusc. 2, 270.” Schæf. Mss.]

[* Έμπεριρρήγνυμι, Disrumpo. Aristot. H. A. 5, 26, 3.]

[* Προρρήγνυμι, Prorumpo. J. Poll. 5, 79. Glossæ: Προραγέν. Præruptum. “Cattier. 88.” Schæf. Mss.]

Προσρήγνυμι, v. Προσρηγνύνω, Allido. Et Προσρήγνυμαι, Allidor, Illidor, Offenso. Basil. Athanasio, Ἀλλήλοισιν συρρήγνυνται, [sic.] Bud. 784. Exp. προσρήγνυμαι et his verbis, προσκαταράσσομαι, προσκίπτω, προσκρούω. [Gl. Προσρήσσω. Illido, Applodo, Allido, Affligo. Eust. 98, 48=131, 8. “Valck. ad Ammon. 160. Wakef. Trach. 821. Cattier. 89.” Schæf. Mss. “Joseph. 404, 16. Confligo, Euseb. P. E. 10.” Wakef. Mss.]

[* Πρόσρηξις, ή, Impetus, Conflictus. Glossæ: Πρόσρηξις. Illisio. Schol. Il. A. 34.]

Συρρήγνυμι, v. Συρρήγνυνω, Confringo. || Item Committo, Irrito: ut πόλεμον συρρήγνυσιν, Plut. e Chrysippo ap. Bud. 784. Et Συρρήγνυται πόλεμος, Committitur bellum. Thuc. Οὐ μέντοι ὁ πόλεμος πω συνερρώγει, Haud dum tamen commissum erat bellum. Συρρήγνυσθαι dicuntur et qui inter se configunt et pugnant. Bud. l. c. e Chrysost. Idem in Lex. e Plut. Alex. Πότον δὲ νεανικοῦ συρραγέντος, pro, Fervente jam convivio. [“Dicitur etiam Fluvius συρρήγνυειν, i. e. Irrumpere, Magno cum impetu influere in alium fluvium, Herod. 1, 80.” Schweigh. Mss. Cf. Diod. S. 17, 98. Ρεῖθρων μεγάλων εἰς ἓνα τόπον συρράττοντων. “Συνεράγη πόλεμος, et συνερρώγει, Dio Cass. Συνερωγόντων αὐτῶν ἐς τὸν πόλεμον, Idem, Confligo bellum, Confligo cum aliquo (bello,) Οἱ μὲν κατὰ πρόσωπον αὐτοὺς συνερράξαν, Idem, Πρὸς τοὺς Πάρθους συνερρώγισαν, Idem. Αἱ πεζαὶ δυνάμεις συνερράγησαν, Τὰ στρατεύματα συνερράξαν εἰς μάχην μεγάλην, Plut. Galba 6. Τοῦ πρὸς Ἀλβάνους πολέμου συρραγέντος, Plut. 7, 276. Τὸν πόλεμον φιληδονία, τὸν δὲ πλεονεξία συρρήγνυσιν, 10, 338. Αἰδοῖον συνερρώγος εἰς ἓν τῆμα τὸ ἐξωτάθεν, Aristot. H. A. 1. Κραυγὴ συνερρήγνυτο πανταχόθεν ἀσματος, Plut. Arato 21. Κακοῖσι συνέρρηκται πολέεσσιν, Od. Θ. 137. pro συνέφθαρται, βέβλαπται.” Schneider. Lex. Glossæ: Συρρήσσουντα. Singultantem, Singultientem. “Aristoph. E. 674. τὸ γὰρ ἀστὴρ Μίαν οἰκησὶν φημι ποιήσειν ξυρρήξας” eis ἓν ἅπαντα, Omnia in unum committendo.” Seager. Mss. Heraclid. Alleg. 52. Οὐ γὰρ ἐτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνῇ

D

παρ' αὐτῷ συνέρρωσεν, Pugna committitur : v. Schneider. Lex. "Wessel. Herod. 39. Thom. M. 819. Committo, sc. bellum, Toup. Opusc. 2, 38. Valek. Hipp. p. 309." Schæf. Mss. "In dissidium erumpo, Dio Cass. 427. Cominus configo, Joseph. 999, 42. Pass., ut med., Phot. Bibl. 116. Galei Myth. 477." Wakef. Mss.]

[* Σύρρηγμα, τὸ, Conflictus. Plut. 7, 382. Σύρρηγμα φάλαγγος.]

Σύρρηξις νεφῶν, Conflictus, σύρραξις. Ab aliis autem exp. Nubium fragor, e Greg. Naz.

[* Ὑπόρρηγνυμι, Subtus rumpo, Rumpo sub. Il. Θ. 558. οὐρανὸν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ : Π. 300. "Heyn. Hom. 7, 190. 8, 39." Schæf. Mss. "Plut. 1, 185. Ælian. H. A. 325. Ὑπόρρησσω, Flagello lacero, Callim. H. in D. 322." Wakef. Mss.]

[* Ὑπόρρωξ, ὥγος, ὁ, ἡ, perperam pro ἀπορρώξ. Schol. Aristoph.]

[* "Ῥώσσω, ξω, Frango. Etym. M." Wakef. Mss.]

"Κατάρης ἄνεμος, ab Alcæo et Sapphone dicitur τὸ συνεστραμμένον πνεῦμα καὶ καταράσσον, διὰ τὸ κατωφερῇ ὁρμῇ εἶναι, ut Eust. (in Il. 459, 29.) tradit ex Aristoph. Grammatico. Typhonem fere vocant ejusmodi procellam et turbinem." [Sunt qui legant * Κατάρτης α καταίρω.]

"Βράκαλον, (τὸ,) Hesychio ῥόπαλον, Fustis." [Schneider. Lex. v. Ῥάσσω.]

"Βράκετον, Hesychio δρέπανον * κλαδευτήριον, Falx "putatoria." [Schneider. Lex. v. Ῥάσσω. "Thom. M. Add. ad 535. * Βράκετρον, ibid." Schæf. Mss.]

"Ῥαβάττω v. Ῥαβάσσω, Sursum ac deorsum eo : "unde esse puto ap. Gallos v. Ramasser. Vide Hes., "qui et aliter exponi tradit," [τύπτω καὶ ψόφον ποιῶ, ῥάσσω τοῖς ποσὶ, ἄνω καὶ κάτω βαδίζω : Phot. σοβῶ, καὶ τρέχω, καὶ συντόνως * ποδοκτυπῶ, ἄνω καὶ κάτω * ἀντιβαδίζω. Vide Ῥαβάσσω, et Schneider. Lex. v. Ῥάσσω.]

"Ἀραβήσσειν, Ionicum esse verbum, et signif. "ὀρχεῖσθαι, Saltare, annotat Varin." [Schneider. Lex. v. Ῥάσσω.]

"Ἀρράβαξ, (ακος, ὁ,) Saltator, a verbo Ἀραβάσσω, Salto. Hes. enim ἀρράβακα dici scribit τὸν ὀρχηστὴν, ἀπὸ τοῦ ἀραβάσσειν, quod est ὀρχεῖσθαι. "Sed addit, a quibusdam exp. βλάσφημον. Eadem "tradit Eust. e Paus." [1854. Schneider. Lex. v. Ῥάσσω.]

[* Ῥύσσω, i. q. ῥάσσω et ῥήσσω. UNDE * Ῥυκάνη, ἡ, Gl. Runcina, Tribula. * Ῥυκανίζω, Runcio, Runcino, Anal. 1, 227. ῥυκάνη εὐαγής : 3, 197. Οὐ ῥυκάνη πεποιημένος, οὐδ' ἀπὸ μίλτου. Hes. εἶφαι τὰ ἐν ταῖς ῥ. δρέπανα ἢ σιδήρια. Ut τρυτάνη Trutina, sic ῥυκάνη Runcina. ADDE * Ῥυκάνησις, ἡ, e verbo * Ῥυκανάω. Math. vett. 109. Οὐ γὰρ χρεια ἐπὶ τῶν τοιούτων ἔργων ῥυκανήσεως λειτουργίας, ἀλλὰ ἰσχύος. "Ῥυκάνη, T. H. ad Eur. Suppl. T. 3. p. 351. b. Lips. Wakef. Ion. 902. Jacobs. Animadv. 217. Anthol. 11, 240." Schæf. Mss.]

'ΑΡΑΙΟΣ, (ἄ, ὄν,) Rarus, Tenuis, Spongiosus : contrarium ei, quod densum est. Il. Π. (161.) Λάφοντες γλώσσησιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ : at Eust. στερεαῖς. Diosc. 5, 102. Ὀθόνιον καθαρὸν ἀραιόν. Aristot. de Mundo, (4, 4.) Ἔστι δὲ ὁμίχλη μὲν, ἀτμώδης ἀναθυμίασις τις ἄγονος ὕδατος, αἶρος μὲν παχύτερα, νέφους δὲ ἀραιότερα, Nube rarior. Sic ἀραιὸς σφυγμὸς ap. Medicos, Pulsus rarus ; ἀραιὸν πνεῦμα, Spiritus qui longo tempore trahitur, ap. Hippocr. Epidem. 1. Gorr. Hesiod. E. (3, 45.) Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πηγνύσθαι ἀραιὰς, Leves, Agiles : κούφας, ἐλαφράς : ἀπὸ ξύλων ἀνίκμων δηλονότι καὶ οὐ πυκνῶν ἀπὸ φύσεως, Schol. Signif. etiam Tenuis et angustus ap. Hes. ἀραιὴ δ' εἰσοδὸς ἐστίν. Contra in VV. ἸΙ. ἀραιὸς πόρος, Amplum foramen. || Est etiam Imbecillis, ἀσθενής, Hesych. Il. Σ. (411.) χωλεῖων, ὑπὸ δὲ κνήμῃ ῥώνοντο ἀραιαί. Ἀραιότερος quoque Hesychio βραδύτερος signif. [Gl. Ἀραιός, Rarus. Il. E. 425. χεῖρα ἀραιήν, i. e. ἀσθενῆ, λεπτήν. "Quint. Sm. 9, 466. (sed ibi non legitur,) ἔχεν δ' ἄρα χεῖρας ἀραιὰς—ἐπ' ἀνέρας : Anal. 1, 249. Χεῖρα γὰρ εἰς ἀραιὴν παιδὸς πέσον.) Nicand. Th. 240. φλύκταιναι ἀραιαί, 336. ἀραιὴ οὐρὴ, 557. ἐγκεφάλου μίμηγας ἀραιάς : 575. δάφνης ἀραι-

α ὀτέρης, ubi Schol. λεπτοφύλλον : Al. 470. ὀσλίγεσσιν ἀραιὰς τευθίδος. Apoll. R. 3, 763. ἀραιὰς ἰνας. J. Poll. 4, 73. αὐλὸς ἀραιός : 10, 166. στέλεχος. Xen. Laced. Resp. 11, 6. Φάλαγγες ἀραιαί τε καὶ βαθυτέραι. Simpl. ad Epict. 305. Τὰ ἀραιότερα καὶ σταθηρότερα τῶν ἡθῶν." Schneider. Lex. "Meurs. ad Apoll. Dyse. 82. Toup. Opusc. 2, 178. ad Mær. 422. Toup. ad Longin. 343. Albert. Peric. Cr. 65. Plut. Mor. 1, 194. ad Callim. 1, 183. Jacobs. Anth. 7, 157. Brunck. Soph. 3, 501. Aristoph. Fr. 244. Lucian. 2, 329. Heyn. Hom. 4, 164. 588. 7, 169. 501. Lobeck. Aj. p. 313. Schol. Apoll. R. 27. Conf. cum ἀριστέρος, Kuster. Aristoph. 55. De spiritu, ad Mær. 179. Toup. Emend. 3, 40." Schæf. Mss. "Rimosus, J. Poll. 1, 82. Tener, Oppian. H. 2, 522. De oculis, Quiet. Sm. 5. fin." Wakef. Mss.]

'Αραιά, ἡ, signif. ap. vett., ut scribit Ruf. Eph. Ventrem et universa intestina, quanquam Hes. Tenuia tantum interpr. Pro intestinis usurpasse videtur Nicand. Th. (133.) διὰ μητρός ἀραιήν Γαστέρ' ἀναβρώσαντες, ἀμήτορες ἐξεγένοντο. UNDE etiam μεσάραιον, i. q. μεσεντέριον, Gorr.

'Αραιότης, ἡ, Raritas, Laxitas spongiosa : cui opponitur πυκνότης, Densitas. Ἀραιότης τῆς γλώσσης, Linguae fungositas, Bud. Plut. de Plac. Phil. 4. Ἀραιότης τῆς γῆς, Raritas terræ, Colum. ["Ἀραιότης σώματος, Hippocr. 382. 1255." Scott. App. ad Thes. Idem 74, 15. 111, 13. 173, 12. 345, 21. 397, 33. 452, 21. "Etym. M. Hes." Wakef. Mss. Glossæ : Ἀραιότης, Laxitas, Raritas, Infrequentia.]

'Αραιῶς, Rare, Raris intervallis, Leviter. Item μὴ ἡρμοσμένως, Suid., qui h. l. citat : Εὐρον δὲ τὴν θύραν τοῦ μνήματος ἀραιῶς ἐπικειμένην. [Hippocr. 35, 47. 49. 36, 3. Dio Chrys. 1, 483. "Diod. S. 37." Wakef. Mss. Glossæ : Ἀραιῶς, Raro.]

[* Ἀραιόδους, ὁ, ἡ, Aristot. H. A. 2, 3.]

[* Ἀραιόθριξ, ὁ, ἡ, Gl. Tenuis. "Hes. v. Ψαῖδρα, Ψεδνή, Ψεδνός." Boissonad. Mss. "Schol. Lucian. Dial. Mort. 25. Mæris v. Ψεδνός." Kall. Mss. "Mær. 421. et n. : ad Lucian. 1, 432. Jacobs. Anth. 9, 422. Villos. ad Long. 228." Schæf. Mss. "Suid. v. Ψεδνή." Wakef. Mss.]

"Ἀραιόσαρκος, (ὁ, ἡ,) Raram s. Laxam carnem "habens. Athen. (288.) Ἀραιόσαρκώτερος τε καὶ "ἀτροφωτέρος." [Hippocr. (241, 35. 48=34, 26. 32.) 231, 40.]

[* Ἀραιόστημος, ὁ, ἡ, Rarum stamen habens, i. q. μανόστημος, Hes. "Ad Timæi Lex. 177. Jacobs. Anth. 7, 68. ad Clem. Alex. 235." Schæf. Mss.]

"Ἀραιοσύγκριτοι, Quibus libera corporis transpiratione est, alio nomine * εὐδιάπνευστοι : nomine indito "a corporis raritate, quæ plurimum valet ad transpirationem. Gorr." [Cf. * Πυκνοσύγκριτος.]

[* Ἀραιόφθαλμος, ὁ, ἡ, Raros habens oculos. Geopon. 5, 8. κλήμα.]

[* Ἀραιόφυλλος, ὁ, ἡ, Rara folia habens, i. q. μανόφυλλος. Phav. Μανίφυλλον, ἀραιόφυλλον. Vocem hanc, quam suspectam habet Schneider. Lex., satis probat Zonaræ glossa, unde sua sumsit compiler iste Phav. : Μανίφυλλον, ἀραιόφυλλον. Μανὸν γὰρ τὸ ἀραιόν. Οὕτως ὦρος ὁ Θηβαῖος. "V. Μανόφυλλον in Lexx." Tittm. Imo μανίφυλλον est vox nihili contra Gr. linguæ analogiam formata ; idemque dicendum est de v. * φοξίχειλος, quam etiam Gaisford. ad Simouid. Fr. et Schneider. Lex. receperunt pro * φοξόχειλος, quod extat ap. Schol. Ven. Il. B. 219.]

[* Διάραιος, (ὁ, ἡ,) Penitus rarus vel laxus. Chrys. π. Προν. 1. T. 6. p. 864. "Ἄν δὲ ἀσθενὲς ἔχη καὶ διάραιον (τὸ σῶμα,) κἂν ἀρίστης ἀπολαύῃ τῆς τῶν ὥρων κράσεως, οὐδὲν αὐτῷ πλεόν." Seager. Mss.]

"Μεσάραιον, τὸ, i. q. μεσεντέριον. Siquidem, Hes. "auctore, ἀραιὴ dicitur ἡ γαστήρ καὶ λεπτὰ ἔντερα, "Venter et tenuia intestina. Item ἀραιὸν dicitur τὸ "λεπτὸν καὶ στενὸν, Tenue et augustum. Eam ob "rem μεσάραιον dicitur, quasi in medio intestinorum "tenuium vel ventre positum, non autem a raritate, "ut quidam existimarunt. Gorr. Alii dicunt esse "Membranam venis, arteriis, nervisque contextam, "per cujus vasa, QUÆ Μεσαραϊκὰ inde dicuntur, alimentum e ventriculo in hepar distribuitur. QUIN

“**ΕΤ** Μέσαρχον vocari τὸ μεσεντέριον, quod omnes “**venas** quæ ad ipsum ex hepate feruntur, una cum “**adjacentibus arteriis circumquaque ambit et com-** “**plectitur**, VV. LL.” [Μεσάραιον, Trall. 12. p. 221. Καὶ ἐπὶ φλεγμονῇ τοῦ ἥπατος, καὶ γαστρὸς, καὶ μεσαράιου.]

Ἀραιῶ, ὥσω, Rarefacio, Relaxo. Gal. Τὴν μὲν πύκνωσιν ἰᾶσθαι χρὴ τοῖς ἀραιούσι, τὴν δὲ πύκνωσιν τοῖς χέουσι, Rarefacientibus. Aphrodis. Probl. 1. Πρὸς τῇ τελευτῇ τοῦ ἀρίστου ἀραιούμεθα, Ad finem prandii relaxamur. Sic ἀραιουμένων τόπων. Huic opponitur στενοῦσθαι καὶ θλίβεσθαι καὶ στενοχωρεῖσθαι. [Gl. Ἀραιῶ. Disraro, Rarefacio. Ἀραιούμαι. Rarefacio. (* Ἀραίνομαι. Raresco.) Hippocr. 85, 3. 91, 24. 104, 35. 120, 9. “Aristot. Probl. 2, 32.” Seager. Mss. “Perf. pass. ἡραιῶμαι, Schol. Arat. p. 122.” Wakef. Mss.]

[* “Ἡραιωμένως, Particulatim, Schol. Oppian. H. 1, 548.” Wakef. Mss.]

Ἀραιῶμα, τὸ, Interstitium, Rima, Hiatus, Raritas. Bud. e Lucian. [2, 94. 105. Pseudo-Longin. 10, 12. Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα τὸ ὅλον, ὥσανεὶ ψήγματα ἢ ἀραιώματα. Heliod. Æth. 9. Ἐπειδὴ δὲ ἐπιβρίσαν τὸ ὕδωρ εἰς ὕψος τε ἤρετο, καὶ διὰ τῶν ἀραιωμάτων τῆς γῆς, οἷς μέλαινα καὶ εὐγείης οὖσα πρὸς τῆς θερμῆς ὥρας κατέσχιστο, πρὸς τὰ βάθος κατεδύετο. “Strabo 297. Diod. S. p. 26. 111. 126.” Scott. App. ad Thes. Hippocr. 171, 16. “Ruhnk. ad Longin. 253.; Toup. 305. Diod. S. 1, 214. ad Herod. 527.” Schæf. Mss. “Ruf. Eph. 58. Phot. 728.” Wakef. Mss.]

Ἀραιῶσις, ἡ, Rarefactio, Attenuatio. Aristot. de Mundo, Γίνεται δὲ (ἡ ὀμίχλη) ἥτοι ἐξ ἀραιώσεως ἀρχῆς νέφους, ἡ ἐξ ὑπολείμματος, Gignitur vel e nubis primordii rescentibus, vel e reliquiis nubis, Bud. [Gl. Ἀραιῶσις. Laxatio, Laxamentum. Hippocr. 61, 34. 347, 24 (=278, 1.) “Diod. S. 3. p. 129.” Scott. App. ad Thes. “Diog. L. 552. Schol. Arat. 123.” Wakef. Mss.]

Ἀραιωτικός, (ἡ, ὄν,) Rarefaciendi vim habens. Ἀραιωτικά φάρμακα, Gorr. Relaxantia medicamenta; sic dicuntur quæ meatus cutis aperiunt, quibus contraria sunt τὰ πυκνωτικά, Condensantia. [Diosc. 1, 75.]

[* Ἐξαιρώω, Rarefacio. Aret. 107. Ἀτὰρ καὶ τὰ μαλάγματα τοιάδε χρὴ ἔμμεναι ὁκοῖα λεπτύναι, ἡ ἐξαιρώσαι, ἡ οὖρσιν τρέψαι.]

ἈΡΑΧΝΗΣ, ὁ, Araneus v. Aranea. Hesiod. E. (3, 13.) γεῖ νήματ' ἀερσιπύτητος ἀράχνης. Suid. distinguit inter Ἀράχνης et Ἀράχνη, ita ut ἀράχνης sit Animalculum ipsum, ἀράχνη autem Tela: quæ tamen differentia non semper observatur, sicut videre est ap. Plut. (10, 29.) Τὰ δὲ ἀράχνης ἔργα κοινὸν ἰσῶν γυναιξί, καὶ θήρας σαγηνευταῖς, ἀρχέτυπον. Dictam autem volunt aut παρὰ τὸ ἀραιὰ ἔχνη ἔχειν, aut παρὰ τὸ εἰς τὸν ἀέρα αἶρειν τὰ ἔχνη. || Ἀράχνη, ἡ, Araneæ tela proprie, ut volunt Gramm.: item Aranea, sicut e præcedenti patet, et e Diosc. 2, 68. ubi et ὀλκὸν et λυκεῖον ab aliquibus eam vocari scribit. Pro Araneæ tela ponitur in Anthol. Καὶ τάχ' ἂν ἐβροῖζητο δι' αἰθέρος εἰ μὴ ἀράχνη τοὺς πόδας ἐμπλεχθεὶς ὑπτίος ἐκρέματο. Ἀραχνία pro Ἀράχνη Att. esse Hes. auctor est: Ἀράχνης autem exp. ἀράχνη. [“Ἀραχνία, ἡ, Theodoret. H. E. 4, 25.” Kall. Mss. Ἀραχνίαν non agnoscit Schneider. Lex. Glossæ: Ἀράχνη. Aranea, Araneum. Hippocr. 55, 45. “Ἀράχνης, Rulink. Ep. Cr. 188. Seagar. Epist. ad Valck. 8. Ammon. 24. Toup. Opusc. 1, 483; Fran. Ph. 56. Valck. Diatr. 168. Thom. M. 108. Brunck. Soph. 3, 501. Callim. 1, 544. Ἀράχνη, Valck. ad Chrys. 42. Toup. Opusc. 2, 41. Jacobs. Anth. 6, 282. 8, 29. Lucill. 65. Ἀράχνης χιτῶν, πέπλος, Toup. Opusc. 2, 89.; Emend. 2, 536.” Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1469. Κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδ' Ἀσεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων, qui versus repetuntur 1494. E. H. Barker. Class. Recr. 412—15. per ἀράχνης ὑφάσμα intelligit Cujus fila sunt tenuissima in araneorum modum, i. e. Vestem sericam. Locis ibi citatis adde Suid. Ἀραχναῖος μῖτος. ὁ λεπτότατος, afferentem etiam ex Epigr. Ἴσον ἀράχνην Τεῦξαι λεπταλέον μῖτον ἐπιστάμεναι. Eust. de Ismenia et Ismenes Amor. 42. Teucher. Ἀραχνώδης ὁ χιτῶν τῇ παρθένῳ: 136. ἐκ τινος ἀραχνώδους λίνου. Weitz. ad Prudent. p. 473. Philostr. Icon. 2, 29. “Ὅρα καὶ τὴν ἀράχνην ὑφαίνουσιν ἐκ γει-

τόνων, εἰ μὴ παρυφαίνει καὶ τὴν Πηνελόπην, καὶ τοὺς Σῆρας ἔτι, ὧν τὰ ὑπέρλεπτα, καὶ μύλιν ὀρατά. J. Poll. 2, 71. Τὰ δὲ μέρη τῶν ὀφθαλμῶν, χιτῶνας ἐκάλεσαν οἱ ἱατροὶ, τέσσαρες δὲ εἰσι τὸν ἀριθμὸν, — ὁ δὲ τέταρτος ἀραχνοειδής. Sed Æschyli mens secundum Schutz. est hæc:—“A nefanda muliere sic veste captus, quemadmodum aranea bestiolam cassibus suis irretire solet.” Schutziique opinionem contra Barkerum defendit J. W. in Classical Journal 14, 296. Quod si articulus τῆς ante ἀράχνης positus esset, tutius, nostra saltem sententia, de ipsa Clytæmnestra tanquam aranea verba illa intellexissent.]

[* Ἀραχνὸς, ὁ, i. q. ἀράχνης. Æsch. Suppl. 900.]

[* “Ἀραχνίς, ἴδος, i. q. ἀράχνης, Hes. v. Σκληρός.” Wakef. Mss.]

Ἀραχνοειδής, s. Ἀραχνώδης, ὁ, ἡ, Aranei formam habens, v. Telæ araneæ formam habens, Araneosus: unde ἀραχνοειδής χιτῶν, Oculi tunica a Medicis propter tenuitatem dicta, quæ et ὑαλοειδής et ἀμφιβληστροειδής vocatur, ut scribit Ruf. Eph. [Phav. Hippocr. Prænot. 40, 52=404, 29. “Ælian. H. A. 8, 16. (467.)” Kall. Mss.] Citatur in VV. LL. ex Aristot. H. A. 5, 23. et exp. Araneæ speciem imitans: [9, 7. “Eust. Ism. 38.” Wakef. Mss.]

[* “Ἀραχνοειδῶς, Theodos. Diacon. Acroas. 1, 152.” Boissonad. Mss.]

Ἀραχνοῦφης, ὁ, ἡ, Ab aranea contextus. [Phav. Ἀραχνοῦφεις' ὡς ὑπὸ ἀράχνης ὑφασμένοι. In Philone de Somn. 1115. perperam legitur * ἀραχνοφύεις ἀμπεχόνας. “Ad Diod. S. 2, 609.” Schæf. Mss. “Subtilissime textus, Philo J. 1, 666. 2, 479.” Wakef. Mss.]

Ἀραχναῖος, (α, ὄν,) Ad araneam pertinens, ant Ab aranea factus: ut ἀραχναῖος μῖτος, Anthol. et ἀραχναῖα νήματα. Et Ἀράχνειος pro eod., Suid. Ἀραχνικός quoque, (ἡ, ὄν,) idem Suid. e Callia citat: quod quidem non exp. eand. tamen cum præcedentibus signif. habere videtur. [ADDE * Ἀραχνίης, εσσα, εν, Nicand. Th. 734. “Ἀραχναῖος, Jacobs. Anth. 7, 172. 8, 29. 30. 253. Archias 11. * Ἀραχναῖα, (pro ἀράχνη,) Jacobs. Anth. 6, 328. 9, 359. Ἀραχναῖη, Wakef. S. C. 3, 157. Ἀράχνειος, Valck. ad Chrys. 42.” Schæf. Mss. “Ἀραχναῖος, Tenuis, Nicand. A. 490.” Wakef. Mss.]

Ἀράχνιον, τὸ, Araneæ tela. Od. Π. (35.) Ὀδυσσῆος δὲ πον εὐνὴ Χῆτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνην κεῖται ἔχουσα. || Ἀράχνιον, Araneus et Aranea. Aristot. Τῶν δ' ἀραχνίων τῶν γλαφυρῶν καὶ ὑφαιόντων ἀράχνιον πυκνόν, δύο ἐστὶ γένη. Bud. ut Ἀράχνιον, sicut et Ἀράχνη, sit non solum Tela sed et Animal. Ἀράχνιον etiam, ut ap. Lat. Araneum, Vitium est olivis et vitibus peculiare. Theophr. H. P. 4, 17. Γίνεται δὲ καὶ ἄλλο νόσημα περὶ τὰς ἐλαίας, ἀράχνιον καλούμενον· φύεται γὰρ τοῦτο καὶ διαφθείρει τὸν καρπόν. Plin. 17, 24. Araneam vocat, cum veluti telæ involvunt fructum et absumunt. [Hippocr. 42, 33. 191, 31. 235, 43. 240, 44. “Valck. ad Chrys. 42. Thom. M. 108. Valck. Diatr. 168, 170. ad Od. Π. 34. Jacobs. Anth. 6, 283. 8, 29.” Schæf. Mss. “Arat. D. 301.” Wakef. Mss.]

Ἀραχνιώδης, ὁ, ἡ, Araneosus, [s. potius Ad ἀράχνην pertinens. Hippocr. 54, 11. 442, 38.]

[* “Ἀραχνίδιον, (τὸ,) Araneum, contentim. Chrys. in 1 Ep. ad Cor. Serm. 40. T. 3. p. 514. Ἄλλ' ἵνα μὴ ἐπιπλέον τὰ ἀραχνίδια διακόπτοντες ματαιοπονῶμεν, φέρε, τῆς ῥήσεως ταύτης τὴν δύναμιν ὡς ἀναπύξωμεν.” Seager. Mss.]

Ἀραχνιώω, ὥσω, Et pass. Ἀραχνιούμαι, Araneis squalere, Araneis vitari, ut annotat Bud. citans Aristot. de apibus, “Ὅταν γὰρ μὴ ἔχωσιν ὁδὸν ἢ προσπορεύονται, οὐ προσκαθίζουσιν· εἴτ' ἀραχνιοῦνται τὰ κηρία. Aranearii Gaza interpr. Ἀραχνιώω, Aranei speciem refero, VV. LL. [Hippocr. Nat. Oss. 309=63, 10. Ἡραχνιώκε τοῦ σπληνὸς φλεβίους. “Ad Od. Π. 34.” Schæf. Mss. “Aristot. de Anim. 9, 40. Nonn. 38, 14. * Ἀραχνιάω, Etym. M.” Wakef. Mss.]

[* Συναραχνιώω, Tenuibus veluti araneorum telis implico. Hippocr. 281, 41. Ὁ τράχηλος συναραχνιούται, ubi Foës. leg. putat * συναρθημοῦται. Schneider. Lex.]

“Ἀρρίχασθαι, Hesychio eis ὕψος ἀναβαίνειν χερσὶν “καὶ ποσὶν, In altum scandere manibus et pedibus, “quod et ἀναρρίχασθαι dicitur.”

“Ἀναρῖχᾶσθαι, Hesychio ἀναβαίνειν ἐν πέτραις, A
“Scandere rupes.”

“Ἀναρῖχᾶσθαι, Suidæ est τὸ πρὸς ἄναντες ἀναβαί-
“νειν, ἅμα ταῖς χερσὶν ἀντιλαμβάνόμενον καὶ στηριζό-
“μενον, ut cum aliquis parietem, murum, aut rupem
“ascendens, manibus etiam firmat gradum, arrepta
“nimirum re aliqua, cui inhæret queat: ut arborem
“etiam perreptat aliquis prehensis ramusculis aut
“cavo aliquo: quod Quintil. dicit Reptare per ma-
“nus et genua. Aristoph. pro simpl. Scandere usur-
“pavit, Pac. (69.) “Ἐπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος,
“Πρὸς ταῦτ’ ἀναρῖχᾶτ’ ἂν εἰς τὸν οὐρανόν. Ubi Schol.
“quoque annotat, ἀναρῖχᾶσθαι dici τὸ πρὸς τοίχους
“ἀναβαίνειν χερσὶ καὶ ποσὶ: addens, derivatum esse
“ex ἀράχνη καθ’ ὑπερβίβασμόν quasi ἀραχνιᾶν. Su-
“pra unico ρ scriptum habuimus ex Hes. || Suid. ἀν-
“ἀρῖχόμενος exp. etiam δρασσόμενος, Arripiens, Pre-
“hendens.” [“Aristot. H. A. 9, 40. de apibus, ubi
“Gaza vertit Perreptando flores.” Seager. Mss. Ælian.
“H. A. 7, 24. Glossæ, (quas aliis corrigendas relinqui-
“mus:) *Ἀναρῖχόμεναι Agrappo mantius, Scando mu-
“rum. Philostr. Icon. 2, 29. proprio sensu: ‘Ἄλλ’
“ἔστιν οἰκητὸς ἀράχνης μόναις· φιλεῖ γὰρ τὸ ζῶον ἐν
“ἡσυχίᾳ διαπλέκειν· ὅρα καὶ τὰ μὴρύματα· τοῦτο ἀναπτύ-
“νυσται τὸ νῆμα, καθίσταν ἑς τοῦδαφος, δεικνύει δὲ αὐτὰς
“ὁ ζωγράφος κατιούσας δι’ αὐτοῦ, καὶ ἀναρῖχόμενας,
“ἀερσιποτῆτους κατὰ τὸν Ἡσίοδον, καὶ μελετώσας πέτε-
“σθαι. Etym. M. Εὐρίσκεται δὲ καὶ χωρὶς τῆς αν συλ-
“λαβῆς παρὰ Ἰππώνακτι, ἀρεχῶμαι. Hes. *Ἀριχτων
“ἐκδύειν ζητῶν. *Ἀρίχεται γλίχεται, ἐπιθυμεῖ.] “Ἀ-
“ρόχεται, Hesychio γλίχεται, ἐπιθυμεῖ, Appetit.”
[Vide Interpr. ad Eund. et Schneider. Lex. “Thom.
“Mær. 63. et n.: Brunck. Aristoph. 3, 215. ad
“Lucian. 2, 334.” Schæf. Mss. “Dio Cass. 355. Im-
“perf. ἀνηρῖχώμην, Etym. M.” Wakef. Mss.]

[*Ἀναρῖχῆσις, ἡ, Porphy. de Pros. ap. Villos. Anecd. Gr. 2, 114. “Ὡς περ καὶ τὸ ν πάσης λέξεως ἔρχον,
“πάντες μὲν δασύνουσιν, οἱ δὲ Αἰολεῖς φιλοῦσιν. Αὐτίκα
“τὸ τούρχας, (τούρχας exhibet Schneider. Lex.) Αἰολικὸν
“ὄν, ψιλοῦται· σημαίνει δὲ τὴν ἐπὶ τοῦ τείχους ἀναρ-
“ρίχσιν. “Forte *ύρχας.” Villos. Imo omnino sic
“leg. sensu postulante, neque aliter Schol. in Dionys.
“Thrac. 693. Bekker., ubi eadem verba leguntur.
“Suid. 1, 908.” Wakef. Mss.]

“Ἀρῖχος, Hesychio κόφινος s. ἀγγεῖον λύγινον,
“Cophinus, s. Vas vimineum, Vas e vimine: ut Ety-
“mologo quoque et Eust. ἀρῖχοι sunt κόφινος οἰσῦ-
“νοι. Non idem tamen prorsus esse ἀρῖχον et
“κόφινον, ex Aristoph. patet, O. (1309.) ‘Ἄλλ’ ὥς
“τάχιστα σὺ μὲν ἰὼν τὰς ἀρῖχους Καὶ τοὺς κοφίνους
“ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν. Putandum igitur est, ex
“eodem quidem genere esse ambo, habere tamen
“aliquid differentię, ut Schol. ibi annotat: qui præ-
“terea ibi notandum ait eum fem. genere dixisse τὰς
“ἀρῖχους: nimirum Ionice: nam Eust. et Etym.
“tradunt Atticos masc. genere dicere τοὺς ἀρῖχους,
“Iones autem fem. τὰς ἀρῖχους. Plut. περὶ Φιλοπλ.
“fin. “Ἄλλος ἰσχαδὼν ἀρῖχον ἡκολούθει κομίζων.
“Rursum Aristoph. Schol. et Suid. tradunt suo tem-
“pore ἀρῖχους vocatos fuisse σωράκων τι εἶδος: ap.
“quos legitur et fem. NOMEN ἡ Ἀρῖχη: dicitque
“Suid. præterea τὰς ἀρῖχας esse εἶδος κοφίνων, οὗς
“εἰώθασι διὰ σχοινίων ἀνιμᾶν. Vide et Tarsoús. Di-
“citur etiam “Ἀρσιχος.” [Mær. 56. Cf. Καψάκιον.
“Bekk. Anecd. Gr. 446. Etym. M.: “Ἀρῖχος λέγεται
“ὁ κόφινος, ἐν ᾧ κομίζουσι τοὺς βότρυς· ἐξ αὐτοῦ ἀρῖχῶ
“καὶ ἀνάρῖχῶ. “Mær. 55. et n.: Thom. M. 148.;
“Add. ad 535. Jacobs. Anth. 7, 383. 9, 455. ad Diod.
“S. 2, 435.” Schæf. Mss.]

“Ἀρσιχος, ὁ, vulgo exp. Loculus, Arcula, Cru-
“mena: ut Diod. S. de Lamiā, Διὰ τοῦτο ἐμυθολό-
“γησάν τινες, ὥς εἰς ἄρσιχον ἐμβάλοι τοὺς ὀφθαλμούς.
“Politian. certe huc respexisse creditur, cum Lamiæ
“tribuit oculos emissitios et exemtiles, quos sibi
“affigat ut oscillaria, ac vicissim detractos in loculum
“conjiciat. Locus est Ed. meæ p. 754. (20, 41.) ubi
“γράφεται etiam μάρσιππον. Sed magis placet ἄρσιχον:
“quod Atticum esse dico pro ἀρῖχον, ut ἄρσενα pro
“ἄρρενα: addoque, accipi posse non solum pro Ci-
“sta viminea, Cista vitilis, s. Cista de vimine texta,

“ut loquuntur Colum. Plin. Ovid., sed etiam pro
“Cista lignea et Arcula s. Capsula: nam Schol. A-
“ristoph. et Suid. ἀρῖχους et ἀρῖχας suo tempore
“nominatum fuisse σωράκων τι εἶδος tradunt: σωρά-
“κων autem nomine Hes. vocari ait ἀγγεῖα, eis δ
“σῦκα βάλλεται, s. *ξυλοκανθήλια, Vascula, in quæ
“conjiciuntur ficus, ut sunt cistæ s. cistellæ vimineæ,
“lento de vimine calathi, sportulæ vitiles, οἰσῦνοι
“κόφινος s. σπυρίδες, Cistas ligneas, s. Loculos e
“ligno: ut Babrius quoque ap. Suid. dicit πίθους
“σύκων, σωράκους τε φοινίκων, Doliola ficuum et pal-
“marum cistas. Porro quod Diod. specialiori vocabulo
“ἄρσιχον dicit, Plut. generaliori vocat ἀγγεῖον, ini-
“tio sui περὶ Πολυπρ. libelli: “Ὡς περ ἐν τῷ μύθῳ τὴν
“Λαμίαν λέγουσιν οἰκοὶ μὲν εὐδεῖν τυφλήν, ἐν ἀγγεῖῳ
“τινὶ τοὺς ὀφθαλμούς ἔχουσιν ἀποκειμένους, ἐξ ὧ δὲ
“πρόϊόνσαν περιτίθεσθαι καὶ βλέπειν.” [“Ad Mær.
“56. Thom. M. Add. ad 535. Jacobs. Anth. 7, 384.
“ad Diod. S. 2, 435.” Schæf. Mss.]

B ἈΡΓΟΣ, (ἡ, ὄν,) Albus; Il. A. (50.) Οὐρῆας μὲν
“πρῶτον ἐπώχετο καὶ κύνας ἀργούς, i. e. λευκοὺς, et alio
“nomine hinc derivato ἀργεννοὺς: ut et Gymnasium
“quoddam Atheniensium dictum Κυνόσαργες a cane
“albo, inquit Eust. qui tamen et alias duas exp. affert:
“videlicet per antiphrasin τοὺς ταχεῖς θέειν, vel revera
“ἀργούς, Figros s. Desides, qui τραπέζης dicuntur.
“Sic et equus πόδαργος ab Hom. appellatus, v. quasi
“Pedes habens albos, v. quasi Pedes habens celeres.
“Sed et χῆνα ἀργὴν (Od. O. 161.) alii Album anserem
“interpr. alii Pigrum s. Desidem: quam posteriorem
“interpr. sequitur Eust. nullam alterius mentionem faci-
“ens. Denique in aliis etiam plerisque Il. utroque
“modo h. v. exp.; cum tamen multa ab ea derivata
“sine controversia Albedinis signif. habeant. [“Ἀργός,
“Valck. Callim. 253.; Diatr. 7. ad Charit. 325. Wakef.
“S. C. 2, 91. 93. 4, 23. 25. 211. 5, 143. ad Herod.
“374. 631. Diod. S. 1, 286. Lex. Herod. 174. Fac. ad
“Paus. 1, 108. 2, 414. Muncker. ad Anton. L. 72.
“Verh. Valck. Adoniaz. p. 360. ad Mær. 20. Eur.
“Phæn. 773. Heringa Obs. 52. Toup. Opusc. 2, 195.
“ad Diod. S. 2, 472. Boissonad. Philostr. 336. Heyn.
“Hom. 5, 549. 8, 362. Wakef. Trach. 565. Albus,
“Jacobs. Anth. 6, 51. Piger, Toup. Epist. de Syrac.
“335. Nicht gesshehen, Eldik. Suspic. Specim. 2.
“Ungemünst, Paus. 1, 381. Vertitur Velox, Il. A. 50.
“cf. Wassenb. ad Hom. 25. De canibus, Valck. ad
“Ammon. 148. De fulmine, Wakef. Phil. 1199. ‘Ἀργός,
“ἡ, Thom. M. 109. Koen. ad Greg. 25.; ad Ὀρρανός,
“Xen. Œcon. 4, 8. Zeun. ad Xen. K. Π. 109. 115.
“271. 280. ‘Ἀργῇ, ἡ ἀργός, Phrynich. Ecl. 38. Markl.
“Suppl. 41. Kuster. Aristoph. 52. 214. Porson. Med.
“18.; Hec. 12. Ed. 2. Boissonad. Philostr. 295. 318.
“336. ‘Ἀργῇ γῇ, Mitsch. H. in Cer. 218. ‘Ἡ ἀργὴ τῆς
“χώρας, Kuster. Aristoph. 13. ‘Ἀργαὶ ἄελλαι, Gesner.
“Ind. Orph. ‘Ἀργὰ πρόσωπα, Lobeck. Aj. p. 393.”
“Schæf. Mss. “Non signatus, de metallis, Paus. 235.
“Rudis, Non elaboratus, Dio Chrys. 1, 406. De lana
“impexa, Paus. 859.” Wakef. Mss. Hippocr. 57, 20.
“Schneider. Lex.]

D “Ἀργος, τὸ, Urbis Pelasgiæ nomen, clarissimæ
“olim per totam Græciam et principis: unde et
“pro Græcia universa interdum ponitur, ut cum
“Theocr. (15, 142.) dicit “Ἀργεος ἄκρα Πελασγοί. Id
“enim interpr. Græciæ culmina Pelasgi.” [“Ἀργος
“δὲ λαβὼν παρὰ Φορωνέως τὴν βασιλείαν, ἀφ’ ἐαυτοῦ τὴν
“Πελοπόννησον ἐκάλεσαν Ἀργος, Apollod. At alibi
“Phoroneo in regnum successisse Apin. Scalig. ad
“Ens. Apollodoro consentit Hygin.” Gataker. Mss.
“Hippocr. 541, 12. “Heyn. Hom. 4, 693. 5, 554.
“584. 7, 66. 630. 678. Musgr. Iph. A. 515.; T. 189.;
“Heracl. 290. Valck. Phæn. p. 733. ad Diod. S. 1,
“712. Ipsa Græcia, Eur. Tro. 993.” Schæf. Mss.]
[* “Ἀργόθεν, Fischer. ad Palæph. 139. Valck.
“Phæn. p. 299. Eur. Iph. A. 1356. T. 70. Rhes. 458.
“Apoll. R. 1, 118. Damaget. 3.” Schæf. Mss.]

“Ἀργεῖαι, (αἱ,) Hes. ὑποδήματα πολυτελῆ γυναι-
“κεῖα, Calcei muliebres pretiosi: procul dubio quia
“Argis confici solerent, ut Ἀμυκλαῖδες, quia Amy-
“clis. Est enim Ἀργεῖα fem. nomen gentile ex Ἀρ-

“γος derivatum: ut ‘*Ἀργεῖη*’ *Ἑλένη*, et ‘*Ἀργεῖη*’ *Ἥρη*,
 “*Ion.* pro ‘*Ἀργεῖα*, Argiva: item ‘*Ἀργεῖα ὁδός*, Plut.
 “*Via* Argiva, i. e. *Via* quæ Argos fert. Notandum
 “vero, cum ‘*Ἑλένη*’ dicitur ‘*Ἀργεῖη*, accipiendum la-
 “tius pro Peloponnesia, v. Græca, ut Argivorum
 “quoque nomine Latini interdum universos Græcos
 “intelligunt, quod Argos olim in Græcia nobilissima
 “et princeps urbs esset. Cum vero Juno dicitur
 “‘*Ἀργεῖα*, accipiendum pro Argis coli solita; fanum
 “enim ibi ejus erat et lucus. Sed et absolute ‘*Ἀρ-
 “γείη* s. ‘*Ἀργεῖα* positum reperitur, pro ‘*Ἀργεῖη χθών*
 “et ‘*Ἀργεῖα γῆ*, ut *Λακωνία*, pro *Λακωνία γῆ*. Porro
 “dicuntur οἱ ‘*Ἀργεῖοι* ἐπὶ κλοπῇ solili esse κεκωμω-
 “δῆσθαι: adeo ut ‘*Ἀργεῖοι φῶρες* Proverbio dictum
 “fuerit ἐπὶ τῶν προδῆλως πονήρων, teste Suida, qui et
 “alius Paræmiæ meminit, nimirum ‘*Ἀργείους ὕρᾱς*,
 “usurpatam eam dicens ἐπὶ τῶν ἀτενῶς καὶ καταπλη-
 “κτικῶς ὀρώντων. Apud Hes. vero est ‘*Ἀργεῖα σφυρὰ*
 “Proverbialiter itidem dictum; Argivos enim a Co-
 “micis fuisse taxatos ait ὡς φιλοδίκους καὶ συκοφάντας:
 “pro quo Eust. habet ‘*Ἀργεῖα φορὰ* et Pausania, Pro-
 “verbialiter et ipso hoc dictum referente, quoniam
 “ἐσκόπωντο οἱ ‘*Ἀργεῖοι εἰς συκοφάντας*. || Idem Hes.
 “cum ‘*Ἀργεῖη* exp. *Πελοποννησία*, subjungit, Hesiod.
 “posuisse etiam pro *λευκῇ*, Alba: quemadmodum et
 “‘*Ἀργεῖοι* cum exp. οἱ ‘*Ἕλληνες*, καὶ ἐκ τῶν *Εἰλώτων* οἱ
 “*πιστεύομενοι*, addit, ἢ *λαμπροὶ*, Clari, Splendidi.”
 “[‘*Ἀργεῖος*, Markl. Iph. 12, 245. Musgr. 515.; He-
 “racl. 290. Heyn. Hom. 4, 322. 441.: Albus, 556.
 “‘*Ἀργεῖοι φῶρες*, Aristoph. Fr. 221. ‘*Ἀργεῖα γῆ*, Valck.
 “Phæn. p. 242. * ‘*Ἀργεός*, ad Diod. S. 1, 713. * ‘*Ἀρ-
 “γείας*, ad Herod. 427. * ‘*Ἀργεάδης*, ad 382.” Schæf.
 Mss.]

[* “*Ἀντάργειος*, Aristoph. ap. Athen.” Kall. Mss.
 “Bergler. Alciph. 369. Jacobs. Anth. 7, 163.”
 Schæf. Mss.]

“‘*Ἀργεῖων*, *ωνος*, ὁ, i. q. ‘*Ἀργεῖος*, Hes. nempe
 “‘*Ἀργεῖωνας* exp. τοὺς ‘*Ἀργεῖους*.”

[* ‘*Ἀργικὸς*, ἡ, ὄν, Eur. Phil. 1. “Valck. ad Am-
 “mon. 212.; Diatr. 116.” Schæf. Mss.]

“‘*Ἀργεοφάντης*, ex Epigr. affertur pro Argivorum
 “sacerdos s. pontifex, ea forma dictum qua *ιεροφάν-
 “της*.”

“‘*Ἀργόλαι*, a Suida dicuntur fuisse species serpen-
 “tum, quos Alexander Macedo Argis, urbe Pelasgica,
 “Alexandriam tralatos iniecit in fluvium ad peri-
 “mendas aspides. Dicti sunt igitur παρὰ τὸ ‘*Ἄργος*:
 “e quo derivatum et possessivum NOMEN ‘*Ἀργολικὸς*,
 “(ῶ, ὄν,) æquivalens τῷ ‘*Ἀργεῖος*. Unde fem. gen. ἡ
 “‘*Ἀργολικῇ*, sc. γῆ, seu χώρα, Argolicus ager. Item
 “aliud possessivum fem. duntaxat generis, NIMIRUM
 “‘*Ἀργολίς*, *ιδος*, ἡ, itidem significans Argolica, Herod.”
 “[‘*Ἀργολικὸς*, Dionys. H. 1, 212. * ‘*Ἀργολίζω*, Xen.
 “E. 4, 8, 34. 5, 2, 6.” Scott. App. ad Thes. * ‘*Ἀργολι-
 “στὶ*, Soph. ap. Schol. Pind. I. 6, 86. “‘*Ἀργόλας*, Wyt-
 “tenb. Select. 387. ad Diod. S. 2, 105. Aristoph. Fr.
 “246. ‘*Ἀργολικὸς*, ad Dionys. H. 2, 677. * ‘*Ἀργολικῶς*,
 “Fischer. ad Weller. G. G. 1, 187. ‘*Ἀργολίς*, ad Herod.
 “427. Hercul. 1018. Philodem. 2. * ‘*Ἀργολιστὶ*, Brunck.
 “Soph. 3, 435.” Schæf. Mss. * ‘*Ἀργολίς*, Æsch. Suppl.
 “244. ‘*Ἀργολίζω*, Steph. B. 102.” Wakef. Mss.]

“‘*Ἀργανθῶν*, s. ‘*Ἀργανθῶνη*, Nom. Montis in My-
 “sia. UNDE ‘*Ἀργανθῶνιος*, SIVE ‘*Ἀργανθῶνιος*,
 “forma possessivorum, ut, ‘*Ἀμφ’ Ἀργανθῶνιον ὕρος*
 “*προχόας τε Κίριο*. Item, *Χθιζὸν μοι κνώσσουντι παρ’*
 “‘*Ἀργανθῶνιον αἶπος*, Juxta culmen montis Argan-
 “thonis. || Simylus et Fluvii nomen esse indicat hoc
 “versu, *Μύσιον ἀπίοντα παρὰ ῥόον Ἀργανθῶνης*.
 “Hæc Etym. et Lex. meum vet.” [“‘*Ἀργανθῶνη*,
 “Toup. Opusc. 1, 53. 141. Brunck. Apoll. R. 217.”
 Schæf. Mss.]

“‘*Ἀργῶ*, (ῆ,) Navis illa Jasonis a poetis celebrata,
 “ap. Latinos itidem Argo. Gen. ‘*Ἀργούς*, ap. Eur.
 “Med. Accepisse autem putatur hoc nomen ab
 “Argo, ejus fabricatore: vel quod ἐν ‘*Ἀργεῖ*, quod
 “est Urbis nomen, fabricata fuerit, teste Hegesippo
 “Historico: vel a v. ἄργος, Velox. ‘*Ἀργῶ* est etiam
 “Signum cœlestis. Apud Hes. autem est εἶδος φυτοῦ,
 “a quo ipsa navis Argo.”

“‘*Ἀργῶς*, Argous, ut Horat. dixit Argoum remi-

A “gem. ‘*Ἀργῶν* *τρώπις*, Epigr. Argoa carina, Carina
 “Argus. ‘*Ἀργῶν* *ναῦς*, Apoll. R. 2. Argoa navis, i. e.
 “Argo. Sic Eur. ‘*Ἀργῶν* *σκάφος*, Med. (477.) *Ταν-
 “τὸν συνεισέβησαν Ἀργῶν* *σκάφος*.” [“‘*Ἀργῶς*,
 “Valck. ad Ammon. 5. ad Diod. S. 1, 300. Wakef.
 “Phil. 723. Antip. S. 96. Brunck. Apoll. R. 163.;
 “Soph. 3, 426.” Schæf. Mss. “Eur. Andr. 793.”
 Wakef. Mss.]

“‘*Ἀργωνάυτης*, v. potius ‘*Ἀργοναύτης*, Argonauta.
 “Nam in VV. LL. quidem legitur ‘*Ἀργωναύτης* per
 “ω, sed alibi nusquam hanc scripturam invenio.
 “Quinetiam Horat. (Epod. 3, 9.) syllabam secundam
 “corripuisse videmus: Ut Argonautas præter omnes,
 “candidum Medea mirata est ducem. HINC ‘*Ἀρ-
 “γοναυτικά*, (τὰ,) Poëma de Argonautis: cujus modi
 “est Apollonii R. poëma, et id quod Orpheo ascri-
 “bitur. Fuerunt vero et alii ‘*Ἀργοναυτικῶν ποιηταὶ* ap.
 “Græcos: ap. Latinos cum alii, tum Val. Fl. [“‘*Ἀρ-
 “γοναύτης*, laudatur Apoll. R. ἐν ‘*Ἀργοναύταις*, Toup.
 “Append. in Theocr. 9.: cf. Eund. ad Longin. 344.
 “Diod. S. 2, 545.” Schæf. Mss.]

B [* ‘*Ἀργοναύτης*, ὁ, Piger nauta. “Ludit in h. v.
 “Martial. ad Gr. verba respiciens, quibus *ἀργοναύτης*
 “etiam Pigrum nautam significat. Itaque sic claudit
 “Epigr. (3, 67.) de pigris nautis: at Vos tamen placidas
 “vagi per undas Tota luditis otium carina: Non nautas
 “puto vos, sed Argonautas.” Forcellin. Lex. Cf.
 “* ‘*Ἀργοπορία*, (ῆ,) Const. Manass. Chron. p. 83.”
 Boissonad. Mss.]

[* “‘*Ἀργοναυαρχέω*, Philo J. 886.” Wakef. Mss.]
 “‘*Ἀργυφος*, ὁ, ἡ, Albus. Il. Ω. (621.) Ἡ, καὶ ἀναίξας
 “ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς Ἀχιλλεὺς Σφάξ. Ubi Eust. notandum
 “esse scribit, ὑφὴν non solum de Vestibus, sed etiam
 “de Animalibus dici. Od. K. (85.) Τὸν μὲν βουκολέων,
 “τὸν δ’ ἄργυφα μῆλα νομέων. HINC ‘*Ἀργύφεις*, ὁ, (ῆ,)
 “Idem. Od. E. (230.) Αὐτὴ δ’ ἄργύφειον φᾶρος μέγα
 “ἐννυτο νύμφη, i. e. * *λευκοῦφες*, Eust. Suidas etiam
 “μέλας exp. respiciens forsan ad ἄργύφειον σπέος, Il. Σ.
 “(50.) ‘*Ἀργυφὺς*, ὅς, VV. LL. pro eod. ponunt, nullo
 “tamen addito exemplo. [“‘*Ἀργύφεις*, Heyn. Hom. 7,
 “434. 8, 729. Jacobs. Anth. 7, 22. 9, 225. 11, 49.
 “120. 127. 132. Brunck. Apoll. R. 124. 155. Ilgen.
 “Hymn. 579. Hymn. in Cer. 196. Ruhnk. Ep. Cr. 59.
 “Pierson. Veris. 211. * ‘*Ἀργυφὺς*, Wolf. ad Hesiod.
 “113. Græv. Lect. Hes. 631.” Schæf. Mss. “‘*Ἀργυ-
 “φος*, Oppian. C. 1, 121. Nonn. D. 1, 185. De aqua,
 “Oppian. C. 2, 39. ‘*Ἀργύφεις*, Albus, de Luna, Nonn.
 “15, 242. 44, 190. De Solis radiis, Orph. Fr. ‘*Ἀργυφὺς*,
 “de corpore humano, Hom. H. in Ven. 2, 10. Quint.
 “Sm. 12, 527. Nonn. 34, 213.” Wakef. Mss.]

[* “‘*Ἄργος*, Argus, pastor, a Mercurio occisus,
 “Heyn. Hom. 4, 362. 367. 441. 564. 671.” Schæf. Mss.]

“‘*Ἀργεῖφοντης*, ὁ, Argicida, Mercurii epith. ab oc-
 “ciso Argo illo πολυφθάλμῳ καὶ πανόπτῃ. Nisi Pau-
 “sanix potius credimus, qui in suo lex. ‘*Ἀργεῖ-
 “φόντης* exp. * *ὀφιοκτόνος*, rationis loco subjungens,
 “quod ἄργην quidam appellant τὸν ὄφιν, ut refert
 “Eust. Nota igitur hic illud ἄργης, pro quo infra
 “‘*Ἀργᾶς*. Meminit vero ejus et Hes.; nam ἄργην
 “ἐπεφνεν affert pro ὄφιν, addens, dracontis esse
 “epitheton. Vide ap. Eund. plura de ‘*Ἀργεῖφόντης*.”

D “‘*Ἀργιφόντου*, Hesychio * *καθαροφόνου*, ut supra
 “‘*Ἀργεῖφόντου* quoque exp.” [“‘*Ἀργεῖφόντης*, Heyn.
 “Hom. 4, 213. 352. 8, 591. ad Lucian. 1, 489.” Schæf.
 “Mss. * “‘*Ἀργοφόνος*, Mercurius, Hes.” Wakef. Mss.]

[* “‘*Ἀργίς*, Orph. ap. Clem. Alex. 5, 8. Kuhn. ad
 “Paus. 104.” Kall. Mss.]

[* “‘*Ἀργεσσα*, Italia. Dio Cass. p. 2.” Wakef.
 “Mss.]

[* “‘*Ἀργυννίς*, Clem. Alex. p. 32.” Kall. Mss.]
 [* ‘*Ἀργιβόειος*, ὁ, ἡ, Albus boves habens, Ælian. H.
 “A. 12, 36. Vide *Λευκόκρας*.]

[* ‘*Ἀργικέραυνος*, ὁ, ἡ, Lucidum fulmen habens. Il.
 “19, 121. “Epith. Jovis, qui celerrimum fulmen emit-
 “tit, (O. 8, 5.)” Damm. Lex. Pind. “Wakef. S. C. 2,
 “92.; Phil. 1199.” Schæf. Mss.]

[* ‘*Ἀργίλις*, ὁ, ἡ, Nicand. T. 213. ἄργιλιπες, i. q.
 “ἐκλευκοί. * “‘*Ἀργίλιπης*, idem. Archil. Schol. ibid.”
 Wakef. Mss.]

“‘*Ἀργίλοφοι*, Hesychio λαπάραι κωδίων: addenti,

“ alios exp. πρωκτός, et μηλωταί.” [Aristoph. Σ. 672. Soph. ap. Schol. Pind. O. 10, 17. ἀργειλόφος Ζεφυρίου κολώννα, i. q. λευκόλοφος.]

“ Ἀργιμήτας ταῦρος, Hesychio ὁ * ταχυμήτης, s. λευκὸς παραγῶγος: dici autem tradit de tauro, qui Europam transfretavit.” [“ Eust. Od. 2, 18. i. q. ταχύμητις s. λευκός.” Schneider. Lex.]

[* “ Ἀργινεφής, (ὁ, ἡ,) Brunck. Soph. 3, 442.” Schæf. Mss.]

[* Ἀργομέτωποι λίθοι, Math. vett. 82.]

[* “ Ἀργόπους, (ὁ, ἡ,) Callim. 1, 494. Const. Manass. Chron. p. 137. Meurs.” Schæf. Mss.]

[* “ Ἀργόχρως, (ὁ, ἡ,) Cyr. Theod.” Kall. Mss.]

Λέπαργος, ὁ, ἡ, Albus. Λέπαργος βούς, ὁ λαπάρas ἔχων λευκὰς, ἀλλὰ καὶ λέπαργός φασιν ἡ χιών παρὰ τὸ λευκαίνειν τὸ λέπας, Eust. “ Vide et Ἀμορμεύειν.” [Theocr. 4, 45. Asinus, Nicand. T. 349.]

Λίταργος, (ὁ, ἡ,) Suidæ ὁ ἀργός, Velox, Celer. “ UNDE Λιταργίζειν, Festinare, Celeri gradu profi-

cisci. Aristoph. Pac. (561.) Εἰθ' ὅπως λιταργιοῦμεν οἴκαδ' ἐς τὰ χωρία, i. e. συντόμως δραμούμεθα, Schol.

derivans παρὰ τὸ λίαν ἀργόν. Ex h. v. fit VER-

BALE Λιταργισμός, ὁ, Rapidus cursus aut fuga. Ejusdem Aristoph. Schol. (N. 1253.) scribit λιτα-

γισμούς vocata fuisse τὰ σκιρτήματα, Saltus, s. Saltus lascivos: qui itidem COMPOS. Ἀπολιταργεῖς

exp. non solum ἀποφύζει, sed etiam * ἀποσκιρτήσεις: afferens et aliud etymon, nimirum λίτην dici τὴν

θύραν, Januam, et ἀργόν, Celerem: INDE Ἀπολιταργίζειν dici pro Celeri gradu a foribus se prori-

pere.” [“ Λίταργος, Wakef. S. C. 1, 35. * Ἀπολιταργέω, Ἀπολιταργίζω, Brunck. Aristoph. 2, 117.” Schæf. Mss. “ Ἀπολιταργέω, Etym. M. Hes.” Wakef. Mss.]

Πελαργός, ὁ, Ciconia, quæ et Πελαγός dicitur, poët. ellipsi τοῦ ρ: alioqui id ρ requirit etymon vo-

cabuli; denominatur enim παρὰ τὸ πελόν, i. e. μέ-

λαν, et τὸ ἀργόν, i. e. λευκόν, quoniam pennas habet albas et nigras. Vide de avi hac Aristot. H. A.

8, 3. Ælian. Oppian. Ixeut. necnon Plin. 10, 23. Hesychio πελαργός est etiam ἄγγος τι κεράμεον,

Testaceum s. Fictile vas. Πελαργούς Attici vocarunt etiam τοὺς Πελασγούς, nimirum διὰ τὸ πλανή-

τας εἶναι καὶ δίκην ὀρνέων ἐπιφοιτᾶν ἐφ' οὓς ἔτυχε τό-

πους. Strabo 5. Ε πελαργός COMP. Πελαργοχρῶς, ὥτος, ὁ, (ἡ,) Ciconiæ colorem habens, i. e. In quo

et τὸ πελόν et τὸ ἀργόν χρῶμα visitur, Et niger et albus color: ut πελαργοχρῶτες νῆες ap. Lycophr.

(24.) αἱ κατὰ πελαργούς κεχρωσμέναι, Eust. INDE ET Πελαργικός, (ἡ, ὁν,) Qui ciconiarum est, s. Qualis

ciconiarum est, Ciconiarum proprius: quomodo Πελαργικός νόμος, et Πελαργικόν, esse dicitur τὸ

ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς: nam ciconiarum est parentes senio confectos nutrire, in volando etiam fessos juvare

portareque, ut testantur. Aristot. Plu. Aristoph. O. (1353.) Ἄλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν νόμος Πα-

λαιός, ἐν τοῖς τῶν πελαργῶν κύρβεσιν Ἐπὶν ὁ πατήρ ὁ πελαργός ἐκπετησίμους Πάντας ποιήσῃ τοὺς πελα-

γίδεις τρέφω, Δεῖ τοὺς νεοττοὺς τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν. Quo loco nota ETIAM Πελαργίδεις, pro

οἱ τῶν πελαργῶν νεοττοὶ, Ciconiarum pulli, a nom. Πελαργιδεύς, ut ἀετιδεύς. AT Πελαργίτις, (ἡ,) Herba

quædam nominatur, lienosis medens. Gal. τῶν κατὰ Τόπους 9. Ἡ βοτάνη τὴν λεγομένην πελαργίτιν κόψας

καὶ σήσας δίδου.” [Πελαργικός, Callim. Fr. Suid. 3, 71. Πελαργιδεύς, Suid. v. Ἀετιδεῖς. “ Πελαργός, Plato Alcib. 1. fin.” Routh. Mss. “ Πελαργικός, Heyn. Hom. 7, 287. Πελαργός, ad Mær. 75. Phrynich. Ecl. 40. Πελαργοὶ, Brunck. Aristoph. 2, 172. Kuster. 193. Callim. 1, 538. Πελαργιδεῖς, Toup. Emend. 1, 312. Brunck. Aristoph. 3, 150. * Πελαργίδης, Valck. A-

doniaz. 402. Huschk. Anal. 102. Πελαργοχρῶς, Musgr. Iph. A. 283.” Schæf. Mss. “ Πελαργιδεῖς, Plut. 10, 123.” Wakef. Mss.]

[* Πελαργώδης, ὁ, ἡ, Ciconiæ similis, Ciconiam referens. Strabo. “ Ad Diod. S. 1, 98.” Schæf. Mss.]

Πελαργῶν, Pythag. vocabat τὸ νοθερεῖν, aucto-

re Suida, Monere, Admonere, Commonefacere.” [Diog. L. in Pythag. 20. Falsa est, ut ajunt, lectio pro * παιδαργάω. Cf. * Παιδάρησις, Jambl. V. P. s.

101. p. 218. Τὰς ἐπανορθώσεις τε καὶ νοθετήσεις, δὲ δὴ παιδαργάσεις ἐκάλουν ἐκεῖνοι. “ Logan. p. 36. pro παιδαργάσεις scribit παιδαργύσεις, item παιδαργῶν c. 31. (Ἐκάλουν δὲ τὸ νοθετεῖν, παιδαργῶν,) mendosum habet. Frustra; non enim debebat Logan. h. v. derivare ab ἀργάω, Appendo, sed ab * ἀργάω s. ἀργέω, Aptum reddo. Παιδαργῶν igitur proprie est Pueros comparare, Componere.” Kiessl. “ Nisi hic quoque latet toties in παιδα corruptum πεδα. Quod alii habent πελαργῶν, item vitiatum, prima tamen syllaba videtur integrius. Ceterum παιδαργῶν i. q. μεθαρμο- ζειν.” Schæf.]

“ Ἀντιπελαργεῖν, Gratum esse, Beneficium re-

pendere, metaph. a ciconiis, quæ parentes senio jam confectos alis suis impositos vehunt, aluntque; nec solum genitricum senectam invicem educant, sed etiam duces fessos ad terga recipiunt, ut Plin. testatur, et Suid. || Etym. vero et Lex. meum vet. “ ἀντιπελαργεῖν exp. ἀντιστρέφειν.” [Anon. ap. Sturz. ad Etym. M. 747.: “ Leg. videtur ἀντιτρέφειν.” Sic et Noster in v. Πελαργός alicunde citat. Imo ἀντεκ-

τρέφειν. Suid. Πελαργικοί νόμοι διὰ τὸ ἀντεκτρέφειν τοὺς γονεῖς. Οὕτως Ἀριστοφάνης. “ Ἀντιπελαργέω, Clem. Alex. 337.” Routh. Mss. “ Orig. c. Cels. 4. p. 228. Παραλαμβάνει μετὰ ταῦτα, eis τὸ κατασκευά-σαι, ὡς οἶεται, εὐσεβεστέρους εἶναι τοὺς πελαργούς τῶν ἀνθρώπων, τὰ περὶ τοῦ ζώου ἱστορούμενα, ἀντιπελαργοῦντος, καὶ τροφὰς φέροντος τοῖς γεγεννηκόσι.” Seager. Mss. “ Abresch. Lect. Aristæn. 158. Jacobs. Anth. 6, 88. Kuster. Aristoph. 195.” Schæf. Mss. “ Clem. Alex. 126. Jambl. V. P. 40.” Wakef. Mss.]

“ Ἀντιπελαργεῖσις, et Ἀντιπελαργία, ἡ, Beneficii relatio. Pro eodem Ἀντιπελαργίωσι legitur ap. Suid. in Ms. etiam Cod., [Basil. Hexaem. 8. p. 75.: Schol. Triclin. Soph. El. 1059. Glossæ Isidori: Antipelargosin, talionem.]

“ ΠΕΛΑΣΓΟΙ, οἱ, Pelasgi, Gens Græciæ fuerunt erronea et σποράς. Et Thessaliam enim tenuisse dicuntur, et Peloponnesum, et Lesbum: necnon Larissam; feruntur et Lemnum condidisse Imbrum: que: pars eorum cum Tyrrheno navigasse in Italiam: ortum autem duxisse a Pelasgo Arcade, patre Lycaonis. Quin et Atticam incoluerunt, sed ob injurias quasdam inde ejecti fuerunt, ut fusius docet Herod. 6. Idem ab Atticis dicti fuerunt Πελαργοί, quoniam erant πλάνητες, et δίκην ὀρνέων ἐπεφοίτων ἐφ' οὓς ἔτυχε τόπους: Strabo 5. UNDE Πελαργικὸν τεῖχος Athenis in arce, a Tyrrenicis Pelasgis conditum. Aristoph. O. (832.) Τίς δ' αὖ καθέξει τῆς πόλεως τὸ Πελαργικόν; Dixisse enim Πελαργικόν pro Πελασγικόν, ex Hesych. patet. Herod. 6. fin. innuit fuisse Murum circum arcem ductum; eum enim locantibus Atheniensibus mercede exstructum fuisse a Pelasgis, qui tum sub Hymetto habitabant. At “ Πελασγικόν Ἄργος, dictum voluit nonnulli Thessalicum, a Pelasgis, qui Thessaliam incoluerunt. Sed rectius sentire videtur Eur., qui in Archelao scribit, Danaum, cum Argos venisset, et rerum potitus esset, lege sanxisse ut Argivi a se transnominarentur Δαναοί, cum antea VOCARENTUR Πελασγῶται, a regione Πελασίᾳ: quomodo Steph. quoque tradit Πελασγίαν dictam fuisse τὴν τοῦ Ἄργους χώραν, Regionem Argivam: unde Πελασγῶτας, et fem. gen. Πελασγιώτιδας appellari ejus Incolas. Herod. vero dicit non solum Πελασγιώτιδας γυναῖκες, sed etiam Πελασγίδες.” [Πελασγίς, 7, 42. * “ Πελασγιακός, ἡ, ὁν, Steph. B. 634. Πελασγιώτις, ibid. Herod. 2. p. 154. Diod. S. 169.” Scott. App. ad Thes. “ Πελασγοί, ad Timæi Lex. 215. ad Herod. 343. Phrynich. Ecl. 40. Bast Lettre 116. Πελασγία, Markl. Suppl. 367.; Herc. F. 464. Πελασγικός, Musgr. Heracl. 317. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 8. Πελασγικὸν τεῖχος, ad Herod. 502. Πελασγιῶται, Thom. M. 793.” Schæf. Mss. “ Πελασγικά γράμματα, Diod. S. 200.” Wakef. Mss.]

Πόδαργος, ὁ, ἡ, Albus v. Celeres pedes habens, Eust. Est vero etiam Nom. propr. equi, ut Podarge nomen Harpyiæ. [“ Ilgen. Hymn. 493. Steph. Dial. 56. Heyn. Hom. 7, 167.” Schæf. Mss. “ Lycophro 106.” Wakef. Mss.]

Πύραργος, ὁ, ἡ, Nates albas habens: unde et Effeminatus dici queat. Substantive vero sic dicitur Aquilæ genus cauda albicante, quam ap. Aristot. Theod. ait Albicillam Latine dici posse: quæ et νεῖ βροφόνος dicitur, et a Theod. Hinnularia vertitur. Apud Eust. est una e tribus ἐρωδιῶν speciebus. [“Brunck. Soph. 3, 527.” Schæf. Mss.]

[* “Πύραργος, ὁ, ἡ, Schol. Lycophr. 91. πύραργον δειλὸν, ἡ αἰσχροὺν, ἡ ἄρπαγα. Lege quæ sequuntur. Schol. Æsch. Ag. 116. ὁ τ' ἐξοπιν * ἐξόπιν * ἀργίας δ' ἐξοπίω λευκὸς, ὅ ἐστιν, ὁ πύραργος.” Scott. App. ad Thes. A Schneidero non agnoscitur.]

Ἀργάντες ταῦροι, Albicantes tauri, Pind. (Fr. inc. 140.) οἱ διὰ λίπος ἡ πιμελὴν λευκοὶ, Eust.

Ἀργεννός, (ἡ, ὄν,) Albus, Candidus. Il. Γ. (141.) ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνησι. Oppian. 3. Ἀργεννῶν ἐρίφων τε πολὺπλοκον ἀρπακτῆρα, Candidorum hædorum. Sic lilia ἀργεννά dicuntur, Anthol. Ἀργεννός etiam reperitur in ead. signif., sicut κελαδενός, Pind. (Pyth. 3, 200.) κελαδενός. [“Ἀργεννός, Heyn. Hom. 7, 541. Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 238. Valck. Adonias. 363. * Ἀργένναος, Jacobs. Anth. 11, 320. Ἀργεννός, Valck. Adonias. 363.” Schæf. Mss.]

Ἀργεστής, ὁ, Albus. Noti epith., quem Eust. Λευκόντονον quoque a Sophis vocari tradit. || Ἀργεστής, ὁ, Velox. Quidam, ut tradit Eust., volunt epith. Noti esse, non autem Ventum aliquem specialem, cum quatuor tantum ventorum mentio fiat ap. Hom., Noti, Euri, Boreæ, Zephyri. Il. Λ. (306.) ὡς ὅποτε Ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ Ἀργεστῶ νότοιο βαθείῃ λαίλαπι τύπτων. Aristot. tamen et Strabo ac ceteri scriptores hunc etiam ventum agnoscunt. Sed notandum est tunc accentum in penult. retrahi, qui in ult. rejicitur, cum epith. est, non autem proprium: ut Eust. annotat. Gell. 2, 22. Caurum Latine vocat, dicitque ab Occidente adversus Aquilonem flare. Aristot. de Mundo, Καὶ τῶν Ζεφύρων ἀργέστης μὲν ἀπὸ τῆς θερινῆς δίσσεως πνέων, ὃν τινες καλοῦσιν Ὀλυμπίαν, οἱ δὲ Ἰάπυγα. Hes. Ἀργέσται οἱ ἐτήσιοι. [“Æsch. S. c. T. 60.” Schneider. Lex. sed ibi legitur ἀργηστής ἀφρός: neque aliter exhibet ipse Schneider. v. Ἀργήεις. c Diod. S. 1. p. 25.” Scott. App. ad Thes. “Ἀργεστής, Heyn. Hom. 8, 177. Ἀργέστης, (sic,) ad Il. A. 305. Hesiod. Θ. 379. ubi v. Wolf. Græv. Lect. Hes. 626. Wakef. S. C. 2, 93. Wessel. Diod. S. 1, 47, 2, 192. Heyn. Hom. 6, 171. Lobeck. Aj. p. 273.” Schæf. Mss. “De ventis generaliter, Nicand. A. 172.” Wakef. Mss.]

Ἀργῆς, ἦτος, ὁ, Albus, Candidus. Il. Γ. (419.) κατασχόμενη ἐανῶ ἀργῆτι φαεινῶ. Sic ἀργῆτα κεραυνόν, Hes. λευκὸν ἡ ταχύ. Tradunt VV. LL. declinari et ἀργῆς, ἀργέτος: unde ap. Hom. ἀργέτι δημῶ. Etym. vero cum Eust. συστολήν esse tradit. || Ἀργῆς, ἦτος, ὁ, Velox etiam signif., colligi queat ex h. l. Aristot. de Mundo, Τῶν δὲ κεραυνῶν, οἱ μὲν ταχέως διάττοντες, ἀργῆτες λέγονται, E fulminibus, quæ raptim emicant, ἀργῆτες vocantur. Quo sensu ap. Hom. ἀργῆτι κεραυνῶ dictum videri possit. || “Ἀργῆς, ἦτος, per μεταβολὴν et συστολήν dicitur pro ἀργῆς. “Unde dat. ἀργέτι, et accus. ἀργέτα, quibus Hom. “usus est, ut Il. Λ. Ἐν Τροίῃ ἄσειν ταχέας κύνας “ἀργέτι δημῶ, i. e. λευκῇ πιμελῇ, λευκῶ λίπει, Alba “pinguedine, Candido adipe. Φ. Ἰχθύς, ὡς κε φάσκει “Λυκάονος ἀργέτα δημόν.” [“Ἀργῆς (sic,) Valck. Phæn. p. 361. Wakef. S. C. 2, 91. Stanl. Eum. 45. Heyn. Hom. 4, 542. 5, 438. 6, 264. Lobeck. Aj. p. 242. 271. Wakef. Alc. 1090.; Trach. 675.; Phil. 1199. Jacobs. Anth. 11, 142.” Schæf. Mss. “Nicand. Θ. 105.” Wakef. Mss. Aristoph. O. 1747. Ἀργῆτες κεραυνοί. “Diog. L. Empedocle 335. HSt. Ζεὺς ἀργῆς, Ἡρῆ τε φερέσβιος, ἡδ' Αἰδωνεύς, Νηστὶς θ', ἡ δακρύοις * ἐπιπικροῖ ὄμμα βρότειον. Il. Θ. 133. Βροντήσας δ' ἄρα δεινόν, ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν.” Seager. Mss. Schneider. Lex. v. Ἀργήεις.]

“Ἀργῆς, vide Ἀργεϊφόντης. Meminit vero Gal. in “Lex. suo Hippocr. dicens ὄφιν quendam ita nominari, respiciens ad Epid. 5. (1160.) de juvene quodam ebrio et dormiente supino, Τούτῳ ὄφιν ἐς τὸ “στόμα παρεισεδέυτο ἀργῆς: Ubi nota adjective positum esse et ὀξυνοεῖσθαι. Apud eund. Gal. le-

A “gitur compar. ἀργέστερον, Comment. 2. in Hipp. “de Fract. Οὐκ ἀρέσκειται τῇ χρήσει τοῦ τοιούτου ξύλου “πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἀπηνόους ὄντος· τὸ γὰρ Ἀργέ- “στερον, οἶον ἀπηνέστερον ἢ ἀηδέστερον, δηλον, διὰ τὸ “μὴδὲν εἶκειν. Sed mendosum est illud ἀργέστερον, “et pro eo scr. ἀστεργέστερον, ut est in textu Hippocr., et ut ipsa exp. declarat; quod enim Inamabile est, nam id proprie sonat ἀστεργές, idem et “Immite et injucundum. || Ἀργῆς, ἦτος, ὁ, ἡ, VV. LL. “afferunt pro Otiosus, Feriatus: sed nescio unde.” [“Ἀργῆς, s. ἄργης, Wakef. Eum. 181.” Schæf. Mss.]

“Ἀργᾶς, Hes. ὄφιν: ut Harpocr. quoque annotat, “Dores, maxime autem Argivos, ἀργᾶν vocasse τὸν “ὄφιν, veluti Achæum in Adrasto: Timarchum tamen Rhodium scribere non κατὰ γλῶσσαν ita vocari “τὸν ὄφιν, sed ἀργᾶς esse γένος τι ὄφειν: quosdam “vero Draconis epith. esse velle τὸ ἀργᾶς. Nominari “porro Demosth. ab Æsch. ἀργᾶν et ὄφιν, forsan διὰ “τὸ θηριώδες, utpote qui ἐπιτροπῆς τοῖς ἐπιτρόποις “δίκας ἔλαχε. Suid. vero addit, ἀργᾶν dici τὸν “δεινότατον παρ' ἡλικίαν, s. τὸν δεινότατον καὶ θηρι- “ώδη τὸν τρόπον, nimirum instar ἀργᾶ καὶ ὄφews. Hes. “ἀργᾶν dictum fuisse ait etiam τὸν μοχθηρὸν ποιητὴν: “secundum alios autem, tyranni nomen esse. Ἀοιδόθ “nom. propr. est ap. Athen. 4. qui et 14. Ἀργᾶν “tradit fuisse ποιητὴν μοχθηρῶν νόμων. Hæc ipsa et “Plut. confirmat. Nam in Vita Demosth. 1554. “meæ Edit. (c. 4.) tradit ἄργας, scribitur enim pa- “roxtonws, fuisse Demosth. paronymon, idque τεθὲν “v. πρὸς τὸν τρόπον, ὡς θηριώδη καὶ πικρὸν, nam τὸν “ὄφιν a ποῦτ. quibusdam nominari ἄργαν, v. πρὸς “τὸν λόγον, ὡς ἀνιῶντα τοὺς ἀκρωμένους, ab Arga “poëta νόμων πονηρῶν καὶ ἀργαλέων. Sed verisimilius meo iudicio est, ἄργαν s. ἀργᾶν appellatum “fuisse διὰ τὴν τῶν τρόπων θηριώδη πικρίαν, cum ipse “Demosth. pro Cor. dicat, Βάσκανον δὲ καὶ πικρὸν “καὶ κακόηθες οὐδέν ἐστι πολίτευμα ἐμόν. Quod “porro ad accentum attinet, dico Ἀργας parox- “tonon non esse damnum, cum et Ἀργῆς dicatur “ὁ ὄφιν, ut supra docui: pro quo ἄργης Dor. positum “Ἀργας.” [“Dionys. H. 8, 363. Wytttenb. Select. 248.” Schæf. Mss.]

[* “Ἀργέτις ἦως, Nonn. D. 5, 516. 16, 124.” Kall. Mss. “Jacobs. Anth. 11, 142. Lobeck. Aj. 242. * Ἀργέτης, Heyn. ad Apollod. 1162.” Schæf. Mss.]

Ἀργετὸς quoque in VV. LL. Albus, sed sine exemplo; forsan pro gen. ἀργέτος; quem per συστολήν ab ἀργῆς fieri Eust. tradit, ut modo dixi. [“Ἀργετος, (sic,) Koen. ad Greg. 278.” Schæf. Mss.]

Ἀργηστήρ, ἦρος, ὁ, Albus, Splendidus, i. q. ἀργῆς, Hes.

[* “Ἀργηστής, ὁ, Wakef. Eum. 181. Abresch. Æsch. 2, 20.” Schæf. Mss. Vide Ἀργεστής.]

Ἀργήεις, (εσσα, εν,) Albus. Lucian. (1, 99.) Ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός. Ἀργήεις quoque Suid. exp. λευκός. [“Ἀργήεις, Heyn. Hom. 8, 137. Gesner. Ind. Orph.” Schæf. Mss. “Lucian. Dial. Empedocles ap. Athenag. 80.” Routh. Mss. “Ἀργήεις, εσσα, εν, unde contr. ἀργῆς, ἦντος, (ut αἰγλήεις, contr. αἰγλῆς, αἰγλῆντος:) item * ἀργῆς, ἦτος, ὁ, ἡ, Nicand. Θ. 631.; ἀργῆς, ἦτος, ὁ, ἡ, et * ἀργηστής, ου, ὁ.” Schneider. Lex. Contra ἀργέτι δημῶ ap. Hom. pro ἀργῆτι. De adjectivis, quæ recto casu desinunt in ηεις, multa scripsit E. H. Barker. in Wolf. Anal. Lit. 3, 280. “Nicand. A. 204. Velox, Orph. Arg. 123. Pellucidus, de liquore, Nicand. A. 98. Plur. ἀργῆντα, Oppian. C. 2, 140.” Wakef. Mss.]

“Ἀργεῖς, (ὁ,) Suidæ ὁ λευκός, Albus, Candidus; “sed suspecta mihi est ea scriptura, quantumvis in “Ms. etiam Cod. habeatur; atque omnino puto reponendum Ἀργήεις, innuente id alphabetica quoque serie. Apud Hes. vero Ἀργεῖς est nomen “κυβευτικοῦ βόλου, Jactus tesserarii. [De v. ἀργεῖς pro ἀργήεις jure dubitat et Schneider.]

[* Ὑπαργήεις, εσσα, εν, Subalbicans, i. q. ὑπόλευκος. Nicand. Θ. 663. E. H. Barker. in Wolfi Anal. Lit. 3, 280.]

Ἀργινόεις, (εσσα, εν,) Albus, Splendidus. Il. B. (647.) καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον, i. e. * λευκόγειον:

[656.] Apoll. R. (2, 738.) ἀργινέσσαν ἀεὶ περιέ-
τροψε πάχυν. Hesychio est etiam αἰγιαλώδης.
["Toup. Opusc. 2, 178. Ilgen. Hymn. 575. Jacobs.
Anth. 7, 390. Heyn. Hom. 4, 351. 353. 5, 555. Heu-
sing. Emend. 328." Schæf. Mss. " Dionys. P. 1176."
Wakef. Mss.]
" Ἀργινούσαι, contr. pro Ἀργινόσαι, dictæ In-
sulæ quædam, ob terram argillaceam. In Lex.
" meo vet. et ap. Etym. hæc leguntur : Ἀργινούσαι,
(simplici enim ο ibi scriptum,) ἀργιλώσαι. Etenim
" αἱ τοιαύται εἰς καρπὸν ἀνάκειν φαῖλαι καὶ ὡς ἐτι-
" τοπίκεστον μηλόδοτοι, καθάπερ ἡ Σκυροὶ καὶ αἱ λευ-
" μέναι Ἀργινούσαι. Ubi etiam notandum in priore
" Ἀργινούσαι τῷ ι superscriptum esse ε, ad indican-
" dam diversam scripturam, nimirum ἀργενούσαι, ut
" ap. Etym. habetur. Rursum in Lex. illo meo legi-
" tur, Ἀγινούσαι, ἐστὶν ἡ λευκή."
" Ἀργιος, (α, ου,) Albus, Celer, Hes.
[" " Ἀργιον, Adiantus, Diosc. 472." Boissonad.
Mss.]
[" Ἀργίας, i. q. ἀργός et ἀργᾶς. Æsch. Ag. 115.
ubi v. Blomf.]
[" " Ἀργιώτης, Musgr. Ion. 1577." Schæf. Mss.]
" Ἀργαῖον, ανῶ, Albico, λευκαῖνον, Eust. ex Eur.
Alcæone, Orpian. C. 3, (299.) Γαστέρα δ' ἀργαί-
νονσαν ἔχει πληγὴν παθάρμυχι. [Ἀργαῖον autem ex
" ἀργάω derivandum est. " Ἀργάω, Pind. in Eust.
P. 1393." Wakef. Mss.]
[" Ἀργεον, τὸ, s. Ἀργεος, secundum J. Poll. ὁ, s.
" Ἀργεα, ατος, τὸ, Oculi ulcusculum, quod in iridis
circulo nascitur, partem quidem aliquam candidi,
partem vero etiam nigri comprehendens. Id extra
quidem iridem rubicundum, intra vero candidum ap-
paret. Gorr. Eos autem, qui illo vñio laborant,
" Ἐπαργέροι vocat J. Poll. 2. Aristot. de Anim. 9.
" Ἐπαργέροι ἐστὶ καὶ περὶ τὸν τοῦ οφθαλμοῦ. Ἐπά-
ργερα ομματα, inquit Hes., Oculi qui a leucomatis
prorsus excecati sunt, addens, καὶ πάντα δὲ τα τυφλά
καὶ ἀρρώστια οὕτως λέγονται. " Ἐπαργεος, dicitur
" et de animante et de oculo. Nec enim tantum af-
" fertur ex Aristot. H. A. 9. Ἐπαργεος καὶ οὐκ ὄζων-
" τός, sed etiam aliunde Ἐπαργερα ομματα, pro
" Leucomate laborantes oculi, τετραφωμένους τοῦ λευ-
" κωμάτων, Albugine obscurati." [Æsch. Pr. 497. Ag.
1121. Choeph. 663.] Et Ἀργεμήνη, (ἡ,) Herba,
quod argema et nubeculos sanare a Diosc. dicitur,
Gorrae hinc vocata videtur : quam Inguinariam a
quibusdam appellatam esse scribit Plin. 25, 9. Mar-
cellus autem Empiricus a Græcis Sarcocollam nomi-
nari tradit : cuius descriptionem vide ap. Diosc. 2,
208. " Ἀργεμήνη, ap. Hes. per ο μωρόν scriptum."
[" Ἀργεον, αῖ, J. Poll. 2. Μετ' οὐτᾶς sc. φάλαγγας,
οὐκ ἔχει, μὴ οἱ τὰ νεῖρα παύεσθαι λέγουσιν, ὧν τὰ μὲν
ὑπὸ τοῦ δυνεῖ, κρηττά, τὰ δὲ ἄνωθεν, ἄργεμοι, Album
illud quod supra unguem est." Ἀργεμα, τὸ, Theophr.
H. P. 9, 10. " Ἀργεμον, Brunck. Soph. 3, 501.
" Ἀργεμος, Toup. Opusc. 2, 102." Schæf. Mss. Ἀργε-
μον, Hippocr. 300, 48.]
" Ἀργεον, ὁ, ἡ, Aliqua e parte albus, et aliqua e
parte niger. Ita Suid. citans (Babrium 2) Ἄλλ' αἱ μὲν
ῥυμιν, μέλαρες οἱ δὲ, τεφρώδεις Ἐτεροι [δὲ] ξανθοὶ καὶ
διάργεμοι στίθη.
[" Ἀργιλος s. Ἀργίλλος secundum Hes., η, Terra
alba et pura, Suid., qui hoc Epigr. citat, Ἀερίδα Δι-
μορίων ἢ μελεσιπτεροὶ ἀδε θανονσαι Ἀργίλοι δολεχάν
ἀμφὶ εὐκλειον ἔχει. Plin. 17, 7. Λευκὰ Ἀργίλλων vocant
Græci Candidam argillam, qua in Megarico agro
utuntur, sed tantum in humida frigidaque terra.
[Ἀργίλλος, Theophr. Plutarchi Q. S. 5, 3. Geopon. 2,
27, 8, 7, 12, 19. Varro de R. R. 1, 57. Theophr.
H. P. 8, 11. 9, 4. C. P. 6, 3. Oppian. H. 4, 658.
" A sterilitate nomen invenit : ἀργίς enim Ignavus.
Scalig. Theophr. 3, 28." Gataker. Mss. " Ἀργίλλος,
Toup. Opusc. 2, 178. ad Charit. 516. Jacobs. Anth.
6, 402. " Ἀργίλλος, ad Timæi Lex. 49." Schæf. Mss.
" Ἀργίλη, Domus subterranea, Eust. Dionys. P.
1176." Wakef. Mss.]
" Ἀργίλληφι, Hes. assert pro γῆν μὴ βλαστάνουσαν
" τι, sed susp.
[Λευκὰ Ἀργίλλος, ὁ, ἡ, vide Ἀργίλος. Strabo p. 440.
Geopon. 9, 4. " Jacobs. Anth. 7, 77." Schæf. Mss.]

[* Σκληρόργιλλος γῆ, Argilla dura. Geopon. 9, 4.]
Υτάργιλος, ὁ, ἡ, Subargilus, ut Gaza vocat. Malim
dicere Subargillaceus. Theophr. 9, 4. Γῆν υπάργιλον
καὶ πλακάδην.
[" Ἀργιλώεις et Ἀργινώεις, εσσα, εν, Dionys. P.
1176. ap. Schneider. Lex. v. Ἀργίλλος.]
Ἀργιλώδης, ὁ, ἡ, Argillosus, Argillaceus. Suidæ
etiam υπαρός. Item Ἀργιλώδης γῆ, λευκή, καὶ καθα-
ρά, [Geopon. 2, 27. Theophr. H. P. 8, 11. " Ad
Diod. S. 2, 391. Ἀργιλώδης, Timæi Lex. 48. et n.
ubi et de ἀργιλώδης. Toup. Opusc. 2, 178." Schæf.
Mss.]
ἘΝΑΡΙΓΗΣ, (ὁ, ἡ,) Clarus, Evidens. De personis
aut re, quæ oculis cernitur. Od. Π. (161.) χαλεπαὶ δὲ
θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Lucian. Κυνηγετούνη οἱ
νέετα ἐναργῇ τὸν θεὸν ἐπιστάψαι. Polyb. Ποτε
ἐστὺς ἐναργῆς, σπατίους δὲ κεκλυμένοι, Interdum stans
ante omnium oculos, raro recubans, Turnebo interpr.
[" De re item dicitur aut verbo. Demosth. (538.) Τὴν
πάσχοντι καὶ τοῖς ὁρῶσιν ἐναργῆς ἡ βίβλος φαίνεται, Est
injuria reipsa conspicua omnibus numeris evidenter
Bud. Ἐναργεῖς λέξεις ap. Hermog., αἱ σημαντικωτεραι
καὶ πληκτικαί. Hesychio est quoque βίβλος, ασφαλή.
[Gl. Ἐναργῆς Liquidus, Evidens. Ἐναργεστερον
Præsentius. Ἐναργέστερον Impigrabile. Hippocr. 67.
ἐναργῇ ἐνύπναι. Aret. 37. ἄρθρα, Prominentes arti-
culi." Heyn. Hom. 8, 36. ad Lucian. 1, 179. Musgr.
ad Hec. 77. Toup. Opusc. 2, 218. Fœck. in Bibl.
Philol. 1, 75. Ammon. 139. 142. Herod. 398. Wakef.
Trach. 11. Jacobs. Anth. 8, 17. 9, 51. 11, 231. ad
Diod. S. 1, 525. ad Dionys. H. 5, 384. Ἐν. et ἐναργῆς
conf., Schweigh. ad Polyb. 5, 117. Abresch. Paraphr.
568. Wessel. Diod. S. 1, 47. 49." Schæf. Mss.]
Ἐναργεῖα, ἡ, Evidentia, Illustratio, ut Cic. et Quin-
til. interpr. Demetr. Γίνεται δὲ ἐνάργεια, πρῶτον μὲν
ἐξ ἀκριβολεγίας καὶ τοῦ παραλείπειν μηδὲν ἀ-
σέμνουν. [Gl. Perspicuitas. " Wessel. Diod. S. 1, 47.
49. Jacobs. Anth. 9, 183. Conf. cum ἐναργ., cf.
Baxter. ad Horat. Od. 2, 12, 28." Schæf. Mss. " Velo-
citas, Etym. M." Wakef. Mss.]
Ἐναργεῖος, ET Ἐναργεῖς, Evidenter, Perspicue. Plut.
Καὶ τῆς σκέψεως ὠφέλειαν ἐναργεῖς παρίστησι, Lucu-
lenter. [Gl. Impedio, Evidenter, Hippocr. 17, 10.
14. " Ἐναργεῖς, ad Xen. Mem. 3, 4, 17. ad Diod. S.
2, 212. Jacobs. Anth. 11, 231. Conf. cum ἐναργῆς,
ad Diod. S. 2, 302." Schæf. Mss.]
[" Ἐναργέτης, ἡ, i. q. ἐνάργεια. J. Poll. 4, 97.]
[" Ἐναργώδης, ὁ, ἡ, i. q. ἐναργῆς. Aret. 30. Εἴτε
καὶ οὐνεοὶ ἀληθεῖς, δευματοῦδες, ἐναργώδεις.]
[" Ἐνάργημα, τὸ, vox Epicurea, Res evidens, mani-
festa, i. q. τὸ φαίνεσθαι, Diog. L. 10, 93. " Schneider.
ad Epicur. 108. 112." Schæf. Mss.]
ἈΡΓΥΡΟΣ, ὁ, Argentum. Od. Z. (232.) Ψ. (150.)
Ὡς δ' οὐτε τις χρυσὸν περιχεῖσθαι ἀργύρῳ ἀνὴρ Ἴδου.
Δ. (73.) Χρυσὸν τ', ἤλεκτρον τέ, καὶ ἀργύρον, τὸ ἐλε-
φαντος. Hoc emination alijus poetæ a Timotheo
cantatum refert Plut. Apophth. (9, 51. H.) Σὺ δὲ τὴν
γηγενητὴν ἀργύρον αὐτεῖς. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Τὸ
δ' ἴμιν πάντα, ὡ παῖδες, ὅταν τελευτήσῃ, μήτε ἐν-
θῆτε, μήτε ἐν ἀργύρῳ. Athen. 6. Ὁ δὲ ἀργύρον οὐλγα
ἦν ἐν τοῖς μετάλλοις. Et ἀργύρον πεποιημένα ἀγῶ-
ματα, cum gen. sine præpos. ad declarandam mate-
riam, ap. Paus. Atticis, Ex argento facta. At cum
Argentum numum signif. volunt, s. Pecuniam, ἀργύ-
ριον dicunt. [" Ἐξ Ἀλγύβης, ὅθεν ἀργύρον ἐστὶ γενέσθαι
Hom. " Barnes. Mss. Hippocr. 887. ἀνὴρ ἀργύρεος, ut
alibi ἀνὴρος ἀργυρίου, Spuma argenti. Glossæ : Ἀργυ-
ρος, Argentum. Ἀργυροὶ ἄσπεροι, Argentum. " Lino-
zostis, Diosc. 475." Boissonad. Mss. " Fischer. Ind.
Palæoph. Conf. cum ἀργυριον, Villosis ad Long. 284.
Diod. S. 2, 353. et v. I. ad Dionys. H. 3, 1330." Schæf. Mss.]
Ἀργυράριος, ὁ, ἡ, Nervum arcus habens argentum,
ἀργυρότατος, factum vocabulum ex illo Hous. H. A.
(49.) Δευρὴ δὲ ελαγχρὴ γένετ' ἀργυρότατος βέλος. [Eust.]
Ἀργυρογνώμων, ὁ, ἡ, (ἡ,) Argenti spectator, ut
Bud. in Ann. pr. in Pand. interpr., Qui argentum ad
Lydiū lapidem probat, τραπέζιστης, δοκιμαστής, Hes.
Lucian. (1, 810.) Καὶ ὑπάρχειν σοὶ καὶ κατὰ τοὺς ἀρ-
γυρογνώμονας, διαγινώσκειν ἅτε δόγμα καὶ ἀειβόλην,
καὶ ἃ παρασκευμένα. Hos et colloβυστάς et ἀργυρομα-

φα-
μεν

Χρυσῶ

βούς, inter minutulos numularios, Campsores vulgo dictos, ponit Bud. publicamque causam non habere dicit. [Arrian. in Epict. 1, 20, 8. 2, 3, 3. "Mœr. 54. et n.: Thom. M. 109. ad Charit. 254. ad Lucian. 1, 253. Beckm. ad Marbod. 151. Phrynich. Ecl. 193. Auri spectator, Simon. Dial. 63." Schæf. Mss.]

[* "Ἀργυρογνῳμονικός, (ῥ, ὄν, Probandi argenti peritus.) Arrian. iu Epict. 2, 3, 2." Kall. Mss.]

[* "Ἀργυρογνῳμονέω, (Probo argentum.) Eust. Ism. 11. p. 434. ad Charit. 91." Kall. Mss. "Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 434." Boissonad. Mss. "Ad Charit. 254." Schæf. Mss.]

[* "Ἀργυροδέκτης, (ὁ, ῥ,) Greg. Naz. Od." Kall. Mss.]

Ἀργυροδίνης, ὁ, ῥ, Argenteos vortices habens, ἀργυρέαις δίναις, ὅ ἐστι βεύμασι, διοικούμενος, Eust. Il. B. (753.) Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ, i. e. λαμπρά καὶ καλὰ βεύματα ἔχοντι δίναι γάρ, αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί. ["Ruhnk. Ep. Cr. 168. Wolf. ad Hesiod. 99." Schæf. Mss.]

[* "Ἀργυροδούλος, (ὁ, ῥ,) Cyrill. ap. Suid. v. Σπαδίων." Kall. Mss.]

Ἀργυροειδής, ὁ, ῥ, Argenti formam habens: Argenteus, Camer. ["Eur. Iph. A. 751. Ion. 95. Diod. S. 3. p. 126. Lucian. Dial. 101. Athen. 93. Hippocr. Prædict. 2. p. 102(=420, 13.)" Scott. App. ad Thes. "Diod. S. 1, 215. Merrick. Tryphiod. Angl. p. 23." Schæf. Mss. Ἀργυρώδης, Lex. Xen.]

[* "Ἀργυροίς, Jacobs. Anth. 10, 191. Heyn. Hom. 4, 353." Schæf. Mss.]

Ἀργυρόηλος, ὁ, ῥ, Argenteos clavos habens, Hes. Il. B. (45.) ἀμφὶ δ' ἄρ ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον, i. e. ἀργυροῖς ῥήλοις διαπεπαρμένον, Schol. Eustathius ἀργυρόηλον dictum esse tradit διὰ τὴν ἀργυρῆν κώπην, cujus meminit Hom. Il. A. [219. "Heyn. Hom. 4, 203. 6, 123. Lobeck. Aj. p. 358." Schæf. Mss.]

Ἀργυροθήκη, ῥ, Argento reponendo destinatus locus, Loculus in quo servatur pecunia. J. Poll. 4, 2. tradit ἀργυροθήκην ab Atticis γραμματεῖον quoque vocatam fuisse, et γραμματεῖον Βοιωτικόν. [Cf. Ἀργυριοθήκη.]

[* "Ἀργυροθώραξ, (ὁ, ῥ,) Adrian. Soph. in Allatii Exc. 251." Kall. Mss.]

[* "Ἀργυροκάπηλος, (ὁ, ῥ, Qui argentariam exercet.) Cyrill. Hom. 14. ap. Cang. Gl. M. et I. G. v. Ἀστρογογηρία." Boissonad. Mss. Suicer. Thes. Sed dubitat Schneider. Lex.]

Ἀργυροκόπος, ὁ, (ῥ,) Qui argentum s. argenteos numos cudit, Qui pecuniam signat: Argentarius, Mensarius, Opifex et faber argentarius, VV. LL. Plut. (9, 301.) Χρυσόχοους καὶ ἀργυροκόπους. HINC Ἀργυροκοπέω, Argenteos numos cudo, vel, ut Cic. loquitur, Argenteum signo. Chrys. ad Thessal. 42. Τοῦτο θρήνων ἄξιον ὅτι εἰς κενὸν ἀργυροκόπος ἀργυροκοπεῖ, h. e. Concinator concinatur, Bud. ET Ἀργυροκοπεῖον, (τὸ,) Locus cudendo argento destinatus, Officina argentaria, Signandæ pecuniæ officina, Ubi moneta percutitur. Athen. 5. Μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπέοις εὐρίσκετο καὶ χρυσοχοεῖς, εὐρησιλογῶν καὶ φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς τορευτὰς καὶ τοὺς ἄλλους τεχνίτας. Bud. Ἐν ᾧ κόπτεται τὸ νόμισμα, δ νῦν τινὲς σημαντήριον καλοῦσι. Suid. ex Harpocr. ap. quem scribe Ἀργυροκοπεῖον. ET Ἀργυροκοπιστῆρες λόγων, quod J. Poll. (7, 103.) e Cratini Trophonio affert, per jocum et metaph. dictum; non enim verba aut orationem cudere proprie dicere possis. Proprie vero nihil aliud signif. quam ἀργυροκοποι. Varinus exp. τραπεζίται καὶ οἱ τὰ ἀργύρια ἐργαζόμενοι. [Gl. Ἀργυροκόπος Argentarius, Faber argentarius, Monetarius. "Toup. Opusc. 1, 493. Ἀργυροκοπεῖον, ad Lucian. 1, 507. Ruhnk. Hist. Or. 52." Schæf. Mss.]

[* "Ἀργυρόκρανος, (ὁ, ῥ,) Orac. 5, 551. p. 304. Obsop." Kall. Mss.]

[* "Ἀργυρόκυκλος, (ὁ, ῥ,) Nonn. D. (18, 10. καὶ ἀργυρόκυκλον ἀπήνυν, Rotas argenteas habentem :) 36, 358." Kall. Mss.]

[* "Ἀργυρολαμπέω, Psell. in Cantic. Cant. ad c. 1, 11." Boissonad. Mss.]

[* "Ἀργυρολίβανος, (ὁ, ῥ,) Needham. ad Geopon. 11, 16." Kall. Mss.]

Ἀργυρολόγος, (ὁ, ῥ,) Qui argentum s. pecuniam

colligit. Coactor, ut Bud. interpr. qui Susceptores, ἀποδέκτας, et ἀποδεκτῆρας, et ταμίας dictos fuisse tradit. Thuc. Καὶ ἐπὶ τοὺς ξυμμάχους ἀργυρολόγους ναῦς δώδεκα, Coactrices, Exactrices pecuniæ. Hesychio τελώνης.

Ἀργυρολογέω, ῥσω, Pecunias posco et exigo, εἰσπράττω, Bud. Construitur cum accus. Polyb. de Lacedæm. "Οτ' ἡναγκάσθησαν φόρους μὲν τοῖς νησιώταις ἐπιτάττειν, ἀργυρολογεῖν δὲ πάντας τοὺς Ἕλληνας. Synes. Simplicio, Ἐπὶ τοὺς ξένους οὐκ ἦν ἀργυρολογεῖν, ἡργυρολόγησε δι' αὐτῶν τὰς πόλεις. HINC Ἀργυρολόγητος, (ὁ, ῥ,) Ad pecuniam colligendam institutus. 2 Macc. 11, (3.) Ἀργυρολόγητον ἱερὸν ποιήσιν, Templum in pecuniæ quæstum habiturum esse. [Cf. Χαλκολογέω, et Lat. Ærusco. "Ἀργυρολογέω, Thuc. 2, 69. p. 142. 178. Xen. E. 1, 1, 8. Bergler. ad Alciph. 205. Diod. S. 2, 588." Schæf. Mss.]

Ἀργυρολογία, ῥ, Argenti, i. e. Pecuniæ, coactio et exactio. Xen. (E. 1, 1, 5.) Ἐντεῦθεν, πλὴν τετραράκοντα νεῶν, ἄλλαι ἄλλη ὥχοντο ἐπ' ἀργυρολογίαν. B ["Clem. Alex. 1, 5." Routh. Mss.]

Ἀργυρομυγής, ὁ, ῥ, Argento mixtus. [Strabo 220.]

[* "Ἀργυρόνομος, (ὁ, ῥ,) Const. Apost. 2, 37." Kall. Mss.]

[* Ἀργυροπάροις ὄπλοις, Polyæn. 4, 16. "Leg. ἄργυροπάροις. Τὰ ἀργυρόπαστα τῶν ἐνδυμάτων sunt in Melissa Ep. ap. Galei Myth. 749." Koen. ad Gregor. 454=214. "Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss.]

Ἀργυρόπεζα, ῥ, Argenteos pedes habens. Il. A. (538.) Ἀργυρόπεζα Θέτις, i. e. *λαμπρόπους, ἀπὸ μέρους ὅλη καλῇ, πέζα γὰρ ὁ ποὺς, Schol. Eust. allegorice dictam ait, quoniam αἱ πέζαι maris, i. e. Extremitates prope litus, ἀργύρεαι σὺν τῷς διάλεγκοις: interiora vero nigriora; vel καλλίσφυρος, καὶ ἡ παρ' Εὐριπίδῃ (Med. 1164.) ἄβρὸν βαίνουσα παλλεύκω ποδί: vel κόσμον λαμπρὸν περὶ τὰς ὥας τοῦ ἱματίου ἔχουσα. [Quo compendio scribatur, docet Bast. Comm. Palæogr. 823. "Wakef. ad Mosch. 4, 75. Valck. Adoniaz. 392. ad Il. A. 538. Jacobs. Anth. 7, 23. Heyn. Hom. 4, 144." Schæf. Mss.]

[* "Ἀργυρόπηχυς, (ὁ, ῥ, Pulcras habens ulnas,) Nonn. D. 42, 418." Kall. Mss.]

[* Ἀργυροποιός, ὁ, Anal. 2, 478. ut Lucian. Contempl. 12. χρυσοποιός, Lat. Aurifex. "Probl. Arithm. 5." Schæf. Mss.]

Ἀργυρόπους, ὁδος, ὁ, ῥ, q. d. Argentipes, Argenteos pedes habens. Athen. 5. Ταῦταις δ' ἐξῆς ἐπόμενον ἐν χρυσόποσι μὲν φορεῖς ὀγδοήκοντα γυναῖκες, ἀργυρόποσι δὲ πεντήκοντα, Lecticis cum pedibus argenteis, Cam. Sic et κλίνει ἀργυρόποδες. Ἀργυρόπους δίφρος, ὁ Ξέρξου, ὅς αἰχμάλωτος ἐπεκαλεῖτο, ἐφ' οὗ καθεζόμενος ἐθεώρει τὴν ναυμαχίαν, ἀνέκειτο δὲ εἰς τὸν παρθενῶνα τῆς Ἀθηνᾶς, Harpocr. ["Charito 706." Schæf. Mss.]

Ἀργυροπράται in Pand. Græcis, vel Ἀργυροπράκται fortasse, ab exigendis venditum rerum pretiis, dicti Numularii, ut Bud. in Ann. in Pand. tradit, dicens eos non tam pecuniarum permutationem, quam majorem negotiationem exercuisse: pecunias etiam eis custodiendas dari solitas, fœnerato interdum, interdum gratuito: Romæ autem etiam auctionibus intervenisse, et pecunias ibi a licitantibus stipulantes, auctionantibus representasse: et hujuscemodi argentarios publicam causam habuisse. Horum instar nunc fere esse ap. nos qui Vinarii venditores Pecuariique dicuntur, et Cetarii Piscarii, operam negotiantibus præbentes identidem commeantibus, ne in foro diu sedere cogantur et a singulis emtoribus pretia expectare. ["Ἀργυροπράτης, Bekker. Anecd. 442." Boissonad. Mss. "Ἀργυροπρακτικῆς, Coactor." Schneider. Lex.]

Ἀργυροπρακτικός, (ῥ, ὄν,) Ad argentum elaborandum faciens. Hinc Ἀργυροπρακτικῇ, sc. τέχνῃ, Argentaria. Ἀργυροπρακτικὴν ἐργάζεσθαι, Argentariam facere, ut e Cic. interpr. Bud. Comm. Ἀργυροπρακτικὰ ἐργαστήρια, Argentariæ officinæ. Argentarias absolute vocat Plaut.

[* "Ἀργυρόπωλος, (ὁ, ῥ,) Sozom. H. E. 8, 4." Kall. Mss.]

[* "Ἀργυροπωλεῖον, (τὸ,) Sozom. H. E. 8, 4." Kall. Mss.]

Ἀργυροπωλέω, ἡσω, Pecunia numerata vendo. Bud. e Polyb. 3, (13.). Ἀργυροπωλήσας δὲ τὰς πόλεις, καὶ κυριεύσας πολλῶν χρημάτων. [Schneider. Lex.]

[* Ἀργυρορίζος, ὁ, ἡ, Radices argenteas habens. Stesich. ap. Strab. 3. p. 221. Ταρτησοῦ πηγὰς.]

[* Ἀργυρορύτης, ὁ, ἡ, Argentifluus, Fluenta habens argentum velentia. Eur. Herc. F. 386. Πέραν δ' ἀργυρορύταν Ἐβρον ἐξεπέρασ' ὄχθον. "Wakef. Ion. 95." Schæf. Mss.]

[* "Ἀργυροσάπιγξ, Const. Manass. Chron. p. 48." Boissonad. Mss.]

[* "Ἀργυροσκελής, (ὁ, ἡ,) Nicet. Eugen. 1, 156. (πόδες.)" Boissonad. Mss.]

[* Ἀργυροσκόπος, ὁ, ἡ, i. q. ἀργυρογνώμων, Phrynich. Σ. Π. 18.]

[* Ἀργυροστερής, ὁ, ἡ, Furax. Æsch. Choëph. 999. "Abresch. Æsch. 2, 128." Schæf. Mss.]

[* Ἀργυροταμείον, τὸ, Ærarium, Gl.]

[* "Ἀργυρότευκτος, Epiphan. adv. Hær. 1, 1, 6." Routh. Mss.]

[* Ἀργυρότοιχος, ὁ, ἡ, Parietes argento ornatos habens. Æsch. Ag. 1547.]

Ἀργυρότοξος, ὁ, ἡ, Argenteum arcum habens, * καλλιτόξος, Hes. * λαμπρότοξος, Eust. Il. Φ. (229.) ὦ πόποι, ἄργυρότοξε Διὸς τέκος. ["Wakef. Herc. F. 1093." Schæf. Mss.]

[* Ἀργυροτράπεζα, ἡ, Mensa argentaria, Mensa argentea, Schneidero susp.]

Ἀργυροφάλαρος, ὁ, ἡ, Argenteis phaleris ornatus. Athen. (194.) Ὡν (ἱππέων) οἱ μὲν πλείους ἦσαν χρυσοφάλαροι καὶ χρυσοστέφανοι, οἱ δ' ἄλλοι ἀργυροφάλαροι.

[* Ἀργυροφανής, ὁ, ἡ, Instar argenti splendens. Suicer. Thes.]

Ἀργυροφεγγής, ὁ, ἡ, Argento splendens. Anthol. ἐν ἀργυροφεγγεί λιμῷ, Fame, quam afferebant lances argento splendentes, i. e. argenteæ, utpote cibo vacuæ. ["Lucill. 26." Schæf. Mss. "Nonn. J. 7, 104. D. 4, 24." Wakef. Mss.]

[* Ἀργυρόφλεψ, ὁ, ἡ, νήσος, Schol. Plat. 208.]

[* Ἀργυροφύλαξ, ἄκος, ὁ, Argentarius.]

Ἀργυροχάλινος, ὁ, ἡ, Argenteis frenis ornatus. ["Philostr. Icon. 28. p. 804. Soph. 25. p. 532." Scott. App. ad Thes. "Toup. Emend. 3, 190." Schæf. Mss.]

[* "Ἀργυροχεύμων, (ὁ, ἡ, Argentifluus.) Const. Manass. Chron. p. 127 (= 241. Τὰς φλέβας γὰρ ἀπανταχῇ * διακρουήσας ὤφθη, * Χρυσεοδίνης Πακτωλὸς, Νεῖλος ἀργυροχεύμων.)" Boissonad. Mss.]

Ἀργυροχόος, ὁ, ἡ, Argenti fusor, Faber argentarius.

[* Ἀργυροχοέω, Argentum fundo vel conflo, de vasculariis. Suicer. Thes.]

[* "Ἀργυροχοεῖον, (τὸ,) Aster. Hom. 40. Ruben." Boissonad. Mss.]

[* "Ἀργυροχρῶος, (ὁ, ἡ,) Pseudo-Chrys. Serm. 15. T. 7. p. 283. ὦ μετάνοια—* ἐλπίδόπνοον ἄνθος, πὲ οἱ νεμόμενοι ἀργυρόχρωοι ἄνδρες πορφύρεα σκήπτρα τῆς Τριάδος ἐρεύγονται! βομβηλοβομβάζ." Seager. Mss.]

Ἀργυρουκόπις, ἀργυρολόγος, ἐκ τοῦ παρεπομένου, Hes.

Ἀργυράγχη, ἡ, Argentangina, Argentaria angina. Bud. Ea Demosth. cum pecuniis corruptus in concione synanchen excusasset, laborare quidam dixerunt. Gell. 11, 9. Bud. in Pand. Erasm. Chiliad. ["Wyttenb. Select. 269." Schæf. Mss.]

Ἀργυραμοιβός, ὁ, Numularius, Argentarius, ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργυρίου ἀλλασσόμενος, ὁ τραπεζίτης, ὁ ἀργυροπράτης, κολλεκτάριος, Suid. HINC Ἀργυραμοιβικός, Numulariorum more. [Ἀργυραμοιβός, Theocr. 12, 37. * Ἀργυραμοιβικός, ἡ, ὄν, ut ἀργυραμοιβική sub. τέχνη, Lucian. "Ἀργυραμοιβικός, Idem Quom. Hist. Scr. 351." Scott. App. ad Thes. * "Ἀργυραμοιβία, ἡ, Plut. Marcellus 544. HSt. Χρήμασιν ἐζημίωσαν Καπετωλῖνον, ἐξ ὧν ὁ Μάρκελλος ἀργυραμοιβίαν ποιησάμενος, τοῖς θεοῖς καθιέρωσεν." Seager. Mss. "Ἀργυραμοιβός, Mær. 54. et n.: Timæi Lex. 48. et n.: Thom. M. 109. 539. ad Charit. 294. ad Lucian. 1, 253. Phrynich. Ecl. 192. Ἀργυραμοιβία, ad Mær. 54. Ἀργυραμοιβική, ibid. Ἀργυραμοιβικός, —— ὡς, Phrynich. Ecl. 193." Schæf. Mss.]

Ἀργυράσπιδες, οἱ, Argenteis parmis insignes, Bud. τάγμα τι στρατιωτικὸν ὑπὸ Ἀλεξάνδρῳ, Hes. Horum

a mentionem facit Athen. [538. "Ad Diod. S. 2, 204." Schæf. Mss.]

[* "Ἀργυρένδετος, (ὁ, ἡ,) Argento illigatus, Chrys. in Matth. Hom. 63. T. 2. p. 404 (= 690.) Σὺ μὲν πλέθρων γῆς τόσων καὶ τόσων μέμνησαι—καὶ ὀχημάτων ἀργυρενδέτων καὶ * χρυσεμπαστῶν." Seager. Mss.]

[* "Ἀργυρένδυτος, (ὁ, ἡ,) Cyrill. Hier. 147. Gretser. ad Codin. 271." Kall. Mss.]

Ἀργυρηλάτης, ὁ, Argenti cusor, ἀργυροκόπος, Hes.

[* Ἀργυρήλατος, ὁ, ἡ, Argenteus. Eur. Ion. 1181. Ἦν δὲ φερόντων μόχθος ἀργυρηλάτους Χρυσέας τε φιάλας.]

Ἀργυρίπη, ἡ, q. d. Argenteos equos habens, Urbis nomen a Diomede conditæ. Suid.

[* Ἀργυροποδέκτης, ὁ, Argenti susceptor, Gl.]

Ἀργυρώνητος, ὁ, ἡ, Argento emtus, Venalis, Venalitius, Emtitius, οἰκέτης ἀργυρίου ἀγυραστός, Hes. δοῦλος, Suid. ap. quem legitur etiam Ἀργυρώνη. Plut. pellices ἀργυρωνήτους vocat, Emtitias. At ἀργυρώνητος σέθεν ap. Eur. (Alc. 676.) Mancipium tuum, Emtitius tuus servulus. [Æsch. Ag. 922. "Athen. 264. Herod. 4, 72. Demosth. 87. Lucian. pro Merc. Cond. 265. 490. 538." Scott. App. ad Thes. "Toup. Opusc. 2, 63. Ammon. 86. ad Charit. 280. 281. 716." Schæf. Mss. "Herod. LXX. Interpr." Wakef. Mss.]

Ἀνάργυρος, ὁ, ἡ, Argento carens, Pecuniis destitutus, Pecunias non habens, etiamsi aliarum facultatum copia suppetat. Suid. Plato de LL. 3. (111.) Πλούσιοι δ' οὐκ ἂν ποτ' ἐγένοντο ἀχρυσοὶ τε καὶ ἀνάργυροι ὄντες. Athen. 6. Καὶ πρὸ τῆς τούτου βασιλείας, ἀνάργυρος, ἐτι δὲ ἀχρυσος ἦν ὁ Πύθιος. [Paul. Sil. 74. δώρημα. "Jacobs. Anth. 11, 177." Schæf. Mss. "Dio Cass. 502." Wakef. Mss.]

[* Ἀναργυρία, ἡ, Inopia pecuniæ, Cum pecunia numerata non est. Pand. Gr.]

Ἐπάργυρος, ὁ, ἡ, Inargentatus, ut Plin. loquitur: * ἐπηργυρωμένος, ut legitur ap. Athen. (359.) Κλίνας ἐπαργύρους dixit Herod. de Delphicis donariis loquens. Hesychio autem ἐπάργυρος est etiam μισθωτός: [1, 50. 9, 79. "Herod. 23. ad 728." Schæf. Mss. "Philo J. Dio Cass." Wakef. Mss.]

[* "Ἰσάργυρος, (ὁ, ἡ,) Argento contra carus. Theopomp. ap. Athen. 526. Ἰσοστάσιος γὰρ ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄεργρον ἐξεταζομένη. Heringa Obs. 276. Achæus ap. Eund. 689. Ἰσάργυρόν τ' ἐς χεῖρα Κυπρίου λίθον Δώσουσι κόσμον, χρημάτων τ' Ἐλυπτιών. Sic ἰσόχρυσος, Archestr. ibid. 305. (et Archippus ap. Nostrum in voce.) Cf. Il. X. 351." Blomf. ad Æsch. Ag. 932. Τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρόν Κηκίδα * παγκαίνιστον, εἰμάτων βαφάς.]

Κατάργυρος, ὁ, ἡ, Inargentatus, Argenteus. Athen. 4. Καὶ κατὰ τὴν ἀφοδὸν τοῖς μὲν ἐν ἀζώμασι, φορεῖα σὺν τοῖς κομίζουσιν τοῖς πλείοσι δὲ, καταργύρους σκευὰς κεκοσμημένους ἵππους, Partim equos instratos argenteis ephippiis referebant, Bud. ["Callixenus ap. Athen. 5, 199. D. Κατάργυρος ὅλος, Totus argenteus: pro quo ibid. paulo ante uno vocabulo ὀλάργυρος dicitur." Schweigh. Mss. "Diod. S. 2, 607." Wakef. Mss.]

Ἀλαβάργυρος, ὁ, (ἡ,) Qui pecuniam accipit, Qui "nil nisi pecunia accepta facit. Apud Athen. (406.) "cum Ulpian. dixisset, Τίς δ' αὐτῇ ἡ λιθίνῃ βαλλῇ—τὸς, οὐκ ἂν τι εἴποιμι, εἰ μὴ παρ' ἐτέρου ἐκάστω με—σθὸν λαβών: subjicit Democr., Ἀλλ' ἐγωγε οὐκ ὦν "λαβάργυρος ὠρολογητής, κατὰ τὸν Τίμωνος * πρόδει—πνον, λέξω τὰ περὶ τοῦ Ἠγήμονος." ["Eust. Il. 1481, 28." Wakef. Mss.]

[* Μισάργυρος, ὁ, ἡ, UNDE * "Μισαργυρία, (ἡ, Contemptus pecuniæ,) Diod. S. 504." Scott. App. ad Thes.]

Ὀλάργυρος, (ὁ, ἡ,) Totus argenteus, Qui e solido "argento est. Athen. (vide Κατάργυρος:) Τράπεζα "ὀλάργυρος δωδεκάπηχυν." ["Ad Herod. 728." Schæf. Mss.]

Πανάργυρος, ὁ, ἡ, Totus argenteus, Hes. E solido argento constans. ["Brunck. Soph. 3, 391." Schæf. Mss.]

[* Περιάργυρος, ὁ, ἡ, Argenteus, Argento oblitus. Hierem. Ep. Athen. 538.]

Πολύαργυρος, ὁ, ἡ, Multum argenti habens. ["Diod. S. 216. Herod. 5. p. 303." Scott. App. ad Thes. "Jacobs. Anth. 7, 68." Schæf. Mss. "Suid. 3, 111. Superl., Eust." Wakef. Mss.]

Υδράργυρος, ὁ, Argentum vivum. Metallum est, inquit Gorr. Defin. med. in argentifodinis nascens, album, aquæ instar liquidum, et valde mobile: paulo post cum duo ejus genera posuisset, addidit, Nomen enim ex aqua et argento ductum est, quod argenti quidem colorem referat, nec tamen ut argentum uno loco consistat, sed aquæ modo diffuat: ob id ab Aristot. ἄργυρος χυτὸς dicitur, quod nomen Alex. Aphrod. ὑδράργυρον interpr. Verum Plin. purum illud et nativum nominat Argentum vivum: factitium autem illud e minio, Hydrargyrum, diversis verbis diversas res signif. putans. Hæc ille, ap. quem plura reperies, et ap. Diosc. 6, 29. Theophr. de Lap. Plin. 33, 8. ["Υδράργυρος, ὁ, ἡ, Heusing. Emend. 442." Schæf. Mss.]

Υπάργυρος, ὁ, ἡ, Subargenteus, In quo argentum mixtum est, Bud. Eur. (Rhes. 970.) ὑπάργυρος χθών, propter metalla. Polluci vero κίβδηλος est. At Hes. ὑπάργυρον, τὸ κιννάμωμον exp. [Inscr. Attica Chandleri 11, 3. στέφανος ὑπ. καὶ ἐπὶ χρυσός, et in alia ap. Stuart., πρόσσωπον ὑπάργυρον κατὰ χρυσόν, et ὑποξύλου καταχρύσον. Lex. Xen. Pind. P. 11, 65. φωνά, Argento venalis. Vide Schneider. Lex. "Musgr. Cycl. 292. Callim. 1, 456." Schæf. Mss.]

Φιλάργυρος, ὁ, ἡ, Avarus argenti, Cupidus pecuniæ, Avarus. Plut. (7, 793.) Ὁργιλώτατος γὰρ ὁ φιλάργυρος πρὸς τὸν οἰκονόμον, ὁ γαστρίμαργος πρὸς τὸν ὀψοποιόν. Et φιλαργυρώτατος Xen. [Gl. Φιλάργυρος· Avarus, Cupidus.]

Φιλαργυρέω, Pecuniæ avidus sum. 2 Macc. Οἱ δὲ φιλαργυρήσαντες, Cupiditate pecuniæ ducti, Bud. ["Alciphro 194." Schæf. Mss.]

Φιλαργυρία, ἡ, Argenti amor, Pecuniæ cupiditas, Avaritia, φιλορηματία, Hes. ὑπόληψις τοῦ τὸ ἀργύριον καλὸν εἶναι. Plut. (7, 773.) Οὐδ' οἱ τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν φιλαργυρίαν ψέγοντες κατορθοῦσιν. [Gl. Avaritia, Aviditas, Numaria cupiditas.]

Ἀφιλάργυρος, ὁ, ἡ, Non amans pecuniæ, Non avarus. [Ep. ad Hebr. 13, 5. 1 Tim. 3, 3.]

*Ἀφιλαργύρως, affert Schneider. Lex. sed ἀμαρτύρως.]

*Ἀφιλαργυρέω, Absum ab avaritia. Suicer. Thes.]

*Ἀφιλαργυρία, ἡ, Vacuitas ab avaritia. Hippocr. de Dec. Hab. p. 23=15, 32. "Divitiarum contemptus, Chrys. Liturg. T. 6. p. 1004. Ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυροὺς ἐναπέθετο." Seager. Mss. "Diod. S." Wakef. Mss.]

Διχνοφιλάργυρος, (ὁ, ἡ,) qui λίχνος quidem est, "sed φειδωλός. Hes. e Philolai Urbibus."

*Χρυσάργυρον, τὸ, Zosim. 38, 6. Evagr. 3, 40.]

Ψευδάργυρος, ὁ, (ἡ) Adulterinum argentum, quod justam bonitatem non attingit. VV. LL. e Strab. [908. Savot. in Thes. Ant. Rom. T. 11. p. 1197.]

¶ Ἀργύρεος, οὖς, (έα, ἄ, εον, οὖν,) Argenteus, ut χρύσεος e χρυσός: ἀργύρεος κρητὴρ Od. Δ. (615.) O. (115.) Il. E. (729.) ἀργύρεος ῥυμός. Γ. (331.) Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφύρισις ἀραρυίας. At in prosa per contr. dicitur ἀργυροῦς, sicut et χρυσοῦς, et in plur. ἀργυροῖ, ἀργυραῖ, ἀργυρά. Apud Athen. ἀργυροῦν πωτήριον, et ἀργυροῦ πίνακος, et ἀργυραῖς θυεαῖς, et ἀργυρὰ κέρατα: ap. Plut. ἀργυροῦς ἡλούς, et ἀργυρὰς λεκανίδας. Reperio tamen ap. Athen. 2. ἀργύρεον etiam, sicut et χάλκεον: Καὶ εἰς χάλκεον ἢ ἀργύρεον ἄγγος ἐγγεόμενον, οὐ ποιεῖ τὸ τῶδες. ¶ Hes. vult ἀργύρεον signif. etiam Splendidum et pulcerrimum, item Splendidum et nitidum. ¶ Ἀργυρέα λιμός, q. d. Argentea fames, pro Argenti penuria, sequendo Hes., qui exp. ἀργυρίου σπάνιν. At in Anthol. 2. p. 186. meæ Ed. Argentea fames signif. Famem, quam famelico reliquant apposita vasa argentea, sed alioqui vacua, aut certe minimum cibi habentia. ¶ Ἀργυρέαις λόγχῃσι μάχον, καὶ πάντα κρατῆσεις, ap. Suid. Argenteis hastis pugna, et omnia superabis. Vide quæ Erasmus post Suid. de hoc Proverbio scribit, in horum vv. exp. Argenteis hastis pugnare. ¶ "Affertur et Ἀργύρειος"

"pro Argenteus, quod Ionicam epenthesis τοῦ ε habere dicitur, ut χρύσειος metri gratia." [Gl. Ἀργύ-

ρειος· Argenteus. Ἀργύρεα· Argentea. Ἀργυροῦν νόμισμα· Argentum signatum. Ἀργυροῦν σκεῦος· Argentum factum. "Eur. Fr. Scir. p. 471. Beck." Seager. Mss. "Pierson. ad Mær. 57. 369. Koen. ad Greg. 151. Greg. C. 201. ad Callim. 1, 11. Phrynich. Ecl. 88. Thom. M. 923. Jacobs. Anth. 7, 22. 8, 380. Steph. Dial. 14." Schæf. Mss. "De fluvio, Oppian. H. 1, 23. Accus. ἀργυρᾶν, Athen. 230." Wakef. Mss.]

¶ Ἀργυρώ, ὦσω, Argento, Deargento, ut χρυσώ, Deauro, Inauro, Bud. e Plut. Philop. affert, Καταργουμένων θυρεῶν πλῆθος καὶ χαλινῶν. At Ἀργύρωμα, (τὸ,) quamvis formam verbalis hinc deducti habeat, alienam tamen signif. habet: nam ἀργυρώματα Bud. esse ait Vasa argentea ap. Laërt. Arcesila, Καί ποτὲ τινος ἀργυρώματα λαβόντος εἰς ὑποδοχὴν φίλων. Idem alibi e Polyb. et Athen. (202. 210. 231. 540.) affert ἀργυρώματα pro Vasis argenteis, s. Ornati v. Supellectile argentea. Quidam Argentum mensale e Vopisco interpr. Lysias ἀργυρώματα itidemque χρυσώματα dixit, teste J. Poll. [7, 104. 174. "Ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα αἰδοῖαι, I. 2, 13. Cantus argentati facies, i. e. Argenti amorem in vultu præ se ferentes quasi. Ἀργυρωθέντες, Argento donati, N. 10, 80." Damm. Lex. Pind. "Ἀργυρώματα, Vasa argentea. *Ἀργυρωμάτια, Vascula argentea, 3, 26. 36. n. legitur et *Ἀργυρωματίδια: 4, 6, 4." Ind. Epict. "Ἀργυρώ, Wessel. Herod. 292. Ἀργύρωμα, Wakef. Ion. 1049. Casaub. Athen. 1, 28." Schæf. Mss. "Eust. Od. O. p. 567, 38. Dionys. H. 2, 180." Scott. App. ad Thes.]

Ἀπαργυρώ, ὦσω, In argentum verto, h. e. Argento muto: sicut ἀποχρυσώ signif. Auro muto. Bud. ex Artemid. [44. Vide Ἀπαργυρίζω. "Wessel. Herod. 292." Schæf. Mss.]

Ἐξαργυρώ, ὦσω, Adæro, i. e. Ære æstimo. Bud. Annot. post. in Pand. Ἐξαργυρώσας VV. LL. ap. Herod. interpr. Qui in pecuniam redegit. [Herod. 6, 86. Thuc. 8, 81. "Thom. M. 920." Schæf. Mss.]

Ἐπαργυρώ, ὦσω, Inargento, Argento obduco. Athen. (359.) ἐπίταττέ μοι μὴ πόλλ' ἄγαν, Μηδ' ἄγρια λίαν, μηδ' ἐπηργυρωμένα, Μέτρια δέ.

Καταργυρώ, vide Ἀργυρώ, ["Largitione corumpo. Soph. Ant. 1077. Καὶ ταῦτ' ἄθροσον εἰ καταργυρωμένος Λέγω." Seager. Mss. "Plut. 2, 166. Diod. S. 1, 67." Wakef. Mss.]

Περιαργυρώ, ὦσω, q. d. Circumargento, Argento circumobduco. Athen. 11. Ἐκπώματα ποιεῖν ἐξ αὐτῶν, τὰ χεῖλη περιαργυροῦντας καὶ χρυσοῦντας. [Stob. Serm. 230. ῥύπος περιηργυρωμένος.]

Ἀργυρεῖω, inquit Bud., Argentum effodio, i. e. μεταλλεύω. Strabo (393.) Τῶν δὲ ἀργυρευόντων ιδιωτῶν ἐν τρισὶν ἡμέραις τάλαντον Εὐβοϊκὸν ἐξαίρουσι. HINC Ἀργυρεῖον, τὸ, Argentifodina, Bud., Strabo et Alciphro 182. Sic et Xen. (Æp. 2, 5, 2.) Νικίας λέγεται ἐπιστάτην εἰς τὰργυρεῖα πρίασθαι τάλαντον, Quem præficeret argentifodinis. Ἀργυρεῖον exp. etiam Argentarii officina, et Argentaria, e Plauto. [Diod. S. 5, 36. ἀργυρευόντων, ubi al. * ἀργυρευτῶν. "Ἀργυρεῖα, Argentifodina. Ita fere ubique, Steph. et Leuncl. auctt. edidit Wels. Sed Edd. vett. habent ἀργύρια, quod et ipsum rectum est: v. Ern. ad Ap. 2, 5, 2. ubi etiam Wels. habet τὰργύρια. 3, 6, 12. in Attica minus ex iis redit, quam olim. Unde Πτο. 4. totum agit de iis instaurandis. §. 5. Est ἀργυρεῖοις ἔργοις, in qua formula præsidium invenire possunt, qui scripturam ἀργυρεῖα defendunt. Cf. Ἀτμητος et Κατατέμνει." Lex. Xen. Vetus atque Attica scriptura procul dubio est παραγωγικῶς ἀργυρεῖον, quam recentiores scriptt. et librarii ὑποκοριστικῶς in ἀργύριον mutarunt. Grammaticus SG. ap. Ruhnck. Hist. Or. 44. "Ἀργυρεῖω, ad Diod. S. 1, 359. Ἀργυρεῖον, ad Charit. 250. Bergler. ad Alciphro. 160. Wessel. ad Diod. S. 1, 58. ad Herod. 569. Thom. M. 706." Schæf. Mss.]

*Ὑπαργυρεύω, Argentum anxie quæro, et veluti effodiendo investigo. Glossæ: Ὑπαργυρεύω· Obæro. Ὑπαργυρεύομαι· Obæror. *Ὑπαργυρεῖνσις· Obæratūs, Obæratio. Ὑπαργυρεύω, Plut. 9, 306=6, 218. H.= Mor. s. 832. Wyt. Ἀπαιτούμενοι, δασμολογούμενοι, δουλεύοντες, ὑπαργυρεύοντες, Adulterina moneta circumventi.]

Ἀργυρικός, (ἡ, ὄν.) Pecuniarius. Ἀργυρική Ζημία, A Mulcta, Plut. Solone. Ἀργυρικός ἄγων, ap. Athen. 12. Ἀργυρικόν Argentatum etiam VV. LL. e Liv. interpr. ["Diod. S. 1, 215. 2, 610. ad Dionys. H. 2, 677." Schæf. Mss. 3 Esdr. 8, 27.: cf. Esdr. 7, 26. Joseph. A. J. 11, 5. p. 560.]

Ἀργύρινον, τὸ, γραμματεῖον, ὃ καὶ Βοιωτικὸν καὶ κοῖλον λέγεται, Hes. i. q. ἀργυροθήκη, J. Poll.

Ἀργυρίς, ἰδος, ἡ, Argentea phiala; ut χρυσίς, Aurea phiala. Χρυσὶς δὲ καὶ ἀργύρις, φιάλαι μὲν ἄμφω, τοῦνομα δὲ ἐκ τῆς ὕλης ἔχουσι, J. Poll. Citatur et ex Athen. 11. (502.) hac signif. || Ego autem ap. eum (3, 98.) reperio Alexarchum quendam nova finxisse vocabula, e quibus fuisse ἀργυρίδα pro Drachma. || Apud Suid. ἀργυρίς, θήκη. Hesychio est etiam λιθάργυρος. [Pind. O. 9, 137. "Timæi Lex. 48. et n.: ad Mær. 390. Toup. Opusc. 1, 575. ad Lucian. 1, 206. Ἀ. χρυσῆ, Valck. Phœn. p. 14." Schæf. Mss.]

Ἀργυρίτης, ἀργυρίου, i. e. Pecuniæ, signif. habens, vide post Ἀργύριον. [Sed ibi non legitur. "Ad pecuniam pertinens, Plut. 9, 264." Wakef. Mss. "Ad Diod. S. 1, 260. Thom. M. 810. Lobeck. Aj. p. 274." Schæf. Mss.]

Ἀργυρίτις, ἰδος, ἡ, ut ἀργυρίτις ψάμμος, Argentea arena, Diosc. Sic ἀργυρίτιδες φλέβες, Venæ argenteæ, Aristot. Ἀργυρίτις, sicut χρυσίτις, inquit Suid. ἡ ἐργαζομένη χρυσὸν καὶ ἄργυρον. In VV. LL. ἀργυρίτις, Terra, e qua effoditur argentum, Spuma argenti quæ in Sicilia fit, a candore quasi argentea dicta. [Strabo 218. Lex. Xenoph. "Demosth. 974. Κατεργασάμενος τὴν ἀργυρίτιν, ἣν οἱ ἐμοὶ οἰκέται εἰργάσαντο, καὶ ἔχων τὸ ἀργύριον, τὸ ἐκ ταύτης τῆς ἀργυρίτιδος." Seager. Mss. Glebam argento fœtam. "Lobeck. Aj. p. 274." Schæf. Mss.]

¶ Ἀργύριον, τὸ, Argentum, i. e. Numi argentei. Et generaliter Pecunia, e quocunque sit metallo. Unde ἀργυρίου πωλῆσαι, et πωλῆσαι vel πιπράσκειν πρὸς ἀργύριον, ut in Proverbio Πιπράσκει δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον. Xen. K. Π. 3, (1, 19.) Χρήματα δ', ἔφη, σὺν τοῖς θησαυροῖς, οἷς ὁ πατήρ κατέλιπεν, ἔστιν, εἰς ἀργύριον λογισθέντα, πλείω τῶν τρισχιλίων. Plut. Galba, Προῦπεν αὐτῇ πέντε καὶ εἰκοσι μυριάδας ἀργυρίου. Ἀργύριον, Pecunia quæ debetur, Demosth. c. Timocr. ut aunotat Bud. Plur. etiam ἀργύρια pro sing. ἀργύριον, ap. Aristoph. (N. 753.) et Eupol. inventum a se testatur J. Poll. || Ἀργύρια, Argentei numi. Matth. 26, [15. Glossæ: Ἀργύριον Pecunia, Argentum, As. Ἀργυρίου τιμῶν Peculio, As. "Xen. Mem. 1, 2, 7. Fischer. Ind. Palæph. Timæi Lex. 48. et n.: Zeun. ad Xen. K. Π. 109. Ammon. 94. ad Diod. S. 1, 72. Aristoph. Fr. 242. De quant., Kuster. Aristoph. 4. De plur., 59. Aristoph. Fr. 258. Diod. S. 2, 512. Ruhnk. Hist. Or. 44. Ἀ., Numi, Fischer. ad Palæph. 152. Loretta ad Antig. 237. Beckm. Πρὸς ἀργύριον, Boissonad. Philostr. 596.* Ἀργύριος, Diod. S. 2, 513." Schæf. Mss.]

Ἀργυροθήκη, ἡ, Argenti, i. e. Pecuniæ, theca, q. d. Repositorium argenti. Vide Ἀργυροθήκη.

Ἀργυριοκόπος, ὁ, Argentarius. 4 Reg. 12, [10. "sec. Ald. ubi nihil huic voci respondet iu textu Hebr." Schleusner.]

[* Χρυσᾶργύριον, τὸ, Auraria, Gl. "Const. Manass. Chron. p. 119. Meurs. Vid. Cang. Gloss. s. v. Ruhnk. ad H. in Cer. 4. Clark. ad Il. A. 43. Ilgen. Hymn. 231." Schæf. Mss.]

Ἀργυρίζω, Flagito, v. Aufero argentum. Exp. et Concutio a Bud. Comm. Et Ἀργυρίζομαι, Capturas facio, Nundinor, Lucror, Bud. e Demosth. Eod. sensu, ni fallor, dicimus Faire argent de tout. Et Ἀργυρισμός, (ὁ,) Capturarum consecratio, Idem Bud. Dicitur autem ead. forma qua χρηματισμός. [Ἀργυρίζω, Schol. Aristoph. I. 262. Joseph. B. J. 1, 26, 4. "Dinarch. c. Dem. (97=) 32. Πάμποθεν ἀργυρίζομενοι, καὶ πεποικηκότες τὴν πόλιν ἀδοξοτέραν ἑαυτῶν, καὶ νῦν εἰλημμένοι δῶρα καθ' ὑμῶν εἰληφότες. Athen. Ἡργυρίσαντο αἱ προστάσαι, Meretrices, ἐπ' οἰκμαίων." Seager. Mss. Ἀργυρισμός, "Strabo 7. p. 460. Dionys. H. 2, 118." Scott. App. ad Thes. "Ad Lucian. 1, 267. Ἀργυρίζομαι, Valck. ad Ammon. 177. Casaub. ad Sueton. 443. Med., ad Diod. S. 2, 562." Schæf. Mss. "Mihi pecunias exigo, Joseph. 649, 32, 991, 44." Wakef. Mss.]

Ἀπαργυρίζω, Ære muto, i. e. Vendo. Themist. in Sophista, Τὸν οἶνον καὶ τὰ ὕφα ἀπαργυρίζων. Est etiam Exigo pecuniam, in Pand. ET Ἀπαργυρισμός, ὁ, ibid., [Gl. Adæratio.]

"Ἐξαργυρίζω, In argentum redigo, i. e. Pecunia "permuto, Pecunia vendo. Thuc. 8, (81.) p. 288. "Οὐδ' ἦν δέη τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρίζουσι, i. e. ἀργυρίου πωλῆσαι." [Gl. Ἐξαργυρίζω Adæro. Ἐξαργυρίζεται Adærat. * Ἐξαργυρισμός Adæratio, Æstimatus. Meurs. Opp. 5, 672. Polyb. 32, 22. Ἐξαργυρίσασθαι τινα. "Demosth. 59. "Ἦν ἐνθάδ' ἐκέκτητο οὐσίαν φανερίν, ταύτην ἐξαργυρίσας, πρὸς ἐκείνον ἀπάγων ᾗχετο. Isæus 116. Τὸν μὲν τοῦτου οἶκον σὺ, ὦ Δικαιογένης, παραλαβὼν, κακῶς καὶ αἰσχροῦς διολώλεκας καὶ ἐξαργυρίσάμενος, πενίαν ὀδύρει." Seager. Mss. "Hæreditate pecunia mutata," Reisk. "Ἐξαργυρίζω, ad Xen. Eph. 218. ad Herod. 477. Thom. M. 920. ad Diod. S. 2, 562." Schæf. Mss. "Suid. 2, 370. In argentum redigo, Diog. L. 3, 26. Pass., Plut. 4, 424. Pecunia vendo, Clem. Alex. Q. D. S. 946. Med., Euseb. H. E. 5, 7." Wakef. Mss.]

Ἀργυρίδιον, (τὸ,) Pecuniola. Aristoph. (Π. 147.) "Ἐγωγέ τοι διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον Δοῦλος γενένημαι. [240. O. 1621. A. 1050. Eust. 20, 2. "Toup. Opusc. 1, 455. Dawes. M. C. 213. ad Charit. 469. Bruuck. Aristoph. 1, 241. Fr. 272." Schæf. Mss.]

* APΔΩ, σω, Irrigo. Ἀρδομαι, Irrigor, ut Ibycus ap. Athen. (601.) Κυδῶναι μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοῶν ἐκ ποταμῶν. || Ἀρδω, Potum præbeo, Aquor, v. Adaquo, Aquatum duco, ut Bud. interpr. ap. Herod. Ἀρσας τὸν ἵππον. Et Eust. ex Eod. affert Ἥρδε τὸν ἵππον pro ἐπότιζεν. "Ἀρδέεσκε, Irrigabat, Herod. Icone." [Hom. Hymn. 9, 3. Pind. O. 5, 53. Eur. Suppl. 107. Steph. B. v. Ἀρέθουσα. Glossæ: Ἀρδόμενος Riguus. "Aristid. Monod. de Smyrna: Ἀῖζον, καὶ τρέφον, καὶ ἄρδον, sc. τὰς ὕψεις. Plut. Mor. 848. HSt. Τὸ χαῖρον ἄρδεται καὶ τέθηλε. Porphyry. de Abst. 370. Ξηροῦ σώματος, καὶ μὴ χυμοῖς ἀλλοτρίων σαρκῶν ἀρδομένον. Plato 714. Fic. Τὸ λογιστικὸν ἄρδοντος καὶ αἰζόντος: 756. 1095." Seager. Mss. "Valck. ad Theocr. x. Id. p. 173. 331. Eichst. de Dram. 144. Wyttenh. ad Plut. S. N. V. 117. Koppiers. Obs. 5. Wakef. S. C. 2, 135. ad Herod. 377. Musgr. Suppl. 207. Jacobs. Anth. 6, 348. 10, 384.; Animadv. 54. 132. 224. Huschk. Anal. 167. Fischer. Descr. Lect. 795—96. Kuster. Aristoph. 105. Boissonad. Philostr. 311. (Sic leg. Dionys. H. 2, 1067. cf. Hom. Hymn. 389. W.) Cum gen., Hom. Hymn. 87. Potum præbeo, Ruhnk. Ep. Cr. 61. Ilgen. Hymn. 584. * Ἀρδέεσκω, Wessel. Herod. 109." Schæf. Mss. "Hom. Hymn. 16, 3. Clem. Alex. 664. Philo J. 216. Hes. aor. 1. ἦρσα. Ἀ. τὸν ἵππον, Plut. 1, 267. Plene satior, Hippocr. 252. Jambl. 53. Instillo, Philo J. 955. Suppedito, 956." Wakef. Mss.]

Ἀρδμός, (ὁ,) Irrigatio. Item Potus, vel potius ποτισμός, Aquatio. Il. Σ. (521.) Ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμός ἔην πάντεσσι βοτοῖσι. Od. N. (247.) ἐν δ' ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ παρέασιν. Sed vult Etym. ἀρδμός esse ab ἀρδῷ circumflexo; fuisse enim ἄρδμος scr. ab ἄρδω barytono. ET Ἀρδηθμός pro eod. Nicand. ap. Etym. quod certe commodius ab illo ἀρδῷ circumflexo deduci constat, a quo et ἀρδέεσκε ap. Herod. ["Ἀρδμός, Heyn. Hom. 7, 539. Ἀρδηθμός, ibid. Wakef. Phil. 752. Valck. Ep. ad Rön. 44." Schæf. Mss. Ἀρδηθμός, Lycophro 622. "Ἀρδμός, Nonn. D. 26, 184." Wakef. Mss.]

"Ἐφαρδμόν, Hesychio * ἀρδεντὸν πεδίον."

[* Εὐαρδής, ὁ, ἡ, Bene irrigatus, Irrigationi aptus et conveniens. Plut. 9, 615. "Vita Fabric. 284." Schæf. Mss.]

Νεοαρδής, ὁ, ἡ, Nuper irrigatus. Il. Φ. (346.) Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης νεοαρδέ' ἄλωϊν Αἰψ' ἂν ξηράνῃ. Videtur autem et h. comp. esse potius ab ἀρδῷ circumflexo. ["Heyn. Hom. 8, 180." Schæf. Mss.]

Ἀρδάνιον, τὸ, Vas in quo pecudes adaquantur. Vel potius, Certa pars vasis, quod κεράμιον appellabatur. De illa voce lege J. Poll. (8, 66.) Eust. (Il. Θ. 707.) Hes.; Suid. ap. quem pro κεράμιον γάστρα, reponendum puto κεράμιον γάστρα, ex Hes. et Eust. Constat autem ἀπὸ τοῦ ἄρδεν derivari. [Eur. Alc. 100. Vide

'Αρδάλιον, et "Αρδα. "Kuster. Aristoph. 215." Schæf. Mss.]

[* "Αρδεται, Plut. Amat. 761." Kall. Mss.]

Διάρδω, ΕΤ' Επάρδω, ΕΤ' Κατάρδω, pro simpl. ἄρδω, Irrigo. Utitur Arrian. verbo ἐπάρδω, quod et ceteris usitatus est. Κατάρδω, autem ex Aristoph. A. (658.) citatur metaph. pro Perfundo laudibus: Οὔτε πανουργων, ουτε καταρδων, ἀλλὰ τα βέλτιστα διδάσκων. "Κατ- "άρδω, Hesychio non solum ποτίζειν, sed etiam εν- "φραίνειν, ut λαίνειν" ITEM Προσάρδω: unde Προσ- "άρδομαι, Irrigor et Alluor, VV. LL. [* "Ενάρδω, Gramm. ap. Hermann. G. G. 446." Boissonad. Mss. 'Επάρδω, Lucian. Amor. 581. Κατάρδω, Pind. I. 6, 94. "Primitiva notione Irrigandi utitur Antiphanes, et cum gen. construit, ap. Athen. 300. Θρήκης καταρδων ποταμός, Fluvius Thraciam irrigans." Schweigh. Mss. Προσάρδω, Schneidero susp. "Επάρδω, Toup. ad Longin. 378. Wakef. Ion. 172. Bast Lettre 111. Boissonad. Philostr. 311. Κα-άρδω, Bast Lettre 111. Wakef. Georg. 136. Acharn. 658. Kuster. 123." Schæf. Mss. "Προσάρδω, Joseph. 1121, 21. *Υπάρ- "δω, Schol. Nicand. A. 139. Apoll. R. 4, 1735." Wakef. Mss.]

¶ 'Αρδεύω, i. q. αρδω, Irrigo. Item Adaquo. In VV. LL. citatur e Theophr. 'Αρδενόμενα τοῖς ψυχροῖς, Adaquata frigidis. Et 'Αρδενόμενος συν υδατι, Aqua subactus, e Gazæ interpr. [Gl. Rigo, Irrigo. "Diod. S. 21. 22. 168. 219." Scott. App. ad Thes. Antiphanes ap. Koppiers. 5. Æsch. Pr. 876. us καρπώσεται "Οσην * πλατυρρους Νεῖλος αρδενει χθόνα. "Eichst. de Dram. 144. 146. Diod. S. 1, 365. Musgr. Hel. 3. Jacobs. Animadv. 132." Schæf. Mss. "Recreo, Theod. 1, 14." Wakef. Mss.]

[* "Αρδευ-έον, Geopon. 9, 11. 11, 7." Kall. Mss.] "Αρδευσις et ἀρδεία, (ή,) Irrigatio v. Adaquatio. Usitiora hæc, ac præsertim ἄρδευσις, quam ἀρδμός. [Gl. 'Αρδευσις. Irrigatio. 'Αρδεία. Irrigatio. 'Αρδεία, Strabo 314. "Αρδευσις, Athen. 207. "Αρδεία, ad Herod. 377." Schæf. Mss. "Geopon. 854. Theod. 1, 24. Ælian. H. A. 397. Dio Chrys. 82. "Αρδευσις, Polyb. 2, 196. Joseph. 94, 38." Wakef. Mss.]

[* "Αρδευσιμος, Irriguus, Hesych." Wakef. Mss.] [* 'Αρδευτής, ό, Irrigatus, sic Gl. Manetho 4, 258. 'Αρδενται φορβής.]

[* 'Αρδευτός, ό, ή, Irrigatus. Sosithi Fr. 'Αρδεντά εν * καρπευματα. "Eichst. de Dram. 144." Schæf. Mss. "Hesych. (v. 'Εφαρδμόν.)" Wakef. Mss.]

[* 'Αναρδευτος, ό, ή, Non irriguus, Siccus. Suicer. Thes.]

[* 'Εναρδευω, Gl. Irrigo. 'Εναρδευθέντος. Irrigato. *'Εναρδευτής. Irrigator.]

[* 'Επαρδεύω, Irrigo. Etym. M. "Αρσην" παρά τὸ αρδω, το ποτίζω, καὶ τὸ *μετεγχεῖω ὁ γὰρ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ ἐπαρδευει, ubi scr. videtur τὴν γυναῖκα. "Nonn. D. 11, 165." Wakef. Mss.]

[* 'Επάρδευσις, ή, Irrigatio, Adaquatio. Diog. L. Epicuro 645. "Etym. M. 603, 7. Xen. K. Π. 30." Wakef. Mss.]

[* Καταρδευω, Irrigo. Schol. Æsch. Pr. 812.]

[* Κατάρδευτος, ο, ή, Irriguus, Gl.]

[* 'Ακατάρδευτος, ό, ή, Non rigatus, Siccus.]

[* Μεταρδευω, Derivo. Heracl. Alleg. 18. Ταυτα ὥστερ ἐκ πηγῆς τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν ἐς τοὺς ἰδίους δια- λουγος μετήρδευσεν.]

[* Προαρδευω, Prius rigo. Clem. Alex. 326. Κα- θάπερ γὰρ οἱ γεωργοὶ προαρδευσαντες τὴν γῆν.]

"API, vocula quæ præfixa vocabulis ap. poetas, "est epitatica, i. e. significationem auget: sonans "Valde, ἄγαν, seu, ut scribit Hes., μεγάληως. At "quod apud Etym. habetur, περὶ Δωρικῶς ἀρι, si "verum est, videtur intelligendum non de περὶ præ- "positione, sed de particula περὶ, quæ itidem voca- "bulis nonnullis præfixa eundem usum præstat." ["Cattier. 93." Schæf. Mss.]

"EPI, Particula in comp. solum usitata, inten- "dens et augens signif. eorum, quibuscum compo- "nitur, ut ἔα. Apud Hes. legitur ἐρὶ, exp. πολὺν, μέγα, ἰσχυρόν. At ἐρι est vocat. a nom. ἐρις. ["Ερι, Casaub. ad Athen. 139. Cattier. 93." Schæf. Mss.]

[* "APKΑΣ, (άδος, ό,) et *'Αρκάδιος, (ό, ή,) Fi- scher. ad Palæph. p. 33. Toup. Opusc. 2, 42. 'Αρ- κὰς, Jacobs. Anth. 10, 129. 133. Brunck. Soph. 3, 416. 502. Callim. 1, 457. Fem., Valek. Diatr. 145. Toup. Emend. 2, 465. Pro 'Αρκάδιος, Koen. ad Greg. 45. *'Αρκαδικός, Jacobs. Anth. 10, 133. ad Diod. S. 2, 48. Diod. S. 2, 51. *'Αρκάδισσα, Thom. M. Add. ad p. 144." Schæf. Mss. "Αρκὰς, Arcas, pro Stre- nuus, Philostr. 322." Wakef. Mss. * "Αρκαδιανός, Malalæ Chron. *'Αρκαδικός, Theodoret. Opp. 1, 562." Kall. Mss.]

"APKEYΘΟΣ, ή, Juniperus, dicta παρά τὸ τὴν "ἀρὰν κευθειν, i. e. βλάβην: ejus enim odorem omnia "reptilia aversantur. Vel, διὰ τὸ ἔχειν τὰς ἄκαν- "θας κεκρυμμένας. Vide Etym. A Nicandro autem "Θ. (584.) Μηδέ σέ γε χραίσμη πολίου λάθοι ἢ ἐ- "κέδροιο "Αρκευθος, vocatur ἄρκευθος ο καρπὸς τῆς "κέδρον, si Schol. credimus, quoniam et Ipsa arbor "dicitur ἄρκευθος. Quibus addit, "Ἔστι δὲ καὶ εἶδος "βοτάνης. Sed a Marc. Virgilio ibi legitur ἄρκευθις, "non ἄρκευθος: nulla que fit hujus lectionis mentio. "Αρκευθις, inquit, in communi signif. æstimatione "Juniperi bacca nunc est: et nihilominus ille cum Cedrum dixisset, ab juniperi appellatione baccam "intulit, quam Cedrida dicturus erat. Quo fit ut "pro comperto habendum sit, Cedrum Juniperum- "que natura alioqui diversas arbores, mutata invi- "cem appellatione quondam dici et signari solitas. "Quinetiam ex Interpr. illam ipsam lect. affert: ap. "quem tamen vulg. Edd. habent itidem ἄρκευθος, "non ἄρκευθις. Ego certe Marcelli lectionem potius "sequendam esse, ipsumque emendatione exemplari usum fuisse existimo. Sed quid si non jungamus "hanc vocem, s. ἄρκευθις s. ἄρκευθος, cum κέδροιο, "sed separatim legamus, et verba illa μηδέ σε λάθοι "repetita nominativo ἄρκευθις præfigamus? Nihil "insolens, meo quidem judicio, habebit hæc lectio, "v. potius interpositio: de qua tamen alii potius "judicent. Ceterum ἄρκευθις, cum alioqui sit Bacca "s. Fructus juniperi, Dioscoridi est etiam Ipsa arbor, "1, 104. "Ἔστιν ἄρκευθις, ή μεν μικρὰ, ή δὲ μεγάλη. "Ab "Αρκευθος est etiam ΑΔJ. 'Αρκευθινος, (ίνη, ινον,) "Juniperinus: ut ἄρκευθινος οἶνος, Diosc. 5. Junipe- "rinum vinum, Vinum ex junipero confectum. Sic "ἄρκευθινα ξύλα, Juniperina ligna, e 3, (1) Reg. 6," [31. 2 Par. 2, 8. Aqu. Ps. 119, 4. Gl. "Αρκευθος. Juniperus, Juniperum. Arbutus. 'Αρκευθις. Juniperus, Juniperum. 'Αρκευθινος non agnoscitur a Schneider. Lex. "Αρκευθος, Longus 15. Brunck. Apoll. R. 144." Schæf. Mss. 'Αρκευθις, Plut. de Is. et O. 383.]

'APKEΩ, a quo Latinos suum Arceo sumpsisse fa- cile crediderim, Propulso. Il. Z. (16.) Ἀλλὰ οἱ οὔτις τῶν γε τὸτ' ἤρκεσε λυγρόν ολεθρον. Sic et O. (534.) "Ὅς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσε ολεθρον. Di- xerat autem (O. 529.) πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θῶρηξ. Ubi meminisse oportet ejus, quod ab Eust. scribitur 622. sc. ubi additur accus. ολεθρον vel θάνατον, ali- usve hujusmodi, tum esse plenum loquendi genus; at, cum non additur, habere elleipsis; ut, cum di- citur ἐτελεუτησε pro ἐτελεουτησε τὸν βίον. Soph. Aj. (535.) Ἀλλ' οὖν ἐγὼ φυλάξα, τοῦτό γ' ἄρκεσαι, Pro- pulsare ab illo mortem: ἀποσοβῆσαι τοῦτο, sc. το θανεῖν: hanc enim Schol. exp. sequor potius quam alteram, eis τουτο ἄρκεσαι, τω παιδὶ υπηρετῆσαι. Huc autem pertinet et illud ἀρκεσει quod a Schol. exp. κωλυσει, (Aj. 727.) ὥς οὐκ ἀρκεσει Το μὴ οὐ λίθοισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν. At VV. LL. interpr. Ut non par esset futurus, quin lapidibus totus descriptus in- teriret. || 'Αρκῶ, Auxilior, βοηθῶ, quæ signif. e præ- cedente quodammodo pendet; nam qui malum ali- quod a quopiam propulsat, ei opitulatur; ut Soph. Aj. (824.) ἄρκεσόν μοι pro ἐπάρκεσον: βοήθησον, Schol. i. e. Opitulare. Sic ἀρκεῖν φίλοις, (El. 322.) || Sed et (Aj. 439.) Οὐδ' ἐργα μείω χειρὸς ἀρκεσας, a Schol. exp. non solum δείξας et ποιήσας, sed etiam βοηθήσας: quarum exp. nullam probare pos- sum; nam illæ duæ priores sensum quidem aptum afferunt, sed inusitatam huic verbo dant signif. At

postrema vult ἀρκέσας esse pro βοηθήσας, sed cui novam et inusitatam μεταβατικὸν naturam tribuit. Existimo igitur sumendum potius pro Qui suppeditavi, ut ex ἀρκῶ signif. Sufficio, fiat ἀρκῶ, ejusdem quidem signif., sed μεταβατικόν: nam qui aliqua suppeditat, facit ut illa sufficiant. Durum tamen esse fateor Suppeditare cum hujusmodi accus. ideoque malim interpr. simpl., extendendo paulo latius signif., Qui præstiti. Sed ἀρκεῖν pro Suppeditare ap. ipsum etiam Dem. sumi putat Bud.

Ἀρκέω ap. posteriores Scriptt., Sufficio, Satis sum. Item Par sum, Satisfacio: cum ἐπὶ, vel πρὸς, habentibus accus. vel cum dat. Plato de Rep. 2. Πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν. Chrys. Οὐκ ἀρκῶ πρὸς τὸν τοῦ πράγματος ὄγκον. Synes. Κλέψας σαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων χρόνον ὅσον ἀρκέσαι πρὸς μέτρον ἐπιστολῆς, Quantum satis esse possit ad scribendum epistolam. Apud Eund. cum dat. Πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχούσαις συνέχειαν, Par esse potero sollicitudinibus, v. Satisfacere. Sed et cum particip. e Chrys. afferiur, Οὐκ ἂν ἤρκεσαν ἀπολογούμενοι, Non sufficissent ad respondendum. Sed et e Soph. citatur ἀρκεῖτω μένων, pro Sit satis eum manere. ἥ Ἀρκεῖν res etiam dicitur, ut ἀρκεῖ μοι ταῦτα, Sufficiunt mihi ista, Ista mihi sunt satis. Herodian. 4, (7, 9.) Σίτον γὰρ ἀλήσας τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ ὅς ἤρκει μόνῳ. Demosth. c. Timocr. Πότερον εἰσοιστέος ἐστὶν ὁ νόμος καινός, ἢ δοκοῦσιν ἀρκεῖν οἱ κείμενοι. Unde τὰ ἀρκοῦντα, Quæ sufficiunt, Quæ satis sunt. Xen. K. Π. 8, (2, 11.) Ἐπειδὴ τῶν ἀρκοῦντων περιττὰ κτήσονται. Sed dictum est illud, τὰ ἀρκοῦντα ἔχομεν. Sed ἀρκεῖ μοι ταῦτα exp. etiam His contentus sum. Thuc. Καὶ οὐδὲ ταῦτά σοι ἤρκεσε. Frequenter autem in hac signif. additur infin., ut Isocr. de Pace, (236. Aug.) Οὐκ ἤρκεσε δ' αὐτοῖς ταῦτα ἐξαρματεῖν. Interdum vero additur et μόνον, quod vacat; ut Xen. K. Π. 1. Οὐ τὰ χωρία μόνον ἀρκεῖ σκέψασθαι. Quamvis autem ἀρκεῖ μοι ταῦτα reddatur His contentus sum, proprie tamen sonat Sufficiunt mihi ista, vel Satis sunt; quæ idem valent. At, cum dicit Diosc. Τινὲς ἐνὶ ταύτων ἀρκοῦσι τῇ χρήσει, ibi ἀρκοῦσι de persona dictum, necessario vertendum est Contenti sunt. Sed rarum est ἀρκοῦσι ita positum, nisi me memoria fallit, potiusque dicitur ἀρκοῦνται, de quo mox tractabo.

Ἀρκέω, Duro, Permaneo. Thuc. 1. Καὶ οἴεσθε ἡσανυχίαν οὐ τούτοις τῶν ἀνθρώπων ἐπιπλεῖστον ἀρκεῖν, οἱ ἂν κ. τ. λ. Quam signif. esse potius comp. διαρκῶ, docebo ubi comp. recensebo.

Ἀρκεόμαι, Sufficio, Par sum. Thuc. Οὔτε γὰρ ἰατροὶ πρῶτον ἤρκοῦντο θεραπεύοντες, 2, [47. Οὔτε γὰρ ἰατροὶ ἤρκουν τοπρῶτον θεραπεύοντες ἀγνοίᾳ.] Sed frequentius est pro Contentus sum, Acquiesco. Nam qui contentus est aliquibus rebus et acquiescit, illæ ei sufficiunt. Hinc partic. ἀρκεσθεῖς ap. Plut. Ἀρκεσθεῖς τούτοις. Et partic. præ. Ep. ad Hebr. 13, (5.) Ἀρκοῦμενοι τοῖς παροῦσι. Interdum copulatur cum ἀγαπῶ, ut, Ἀγαπῶ καὶ ἀρκοῦμαι τοῖς δεδιγημένοις, Acquiesco arbitrorum sententia.

[“Ἀρκέω, Longus 15. Thom. M. 83. Clark. ad II. A. 449. Toup. Longin. 293. Bergler. ad Alciph. 143. Alciphro 8. ad Timæi Lex. 103. Wessel. Diss. Herod. 87. Toup. Opusc. 2, 188. ad Lucian. 1, 353. Brunck. Aj. 590. 1242.; Œd. T. 1061.; El. 322. ad Herod. 524. 708. ad Phalar. 258. ad Charit. 555. 598. Markl. Iph. p. 196. Musgr. Heracl. 575.; Hel. 706.; Herc. F. 1126. Wakef. 1246.; Eum. 213. Abresch. Æsch. 2, 26. Simonid. 36. Athlet. Stat. 38. Jacobs. Anth. 7, 153. Schneider. ad Xen. Mem. 77. Philipp. 31. Brunck. Aristoph. 2, 46. ad Lucian. 1, 771. Heyn. Hom. 4, 269. 6, 441. 7, 89. 8, 138. Lobeck. Aj. p. 333. Auxilior, Eur. Hec. 1081. Arceo, Repello, Porson. Phœn. 938. Valeo in, Pertineo ad, Heindorf. ad Plat. Theæt. 392. Ἀρκεῖ, Valck. Phœn. p. 137.; Hippol. p. 194.; ad Herod. 579. T. H. ad Lucian. 1, 190. Zeun. ad Xen. K. Π. 145. ad Phalar. 228. ad Charit. 615. Luzac. Exerc. 29. Sufficit, Xen. Mem. 1, 1, 15. 1, 2, 1. Οὐ μόνον ἀρκεῖ, ἀλλὰ καὶ, Schneider. ad Xen. E. 143. Fere sequitur infin., sed non semper, Xen. Mem. 4, 4, 9. Sequ. ἂν, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 10. Ἀρκεῖν, de act. et med., Lennep. ad Phalar. 135. ad Diod. S. 1, 126. Cum infin.,

A Epigr. adesp. 32. Bast Lettre 106. Ἀρκεῖτω, Anthol. 1, 187. Fut. ἀρκέσω, Porson. Orest. 1605. Med., Jacobs. Animadv. 216. 292. Antip. Sid. 24. Pompeius Jun. 1. Leonid. Al. 21. Diod. S. 2, 550. Xen. Mem. 4, 4, 9. Boëckh. ad Plat. Sim. p. xxxix. Ἀρκεῖσθαι, Contentum esse, sequ. infin., Athen. 18. Xen. Mem. 2, 1, 8. Valck. Adoniaz. p. 350. Greg. Cor. 198. ad Lucian. 1, 437. ad Diod. S. 1, 111.” Schæf. Mss. “Ἀρκέω, Schol. Eur. Hipp. 529. Cum gen., Athen. 233. Propulso, Musæus 323. Nicand. Θ. 585. Anthol. 201. Lycophro 289. Possum, cum nom., Antip. Thes. 30. Suppedito, Villos. Anecd. Gr. 2, 57.” Wakef. Mss. Glossæ: Ἀρκέω Sufficio. Ἀρκεῖ Sufficit, Satis est. Ἀρκεῖσθε Contenti estote. Ἀρκέσθητι Contentus esto. Ἀρκοῦμαι Tempero, Contento. “Soph. Tr. 711. δὲ οὐκέτ' ἀρκεῖ. Apoll. R. 2, 1125. ἀρκέσαι χατέοντι. Æsch. Eum. 213. καὶ παρ' οὐδὲν ἠόκωσ' Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα. Herod. 9, 32. Ἀρκεόμαι τούτοις. Æsch. Pr. 621. Τοσοῦτον ἀρκῶ σοι συφνήσαι μόνον. Plut. Solone 27. Ἥρκει γὰρ αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ τοῦ τρόπου κατονόησιν παρασχεῖν. Strabo 10. p. 252. S. Ἐπὶ τοσοῦτο ἤρκετο τῇ συντροφίᾳ, vulg. ἤρητο, Ms. ἤδετο. Xen. E. 3, 2, 21. Καὶ οὐ μόνον ταῦτ' ἤρκει, ἀλλὰ καὶ κ. τ. λ. Soph. Ant. 314. οὐχ ὑμῖν Αἰδῆς μόνος ἀρκέσει. Ælian. H. A. 5, 3. Περιβάλλειν ἀρκέσει. Plato Theæt. 80. Ταῦτον σκῶμμα ἀρκεῖ ἐπὶ πάντας.” Schneider. Lex. “Joseph. A. J. 777. Τούτοις ἀρκεσθεῖς. Polyb. Exc. Val. 1402.” Seager. Mss.]

Ἀρκοῦντως, Sufficenter, Satis, Abundē. Thuc. 1, (22.) Ὀφέλημα κρίνειν αὐτὰ ἀρκοῦντως ἔξει. Et ἀρκοῦντως ἔχειν, pro ἀρκεῖσθαι, Contentum esse. Apud Xen. (A. 1, 6, 9.) Ὁ τοῖς ῥάστοις ἐντυγχάνειν ἀρκοῦντως χρώμενος, exp. Qui rebus inventu difficillimis contentus utitur, q. d. Qui ita utitur ut sit contentus. [Gl. Sufficenter. “Wyttenb. Select. 363.” Schæf. Mss.]

Ἀρκεσμός, τὸ, Auxilium. Hes. v. Ἀρκός.

Ἀρκεσις, ἡ, Auxilium, βοήθεια. Item Utilitas, ut exp. ap. Soph. Œd. C. (73.) Καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις; [“Porson. Hec. 752.” Schæf. Mss.]

Ἀρκεσίον, Antrum Idæ Creticæ, sic a Curetibus nominatum; ab ἀρκέσαι signif. βοηθῆσαι, quod opem tulerit illis, cum Saturnum fugerent: sc. eos occultando. Vide Xenion. ap. Etym. e cuius verbis perperam intellectis annotatur ἀρκέσαι, pro Abscondere.

[* Ἀρκεσίγιος, ὁ, ἡ, Roborans membra. Eur. ap. Athen. 446. οἶνος. “Heyn. Hom. 5, 248.” Schæf. Mss.]

Ἀρκερὸς, (ἡ, ὄν,) Sufficiens. Ἀρκερὸν, Sufficit, Satis est, Anthol. Math. 6. et 10. 1 Pet. 4. Et Ἀρκερὸς Sufficenter, Satis, Hes. [Chrysipp. ap. Athen. 113.] [* Πανάρκετος, ὁ, ἡ, Semper s. Ad omnia sufficiens. Æsch. Choëph. 66. νόσος. Callim. ἥλιος. “Lobeck. Aj. p. 243.” Schæf. Mss.]

Ἀρκός, Auxilium. Hes. Apud quem vide et alias signif. [Ἀρκος, Schol. Oppian. H. 3, 148. Ἀρκος δόντων ὥς ἀμυντήριον, * ἀποσύβησιν. “Sic scr. e vett. libris.” Brunck. Mss.]

Ἀρκῆς, (ὁ, ἡ,) Velox, ταχύς, Hes.”

Ἀρκιος, ὁ, ἡ, Propulsatorius, Vim propulsandi habens: cui signif. primum do locum, sequendo ordinem, quem tenui in exp. τοῦ ἀρκῶ. Nicand. Θ. (837.) Οἷσιν ἐγὼ τὰ ἕκαστα διείσομαι ἄρκια νούσων, i. e. ἀποτρεπτικὰ καὶ βοηθητικά. At A. (549.) ἄρκιον exp. βοηθητικόν, item ὠφελιμώτατον. Suid. certe ἄρκιον exp. et ipse non solum ἱκανόν, sed et ὠφέλιμον. Cui signif. affinis Oppian. C. 3, (173.) Κεύθε' ἐνὶ σπῆλνγχι, τόθι σκέπας ἄρκιον εὐρύ. Hic enim ἄρκιον σκέπας exp. Idoneum tegmen.

Ἀρκιος, Sufficiens. Anthol. Ἀσταφίς οἰνοπότας ἄρκιος ἢ Βρομίον. Sic Hesiod. E. (1, 368.) Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω. Sed potest et alia afferri, ut paulo post docebo. Ἀρκιον Eust. appellari etiam scribit τὸ μέτριον. ἥ Ἀρκιος dicitur et de persona; estque ἄρκιος ποιεῖν Qui sufficit ad faciendum, Cui sufficiunt vires: et brevius, Qui facere potest. Apoll. R. 2, (799.) τίσαι χάριν ἄρκιός εἰμι. Sed et ἄρκιον itidem licebit sumere pro δυνατόν, II. B. (393.) οὐ οἱ ἔπειτα Ἀρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἢ δ' αἰώνους.

East. tamen exp. οὐδέν οἱ ἔσται ἄρκιον, i. e. ἐπαρκέσει, *et tunc* φυνγείν, κ. τ. λ.

* Ἀρκιος, ab Hes. exp. etiam ἔτοιμος: quæ signif. fortasse convenire possit Hesiodo l. c. ut promissam mercedem jubeat esse ἄρκιον, i. e. ἔτοιμον, Paratam: h. e. Non differri. Sic et E. (1, 349.) Ὡς ἂν χρηζῶν καὶ ἐς ὑσπερον ἄρκιον εὐρύς, cui aliquis fortasse illam Hesychii exp. accommodare velit: sed hic ἄρκιον videtur posse simpl. sumi pro Quod tibi sufficiat, Quod tibi satis sit. In illo autem altero versu μισθὸς ἄρκιος itidem fortasse fuerit simpl. Merces quæ satis sit, et qua contentus esse possit. Moschop. dicit κανὸς τῇ γνώμῃ αὐτοῦ.

* Ἀρκιον, tanquam compar. gradus, ab Hes. exp. etiam αἰρετώτερον: quæ exp. vide an convenire possit h. l. Anthologiæ, τὸ δ' ὀππόσον ἡδὺ ποθῆναι Μέτρον, ἐμοὶ πάσης ἄρκιον εὐφροσύνης.

[Ἀρκιος, Oppian. C. 3, 185. δέμας ἄρκιος, 1, 182. στόμα ἄρκιον, 401. κάρηνον, Nicand. Θ. 508. Παντὶ γὰρ ἄρκιός ἐστι, τό μιν πανάκειον ἔπουν. "H. O. 502. Αἰδὼς, Ἀργεῖοι νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι, Ἡὲ σωθῆναι, καὶ ἀπόσασθαι κακὰ νηῶν." Seager. Mss. "Ruhnk. Ep. Cr. 170. Brunck. ad Anal. 106. ad Charit. 720. 783. Crinag. 16. Loll. Bass. 6. Leon. T. 78. Cattier. 22. Jacobs. Anth. 9, 48. Onestes 5. Callim. 1, 434. Heyn. Hom. 6, 65. Ἀρκιον, Heyn. Hom. 4, 269. 7, 62. 83." Schæf. Mss. "Oppian. C. 3, 477." Wakef. Mss.]

* Ἐπίρκιος, pro ἄρκιος. Anthol. Πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον, ubi ἐπάρκιον lubenter exp. μέτριον, quam signif. τὸ ἄρκιον etiam dat Eust., ut sit quod dixit Alph. Mitylen. Αὐτάρκους ἔραμαι βίου. [Hes. ἐπαρκίους exp. βοηθοὺς. Oppian. H. 4, 377. πάσησιν ἐπάρκιος ἔπλετ' ἀρκίης. "Jacobs. Anth. 11, 137." Schæf. Mss.]

* Πανεπάρκιος, ὁ, ἡ, Sufficiens ad omnia. Suid. v. Παλαμήδης. Anal. 2, 398. "Jacobs. Anth. 10, 177." Schæf. Mss.]

* Ὑπάρκιος, Tryphiod. 272. ubi Schæf. ἐπάρκιος.] Ἀναρκέω, Sufficiunt mihi vires ad resistendum, Par sum ad resistendum. Hoc proprie sonare puto ἀνταρκέω, sequendo signif. τοῦ ἀρκῶ. Sed et simpl. pro Resistendo videtur sumi. Sic ap. Suid. inc. Scriptor, Ἰπὸς τὰς παρατάξεις ἀντήρουν μόλις, ubi ille exp. ἐξίσχουν et ᾤδυναντο. Bud. autem vult ἀνταρκεῖν esse Ad ultimum usque obsistere, et non cedere, ap. Plat. Ep. 8. (p. 79.) Καὶ περὶ σοῦ διίσχυριζομένη ὡς οὐχ οἶός τ' ἔσσο ἀνταρκέσαι τοῖς διαβάλλουσιν ἡμᾶς. ["Jacobs. Anth. 9, 65." Schæf. Mss. "Paus. 332. Par sum ad capiendum, Arrian. T. 96." Wakef. Mss.]

* Ἀπαρκέω, Sufficio: unde ἀπαρκεῖ pro ἀρκεῖ, Sufficit, Satis est. ET Ἀπαρκῆς, (ὁ, ἡ,) Sufficiens. Hes. ἀπαρκῆ exp. non solum αὐτάρκη, sed etiam ἀρμόζοντα, [Schneidero susp. "Ἀπαρκέω, Dionys. H. 4, 2156. Aristoph. Fr. 263. ad Diod. S. 2, 601. Thom. M. 83. Mær. 286. et n.: Valck. ad Phal. p. xv." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 389. "Ἀπαρκεῖ, Sufficit, Satis est, 1, 6, 17. (cf. 14.) 1, 11, 28. 1, 17, 10. "Ἐν τῶν γεγνῶτων ἀπέρκει πρὸς τὸ αἰσθέσθαι τῆς προνοίας, 1, 16, 7." Ind. Epict. "Eur. Fr. inc. 14. p. 481. Ὡν οὐκ ἀπαρκεῖ πλησμονή." Seager. Mss. "Ἀπαρκέομαι, Lycophro 1303." Wakef. Mss.]

* Ἀπαρκούντως, J. Poll. 9, 154." Kall. Mss. "Thom. M. 83." Schæf. Mss.]

Διαρκέω, Sufficientes vires habeo, Par sum. Cum πρὸς, Lucian. (2, 934.) Διαρκεῖν πρὸς τοῦ πένθους τὸ μέγεθος, Parem esse tam magno luctui, Esse ferendo tam magno luctui: (3, 235.) Διαρκεῖν πρὸς τὸ δίψος. Simile illud (1, 690.) Διαρκέσαι πρὸς τὸν ἄθλον εἰ θέλει. Rursus ap. Eund. cum præpos. ἐν, Διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. Phalaris autem cum dat., Διαρκῶ λύπη, Dolori ferendo sufficio. Sic autem et simpl. ἀρκῶ cum πρὸς habente accus. item cum solo dat. in ead. signif., antea annotatum fuit. || Διαρκῶ, Duro, Perduro, Permaneo. Lucian. (2, 30.) Ἀπόσιτοι δὲ καὶ ἐπὶ (ἡμέρας) διαρκοῦσιν οἱ πολλοί. Sic πρὸς ὀλίγον διαρκεῖν, Parumper durare. Plut. Fabio, Οὐ διήρκεσε τῷ βίῳ πρὸς τὸ τοῦ πολέμου τέλος, Non permansit in vita, Vita ei usque ad belli exitum non superfuit. E Luciano rursus affertur, διαρκῶ λέγων, Pèrgo dicere. Διαρκῶ, Suggero: ut Διαρκεῖν τοῖς γεωργοῦσι, Plut.

NO. IX.

Solone, Suggestere victum agricolis. Et Æsop. Fab. Διαρκεῖν εἰς τροφήν, Suppeditare. Item Isocr. Ἴνα εὐδοκιμῆς ἅμα καὶ διαρκῆς, pro Ut pariter laudem consequaris, et facultates suppeditent. Sed alii cum διαρκῆς repetunt εὐδοκιμῶν, hoc sensu, Ut tibi gloriam compares, et partem quam diutissime conserves.

[Διαρκέω, Gl. Perstino. "Pind. N. 7, 71. Βουλαὶ Λαῖον διήρκεσαν. Æsch. S. c. T. 827. cf. Dion. Cass. 38, 19. Aristot. Mirab. 74. Τὰ ἐν ταῖς φωλαῖαις διαρκούντα θηρία, ubi Theophr. 469. Ed. Heins. habet *διαναρκῶντα. Æschin. Ep. 5. "Ὅσοις ἐγὼ μεδίμνοις ἐμαυτὸν διαρκεῖν ἂν δυναίμην. Phalar. Ep. 38. τῇ λύπῃ." Schneider. Lex. "Lennepe. ad Phal. 135. Thom. M. 894. Wakef. Eum. 445. Bos. Proleg. ad V. T. *** 4. ad Diod. S. 2, 516. 641. ad Dionys. H. 2, 694. Lucian. 2, 30." Schæf. Mss. "Perduro, Aristid. 2, 332. Dio Chrys. 117." Wakef. Mss.]

* "Διαρκούντως, Joseph. 646, 22." Wakef. Mss.]

Διαρκῆς, ὁ, ἡ, Sufficiens, Abunde instructus, Qui satisfacere potest. Theophr. C. P. 2. Διαρκῆς εἰς ἄμφω ἡ φύσις, Utrique parti natura satisfacere potest. Plut. Solone, Πρὸς ὕδωρ οὐ ποταμοῖς ἐστὶν ἀενναῖος ἡ χώρα διαρκῆς. Item, Τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ, Quæ satis esse possint. Rursus Plut. Fabio, Ὅχυνός δὲ καταληφθεὶς στρατοπέδῳ καὶ διαρκῆς εἰς ἅπαντα. || Durans, Perdurans. Gal. "Ὅσω σφοδρότεραν καὶ διαρκεστέρα τὴν ἰσχὺν τοῦ σώματος ἢ σύμμετρος τροφή παρέχει. Sic ap. Lucian. (2, 905.) Δυσραγέστερα καὶ πολλῶ διαρκέστερα, Quæ diutius durant. Ex Hermog. affertur et τὸ διαρκές substantive pro Continuatio. ["Dionys. H. ap. Euseb. H. E. 6, 41." Routh. Mss. Glossæ: Διαρκές Durabile. "Dionys. H. 2, 694. 1163." Schæf. Mss. "Perdurans, Ælian. V. H. 64." Wakef. Mss.]

Διαρκῶς, Sufficiens, item Perseveranter. Ælian. Καὶ ἐτι μᾶλλον τῇ πολιορκίᾳ διαρκῶς ἐνεκαρτέρει. Xen. (Ἀπ. 2, 8, 6.) Ῥᾶστα ζῆν καὶ εἰς τὸ γῆρας διαρκέστατα. In utroque autem l. Perseverandi et Perdurandi signif. habet; ideoque male VV. LL. illic διαρκῶς Sufficiens, hic διαρκέστατα Sufficientissime exp. ["Hierocles (28.)" Routh. Mss. "Demoph. 9." Wakef. Mss.]

Διάρκεια, ut, Πρὸς τὴν διάρκειαν τοῦ πνεύματος ap. Hermog. i. e. Tempus, quo durare unus spiritus potest ejus, qui aliquid pronuntiat. Sunt qui Continuationem interpr. [Theophr. C. P. 1, 12.]

* Συνδιαρκέω, Simul duro, perduro, permaneo.] "Ἐναρκεῖ, Hesychio ἐνδέχεται: alii, Sufficiens vel "Idoneum est." [A Schneidero non agnoscitur. "Schol. Pind. N. 6, 103." Wakef. Mss.]

* Ἐξαρκέω, Sufficio, Sum satis. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 30.) Ἐξαρκέσει μοι ἐπὶ τοὺς ἀγαθοὺς τὰς ψυχὰς ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη. Eur. (Hipp. 280.) τὰδ' ἐξαρκεῖ πόσει, Hæc sunt satis marito. In VV. LL. tamen, Hæc probantur marito. Cum πρὸς aut εἰς, Aristid. Οὐκ ἐξήρκεον εἰς ἀντιπάλων μέρος. Diosc. 5. Εἰς ποικίλιαν ἐξαρκεῖ. Et cum infin. ut ἀρκεῖ. Antipho, Καὶ οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτῷ τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα τὴν πόλιν ἀδικῆσαι, Non satis illi fuit, Non contentus fuit. || Xen. (Ἀπ. 2, 4, 7.) Ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἐξήρκεσεν, Hæc amicus amicis abunde suppeditavit. [Gl. Ἐξαρκέω Sufficio. Pind. N. 1, 47. O. 5, 55. Æschin. Dial. 2, 86. Ἴνα ἐξαρκούμεθα πρὸς τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς ἐνδεΐας τοῦ σώματος, ubi v. not. "Ind. Xen. Mem. ad Mær. 286. Valck. Hipp. p. 174. 194. 240. Phalar. 28. ad Lucian. 1, 771. Jacobs. Animadv. 133. Brunck. Aristoph. 2, 46. Boeckh. ad Plat. Sim. p. xxxiv. Ἐξαρκεῖ μοι ἔχοντί τι, Demosth. 1155, 7." Schæf. Mss. "Ἐξαρκέω μέχρι τινός, Attingere possum, Clem. Alex. 788." Wakef. Mss.]

* Ἐξαρκούντως, Sufficiens, Satis, Quantum satis est, Abunde. Isocr. Ἐξαρκούντως δεδήλωται, Plene, Bud. [Gl. Sufficiens. "Ἐξ. ἔχω τινί, Plat. Gorg. 160." Schæf. Mss.]

* Ἐξαρκῆς, ὁ, ἡ, Sufficiens. Ἐξαρκῆ, ἀρκοῦσαν, Hes. [Æsch. Pers. 236. πλοῦτος ἐξαρκῆς δόμοις; Soph. Tr. 334. ὡς σύ γ' οἷ θέλεις Σπεύδης, ἐγὼ δὲ τάνδον ἐξαρκῆ τιθῶ.]

* Παρεξαρκέω, Tzetz. Chil. 3, 976." Boissonad. Mss.]

* Συνεξαρκέω, Sufficio, Satis magnus sum. Strabo

959. "Si vera est, ut videtur, Coraui emend., legentis A
 συναρκεῖν pro *συνεξάρχειν, ap. Æschin. Dial. 3, 12." Boissonad. Mss.]

Ἐπαρκέω, Propulso, Il. B. (873.) οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρ-
 κесе λυγρόν ὄλεθρον. Sic Apoll. R. 2, (1163.) ἐπαρκέσαι
 κακότητα, Ærumnam propulsare, Defendere ab æru-
 mna. Et pro Opitulor, Opem fero. Soph. (Aj. 360.) σέ
 τοι μόνον δέδορκα Ποιμένων ἐπαρκέσοντα, Opem latur-
 um. Eod. modo Eur. Hec. (985.) φίλοις ἐπαρκεῖν. At
 Or. (801.) cum accus. loco dat., εἰ σε μὴ ἐπαρκέσω.
 || Suppedito, Suggero, quibus verbis subest Auxiliandi
 signif., Aristot. Eth. 6. Οἱ δ' εὖ ποιοῦντες οὐ δύνανται
 ἐπαρκεῖν τσαῦτα, ὅσων οἱ πάσχοντες δέονται. Sic Xen.
 Ἐπέρκει μοι ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι. Et cum At-
 tico gen. ap. Eund. (Mem. 1, 2, 60.) Πᾶσιν ἀφθόνως
 ἐπέρκει τῶν ἑαυτοῦ. Sic Aristot. Eth. 9. Ἐπαρκεῖ τῆς
 τροφῆς τοῖς γονεῦσι. Interdum cum solo dat., ἐπαρκεῖν
 τοῖς δεομένοις, Subvenire egenis, ut Aristoph. Π. (830.)
 Isocr. et Demosth. || Οὐκ ἐπαρκεῖ πέψαι γαστήρ, A-
 lex. Aphrod. Non sufficit venter ad concoquendum,
 Non sufficientes vires habet; et brevis, Non potest.
 [Gl. Ἐπαρκέω Sufficio. Pind. N. 6, 103. Eur. Cycl.
 300. Ξένια δοῦναι καὶ πέπλοις ἐπαρκέσαι. Lucian. Nigr.
 35. in Ep. Sat. 36. Plut. Solone 18. Τόσον κράτος,
 ὅσον ἐπαρκεῖν, ἔδωκα. Crinag. 16. ἐπέρκειον θνητοῖσιν
 ἱγῆρες. "Ind. Xen. Mem. ad Thom. M. 84. ad Od.
 P. 568. ad Paus. 88. Act. Traj. 1, 91. Valck. Diatr.
 83. ad Lucian. 1, 343. Jacobs. Anth. 8, 254. T. H.
 ad Aristoph. Π. p. 285. Diod. S. 2, 600. et n.: Heyn.
 Hom. 4, 52. 269. 437. De constr., Brunck. ad Eur.
 Or. p. 209. Conf. cum ὑπάρχειν, Heyn. Hom. 6, 144.
 Ὁ ἐπαρκέσων τινός, Lobeck. Aj. p. 277." Schæf. Mss.]
 Ἐπαρκούντως, Sufficenter; ἐπαρκούντως δ' ἐμοί,
 Soph. [E. 354. "Ad Thom. M. 84." Schæf. Mss.]
 Ἐπάρκεια, (ἡ,) Auxilium, Eur. Hec. (741.) Καὶ δὴ
 τίν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρκειαν καλεῖς; || Apud Polyb. sæpe
 pro Suppeditatione, ut 5. Καὶ τῆς ἐξ ἐκείνων τῶν τό-
 πων ἐπαρκεῖας διακλεισθσόμενον, Excludum iri com-
 meatu, qui inde suppeditabatur. [In Eur. l. c.
 *ἐπαρκεῖν legit Porson., cujus notam adi. Ἐπάρκειαι
 et χορηγίαί, Polyb. 6, 49.]

Ἐπάρκειος, Auxiliator. Sed ab Hes. ἐπάρκειοι exp.
 non solum βοηθοί, sed etiam ἔμπειροι, si mendum
 non est. || At ἐπάρκειος cum solo ι, pro Sufficiens,
 vide post Ἀρκίος.

[* Ἐπαρκεῖς, ἡ, Suppeditatio, Auxilium, Opitu-
 latio, i. q. ἐπάρκεια. Soph. Œd. C. 447. Ἐκ ταῖνδε
 δ', οὐσιν παρθένων, ὅσον φύσις Δίδωσιν αὐταῖν, καὶ
 τροφὰς ἔχω βίου, Καὶ γῆς ἄδειαν, καὶ γένους ἐπαρκεῖν.
 Vide Ἐπάρκεια. "Ad Herod. 578." Schæf. Mss.]

Ἐπαρκῆς, ὁ, ἡ, Sufficiens. Ἐπαρκές, αὐταρκές, Hes.
 [Dionys. P. 1101. Ἄλλ' ἔμπης ζωῇσιν ἐπαρκές εἰσὶ
 κέλευθοι, i. q. ἐπαρκοῦσαι. Nicand. Al. 563.]

[* Ἐπαρκῶς, Sufficenter, Quantum satis est, i. q.
 ἐπαρκούντως. 1 Macc. 11, 35. Πάντα ἐπαρκῶς παρί-
 εμεν αὐτοῖς, Omnia hæc pro liberalitate nostra remit-
 timus ipsis. In Alex. et Compl. legitur ἐπαρκέσομεν
 αὐτοῖς." Schleusner. Lex. in V. T.]

"Καταρκεῖ, Sufficit. Et, Ἐμοὶ δὲ φῶς ἐν ἡλίῳ
 "καταρκεῖ, Mihi sufficit, Eur." [Rhes. 447. He-
 rod. 1. p. 13. "Valck. Phœn. p. 39. Brunck. Soph.
 3, 395." Schæf. Mss.]

[* Καταρκῆς, ὁ, ἡ, "Καταρκῆς, Hesychio ἀσφαλῆς,
 "τέλειος." [Leg. ut et Schneider. monet, καταρκῆς.
 Vide Interpret.]

[* Παραρκέω, Sufficio, falsa lectio pro ἀρκέω, Lu-
 cian. Cynic. 5. "Abresch. Æsch. 2, 26." Schæf.
 Mss.]

Προσαρκέω, Auxilior, Opem fero, VV. LL. Sed
 cum exp. προσβοηθῶ, inclusam habebit Motus si-
 gnific. ut sit Auxilio venio, Ad opem ferendam venio.
 ["Huschk. Anal. 257. Brunck. Soph. 3, 441. Προ-
 αρκέομαι, Toup. ad Longin. 396." Schæf. Mss.
 "Eur. Hec. 850. θέλοντα μὲν μ' ἔχεις Σοὶ ὑμνονῆσαι,
 καὶ ταχὺν προσαρκέσαι. Soph. Œd. C. 73. Ὡς ἂν προ-
 αρκῶν σμικρὰ, κερδάνῃ μέγα." Seager. Mss. Plato
 Theæt. 66. p. 370. Heind. Ταῦτα τῷ ἐταίρῳ εἰς βοή-
 θειαν *προσηράμην κατ' ἐμὴν δυνάμιν σμικρὰ ἀπὸ
 σμικρῶν, ubi al. προσηρακόμεν, al. προσήρκεσα μὲν.
 Sic *συνεξάρκεω et *συνεξάρχω permutari, supra no-
 tatum est.]

[* Συνάρκεομαι, Sufficio, Satisfacio. Cum dat,
 Theophr. Char. 3. Ἔργον γὰρ συναρκεῖσθαι τοῖς μῆτε
 σχολὴν μῆτε σπουδὴν διαγινώσκουσιν. "Cum iis du-
 rare, Pati, Ferre, Acquiescere." Seager. Mss.]

Αὐτάρκης, ὁ, ἡ, Sufficiens, q. d. Sibi sufficiens, vel
 Per se sufficiens, Sufficientes ad aliquid vires habens,
 Aristot. de Mundo, "Ὅταν τὸ πνεῦμα γῆν σείειν μὴ ἡ
 αὐταρκές, Cum spiritus impar quatiendæ terræ fuerit.
 Sic cum infin., Herod. Αὐτάρκεις ἐσομένους ἀντιστῆναι
 τοῖς ἐπιβουλεύουσιν. Thuc. 2, (51.) Σῶμά τε αὐταρκές
 ὃν οὐδὲν διεφάνη πρὸς αὐτὸ, ἰσχύος περὶ ἡ ἀσθενείας,
 Declarans nullum corpus resistere morbo potuisse.
 Quod Valla non intellexit, ut ego in mea Ed. Lat. do-
 cui. Ead. constr. dixit Basil. Ep. ad Naz. Κάλυμμα
 εἶναι σαρκὸς πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος αὐταρκές, Frigori
 et æstui obsistere valens, q. d. Satis virium habens
 adversus frigus et æstum. Rursum Thuc. 2. Καὶ τὴν
 πόλιν τοῖς πᾶσι παρεσκευάσαμεν καὶ ἐς πόλεμον καὶ ἐς
 εἰρήνην αὐταρκεστάτην, Rebus omnibus instructissi-
 mam, v. Ita ut ei abunde suppetant omnia. Sic et
 αὐτάρκης πρὸς ἀρετὴν exp. Satis instructus ad virtutem
 suo pte ingenio. Quo etiam modo exp. ap. Xen. (Ap.
 4, 8, 11.) Μηδὲ ἄλλον προσδέεσθαι, ἀλλὰ αὐτάρκης
 εἶναι πρὸς τὴν τούτων γνῶσιν.

Αὐταρκές dicitur de re, Quod satis est, Quod suf-
 ficit, Quo quis contentus esse possit. Sed et de per-
 sona dicitur αὐτάρκης: estque αὐτάρκης, Qui conten-
 tus est eo, quod habet, Qui sufficere sibi putat, quæ
 habet. De re dictum: Herod. 8. "Ὅτι τοῖς μὲν πάντα
 αὐτάρκη ἦν, εἰ καὶ ἐπὶ πλέον πολιορκοῖντο. Idem 7.
 "Α δὴ μικρὰ καὶ ὀλίγα οὐδ' αὐτάρκη τῇ αὐτοῦ βουλήσει
 ᾤετο. Minora quam ut ipsius cupiditati satisfacere-
 rent, J. Poll. interpr. Apud Gal. "Ὅσον αὐταρκές,
 Quantum satis sit. De persona autem dictum αὐτάρ-
 κης signif., uti dixi, Qui suis contentus est, Qui est
 sua sorte contentus: ut, cum dicitur, Μόνος ἐν ἀνθρώ-
 ποις πλούσιος ὁ αὐτάρκης, quod vulgo nostrates dicunt,
 Il n'est richesse que de contentement. Sed αὐτάρκης
 dicitur etiam Qui habet, quo contentus esse possit;
 Qui habet, quæ sufficient. Unde opponitur αὐτάρκης
 et ἐνδεής: ut Aristot. Eth. 10. Οὐδενὸς γὰρ ἐνδεής ἡ
 εὐδαιμονία, ἀλλ' αὐτάρκης. Sic Philo de Mundo αὐ-
 ταρκές et προσδέες opponit. E Xen. (Ap. 2, 6, 2.)
 affertur, "Ὅς τις δαπανηρὸς ὢν, καὶ μὴ αὐτάρκης ἐστὶ,
 Copias non habet sufficientes. Sed et cum gen. ut
 Αὐτάρκης τῆς χώρας. Aristot. Œcon. 2. Satis habens
 agri. || Verum αὐτάρκης Bud. interpr. etiam, Qui
 sibi satis esse potest, ap. Laërt. Aristippo, Τοῖς δὲ
 σοφοῖς, αὐτάρκεις ὑπάρχοντας, μὴ δεῖσθαι φίλων. Idem
 αὐτάρκης interpr. Modico contentus, ap. eund. Laërt.
 Αὐτάρκης τε ἦν καὶ σεμνός: et, Καὶ δὴ καὶ αὐταρκέ-
 στατος ἦν.

Αὐταρκές videtur etiam dici τὸ μέτριον, Mediocre.
 Ac certe ita accipio in hoc Alphei Mitylenæi versu,
 Anthol. Αὐτάρκους ἔραμαι βίου, Μακρίνε: quem con-
 venire existimo cum eo, quod in alio ejusd. lib. loco
 dicitur, Πλούτων ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον. Sed et τὸ
 αὐταρκές substantive pro Mediocritate s. Frugalitate
 alicubi me legere memini. Bud. autem, postquam
 dixit αὐτάρκη signif. μέτριον, i. e. Eum qui sit frugi,
 s. Eum qui sibi sufficere novit, e Lucian. (1, 675.)
 affert: Ὅρῳ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐταρκές τοῦ πού τρώ-
 που: ubi τὸ αὐταρκές substantive itidem ponitur pro
 αὐτάρκεια.

[Αὐτάρκης, Gl. Contentus. "Strabo 189. Polyb.
 3, 31. Lucian. Cynic. 1107. Dionys. H. 1, 80. Xen.
 K. Π. 4. p. 272." Scott. App. ad Thes. "Ind. Xen.
 Mem. Valck. Hipp. p. 175. Bernard. Reliq. 106. ad
 Charit. 512. Musgr. Heracl. 839. Jacobs. Anth. 9,
 48. Leonid. Al. 30. Dionys. H. 5, 224. Sibi sufficiens,
 Xen. Mem. 4, 7, 1." Schæf. Mss.]

Αὐτάρκως, Satis, Sufficenter: ut αὐτάρκως ἔχω,
 Tantum quantum mihi sufficiat. Herodian. 3, (14,
 17.) Ὡς δὲ αὐτάρκως ὤφθη αὐτῷ τὰ πρὸς τὸν πόλεμον
 εὐτρεπίσθαι. [Gl. Satis, Abunde, Prolixè, Commode.
 "Αὐτ. ἔχειν ἐπὶ τινι, Porson. Hec. p. 23. Ed. 2." Schæf. Mss.]

Αὐτάρκεια, ἡ, Animus sua sorte contentus. Exp.
 et Frugalitas, quam signif. et τῷ αὐταρκές substan-
 tive posito dedi, in h. l. Polyb. "Ἄξιός μὲν ὁ ἀνὴρ
 εὔπαινεσθαι τε καὶ θανυμίζεσθαι, μάλιστα δὲ τῆς αὐταρ-

κείας τοῦ βίου. [Gl. Sufficiētia, Frugalitas. "Aristot. de Rep. 1, 2." Seager. Mss. "1 Tim. 6, 6. Athen. 164. Hippocr. Ep. ad Damag. 1284. Dionys. H. 1, 128. 276. 302. Plut. Numa 1, 137." Scott. App. ad Thes. Dicitur ET ὑποκοριστικῶς, * Αὐταρκία, quod vocab. Schneider. affert, sed ἀμαρτύρως. "Αὐτάρκεια, Jacobs. Anth. 8, 197. 9, 49." Schæf. Mss.]

[* Αὐταρκησία, ἡ, Idem. Symm. Ecl. 6, 2.]

Αὐταρκέω, Sufficio, Satis sum, VV. LL. Αὐταρκῶ, Duro, i. e. Non deficio, Bud. e Gaza. Fortasse autem signif. etiam Animo sum sua sorte contento. [Gl. Αὐτάρκησον· Contentus esto. Isocr. Archid. 32. pro καρτερέω.]

[* "Γυιαρκής, ὁ, ἡ, Membra defendens a malo, Membris insufficienti valens. Ἀνωδυνίας γυιαρκέος, Π. 3, 12. Indolentiae sufficientis membris, i. e. Valetudinis perfectæ." Damm. Lex. Pind. "Vegetus, Oppian. H. 5, 465." Wakef. Mss.]

"Εὐαρκής, (ὁ, ἡ,) πόλις, Munita et ad tolerandam "obsidionem commoda. Strabo 5. p. 105(=365.) "Τῇ δὲ Ἀλβᾷ, διὰ τὸ ἐν βάθει τῆς χώρας ἰδρῦσθαι, καὶ διὰ τὸ εὐαρκές, πολλάκις ἀντὶ φρουρᾶς ἐχρήσαντο Ῥωμαῖοι. Et alibi itidem. Bud.]

Ζωαρκής, ὁ, ἡ, Vitæ auxilians, et vitam adjuvans, vel Ad vitam sustentandam sufficiens: unde Ζωαρκές πνεῦμα ap. Nonn. exp. Vitalis spiritus; et Ζωαρκής μῦθος, Vivifica oratio, Alma oratio. ["Ruhnk. Ep. Cr. 210. Wessel. Obs. 9. Wakef. Herc. F. 151. * Ζωάρκεια, Schol. Eur. 84. Matth." Schæf. Mss. "Procl. H. 1. 2. Suid." Wakef. Mss.]

[* Ξεναρκής, ὁ, ἡ, Hospitibus æquus, Justus in hospites, "Hospites defendens ab injuria aut inopia, Hospitibus sufficienter præbens. Δίκη ξεναρκεῖ, Justitia hospitibus sufficiente, N. 4, 20." Damm. Lex. Pind. Ξεναρκής, Nom. propr. unde ADJ. * Ξεναρκεῖος, ὁ, ἡ, ut Pind. Π. 8, 26. E. υἱόν.]

Ὀλιγαρκής, ὁ, ἡ, Paucis contentus, Modico contentus. Unde etiam exp. Frugalis, v. Homo frugi. Et τὸ ὀλιγαρκές substantive, Contentum esse paucis, Animus paucis contentus. Lucian. (1, 170.) Τῶν ἡδονῇ χαρὸντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκές ἐπαινῶν. ET Ὀλιγαρκία s. Ὀλιγάρκεια, (ἡ,) idem Greg. Θανμαστὸν ἡ ἐγκράτεια καὶ ὀλιγαρκία. At in VV. LL. mendose ὀλιγαρκία redditur Penuria cibi, cum hæc signif. sit vocabuli ὀλιγαργία. [Rectius Noster scripsisset, Ὀλιγάρκεια παραγωγικῶς, et ὑποκοριστικῶς ὀλιγαρκία, Suid. * Ὀλιγαρκεῖομαι, Geopon. 14, 7, 25.]

Παναρκής, ὁ, ἡ, Undequaque sufficiens, vel sufficientes vires habens. Suid. αὐτὴ παναρκεῖος exp. Magni et potentis: et ἡλίου παναρκεῖος vult esse τοῦ πανταχῇ λάμποντος, quæ exp. vim afferre τῷ ἀρκῶ mihi videtur. ["Wakef. S. C. 1, 131. Epith. Solis, Callim. 1, 432." Schæf. Mss. "Forsan leg. πανανγής, Clem. Alex. 714." Wakef. Mss.]

"Πανταρκής, (ὁ, ἡ,) Omnibus sufficiens s. Omnes "juvans, Hes." [Æsch. Pers. 860. Εἴθ' ὁ γεραίος Πανταρκής, ubi Blomf. leg. conjicit παντάρχης, cui conjecturæ favet, quod Rob. παντάρχης exhibeat. Ἀρκεῖομαι autem et ἀρχομαι permutari, alibi demonstravimus.]

Πολυαρκής, ὁ, ἡ, Ad multa sufficiens. Vel Multum sufficiens. Item, Diu durans, Pertinacis usus, inquit Bud. afferens e Lucian. (1, 476.) Διὰ τὸ πολυαρκές τῆς ταριχείας. In VV. LL. Πολυαρκέστατον τῶν ἄλλων γυμνασίων e Gal. exp. Uberrima omnium exercitationum. Quæ interpr. non placet. || AT Πολυάρκης, Propr. nom. cujusdam Lacedæmonii, Plut. [1, 650. * Πολυαρκῶς, Hesychio τελείως ἀρκῶν. "Πολυαρκής, Diu durans, ad Diod. S. 1, 102." Schæf. Mss. "Lycophro 1, 477. Varius, Multiplex, Oppian. C. 4, 10." Wakef. Mss.]

Ποδάρκης, non Ποδαρκής, (ὁ, ἡ,) ideoque a superioribus separavi, Pedibus sufficientes vires habens, Pedibus satis valens, sc. ad evadendum aut ad persequendos hostes, ut scribit Etym. Unde etiam, Pedibus celer, Hes. Vox est poet. ["Ποδαρκής, Heyn. Hom. 4, 52. Conf. cum ποδώκης, Heyn. Hom. 8, 425." Schæf. Mss. "Ποδαρκής ἡμέρα, O. 13, 54. Celeriter fugiens dies, ἡ * ὀξύδρομος." Damm. Lex. Pind. Adde P. 5, 43. Ἀκηράτοις ἀνίαις * Ποδαρκέων δώδεκα

Α Δρόμων τέμενος, ubi Heyn. interpr. Valens, Superans cursu.]

"APKTOΣ, ὁ, ἡ, vel Ἄρκος, de quo infra, Ursus. Lucian. (2, 383.) Τὸν δὲ κυνικὸν ἐν ἄρκου δέρματι φιλοσοφῶντα. Est etiam Nomen piscis ap. Aristot. et Oribas., quem Interpr. Lat. Ursam vocant. || Est præterea Signum cæleste, quod Lat. Septentrionem, Ursam, et Græci a similitudine ἄμαξαν, Currum, etiam vocant. Eust. dicit hanc fuisse filiam Lycaonis, nomine Callisto; eamque ob amoris cum Jove commercia ab Junone in ursam conversam, atque a Diana jaculo confectam, ab Jove ejus miserto inter astra relatum. Aliter fabulam narrant Arati et Hesiodi Scholl., quos consule. II. Σ. (487.) Ἄρκου θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπικλήσιν καλέουσιν. Duæ autem sunt ursæ; quarum major Helice, minor Cynosura appellatur. Accipitur vero etiam pro Parte orbis septentrionali; ut Herod. 2. Διέπεμψε καὶ εἰς τὰ γειτνιῶντα ἔθνη, καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἄρχοντας τῶν ἐπὶ ἄρκῳ Ῥωμαῖοις δουλεόντων ἐθιῶν. ["Heyn. Hom. 7, 524. 525. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 216.; ad Anacr. 13. ad Lucian. 1, 620. Paus. 1, 421. ad Herod. 365. Signum cæleste, Wakef. Trach. 130. ad Lucian. 1, 764. "A., ἡ, Ursus, Verh. ad Anton. L. 49. 301. Muncker. 138. Conf. cum ἄριστος, Schleusner. ad Phot. 45.; cum Ἄρτεμις, Ruhnk. Ep. ad Ernest. 94.; cum ἄρκος, Bredow. Ep. Par. 70. Ἄρκων ὅρος, ad Diod. S. 2, 296. De virginibus, Aristoph. Fr. 255. De plur., Bredow. Ep. Par. l. c." Schæf. Mss. Glossæ: Ἄρκος, τὸ ζῶον· Ursus, Ursa. Ἄρκος, ἐν τῷ οὐρανῷ· Septentrio. Ἄρκος, ἡ κατ' οὐρανόν· Septentrio. "Virgo decennis, Minervæ consecrata, Aristoph. A. 645." Seager. Mss. "Ἄρκος, Meridies, Hes. Πρὸς δ." Wakef. Mss.]

[* "Ἀρκοειδής, (ὁ, ἡ,) Ursiformis. Orig. c. Cels. (304=)295. Τὸν Θανθαβαῶθ ἐφασκεν εἶναι τὸν ἀρκοειδῆ." Seager. Mss.]

[* Ἀρκομιμέομαι. Schol. Aristoph. A. 646. Ἀρκομιμούμεναι (sic) τὸ μυστήριον ἐξετέλουν.]

[* "Ἀρκόμορφος, Tzet. ad Lyc. 481." Kall. Mss.]

[* Ἀρκόμυς, ὁ, Mus ursinus sic dictus, quod velut ursus binis pedibus incedit.]

Ἀρκοφύλαξ, ακος, ὁ, Ursæ custos. De quo Arat. Ἀρκοφύλαξ, τὸν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι Βωώτην, Οὐνεχ' ἄμαζαίης ἐπαφώμενος εἶδεται ἄρκου. Quos versus sic Cic. reddidit, Arctophylax, vulgo qui dicitur esse Bootes, Quod quasi temone adjunctam præ se quatit ursam. Arati Schol. dicit hunc esse * Ἀρκάδα, quem et Eust. ab ἄρκος pro ἄρκτος dictum vult, Callistus ex Jove filium: qui una cum matre a pastore, cui nutriendus traditus fuerat, interfectus, ab Jove una cum matre inter sidera sit collocatus.

[* "Ἀρκοφώλεια, Mich. Apost. 4, 40." Kall. Mss.]

[* Ἀρκόχειρ, ὁ, ἡ, Ursæ manus habens. Artemid. 5, 49. Ἐδοξέ τις μεταμορφωθεὶς ἀρκόχειρ γεγονέναι. Cf. Schneider. Lex.]

Ἀρκοῦρος, ὁ, ad verbum, Ursæ cauda. Stella est, inquit Serv., post caudam majoris ursæ posita: unde Arcturus dicta est, ἀπὸ τῆς οὐρᾶς καὶ ἄρκου. Arat. ὑπὸ ζῶνῃ δέ οἱ, sc. ἀρκοφύλακι, αὐτὸς Ἐξ ἄλλων ἀρκοῦρος ἐλίσσεται ἀμφαδὸν ἀστήρ: quod Cic. sic vertit, Huic autem subter præcordia fixa videtur Stella micans radiis, Arcturus, nomine claro. Huic Schol. Hesiodi tribuit, quod Arctophylaci attribuit Schol. Arati. || Est etiam Herbæ nomen quæ alio nomine ἄρκτιον dicitur; de qua Diosc. 4, 6. Gal. Simpl. 6. Plin. 27, 5. ["Ἀρκοῦρος, Heringa Obs. 132. Fischer. ad Anacr. 13. Leon. Tar. 92. Alcæus Mess. 20. Perses 5. Huschk. Anal. 236." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. in V. T.]

Ἀρκεῖος, (α, ον,) Ursinus. Ἀρκεῖον στέαρ, Ursinus adeps. [Vide Ἀρκεῖος. In Schneider. Lex. est ἀρκεῖος, non ἀρκεῖος.]

"Ἀρκτιον, Herba similis Verbasco foliis, nisi quod "hirsutiora rotundioraque sunt: radice tenera, dulci "albaque: caule molli, longo: semine cumini parvo. "Vis ejus est tenuis, siccans, et medicriter astrin- "gens. Herbarii Lappam minorem vocant. Hæc e "Diosc. Gorraeus, a quo scribitur Ἀρκεῖον. Diosc. "4, 106. Ἀρκτιον habet; eamque ἀρκοῦρον ab aliis

“vocari tradit. Vide et Gal. Simpl. 6. Plin. 27, 5.” A

[“*Ἀρκτιον*, Nicand. 841.” Wakef. Mss.]

[* “*Ἀρκτια*, τὰ, Athan. 2, 135.” Kall. Mss.]

[* “*Προσάρκτιος*, (ὁ, ἡ, Septentrionalis.) Const. Manass. Chron. p. 72.” Boissonad. Mss. Strabo. “Joseph. 972, 14.” Wakef. Mss.]

[* “*Ὑπάρκτιος*, ὁ, ἡ, Septentrionalis, Qui est sub Septentrionibus. Plut. Sertorio 17.]

Ἀρκτῆ, ἡ, Ursina, sc. pellis. Sub. enim *δορὰ*, ut in *λεοντῆ*, *ἄλωπεκῆ*, et similibus. [“Ad Herod. Philet. 446. ad Timæi Lex. 256.” Schæf. Mss.]

Ἀρκτικός, (ἡ, ὁ, ν, Septentrionalis, ut *πόλις ἀρκτικός*. AT *Ἀνταρκτικός*, (ἡ, ὁ, ν, Septentrionali oppositus. [ET * *Προσαρκτικός*, ἡ, ὁ, ν, Septentrionalis, Strabo 112. “*Ἀρκτικός*, Fischer. ad Weller. G. G. 3, 234. Hephaest. 1. Tzetz. Exeg. in Il. 88.” Schæf. Mss.]

Ἀρκτῶς, (ὡς, ῶν,) Arctous, Septentrionalis. Herod. 2. “*Ἀπὸ τῆς ἀρκτῶας θαλάσσης ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν βλέπουσαν διῆκον*. [Gl. *Ἀρκτῶς* Septentrionalis. Οἱ ἀρκτῶοι Septentrionales.]

Ἀρκεύω, In ursæ occisæ honorem, v. simpl. in ejus memoriam, virgines Dianæ consecro. Et *ἀρκευόμεναι* παρθένοι, virgines quæ ita consecrabantur. Nam pestem, quæ ob interfectam ursam Dianæ sacram in Attica grassabatur, non prius cessaturam respondit oraculum, quam compellerent virgines τῆς τελευτησάσης ἄρκτου ἀρκεύειν. Sed et ipsæ puellæ ἄρκτοι vocabantur. Vide Harpocr. Suid. et Hes. item J. Poll. necnon Cæl. Rhod. 26, 19. qui et Libanii testimonium affert. HINC *Ἀρκεία*, (ἡ,) Illa consecratio virginum Dianæ, ἡ τῶν ἀρκευομένων παρθένων τελευτῆ, Hes. sed posito τελευτῇ pro τελετῇ. ET *Ἐναρκεύειν*, Occidere, VV. LL., [quod vocab. a Schneidero non agnoscitur. “*Ἀρκεύω*, Valck. Hippol. p. 318. Aristoph. Fr. 255. ad Lucian. 1, 620.” Schæf. Mss.]

Ἄρκος pro *Ἄρκτος* non dici, quamvis e cujusdam Gramm. auctoritate tradat Eust. et alicubi afferat exemplum e quodam Comico, qui ut risum moveret, τ exemerit: *Ψελλὸν ἐστὶ, καὶ καλεῖ τὸν ἄρκτον ἄρκον*: in multis tamen derivatis abjectum esse τ ostendit. Etym. vero *ἄρκος* primario ab ἀρκῶ derivatum vult, deinde τ insertum: etymologiæ autem ab ἀρκῶ rationem addit, quoniam ἐπαρκεῖ εαυτῷ, et hyemem transigit sine congesto victu. [Gl. *Ἄρκος* Ursus. Schleusner. Lex. in V. T. “Segaar. in Daniel. 30. Valck. ad Ammon. 228. ad Lucian. 1, 293. ad Diod. S. 1, 263. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 216. Hæschel. ad Philon. Opusc. 253. Jacobs. Anth. 9, 48. Onestes 5. Callim. 1, 434. Heyn. Hom. 6, 65.” Schæf. Mss.]

[* *Ἀρκοπίθηκος*, ὁ, Philostorg. H. E. 3, 11.]

[* “*Ἀρκόπους*, (ὁ, ἡ,) *Adiantus*. Diosc. 472.” Boissonad. Mss.]

[* “*Ἀρκάτροφος*, (ὁ, ἡ,) Procop. H. A. p. 40.” Kall. Mss.]

[* “*Ἀρκόφθαλμος*, (ὁ,) Herba quædam. Diosc. 4, 54.” Gataker. Mss.]

[* “*Ἀρκόφυτος*, Tussilago. Diosc. 458.” Boissonad. Mss.]

Ἀπαρκίας, (ου, ὁ,) sic enimeuphoniæ gratia scribi e Rhet. Lex. docet Eust. s. *Ἀπαρκτίας*, Abursas. Septentrione flans ventus. Gell. 2, 22. Lat. Septentrionarium vocat, objectum directumque in Austrum. Aristot. de Mundo, Τῶν βορεῶν ἰδίως ἀπαρκτίας καλεῖται ὁ ἀπὸ τοῦ πόλου κατὰ τὸ μεσημβρινὸν πνέων. [Gl. *Ἀπαρκτίας* Septentrio. *Ἀπαρκίας* Septentrio. “*Ἀπαρκτίας*, Plur., Diod. S. 1, 47.” Wakef. Mss.]

Ἀρκιος, ὁ, ἡ, Septentrionalis; ut *ἄρκιος πνοή*, Eust. ἡ τοῦ ἀπαρκίου, Flatus Septentrionarii venti. Citat vero h. l., Καὶ μὲν πελάζει καὶ καταψύχει πνοή Ἀρκιος ὡς, ναύτησιν ἀσκεύοις μολών.

Ἀρκεῖος, (εἰα, εἰον,) Ursinus, i. q. ἀρκεῖος, ut λίπος ἄρκειον, Ursinus adeps. [Gl. *Ἀρκεία* Ursina. “Ad Lucian. 2, 230.” Schæf. Mss. “Dio Chrys. 1, 235. Geopon. 1, 385.” Wakef. Mss.]

“*Ἀρκειον*, (τὸ,) Herba palustris, latis foliis, ut per sonæ loco esse possint, ideoque eam Lat. Perso- natam appellarunt. Sunt autem ejus folia cucur- bitæ similia, sed majora, duriora, nigriora, et hir- sutiora. Caulis subcandidus: quanquam etiam interdum nullus reperiatur. Radix magna, intus

“candida, foris nigra. Officinæ lappam majorem appellant. Vires habet discutiendi, siccandi, et astringendi. A plerisque *Ἀρκειον* scribitur. Gorr. “Etiam *Προσωπίδα* et *Προσώπιον* vocatam tradit “Diosc., quod nomen respondet Latino *Personata*.” [Gl. *Ἀρκειον* Personatio.]

Ἀρκεῖοι, οἱ, Ursorum catuli, τὰ τῶν ἄρκτων, ἡγον ἄρκων, νεογνά, Eust. qui alibi σκύμνους quoque ap- pellat. Notandum vero est, ap. J. Poll. scribi *Ἀρ- κτύλοι* ab ἄρκτος, cum ν, [et quidem recte, ut demin. “Ælian. N. A. 7, 47. pro, Παρδαλέων δὲ σκύμνοι καὶ ἄρκηλοι, (imo Ælian. σ. τε καί,) leg. π. δ. σ. καὶ * παρ- δαλιδεῖς ἄρκτων δὲ σκύμνοι καὶ ἀρκτύλοι. Sic enim locum citat Eust. Od. I. p. 1625, 48. nisi quod ἄρκι- λοι habet.” Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. 140. Imo ἄρκηλοι, ἄρκτύλοι, et ἀρκίλοι sunt voces nihili, pro qui- bus reponendæ sunt ἀρκτύλοι et ἀρκύλοι. Omnia videri quæ de Æl. et J. Poll. locis scripsimus supra 1286. c— 87. b. “*Ἀρκηλος*, Segaar. in Daniel. 30.” Schæf. Mss. “Athen. 201.” Wakef. Mss.]

B *ἈΡΚΥΣ*, ἡ, Rete. Xen. K. (2, 4.) Τὰς δὲ ἄρκυς Φα- σιανὸν ἢ Καρχηδονίον λεπτοῦ λίνου καὶ τὰ ἐνύδια καὶ τὰ δίκτυα. Et οἱ ἐπὶ ταῖς ἄρκυσι, Retia servantes, Bud. J. Poll. vult ἄρκυς magnitudine inferiores esse, quam δίκτυα et ἐνύδια, κεκρυφάλῳ autem κατὰ σχῆμα similes. Eust. Paus. auctoritate ab ἄρκος derivatum vult, ad- dens ab Atticis aspirari. Suid. vero vel ab ἔλκω, verso λ in ρ, vel ab ἀγρεύω, vel ab εἴργω, τὸ κωλύω. *Ἀρ- kus* Hes. exp. etiam μεσάγκυλον: et in plur. *Ἀρκνα*, δίκτυα, λίνα. || *Ἀρκυς*, Reticulum, Oruamentum muliebri. Hes. γυναικεῖον κεκρυφάλον vocat. VV. LL. interpr. etiam Calidrum, Vittā. [“Orig. de Orat. 27.” Routh. Mss. Glossæ: * *Ἀρκος* Reticulum. “*Ἀρκυες* Casses. “Jacobs. Exerc. 1, 107. Valck. Diatr. 168.; ad Herod. 545. Charito 716. Wakef. Eum. 112. 147. Scolion 23. Jacobs. Anth. 11, 290. De spiritu, ad Mær. 179. Schneider. ad Xen. de Ven. 424. *Ἐντὺς ἀρκύων γίνεσθαι*, ad Mær. 124.” Schæf. Mss.]

Ἀρकुοστασία, ἡ, Retium tentio, ἡ δικτύων στάσις, J. Poll. *Ἀρकुοστάσιον* autem, τὸ, vel ἀρκυστάσιον, Locum in quo tenduntur retia, τόπος ἐν ᾧ ἵστανται τὰ δίκτυα, J. Poll. (5, 32.) Xen. K. (6, 6.) “*Ἴνα εἰάν ἢ πλη- σίον τὸ ἀρकुοστάσιον τῶν * Ζητησίμων, μὴ φοβῆται ἀκούων ὁμοῦ τὸν ψόφον*” εἰάν δὲ ἢ ἀπ’ ἀλλήλων πολὺ, ἡττον κωλύει πρῶτῃ καθαρὰς ποιουμένους τὰς ἀρकुοστα- σίας. Q. l. notandum est Flor. Ed. habere ἀρकुοστά- διον pro ἀρकुοστάσιον. Bud. tamen ἀρकुοστάσιον legit in Comm. [“*Ἀρकुοστασία*, Wakef. Trach. 831.” Schæf. Mss. “Artem. 94. 189.” Wakef. Mss.]

Ἀρκύστατος, (η, ον,) q. d. Retium tensivus. Eur. Or. (1419.) Τυῖς δ’ ἐς ἀρκυστάταν Μηχανὰ ἐμπλέκειν Παῖδα τὴν Τυνδαρίδ’ ὁ Μητροφόντας δράκων, Irratiētib- bus machinis: περιβλήματι λίνου ἐμπλέκειν καὶ ἐμβάλ- λειν τὴν Ἐλένην, οἶον εἰς ἀρκυστάτην μηχανὴν καὶ ὡς περίβλημα λίνων, Schol. AT *Ἀρκύστατα*, τὰ, Loca ubi retia figuntur, Hes. sed VV. LL. e Soph. (E. 1476.) pro Ipsi retibus ponunt. [Vide nott. ad Æsch. Eum. 112. Ag. 1386. Pers. 97. Schneider. Lex. “Ad Mær. 65. 124.” Schæf. Mss.]

D *Ἀρκυρὸς*, ὁ, Retiarius custos, Qui stat ad retiā ad indaginem, Bud. ὁ τῶν ἀρκύων φύλαξ, Eust. Suid. Xen. K. (6, 11.) Τὸν δὲ κυνηγέτην ἔχοντα ἐξέιναι ἡμελη- μένην ἐλαφρὰν ἐσθῆτα, ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον, καὶ ὑπόδεσιν, ἐν τε τῇ χειρὶ ῥόπαλον τὸν δὲ ἀρκύρων ἐπεσθαι: ubi notandum accentum collocari in ν, sicut et a Bud. Comm. HINC *Ἀρκυρῶ*, ἡσω, Retia custodio, Sto ad retia ad indaginem. Accus. jungitur ap. Eupol. ut citat Eust. σὺ δὲ τὰ καλῶδια Ταῦθ’ ἀρκύρῳι: e q. l. ostendere vult, ἄρκυς ab Atticis aspirari; quod etiam in Flor. Xen. Ed. videre est. [Ἀρκυρῶ, Ælian. V. H. 1, 2. “*Ἀρκυρὸς*, Charito 716. Zeun. ad Xen. K. II. 237.” Schæf. Mss. “*Ἀρκυρῶ*, Hes. Etym. M. Eust. II. 714, 13.” Wakef. Mss.]

[Ἀρκυον, τὸ, Gl. Reticulum, Cassiculus. Hes. Etym. M. Schæf. Melet. 111.]

[* *Πολύαρκυς*, ὁ, ἡ, ἄγρη, Oppian. C. 4, 10. ubi v. nott.]

“*ἈΡΜΕΝΙΑΚΑ* μῆλα, Armeniaca mala; eadem

“quæ Lat. Præcocia, Diosc. 1, 166. Est autem hoc A
 “Ἀρμενιακὸς nom. possess. e gentili Ἀρμενία s. Ἀρ-
 “μένιος, ut Αἰγυπτιακὸς ex Αἰγύπτιος s. Αἰγυπτία.
 “Ab eodem Diosc. 5, 105. memoratur et quoddam
 “Ἀρμένιον, s. χρώμα: quod Plin. quoque Arme-
 “nium appellat et inter colores numerat 35, 6. No-
 “minis rationem Idem ibid. explanat: Armenia mittit,
 “quod ejus nomine appellatur. Lapis hic quoque
 “chrysocollæ modo infectus. Idem meminit et co-
 “tum Armeniacarum, et aluminis Armeniaci; sed
 “et prunorum Armeniacorum, quæ ab externa
 “gente denominata ait. Arborem quoque ea feren-
 “tem, Armeniacam vocat, quod ex Armenia advecta
 “sit. Ab Ἀρμένιος est et ADVERB. Ἀρμενιστὶ,
 “quod Lat. dicunt Armeniace.” [Trall. 12. p. 239.
 “Ὁ δὲ Ἀρμενιακὸς λίθος καλούμενος, εἴτε πεπλυμένος
 “εἴτε ἄπλutos ὦν προσφέροιο. * “Ἀρμενίς, Arabius
 “1.” Schæf. Mss. “Ἀρμενιστὶ, Armeniorum more,
 “Strabo 764. Eust.” Wakef. Mss.]

APNEOMAI, Recuso. Item Nego, Inficior, Od. B
 A. (249.) Ἡδ' οὐτ' ἀρνέεται στυγερὸν γάμον. (Θ. 358.)
 Οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεδὺν ἔπος ἀρνήσασθαι. At Il. T.
 (304.) Λισσόμενοι δειπνήσαι· ὁ δ' ἡρνεῖτο στεναχίζων,
 videtur jungi cum infin. δειπνήσαι repetito ἀπὸ τοῦ
 κινουῦ. Apud Demosth. (319.) quoque cum accus.
 Καὶ ταῦτ' ἀρνούμενος πάντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον ταύ-
 την τὴν χρεῖαν: ubi exp. non solum Recusans, sed
 et Detrectans. || Apud Eund. (124.) cum infin. et
 particula μὴ, pro Nego, Inficior: Οὐδ' ἂν ἀρνηθεῖεν
 ἔνιοι ὡς οὐκ εἰσὶ τοιοῦτοι. Apud Eund. Ὑπὲρ ὧν
 ῥηνηται μὴ λαβεῖν. In Anthol. autem nove dictum,
 Ἀνέρας ῥηνήσαντο, καὶ οὐκ ἐγένοντο γυναῖκες, Nega-
 runt se viros esse. Itidem vero cum accus. Ἀρνεῖ-
 σθαι τοὺς δανειστὰς, ex Aristoph. Schol. affertur pro
 Rejicere et repellere fœneratores. Hes. ἄρναν ait
 Clazomeniis signif. Jusjurandum, unde esse ortum
 ἔαρνος. [Herod. 6, 13. Orph. A. 174. Οὐτίς τοι μα-
 κάρων ἀρνήσεται εὐχολῆσι. Glossæ: Ἀρνεόμαι· Nego,
 Inficior, Diffiteor, Recuso. “Wessel. Diss. Herod.
 187.; ad Herod. 444. Dionys. H. 3, 1773. Toup.
 Opusc. 1, 495. 2, 186. Xen. Eph. 82. Valck. Hipp.
 p. 318. ad Callim. 1, 145. Wakef. Ion. 1045. Abresch.
 Æsch. 2, 88. Antip. Sid. 9. Crinagor. 46. Tull. Ge-
 min. 1. Conditionem oblatam respuo, T. H. ad Ari-
 stoph. Π. p. 446. Sequi negat, Brunck. Aristoph. 3,
 222. Cum partic., Wakef. Alc. 1180. Negatio post
 hoc verbum abundans, Bergler. ad Alciph. 215.
 Koen. ad Greg. 43. ad Herod. 609. Οὐκ ἀρνήσομαι,
 Eum. 466. Wakef. 463. Jacobs. Anth. 12, 8. * Ἀρ-
 νέω, Herod. Philet. 445.” Schæf. Mss. “Cum dat.
 rei, Orph. Lap. 174. Ἀρ. περί τι, Joseph. 1066, 17.”
 Wakef. Mss.]

* “Ἀρνητέος, Euseb. H. E. 10, 5. Aristot. Top.
 9, 3.” Kall. Mss. “Heliod. Æth. 50.” Wakef. Mss.]
 Ἀρνησίθεος, vel Ἀρνησόθεος, (ὁ, ἡ,) Negans Deum,
 ὁ τὸν θεὸν ἀρνούμενος. Prius illud e Chrys. posterius
 hoc e Cyrillo est. [Ἀρνησόθεος vox nihili est contra
 Gr. linguæ analogiam forinata.]

* “Ἀρνησίχριστος, (ὁ, ἡ,) Poëtaster ante Werns-
 dorfii Philen 67. p. 22.” Boissonad. Mss.]

* Ἀρνησίχωλος, ὁ, ἡ, Gl. Claudaster.]
 Ἀρνησις, ἡ, Recusatio: frequentius, Negatio, In-
 ficatio. Lucian. (2, 276.) Ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι,
 καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομή-
 σθαι σοι. [Gl. Ἀρνησις· Negatio. Ἀρνησιν· Inficias.
 Ἀρνησις γλώσσης· Inficiatio. “Toup. Emend. 1,
 467. Abresch. Æsch. 2, 87.” Schæf. Mss.]

* Ἀρνήσιμος, ἰμῃ, ἰμον, Soph. Φ. 74. “Abresch.
 Æsch. 2, 88.” Schæf. Mss.]

* Ἀρνητὴς, ὁ, Gl. Inficiator, Negator.]
 Ἀρνητικός, ἡ, ὄν, Negativus, ut ap. Gramm. Ἀρ-
 νητικὰ μόρια, Negativæ particulæ, i. e. Quibus uti-
 mur ad negandum, ut οὐ et μὴ. [“Eust. 160, 21.”
 Seager. Mss. Glossæ: Ἀρνητικός· Negativus. Schol.
 Aristoph. Θ. 846. “Fischer. ad Weller. G. G. 1,
 257.” Schæf. Mss.]

* “Ἀρνητικός, (Negative.) Schol. Æschinis 267.
 Bekk.” Boissonad. Mss. Schol. Aristoph. B. 1503.]

* “Ἀναρνητικός, (ἡ, ὄν,) Schol. Soph. Œd. T.
 1260.” Boissonad. Mss.]

Ἀπαρνεόμαι, ἡσομαι, Pernego, quia est significan-
 tius quam simpl. ἀρνοῦμαι: nam et ἀρνοῦμαι καθό-
 λου exp. et ap. Suid. ἀπαρνος itidem ὁ ἀρνούμενος
 καθόλου. Cum accus., ut Plut. (1, 651.) Τὸν Ἀν-
 θεμοκρίτου φόνον ἀπαρνούμενοι, τὰς αἰτίας εἰς Ἀσπα-
 σίαν καὶ Περικλέα τρέπουσι, Cædem pernegantes, vel
 Prorsus inficiantes. Thuc. (6, 56.) Τὸν δ' οὖν Ἀρ-
 μόδιον ἀπαρνηθέντα τὴν πείρασιν, ὥσπερ διεννοεῖτο
 προὑπηλάκισεν. Apud Plat. Ep. 7. ἀπηρνήθην ab-
 solute ponitur: Ἐπειδὴ οὖν οἰκαδὲ τ' ἐσώθην καὶ κα-
 λούντος τὸ δεύτερον ἀπηρνήθην, καθάπερ εἶπον, νῦν δὲ
 κ. τ. λ. Plane denegavi ad eum vocantem accedere.
 Citat Bud. ex eod. Plat. Μὴ ἀπαρνηθεὶς γένῃ, Noli
 mihi negare, i. e. Recusare. [Gl. Ἀπαρνεόμαι· Ab-
 nuo, Denego, Recuso, Abnego, Diffiteor, Inficior,
 Aspernor. Ἀπηρνήσατο· Abdixit. “Schol. Luc. Ica-
 rom. 23.” Boissonad. Mss. “Fischer. ad Palæph.
 141. Wessel. Diss. Herod. 187. Bergler. ad Alciph.
 212. Eur. Hipp. 1266. Herod. 248. ad Callim. 1,
 165. Græv. Lect. Hes. 561. ad Herod. 444. Valck.
 Callim. 250. Wakef. Alc. 750. Abresch. Æsch. 2,
 88.” Schæf. Mss.]

* Ἀπάρνησις, ἡ, Gl. Abnegatio, Recusatio. “Phi-
 lo J. 2, 438.” Wakef. Mss.]

* Ἀπαρνητὴς, ὁ, Gl. Abnegator, Denegator.]
 * “Ἀπαρνητικός, (ἡ, ὄν,) Eust. 29, 44.” Seager.
 Mss.]

Ἀπαρνος, ὁ, ἡ, Qui prorsus inficiatur, Qui per-
 negat, ὁ ἀρνούμενος καθόλου, Suid. Sic dicitur ut
 ἔαρνος ab ἔαρνοῦμαι, atque adeo ab J. Poll. con-
 junguntur hæc duo ἔαρνος et ἀπαρνος. [Soph. Ant.
 435. Καὶ τὰς τε πρόσθεν τὰς τε νῦν ἡλέγχωμεν Πρά-
 ξεις· ἀπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο. Herod. 3, 99. Pas-
 sive, Æsch. Suppl. 1047. Πάθος τ' οὐδὲν ἀπαρνον
 τελέθει * Θεάκτορι Πειθοῦ. “Wessel. Herod. 248.”
 Schæf. Mss.]

Ἐαρνεόμαι, Idem, et interdum pro simpl. ἀρνοῦ-
 μαι. Æschin. Οὐκ ἔαρνοῦμαι πράττειν. UNDE Ἐξ-
 ἀρνησις, (ἡ,) Negatio, Inficiatio. ET Ἐξαρνητικός,
 (ἡ, ὄν,) Aristoph. N. (1172.) Inficiandi peritus, Νῦν
 μὲν γ' ἰδεῖν εἰ πρῶτον ἔξαρνητικός, Κάντιλογικός. A
 Bud. tamen exp. Inficior, sed malim Inficiandi
 peritus, aut In inficiando exercitatus. [Ἐξάρνησις,
 Plato de Rep. 7. p. 531. “Ἐξαρνεόμαι, Negatio post
 h. v. abundans, Bergler. ad Alciph. 215.” Schæf.
 Mss.]

Ἐαρνος, ὁ, ἡ, positum cum verbo εἰμὶ, pro ἔαρ-
 νοῦμαι, Inficior. Herod. 3. Δεινῶς γὰρ καὶ ὁ Πρηξά-
 σης ἔαρνος ἦν μὴ μὲν ἀποκτεῖναι Σμέρδιν. Sic De-
 mosth. Ἐαρνος ἦν μὴ τεθεικέναι. Plat. Hippias, Πῶς
 γὰρ ἂν τολμῶμεν ἔαρνοι εἶναι τὸ καλὸν μὴ καλὸν
 εἶναι; Lucian. (1, 190.) Ἐαρνος εἰ μὴ εἰργάσθαι
 αὐτά: (1, 394.) cum duplici negatione, Νοῦν μὲν
 γὰρ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔαρνος γένοιο μὴ οὐκ ἐμὸς
 υἱὸς εἶναι. Ponitur et cum ὥς: ut Aristid. Ἐαρνος
 γίνομαι ὥς οὐχ οὕτω ταῦτ' ἔχει. Et cum περὶ, ut,
 Ἐξαρνον εἶναι περὶ τῶν χρημάτων, Isocr. Sed et cum
 gen. sine περὶ, in h. l., qui in VV. LL. affertur sine
 auctore, Τοῦ τρίτου ταλάντου ἔαρνος γίνεται. Dicitur
 certe et ἔαρνός εἰμι τοῦτο. Demosth. c. Aristocr.

D Tὰς συνθήκας ἔαρνος γίνεται. Isæus, Θανμάζω εἰ
 ἔαρνοί εἰσι τὰ ὁμολογημένα. Idem, Ἐξαρνος τὴν
 μαρτυρίαν. Et Ἐξαρνον εἶναι τὴν διαταν, Isocr. Pa-
 ragr. (234. Aug.) Hes., ut supra docui, scribit ἄρναν
 Clazomeniis esse Jusjurandum, unde factum esse
 ἔαρνος. [Gl. Ἐξαρνος· Inficians, Inficiator, Nega-
 bundus. “Lucian. Dial. 56. ad Lucian. 1, 394.
 Musgr. Iph. T. 259. Steph. Dial. 32. Plato Lys. 8.
 et Heindorf. Charm. 71.; Hipp. 142. Plato 1, 1.
 p. 111. Bekk. Cum accus., Demosth. 2, 849, 27.
 857, 7. Ἐξ. ὑπὲρ, Dionys. H. 3, 1386.” Schæf. Mss.]

* Ἀνεξάρνητος, ὁ, ἡ, Qui non abnegat. J. Mart.
 adv. Tryph. 195. “Clem. Alex. Str. 1. p. 377.”
 Routh. Mss. “Ap. Const. 421. Tatian. fin.” Wakef.
 Mss.]

* “Συνεξαρνεόμαι, Athan. 1, 512.” Kall. Mss.]

* “Ἐπαρνεόμαι μὴ εἶναι, Palæph. 141.” Schæf.
 Mss. * “Ἐπαρνησίθεος, Epiphan. adv. Hær. 54, 5.
 * Ἐπαρνησίθεια, 60, 4.” Routh. Mss.]

* Καταρνεόμαι, Nego. Soph. Ant. 442. Φῆς, ἡ κα-
 ταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τὰδε;]

'ΑΡΟΩ, όσω, Aro, ut άρόης χθόνα, Hesiod. E. (2, 97.) Od. I. (108.) Οὐτε φυτεύουσιν χερσίν φυτὶν, οὐτ' άρώσιν, ubi Eust. άρώσει videri ait esse 2 conjug. Utuntur et prosæ scriptt. 'Αρηρομένος, Aratus, Hes. Suid. ET 'Αρομα, Aratio, eid. Hes. ΙΤΕΜ 'Αροσις, (ή,) Aratio. Il. I. (134.) 'Εν δ' άροσις λείη, Schol. άροτρίασις. Et in plur. γῆς άρόσις, Aristot. 'Αροσις etiam χώρα eis τὸ σπείρεσθαι έπιτηδεία, Schol. Hom.: unde exp. quoque Ager frumentarius. ET 'Αρόσιμος, (ίμη, ιμον,) Arabilis. 'Αρόσιμος γῆ exp. etiam Aratus s. Cultus ager, et Seges. ET Προηρόσια, (τά,) Sacrificia quæ ante arationem fiebant. Item Προηροσία, (ή,) Sacrificium, Athen. Item Πραταροσία, (ή,) Precatio quæ fiebat incipiente aratione. Quæ tria ap. Hes. tribus diversis Il. habentur; sed duo posteriora mihi suspecta sunt. Vide ap. Suid. Προηρόσια et Προηροσία. "'Αρόμμεναι, Dor. et poet. pro άροῦν, Arare. "Hesiod. E. (22.) σπεύδει μὲν άρόμμεναι ήδὲ φυ- "τεύειν," [ubi v. noct. Geopon. 3, 6, 8. Eis νεῖον άρόσαι. Plato Phædro s. 138. Eis 'Αδώνιδος κήπους άρῶν, pro σπείρων. Soph. Œd. T. 1497. τὴν τεκοῦσαν ήροσεν, 1485. ήρόθην, Satus sum. 'Αρηρομένος, Il. 18, 549. άρήροτο Herod. 4, 97. Apoll. R. 3, 1343. 'Αρομα, Arvum, Ælian. H. A. 7, 8. Procop. Œdif. 4, 3. *'Αρωμα, Aristoph. Ei. 1158. ώφελοῦντος τοῦ θεοῦ τάρωματα. || 'Αροσις. i. q. άρουρα, Etym. M. 147. Θρηκίης άροσιν χιονώδη ναιετάουσιν, Dionys. P. 418. 998. * "'Αρώσιμος, (i. q. άρόσιμος,) Soph. Ant. 569. Ism. 'Αλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαντοῦ τέκνον; Cr. 'Αρώσιμοι γὰρ χάτερων εἰσὶν γυῖα. Obscæne: v. Lucr. 4, 1267. Plaut. Asin. 5, 2, 24." Seager. Mss. Schol. * παιδοποιήσιμοι, * εὐγεώργητοι. Προηρόσιος, Liban. 3, 65. (1, 687.) Plut. 10, 604. θεός: "' Προηρόσια, Mor. 1, 625." Seager. Mss. "'Αρόω, Heyn. Hom. 7, 546. Fischer. Ind. Palæph. Mær. 22. et n.: ad Mær. 130. Steinbr. Mus. Tur. 1, 1, 157. Thom. M. 111. Bergler. ad Alciph. 116. (de coitu.) Wakef. S. C. 2, 85. ad Herod. 325. Brunck. Soph. 3, 419. Wakef. Eum. 414. Jacobs. Anth. 9, 168. 11, 307. Procreo, ad Lucian. 1, 373. T. II. ad Lucian. Dial. 103. Fut., Jacobs. Anth. 12, 127. 'Αρόσω, Antip. Sid. 56. et Jacobs. Fut. 'Αρῶ, Brunck. Aristoph. 1, 158. 'Αροῦν, Villos. ad Long. 218. 'Αρ. eis, Heindorf. ad Plat. Phædr. 344. 'Αρόωντε, Jacobs. Anth. Proleg. 95. 'Αρήροτο, Brunck. Apoll. R. 235. 'Αρομα, Act. Traj. 1, 218. 'Αρωμα, Brunck. Soph. 3, 502. Ind. Aristoph.; Brunck. 3, 227. ad Lucian. 2, 322. 'Αροσις, Valck. ad Ammon. 13. Heyn. Hom. 5, 563. Προηρόσια, Musgr. Suppl. 29. Schol. ad Aristoph. Π. 390.; T. H. p. 389. Thom. M. Add. ad p. 535. * Προηροσία Δημήτηρ, Bergler. Alciph. 348." Schæf. Mss. "'Αρόω, Potum do, Irrigo, Steph. B. 505. ut γεωργῶ. Aor. 1. ήροσα, Philostr. 840. 'Ηρόμην, imperf. ab * άρομαι, Apoll. R. 'Αρομα, Ager aratus, Ælian. H. A. 391. 877. Προηρόσιος, Arist. 1, 196. Προηροσία Δημήτηρ, Plut. 2, 158. Max. Tyr. 31, 4." Wakef. Mss.]

"'Αρώσις, (ή,) Hesychio άροτρίωσις, Aratio, ubi "etiam nota 'Αροτρίωσις, ab άροτρίῳ, Aro, Aratro "findo."

* Αροτος, pro άροσις, Aratio. Hesiod. E. (2, 2.) άρό- τοιο δὲ δυσσομενάων, sub. άρχεσθαι. Apoll. R. 2, (1003.) βοῶν άροτος μέλει, Boum aratio: unde et βόες άροτῆρες dicuntur. Plur. άρότοις, Od. I. (122.) Οὐτ' άρα ποίμνητος καταΐσχεται, οὐτ' άρότοις. Et tragica allegoria άροτος παίδων, Procreatio liberorum. Usus est autem et Lucian. (1, 127.) Νόμῳ γυναικα παραλαβὼν ἐπ' άρότῳ παίδων γνησίων. || 'Αροτος, Anuus, Soph. secundum Eust. Vide 'Αροτός. || 'Αροτός, ό, Arandi tempus, quod Arat. (D. 321.) appellat άροτήσιον ώρην, ap. Theophr. Sed non constanter hanc accentus differentiam pro ista signif. retineri ap. Eum, scribit Bud. || Itidem vero άροτὸν pro Anno, non άροτον, ap. Soph. quidam scr. putant, nullum tamen ejus locum proferentes. At ego contra in duobus ejus Il. άροτον, non άροτὸν pro Anno scriptum invenio, assentiente ipso etiam Schol. Tr. (69.) Τὸν μὲν παρελθόντ' άροτον: (825.) Δωδέκατος άροτος. Eod. fere modo Lat. poet. Messes pro Annis dicunt. Quod tamen ad differentiam illam attinet, vanam esse puto; præsertim cum dicat Eust. άροτον proparoxytonum signif. non

A solum τὸ τοῦ άροτρίῳν έργον, sed et ένιαυτὸν Sophocli, Sic et differentiam, quæ inter άμητος et άμητός statuitur, confundi antea docui. Bud. Comm. 846. άροτον, Segtem et terram subactam signif. tradit: άροτὸν autem, Sementem, i. c. Tempus et ipsam actionem serendi, quæ tamen confundi.

["'Αροτος, Lucian. Timone, ubi v. T. H. Sed et Seges; unde metaph. Eur. Med. 1281. τέκνων, ών έτεκες, "Αροτος, Liberorum seges, Liberi." Schweigh. Mss. Glossæ: "Αροτος Seges, Sementis. "'Αροτος, Satio, quæ cum terlia aratione ap. vett. conjuncta erat: sc. vere terram proscindebant, æstate iterabant, et post Pleiadum occasum serebant, protinusque tertio arabant. Hesiod. Πληιάδων 'Ατλαγενέων έπιτελλόμενάων "Αρχεσθ' άμητοῦ, άρότοιο δὲ δυσσομενάων. Sic άροτος, Satio intelligenda est. De gruis abitu, ή r' άρό- τοιο σῆμα φέρει καὶ χειματος ώρην, (sic.) Theophr. de Pl. 'Ωραι δὲ τοῦ σπόρου τῶν πλείστων δυο' πρώτη δὲ καὶ μάλιστα ή περὶ Πλειάδων δύσιν, ή καὶ 'Ησιόδος ήκολού- θηκε, καὶ σχεδὸν οἱ πλείστοι διὸ καὶ καλοῦσι τινες αὐτὴν άροτον. Etiam ap. Hesiod. σπερε άροῦν est Serere." Brunck. Mss. "'Αροτος, άροτός, Reiz. de Acc. 111. Græv. Lect. Hes. 561. Muncker. ad Anton. Lib. 91. Verh. "Αροτος, Musgr. El. 1132. Wakef. Alc. 601. Annus, Trach. 69. 825. Brunck. Soph. 3, 502. Generatio prolis, Bergler. ad Alciph. 24. T. H. ad Lucian. Dial. 103. Plut. Mor. 1, 567. Vann. Crit. 609. ad Lucian. 1, 372. Brunck. ad Theogn. 1150. ad Charit. 239. 'Επ' άρότῳ παίδων, Bast Lettre 222. "Ap. et άροτρον conf., Vann. Crit. 1, 1. Wytténb. ad Plut. 2, 1, 225. T. H. ad Lucian. Dial. 103. ad Lucian. 1, 372. Wessel. Herod. 302. Græv. Lect. Hes. 562. Wakef. Ion. 1114. Musgr. 1095. Phavor. 1564. Jacobs. Anth. 9, 104. Eadem conf. in Plut. Mor. 1, 669. ubi miror nihil a Wytténb. monitum esse." Schæf. Mss. "Seges, Arat. D. 355. Generatio prolis, Oppian. A. 4, 26. Terra arabilis, Eur. Cresph. 12." Wakef. Mss.]

'Αροτός, ή, όν, Arabilis, Qui arari potest. ["Ad Charit. 325." Schæf. Mss.]

C ["*'Αροτικός, (ή, όν,) Ad aratrum vel aratorem pertinens, Rusticus, Athen. 186." Wakef. Mss.]

'Ανήροτος, ET Εύήροτος, (ό, ή,) Est autem 'Ανήροτος, Inaratus. Nam quod dicit Hom. Od. I. (109.) 'Αλλὰ τάγ' άσπαρτα καὶ άνήροτα πάντα φύονται, id ipsum est, quod ab Horat. scribitur, Reddit ubi Cererem tellus inarata quotannis. Hom. ibid. (123.) 'Αλλ' ήγ' άσπαρ- τος καὶ άνήροτος ήματα πάντα. Abiit autem in Pro- verbium prior ille Hom. versus. AT Εύήροτος, est Aratu facilis, vel Bene aratus, εύήροτον, καλῶς ήροτρω- μένον, Suid. ET Εύάροτος ap. Arch. in Anthol. εύάροτον αὔλακα. "Εύάροτος, Bene aratus, v. Aratu "facilis, ut εύάροτον πεδίον, Apoll. R. 2. et αἰλαξ "εύάροτος, Epigr. (Anal. 3, 44.) ubi tamen scriptum "εύάροτος." ["Nonn. Theodoret. vocat Μαῦνα, άνήρ. καὶ άσπορον άρον." Suicer. Mss. "'Ανήροτος, Rubnk. Ep. Cr. 149. ad Charit. 240. 325. Ilgeu. Hymn. 345. ad Diod. S. 1, 331. Lucian. 2, 340. Bois- sonad. Philostr. 290. Εύάροτος, Heyn. Hom. 5, 664. Porson. ad Odys. 54. Lips. Jacobs. Exerc. 2, 109. Εύάροτος, εύάροτος, ad Charit. 240. Jacobs. Anth. 9, 104. 11, 73." Schæf. Mss. "'Ανήροτος, Oppian. K. 1, 461. Innuptus, Nonn. Εύήροτος, Steph. B. 347." Wakef. Mss.] "Δυσήροτος, (ό, ή,) Aratu difficilis." ["Rubnk. Ep. Cr. 27. 149. ad Callim. 1, 148." Schæf. Mss. "J. Poll." Wakef. Mss.]

["*'Ανηροσία, (ή,) Orac. 3, 433. p. 260. (*'Ασπο- ρίην, καὶ άνηροσίην, καὶ πῦρ ἐπὶ γαίης.)" Kall. Mss.]

'Αροτήρ, ήρος, ό, Arator, ut βοῶν άροτήρα, Hesiod. (E. 2, 23.) Lat. itidem Bovem aratorem dicunt; quem Ovid. appellavit etiam Ruricolam: ποιμήν, οὐδ' άροτήρ, Il. Ψ. [835. Gl. Arator. "Reiz. Acc. 121. Valck. Diatr. 29. Jacobs. Anth. 12, 325. Pater, ad Lucian. 1, 373. Adj., Brunck. Apoll. R. 182." Schæf. Mss. "Pater, Noun. D. 3, 289." Wakef. Mss.]

'Αρότης, ό, in prosa, i. q. poet. άροτήρ, [Gl. Arator. "Reiz. Acc. 121. Jacobs. Anth. 9, 232. Callim. 1, 573." Schæf. Mss. "Pind. (N. 6, 56. I. 1, 67.) Ælian. H. A. 877." Wakef. Mss.]

["* 'Αροτήριος, ία, ιον, Ad arationem pertinens. Ly- cophro 156.]

*'Αροτήσιμος, ὁ, ἡ, Arabilis, Anthol. Et 'Αροτήσιος, A ὁ, ἡ, Ad arationem pertinens. Apud Arat. (D. 321.) αὐτὴν ἀροτήσιος ὥρη, Arationis tempus. ["'Αροτήσιμος, ad Charit. 240." Schæf. Mss.]

*'Αροστὸς, ἡ, ὄν, Arandus. Arat. 7. λέγει δ' ὅτε βῶλος ἀρίστη Βουσί τε καὶ μακέλῃσι. "Fuerunt olim, v. Auctorem Vitæ Arati p. 275., qui legerent ἀροστή, ut Asclepiades, v. Schol. ubi ἀροστή leg." F. C. Matth.]

'Αρόσσειν, ap. Greg. pro ἀροῦν, Arare: Τὸ δὲ γαῖαν ἀρόσσειν Μόχθος. [A Schneidero non agnoscitur.]

*Πρωτηρότης, (ὁ,) Qui primus aravit, vel arat. "Hesiod. E. (488.) Οὕτω κ' οὐφαρότης πρωτηρότη ἰσοφαρίζει." ["Πρωτηρότης, οὐφαρότης, Ammon. 108." Schæf. Mss.]

*'Αρούσιον, (τὸ,) Isatis sativa. Diosc. 450." Boissonad. Mss.]

'Αρότται, dici Servi a Syracusanis, Eust. At vero ex J. Poll. affertur ἀρότται, e Syracusanorum itidem lingua, pro Iis, qui, cum alioqui liberi essent, propter inopiam serviebant. [A Schneidero non agnoscitur.]

*'Αναρώ, UNDE *Υπαναρώ, Anon. ap. Suid. v. B 'Υποψαμμότερος: 'Υπανήροσε τὸν τόπον.]

*'Απαρώ, unde *'Απάρωσις, (ἡ,) Wolf. Anecd. Gr. 3, 43." Kall. Mss. Sed ibi non legitur. "'Απαρώ, Suid." Wakef. Mss.]

'Αφαρώ, Aro, i. q. simpl. ἀρώ, Suid. 'Αφάροτος autem, quod Etym. exp. *ἀναροτρίαστος, deducens a φάρος signif. ἀροσις, unde et φαρῶν pro ἀροῦν Hes. affert, et pro quo Hes. ἀφαρος in ead. signif. ponit, locum hic non habet.

"'Αφαρος, ὁ, ἡ, Investis: item Inaratus. Hes. enim "affert non solum ἀφαροι pro *ἀνείματοι, *ἀνένδυτοι, "sed etiam ἀφαρον pro ἀνήροτον, ut Suid. quoque "ἀφαρον γῆν dici scribit τὴν λιπαρὰν, τὴν πολλὰ μή- "πω ἀροτρωθεῖσαν. Etym. quoque ita dici tradit τὴν "ἀγεώργητον γῆν, παρὰ τὸ φέρω, afferens e Callim. "p. 246.) "Ἡ ἀφαρον φάροωσι." ["Heins. ad Sil. 342." Gataker. Mss. ad Heraclid. Alleg. 285. "Ad Mær. 79. Valck. Callim. 294." Schæf. Mss.]

"'Αφάροτος quoque, (ὁ, ἡ,) Etym. et Lexico meo "vet. ἡ *ἀναροτρίαστος γῆ, addentibus, φάρος γὰρ ἡ C "ἀροσις, derivantibusque hæc a φάρσαι significante "σχίσαι, Findere. Sunt qui 'Αφάρωτος scribant et "pro ἀγονος accipi dicant, ut φάρσαι quoque pro "γενῆσαι." "'Αφάρωτος, Hesychio ἀνδρείωτατος." [Ad Heraclid. Alleg. 285. "Toup. Opusc. 1, 482. 535." Schæf. Mss.]

*'Ἐξάρω, unde *'Κατεξάρω, Clem. Alex. Protr. 46. ex emend. Potteri." Routh. Mss.]

Καταρώ, i. q. simpl. ἀρώ, Aro; unde καταροῦσι, Arant, VV. LL. ex Aristoph. [O. 582. οἷσιν τὴν γῆν καταροῦσι.]

Περιαρώ, Circumaro, ut Plin. loquitur; unde περιαρόσειεν citatur e Plut. [1, 416. Et *'Περίαροσις, (ἡ, Circumarandi actio,) Dionys. H. 1, 73." Scott. App. ad Thes. "Περιαρώ, Dionys. H. 2, 902." Schæf. Mss. "Plut. 9, 265." Wakef. Mss.]

*'Υπαρώ, Theophr. H. P. 8, 11. C. P. 3, 25. Varro R. R. 1, 29. p. 324. "Ad Mær. 23." Schæf. Mss.]

*'Αροτρον, τὸ, Aratrum. Od. Σ. (373.) εἰκοὶ δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρω. Et πικτὸν ἀροτρον aliquoties ap. Eund. D Plut. Hell. 'Αρότρον καὶ σπῆρον ἀρχηγόν. [Gl. Aratrum. "Græv. Lect. Hes. 559. Musgr. Ion. 1095. Antip. Sid. 56. Conf. cum ἀροτος, Jacobs. Anth. 9, 232. ad Dionys. H. 1, 32. Βοῦς ἐκούσιος ὑπ' ἄ., Jacobs. Anth. 7, 266." Schæf. Mss. "'Αρ., τὸ αἰδοῖον, Nonn. D. 18, 228. ut Lucr. Vomer. et Virg. Arvum." Wakef. Mss. "Γειστομόν δαμάλησιν ἐπιθύνουσιν ἀροτρον, O-prian. K. 1, 137." Barnes. Mss.]

*'Αροτροδίαυλος, ὁ, ἡ, Jacobs. Anth. 13, 690. Huschlk. Anal. 233.]

*'Αροτροειδής, ὁ, ἡ, Aratri figuram habens. Diod. S. 3. p. 101.]

*'Αροτροπόνος, ὁ, ἡ, Aratro laborans, Ζεύγλη, "Jacobs. Anth. 9, 189." Schæf. Mss.]

'Αροτρόπους, (ὁ, ἡ,) Vomer. Judic. 3, (31.) Ἐν τῷ ἀροτρόποδι τῶν βοῶν ἐπάταξε τοὺς ἀλλοφύλους. Dicitur usitatius ὕννις. [Schleusner. Lex. in V. T.]

'Αροτροφορέω, Aratrum fero. Arch. (Anal. 2, 197.) καὶ σὺ, θάλασσα, Δελφίνας γαίῃ Ζεῦξον ἀροτροφορεῖν. ["Leonid. Al. 36." Schæf. Mss.]

* "'Ἐπάροτρος, (ὁ, ἡ,) Qui aratrum habet. Eust. Ism. 129." Wakef. Mss.]

'Αροτραῖος, (αἶα, αἶον,) Ad aratores pertinens, Rusticus, Agrestis. 'Αροτραίη θαλάμη ex Epigr. (Anal. 2, 37.) affertur pro Thalamus agrestis. ["Jacobs. Anth. 6, 133. 8, 105." Schæf. Mss.]

'Αροτρεὺς, ἑως, ὁ, i. q. ἀροτήρ s. ἀρότης, Arator. Et 'Αροτρεύω, Aro, ap. Nonn. ἄλλος ἀροτρεύει σπῆρον. UNDE 'Αροτρευτήρ, ὁ, Arator, Anthol. ['Αροτρεὺς, Theocr. 25, 1. 51. 'Αροτρεύω, Lycophro 1071. Orph. Λ. 4, 10. Nicand. *"'Αρότρευμα, (τὸ, Poëta ap.) Stob. Ecl. Phys. 1000." Kall. Mss. "'Αροτρεὺς, Jacobs. Anth. 6, 127. ad Demosth. c. Mid. 117. Spald. 'Αροτρευτήρ, Jacobs. Emend. 33.; Anth. 9, 66." Schæf. Mss.]

*'Αροτρητής, ὁ, "ad Charit. 240. Jacobs. Anth. 8, 328. Agath. 30." Schæf. Mss. "Adj., Arans, Antip. Thess. 47." Wakef. Mss.]

*'Αρότριος, ὁ, ἡ, Orph. H. 33, 3. *Χρυσούληρ, *σπέρμειε, ἀρότρειε, Πύθειε, Τιτάν. "Bergler. ad Alciph. 349." Schæf. Mss.]

'Αροτριάω, i. q. ἀροτρεύω, sed usitatius. Et pass. 'Αροτριάμαι, unde ἀροτριάθεις, et ἡροτριάμενος. Et 'Αροτριάω, unde ἀροτριάων. Et pass. particip. ἡροτριάμενος. ITEM 'Αροτριάω, unde ἡροτριάσμενος, Suid. HINC 'Αροτρίασις, (ἡ,) Aratio. [Gl. 'Αροτριάω. Aro. 'Αροτρίασις. Aratio, Aratura, Cumia. *"'Αροτρίαμα, (τὸ,) cf. not. Bened. ad Lucian. Lexiph. 2. p. 352." Kall. Mss. *'Αροτριάωμα, τὸ, Schol. Aristoph. Et. 1158. "'Αροτρίασις, (ἡ,) Hes. v. Πραταροσία." Boissonad. Mss. Extat et ap. Nostrum in v. 'Αρώσις. 'Αροτριάω, Schol. Soph. Aj. 1306. *'Αροτρίασμός, ὁ, Ant. 348. Τινὲς δὲ ἵπποις χρώνται εἰς ἡροτρίασμόν. *'Αναροτρίαστος, ὁ, ἡ, "Callim. 1, 570. 'Αροτριάω, Heyn. Hom. 7, 546. Fischer. Ind. Palæph. ad Mær. 22. 130. Thom. M. 111. Wakef. S. C. 2, 85. 'Αροτρίαμα, Brunck. Soph. 3, 502. Ind. Aristoph. v. 'Αρώμα. 'Αροτριάω, ad Herod. 325. *'Αροτρίασμα, Act. Traj. 1, 218." Schæf. Mss. "'Αροτριάω, Callim. H. in D. 161. Schol. Od. 1. 123. 'Αροτρίασις, Schol. ibid. 122. *'Αναροτρίαστος, Schol. ibid. 109. *Ἐναροτρίαστος, Etym. M. 141, 2. *'Αροτρίαστής, Arator. Etym. M." Wakef. Mss.]

*'Ἐξαροτριάω, Gl. Exaro.]

*Προαροτριάω, Ante aro. Schol. Aristoph. Et. 1158.]

*'Αρουρα, ἡ, Arvum, Arata terra, Ager. Exp. et Campus. Il. Σ. (542.) Ἐν δ' ἐτίθει νεῖδον μαλακὴν πίειραν ἀρουραν, Εὐρείαν, τρίπολον. Z. (195.) φυταλῆς καὶ ἀρούρης copulantur, ubi φυταλῆς Eustathio est ἡ φυτοφόρος γῆ: at ἀρουρα, ἡ ψιλὴ ἀροσις. Et plur. ἀρουραι, Ψ. (599.) Ἀγῶν ἀλδήσκοντος ὅτε φρίσσουσιν ἀρουραι. Φ. (405.) Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε, Τόν ρ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης. Ubi observa, quod dixerat πεδίον, vocare ἀρουραν. Sic Γ. (115.) ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἀρουρα exp. Exiguus campus. Soph. (Aj. 1286.) Ὑγρὰς ἀρούρας βῶλον dixit. Ab Aristot. pro Segete poni ἀρουραν scribit Bud. || Sed ἀρουρα generaliter etiam pro γῇ, Terra, Tellus: unde illud Hom. cum Hesiodo commune Ζεῖδωρος ἀρουρα: quo etiam sensu dicitur Il. Z. (142.) βροτῶν, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν. Sic accipitur ἀρουρα et (Σ. 104.) ἐτώσιον ἀχθος ἀρούρης, Telluris inutile pondus. Et plerisque aliis Il. ||'Αρουρα, Cypriis σωρὸς σίτου σὺν ἀχύροις, Hes. ||'Αρουρα, Terræ mensura centum cubitorum, Eust. ex Herod. Bud. autem ap. Herod. ἀρουραν idem fere esse scribit, quod Jugerum. Idem hæc scribit, "Αρουρα, Josepho c. Appion. et alibi, est Mensura: ἀρουρα πόδας ἔχει, Suid., i. e. Ulnas, ὀργυῖας, octo, et trientem, est enim ulna sex pedum, vel passus decem: ut passum pro quinque pedibus intelligamus. Hæc Bud. [Gl. "Αρουρα. Rus, Arvum, Seges. "Αρουραι. Segetes. "Αρουρα θεωρηθεῖσα. Defrensa, Defrens. "Αρουρα θεωρησμένη. Defrensa. Leopard. Emend. 5, 22. Suph. CEd. T. 1237. Æsch. S. c. T. 738. cf. CEd. T. 1211. "Heyn. Hom. 4, 318. 5, 229. Wakef. Herc. 411. Jacobs. Anth. 6, 348. Terræ mensura, Herod. 185. Metaph., Jacobs. ad Meleagr. 1. De coitu, Bergler. ad Alciph. 116. T. H. ad Lucian. Dial. 103. *'Αρούλα, Boissonad. Philostr. 412." Schæf. Mss. "Cum πεδίῳ, Eur. Herc. F. 368." Wakef. Mss.]

[* "Αρουρον, τὸ, Gl. Arvum. "Nonn. D. 1, 289." A Kall. Mss.]

'Αρουροπόνος, ὁ, ἡ, Agricola, q. d. In arvo laborans. [Anal. 2, 217.]

[* 'Αρουροφύλαξ, ὁ, ἡ, Arvi custos. Plut. de Fluv. 8, 443. H.=1152. ubi Reines. legit * Αὐροφύλαξ, Auri custos. De v. * αὐρὰ vel αὐρὸς, Aurum, omnino vide G. J. Voss. Etym. L. L.]

'Επάρουρος, (ὁ, ἡ,) Qui circa arvum opus facit, Agricola. Exp. etiam Hortulanus mercenarius, ex Hes., qui habet ἐπίγειος, κηπουρὸς ἐπιμήσιος. At Eust. ὁ γῆν ἐργαζόμενος, ἀπλῶς ἐπίγειος. Affertur autem hoc nomen ex Od. Λ. (488.) Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἔων θητενέμεν ἄλλω 'Ανδρὶ παρ' ἀκλῆρῳ. Sed meminit et alius lectionis Eust. sc. * πάρουρος, nimirum legendo κε πάρουρος, ut ita vocetur ὁ εἰς φυλακὴν τινα τεταγμένος * μισθωτικὸς. [Gl. 'Επάρουρος Rusticarius. "T. H. ad Lucian. Dial. 24. ad Lucian. 1, 399." Schæf. Mss.]

[* Πολυάουρος, ὁ, ἡ, Agris dives. Vide Πολύηρος. "Xen. K. A. 451." Wakef. Mss.]

'Αρουραῖος, (αἰα, αἶον,) Ad arvum pertinens, In arvo nascens. Ruralis. In VV. LL. etiam Arvalis et Arvensis, e Gaza ap. Theophr. 'Αρουραία θεὸς ab Aristoph. (B. 840.) jocose vocatur Euripidis mater quasi Agrestis dea, quod olerum venditrix esset: ut et ap. Hes. legitur. "A Demosth. autem (307.) Ἐσχινης ἀρουραῖος Οἰνόμαος vocatur, quod Ἐσχινης Ὀνόμαον in Tragœdia perperam egisset; ut habetur in VV. LL. Meminit et Hes. sed ad pravam actionem non referens. ["Theodoret." Routh. Mss. Glossæ: 'Αρουραῖος Arvalis. 'Αρουραῖος μῦς Sorex, Bufô. "Aristoph. A. 762. Diod. S. 3. p. 114." Scott. App. ad Thes. "Toup. in Schol. Theocr. 217. Pierson. ad Mær. 7. Brunck. Soph. 3, 437." Schæf. Mss.]

'Αρούριον, τὸ, Ruscum, Agellus. Εἵπερ ἐπομβροθῇ τὸ ἀρούριον ὅσον ἀπόχρη, Epigr. [Agathiæ 71.]

"ΑΡΠΗ, (ἡ,) Falx. Hesiod. (Θ. 179.) δεξιτερῇ δὲ πελῶριον ἔλλαβεν ἄρπην, Μακρὴν, καρχαρόδοντα, φίλον δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς Ἐσσυμένως ἤμνησεν. Ubi et pro Ense falcato sumi potest, et quidem aptius fortasse; quæ etiam signif. huic voci tribuitur. || "Αρπη, Avis quædam aquilæ similis, s. ex aquilarum genere. Eust. ait esse vel ἰκτῖνον, v. Aliud animal αετῶδες, in Il. T. (350.) 'H δ' ἄρπη εἰκὺα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῳ. Tzetzes quoque ἰκτῖνον esse putavit, i. e. Milvum. || "Αρπη, Stellæ quædam parvæ et crebræ, quæ in summa Persei dextra notantur; unde illud, εἰς τὴν ἄρπην καταστερίζονται: nam Harpem poetæ Perseo affinxerunt. Unde Naso de illo loquens, Vertit in hunc harpen spectatam cæde Medusæ. Lucian. (1, 323.) Τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, sc. τῆς Μεδούσης. || "Αρπη, ut in VV. LL. annotatur, signif. item ap. Medicos Humorem quendam e flava bile totum corpus late corripientem. || "Αρπην Hes. vult esse etiam ἄνεμον. ["Αρπη, Clem. Alex. 62." Routh. Mss. Oppian. Ixeut. 1, 2. Ælian. H. A. 2, 47. 33, 9. 22. Aristot. H. A. 9, 1. δρέπανον, Philostr. V. A. 2, 11. καλαύροπα, Hes. ὄρπη. Eust. 1188. Ζῶον θαλάσσιον, λαρῶ πολέμου φιλεῖ δὲ τροφὴν συνάγειν καὶ φυλάσσειν ἐπὶ τοῖς κάρφεσιν εἰς χορηγίαν τοῖς νεοσσοῖς. "Heyn. Hom. 7, 682. Wolf. ad Hesiod. 82. ad Lucian. 1, 323. Wakef. Ion. 195. Brunck. Soph. 3, 502. Eusis falcatus, Heyn. ad Apollod. 12. S2. 302. Comment. Lips. Lit. 2, 81. Christ. Pierson. Veris. 3. Mitscherl. H. in Cer. 106. 245. Avis, Muncker. ad Anton. Lib. 131." Schæf. Mss. "Dens, Nicand. Θ. 567." Wakef. Mss.]

[* 'Αρπάλαγος, ὁ, Oppian. K. 1, 153. 'Αρπάλαγος, κάμακας τε, καὶ εὐπερον ὠκὺν οἰστόν.]

[* "Αρπος, Tzetz. ad Lyc. 343." Kall. Mss.]

'Αρπετὸς, Cretensibus ἰκτῖνος, Milvus, teste Hes. qua in signif. quosdam ἄρπην etiam accipere ap. Hom. modo dictum est.

[* "Αρπηρ, (ἦρος, ὁ,) Marc. Sid. in Fabric. Bibl. Gr. 1, 17. n. 8. (Καὶ τρυγῶν ἄρπη τε.) Kall. Mss. "Fabric. putat esse Arpterem Plinii 32, 11. Ibi enim pro Arbores legit ipse Arpteres, ut p. 879. pro Faber s. Zeus emendat Chalceus. Cf. noviss. Plinii Interpr. Gallicos 3, 626." Schneider.]

"Αρπάναι, Hesychio μάνδραι βοσκημάτων, Caulæ."

[* "Αρπιννα, Equus Cœnomai. Tzetz. ad Lyc. Gataker. Mss.]

'Αρπάω, Rapio, Etym. 'Αρπῶμαι, Falce utor, Rapio, Hes. [* "Υπάρπω, Jacobs. Anth. 11, 82." Schæf. Mss. "Αρπάω, i. q. ἀρπάζω, Nonn. D. 28, 19. LXX. Interpp." Wakef. Mss.]

¶ 'Αρπάζω, σω, et mutatione Dor. τοῦ σ in ξ, ξω, inquit Eust. Rapio. Il. E. (556.) Τὼ μὲν ἄρ ἀρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα Σταθμούς ἀνθρώπων κεραίζετον. Ita enim leg. est, sicut et mea Ed. habet, non ἀρπάζοντο, ut in multis exempl. legitur. Aristoph. Π. (372.) Μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρκακας; || 'Αρπάζω, Corripio. Lucian. (1, 528.) 'Αρπασάμενος τὰ τόξα κατερίζεσε τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς, Correpto arcu. Et metaph. Cito intelligo et mente percipio, quasi Mente corripio, e Soph. citatur. De qua signif. vide Συναρπάζω. || 'Αρπάζω σε τοῦ πυρός, Eripio te ex igne. || 'Αρπάμενος, pro ἥρπασμένος, nove dictum, mihi quidem certe nove, a Maced. (19.) ἀρπαμένῳ ἔγνια Β Φερσεφόνης, Raptæ Proserpinæ vestigia, [ab "Αρπημι. J. Poll. 9, 105. Med. ἀρπάζομαι, Anton. Lib. 41. Glossæ: 'Αρπάζω Rapio, Rapto, Prædor. 'Αρπαγεῖς Raptus. "Ἡρπασα Rapui. 'Ἡρπαγμένος Raptus. "Æsch. c. Ctes. 415. Μὴ ἄρπαζε τὴν φιλοτιμίαν, μηδὲ ἐξαιροῦ τῶν δικαστῶν τὰς ψήφους ἐκ τῶν χειρῶν, μηδ' ἔμπροσθεν τῶν νόμων, ἀλλ' ὕστερος πολυτεύου. "Αρπάζειν τ. φ. Remunerationem studii erga remp., Vi a rep. extorquere, et Ante tempus rapere, non expectando, donec resp. ultro tibi deferat signif. memoris sui animi." Reisk." Seager. Mss. "Auton. Lib. 284. Verh. Fischer. Ind. Palæph. ad Herod. 740. Brunck. Andr. 660. Abresch. Lect. Aristæni. 319. Wakef. S. C. 2, 30, 3, 112, 5, 133. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 19. 38. ad Charit. 420. 507. Wakef. Ion. 535. Thom. M. 424. Musgr. Hel. 1390. Jacobs. Anth. 6, 410. 10, 266. 12, 46. 12, 127. Coray Theophr. 330. Brunck. Apoll. R. 129. Diod. S. 2, 322. ad 589. Lobeck. Aj. p. 223. Fut., Philipp. 24. Brunck. Aristoph. 2, 88. Pac. 1118. Dionys. H. 3, 1318. Schneider. ad Xen. K. Π. 505. Ed. 2. Plut. 6, 391. Hutt. Hellen. Liebel. 51. 'Αρπάζω, Valck. ad Il. 22. p. 56. De quant., ad Mær. 71. Brunck. Aristoph. 3, 34. Aor. 1., Jacobs. Anth. 10, 389. 'Ἡρπάσθην, ἥρπάγην, Mær. 182. et n.: ad p. 208. ad Diod. S. 1, 316. 2, 37. ad Herod. 584. Perf., Bast Lettre 100. 'Ἡρπασμένος, Athen. 1, 41. De pilæ ludo, T. H. ad Plut. p. 282. 'Αρπ., Celeriter eripio periculo, Celeriter arripio, ad Charit. 264. I. q. ὀξεως νοεῖν, Lobeck. Aj. p. 220. 'Αρπ. ὀδόν, ad Charit. 263. 'Αρπ. πνεύματα, Lobeck. Aj. p. 219. 'Αρπ. τὸ λεχθέν, ibid. p. 223." Schæf. Mss. "Absolute, sine casu, Long. p. 10." Wakef. Mss.]

[* 'Ἡρπαγμένως, Gl. Raptim.]

"Αρπασμα, τὸ, Rapina. Plato de LL. [10. p. 906.]

[* 'Αρπασμός, ὁ, i. q. ἀρπαγμός. Plut. Symp. 2. A Schneidero non agnoscitur.]

[* "Αρπασμοπιτυοκάμπται, T. H. ad Lucian. 1, 225." Schæf. Mss.]

[* "Αρπασις, (ἡ,) Bekk. Anecd." Boissonad. Mss. Vide 'Απάγγελσις.]

"Αρπασος, (ὁ,) Carixæ fluvius, a prærapido impetu sic nominatus, cum Daphnus prius appellaretur. "Ab eo ΑΥΤΕΜ "Αρπασα, (ἡ,) Civitas dicta. Etym. "Steph. B." ["Anton. Lib. 130." Schæf. Mss.]

[* "Αρπαστής, (οὔ, ὁ,) Cephal. Anth.: vide Reisk. Ind. *'Αρπασταῖος, (αἰα, αἶον,) Orac. Sibyll. 1. p. 172. Obsor." Kall. Mss.]

'Αρπαστός, (ἡ, ὄν,) q. d. Raptitius. 'Αρπαστόν, εἶδος σφαιριστικῆς, Eust. (Od. Θ. p. 316, 3.) In VV. LL. est Genus pilæ grandioris, dictum quod quisque arripere nitatur; unde Martial. (4, 19.) Sive harpasta vagus pulverulenta rapis: [7, 31. Arrian. Epict. 2, 5, 15. n. (ΕΤ *'Αρπαστίον, τὸ, 2, 5, 19.) T. H. ad Plutum p. 282. Meleag. 45. ἀρπαστόν κύμους. "Αρπαστός, Jacobs. Anth. 6, 63. 'Αρπαστόν, 111. Athen. 14." Schæf. Mss.]

[* 'Αρπαστικός, ἡ, ὄν, Rapax, i. q. ἀρπακτικός. Aristot. Physiogn.]

"Αρπαγμα, τὸ, i. q. ἄρπασμα, Quod raptum est, Rapina, Præda rapta. Josephus, "Αρπαγμα καὶ λάφυρον

γεγόναμεν. || "Αρπαγμα *Æschini* (85.) *Furtum, Concussione quæsitâ pecunia*, Bud.: Τὰ δὲ περὶ τὰς τριήρεις καὶ τοὺς τριηράρχους ἀρπάγματα. ΑΤ 'Αρπαγμός, ὁ, *Raptus, Ipsa rapiendi actio, Direptio*: in qua signif. usitatius est 'Αρπαγή, de quo postea. ΕΤ 'Αρπάγην ap. poët. *Rapaciter*. Item *Raptim*. De quo Lat. adv. vide paulo post in 'Αρπακτικῶς. ΕΤ 'Αρπακτός, (ἡ, ὄν,) ead. formatione, *Raptus, Ereptus, Furto ablatum*. *Hesiod. E. (1, 318.) Χρήματα δ' οὐχ ἀρπακτά* θεόδοτα πολλὸν ἀμείνω. Ibidem vero ἀρπακτός πλοὺς exp. παράβολος καὶ ῥιψοκίνδυνος a Tzetze. ITEM 'Αρπακτήρ, ὁ, *Raptor*, pro quo in prosa 'Αρπακτής, ut Greg. 'Αρπακτῶν καὶ βιαστῶν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. II. (Ω. 262.) 'Αρνῶν ἡδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἀρπακτῆρες. Fem. autem 'Αρπάκτειρα, *Raptrix*, *Epigr. (Antip. Sid. 105.) HINC* et 'Αρπακτικός, *Rapiendi peritus, Rapax*. Et 'Αρπακτικῶς, *Rapaciter, Cum rapacitate*. Item *Festinanter*; ut Lat. quoque suum *Raptim* usurpant. ['Αρπαγμός, *Schleusner. Lex. in N. T. Plut. de Liberis educ. p. 11. 'Αρπάγην, Apoll. R. 1, 1016. 4, 875. Glossæ: 'Αρπακτής. Rapinator. 'Αρπακτικός. Rapidus. 'Αρπακτικός, Schol. Apoll. R. 2, 269. 'Αρπακτικῶς, Etym. M. v. 'Αρπαλέως, Phav. *'Αρπακτὺς, υἱός, ἡ, Raptus, i. q. ἀρπαγή, Ionice, ad Callim. 1, 62. *"'Αρπακτῆριος, ὁ, ἡ, Schneider. Lex. seu potius ἱα, ἰον, i. q. ἀρπακτικὸς, Lycophro 156. πῶθον, Rapacem. "'Αρπαγμα, Bergler. ad Alciphro. 235. Wakef. S. C. 3, 112. 114. 116. 5, 133. 'Αρπαγμός, Toup. ad Longin. 286. Wakef. S. C. 3, 112. 5, 133. Valck. Callim. 219. Fac. ad Paus. 1, 73. 'Αρπάγην, Wakef. S. C. 3, 118. 158. Cattier. 57. Bianor 2. 'Αρπακτός, Wakef. S. C. 3, 113. 'Αρπακτήρ, Bentl. ad Callim. 277. 'Αρπακτής, Jacobs. Anth. 7, 58. 302. 'Αρπακτὺς, Ruhnk. Ep. Cr. 132. Valck. ad Herod. 42." Schæf. Mss. "'Αρπαγμα, Præda rapta, Joseph. A. J. 11, 5. 6. 'Αρπάγην, Oppian. A. 2, 567. 'Αρπακτήρ, Tryphiod. 163. Leon. Tar. 27. Julian. 87. 'Αρπακτικῶς, Schol. Od. Z. 250." Wakef. Mss.]*

'Αρπαγή, ἡ, *Raptus, Ipsa rapiendi actio, ἀρπαγμός*: ut, cum dicuntur milites a Thuc. (4, 104.) et Xen. (K. Π. 4, 2, 12.) ἐφ' ἀρπαγὴν τραπέσθαι. Et ἀρπαγὴν ποιήσασθαι, Thuc. Apud Xen. autem etiam ἀρπαγὴν ποιῆσαι. Apud Plut. Othone, ἀρπαγὴ τοῦ κρητῆρος exp. *Intersurus crater*. Item ἀρπαγαί in plur. ut, Οὐδ' ἀρπαγὰς χρημάτων, οὐδ' αἰσχύνας γυναικῶν καὶ παίδων. Isocr. Paneg. (5. 22.) Καὶ γυναικῶν αἰσχύνας καὶ χρημάτων ἀρπαγὰς. Polit. ap. Herodian. (7, 9, 3.) Τὰς ἐξ ἐπιδρομῆς ἀρπαγὰς, vertit *Incurtus et populationes*. HINC 'Αρπάγιμος, (ὁ, ἡ,) *Rapto quæsitus*. Item *Abreptus*, ut ψυχὴ ἀρπαγίμη, *Epigr. Ubi tamen esp. etiam Rapax*.

'Αρπάγη, *Harpago*, *instrumentum uncos habens*, quo vasa e puteis retrahuntur, ut inquit Hes. addens λύκον ab Eur. vocari; qua metaph. Liv. itidem *Lupum* appellasse videmus. Prius autem dixerat, ἀρπάγη, ξυστήρ. J. Polluci est etiam κρεάγρα, 232.: Κρεάγραν, ἣν καὶ ἀρπάγην ἐκάλουν, καὶ λύκον καὶ ἐξαστήρα. Vide Eund. et 373. ubi male ἀρπαγῆς pro ἀπάγης. ΕΤ 'Αρπάγια dicta quædam ἀγγεῖα, *Vasa*, itidem a rapiendo: de quibus Alex. Aphrod. Probl. 1, (95.) Ἐπὶ τῶν λεγομένων ἀρπαγίων ἀγγείων ὁ δάκτυλος ἐν τῷ στόματι ἐντιθέμενος αὐτῶν τὸ ὕδωρ οὐκ ἔα ρεῖν διὰ τοῦ πυθμένος: quæ verba ita redduntur, *Vasa*, quæ *harpagia* nominantur, si digito admoto foramen eorum superius obturetur, aquam nullam per fundum emittunt. Bud. ἀρπάγιον Aphrodiseo in Probl. Vas esse ait clepsydra simile. [Aristot. Physic. 4, 6.]

'Αρπάγη, dictus etiam locus in quo raptus fuit *Ganymedes*, si Eust. credimus. IDEM locus 'Αρπάγιον appellatus fuit, ut scribitur ap. Athen. (601.) et in alio ipsius quoque Eust. loco, ubi nullam ἀρπάγης mentionem facit, adeo ut pro illa ἀρπαγίου signif. suspicionem ap. me non prorsus careat. Ceterum et 'Αρπάγιον ap. Eum scribitur p. 986.

['Αρπαγή, Gl. *Rapacitas, Præda, Rapina, Clarigatio*, Exceptio. 'Αρπαγαί. *Divelliones*. *'Αρπαγίμως. *Raptim*. Μετὰ ἀρπαγῆς. *Raptim*. "'Αρπαγή, Dionys. H. 1, 96. 101. Herod. 2, 118. 3, 48." Scott. App. ad Thes. "Eur. Cycl. 33. Καὶ νῦν τὰ προσταχθέντ' ἀναγκάλως ἔχει, Σαίρειν σιδηρᾷ τῇδε μ' ἀρπαγῇ δόμους.

Jo. Milton. ad marg.: Vel ἀρπάγη, recte, ut puto; ἀρπαγὴ enim *Actionem* notat, ἀρπάγη, *Instrumentum*." Seager. Mss. "Rastellum, vel Crates ferrea cum multis dentibus. Lat. *Hypicem* vocant." Brunck. Mss. 'Αρπάγιμος, Callim. "'Αρπαγίματος, αἶα, αἶον, Eust. 55, 22. (=41, 42.)" Seager. Mss. Orph. 28. 'Αρπαγίμαϊα λέχη μετοπωρινὰ νυμφευθεῖσα. Phrynich. Σ. Π. "'Αρπαγή, Porson. Phœn. 1035. ad Lucian. 1, 295. Musgr. ad Cycl. 33. Rapax, Idem ad Eur. p. 216. 'Αρπαγὴν ποιεῖσθαι τι, Thuc. 2, 400. Baver. 'Αρπαγὴ, 'Αρπάγη, Reiz. de Acc. 111. Ammon. 22.; Valek. ad p. 33. ad Mœr. 232. Eran. Philo 161. 'Αρπάγιον, Heyn. Hom. 8, 58. 'Αρπάγιμος, Pallad. 87. 'Αρπαγίματος, Bast Lettre 116." Schæf. Mss. "'Αρπάγιμος, Philo 79. 'Αρπαγίματος, de forma Lunæ, Schol. Arat. D. 91." Wakef. Mss.]

*'Αρπαγεὺς, ὁ, *Raptor*, i. q. ἀρπαξ. Themist. Or. 21. p. 247. "Greg. Nyss. Antirr. in Zacagnii Monum. 123." Kall. Mss. "Severian. in Creat. Mund. 3: (Chrys. 7, 606.) Εἶδες ἀρπαγέα ὑδάτων, (τὴν θάλασσαν,) εἶδες πῶς κατετῆρηται κάτωθεν." Seager. Mss.]

*"'Αρπαγος, (ὁ,) forma recentioris Græcismi pro ἀρπαξ. Schol. Cod. Dorv. Διαβάλλει τοῦτον ὡς ἀρπαγον." T. H. ad Aristoph. Π. 800. "Koen. ad Greg. 278." Schæf. Mss.]

* Δισάρπαγος, ὁ, ἡ, Lycophro 613.]

'Αρπαξ, αἶγος, ὁ, (ἡ,) *Rapax, trajectis literis*. Interdum cum gen. ut Aristoph. N. (351.) ἀρπαγα τῶν δημοσίων. Reperitur et ἀρπαγίστατος superl. [ap. Etym. M. ex Eod.] ||'Αρπαξ substant. etiam, *Rapina, ἀρπαγή*. Hesiod. (E. 356.) Δὼς ἀγαθὴν, ἀρπαξ δὲ κακὴ. ||'Αρπαξ, *Harpago, ἀρπάγη*, de quo paulo ante. ["Chrys. in 1 Ep. ad Tim. Serm. 4. T. 4. p. 267. Εἰπὲ γάρ μοι, τοὺς ἀρπαγας, τὰ σκεύη, ποῖα φήσομεν κατεσκευάσθαι καλῶς, τὰ δυνάμενα ἀρπάζειν μετὰ ἀκριβείας καὶ κατέχειν, ἢ τὰ διαπεπλασμένα καλῶς;" Seager. Mss. Glossæ: 'Αρπαξ. *Raptor, Rapax, Rapo, Hemero*. De ult. v. Hemero vide not. "Valck. Adoniaz. p. 327.; ad Ammon. 35. Toup. Opusc. 1, 467. Phrynich. Ecl. 190. ad Charit. 420. Bianor 4. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 386. 2, 56. Strato 23. Lobeck. Aj. p. 271. Opp. δὼς, Mitscherl. H. in Cer. 152. 'Αρπαγίστατος, Aristoph. Fr. 269." Schæf. Mss.]

'Αρπαξίβιος, ὁ, ἡ, *E rapto vivens. Proprie sonat, Rapiens victum*, ut *Μισθοφόρων ἀρπαξίβιων σκηνή στρατιωτῶν*, poëta quidam (Archestr.) ap. Athen. (p. 4.) Subjungo autem h. v. illi ἀρπαξ, non quod ab ea deducatur, sed quod eand. cum ea formationem habeat. ["Casaub. ad Athen. 7." Schæf. Mss. "Eust. II. fin." Wakef. Mss.]

*'Αρπαξομίλης, ὁ, Phrynich. Σ. Π. ὁ ἀρπάζων τὰς ἀφροδισίους ὀμίλίας καὶ ῥάδιος διακορῆς γινόμενος.]

* Δελεάρπαξ, γος, ὁ, ἡ, de pisce, Anal. 1, 245. "Jacobs. Anth. 7, 145." Schæf. Mss.]

* Μεριδάρπαξ, γος, ὁ, ἡ, *Muris epith. ap. Batrachom. 256.*

*'Υδράρπαξ, γος, ὁ, i. q. κλέψνδρα. Simplic. ad Aristot. de Cælo 127.]

*'Φιλάρπαξ, γος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 68. 69." Boissonad. Mss.]

* Χρεάρπαξ, ὁ, ἡ, *Pecuniæ raptor*. Manetho 4, 330. δεινούς τε χρ. ἐργολάβους τε.]

* Ψυχάρπαξ, ὁ, ἡ, Nicet. Ann. 17, 9.]

'Αρπαλέος, ὁ, ἡ, [s. potius, εἰς, εὐν,] ut ἀρπαλέα κέρδη Od. Θ. (164.) *Lucra* quæ avide rapiuntur. E quo intelligitur, *Quorum cupidissimi et studiosissimi sumus: ἀρπαλέα, τὰ πάνν περισπούδαστα*, Eust. 'Αρπαλείων autem δίκη ap. Plut. Polit. *Repetundarum actio* exp. Quam exp. falsam esse alii ejusdem et aliorum scriptt. II. ostendunt. ET 'Αρπαλέως, *Raptim, Cum festinatione, Promte*. Item, *Avide*. Od. Z. (250.) "Ἦτοι ὁ πῖνε καὶ ἦσθε πολὺτλας δῖος Ὀδυσσεὺς 'Αρπαλέως, q. d. *Cibum et potum avide rapiebat, ut solent famelici*. Subjungit enim, *δηρὸν γὰρ ἐδὴνός ἦεν ἀπαστος*. ITEM 'Αρπάλιμος, (ἰμη, ἰμον,) quod idem videtur esse Hesychio cum 'Αρπαλέος. ET 'Αρπαλίζομαι, *Lubenter accipio*. ADDO autem *Καρπάλιμος* et *Καρπαλίμως*: nam Hesychio *καρπάλιμος* est *Celer*, et *καρπαλίμως* itidem *Celeriter*; pro quo Lat. eod. metaph. genere *Raptim* dicunt. Sequor autem longe brevior.

rem viam et tutiorem, deducendo καρπάλιμος et καρπαλίμως ab ἀρπάλιμος, quam secutus sit Etym. ["Mimnerm. (p. 99. Schæf.)" Ἀνθεα τῆς ἡβης γίγνεται ἀρπαλέα Ἀνδράσιν ἡδὲ γυναῖξιν, Si rapidi sint juvenutis flores." Seager. Mss. Theognis 1353. Oppian. A. 1, 468. κάματοι ἀρπ. εἰρήνης. Plut. 6, 481. Ὑγιαίνοντι σώματι πᾶν ἡδὺ ποιεῖ, καὶ ἀρπαλέον, καὶ πρόσφορον. "Ἀρπαλέος, Quod studiose festinatur et quasi raptur. Ἀρπ. δόσιν, Π. 8, 93. Avide apprehensum donum; Munus, quod cupide arripitur. Φροντίδα, 10, 96. Curam avide arreptam." Damni. Lex. Pind. Apoll. R. 4, 56. χαίρειν ἀρπαλέως. ADDE *Ἀρπαλός, quod vocab. agnoscit quidem Schneider., sed ἀμαρτύρως affert. Ἀρπαλίζομαι, Æsch. Eum. 981. S. c. T. 245. κωκυτοῖσιν, Excipere lamentationibus. Cf. *Δαμαλίζω et Πυκταλίζω.] "Καρπαλίμως, aliquoties legitur ap. Hom. ut II. Γ. Καρπαλίμως τε φέρειν ἄρνας: B. "Καρπαλίμως δ' ἵκανε θεὰς ἐπὶ νῆας, Celeriter, Cito, "Ocyus." ["Ἀρπαλέος, Qui cupide appetitur, Plut. Mor. 1, 497. Wakef. S. C. 3, 113. 116. 118. Ἀρπάλειος, ad Diod. S. 2, 245. 267. Ἀρπάλεια, τὰ, Wyttenb. Select. 334. Ἀρπαλέως, Wakef. S. C. 3, 117. Ἀρπαλίζω, 3, 116. Valck. Hipp. p. 188. Wakef. Eum. 986. Abresch. Æsch. 2, 131." Schæf. Mss. "Ἀρπαλέος, Avide raptus, Oppian. A. 1, 468. Ἀρπάλειος, Suid. Ἀρπαλέως, Valde, Apoll. R. 4, 56. Raptim, Diog. L. 256." Wakef. Mss.]

¶ Ἀρπεδών, ὄνος, ἡ, Funiculus; ut Suid. exp. addens signif. et ἰσθὺν in hoc hemistichio, ἀραχναίης εἴκελον ἀρπεδόσι. [Joseph. A. J. 3, 7. Glossæ: Ἀρπεδών Peniculum. Ἀρπεδόνης Penicli. *Ἀρπεδόνιον Peniculus, Peniculum. Archias 5. "Ἀρπεδών, Jacobs. Anth. 8, 253." Schæf. Mss.]

Ἀρπεδόνη, ἡ, Funis, Laqueus. J. Poll. (5, 33.) cum ποδάγραν s. ποδοστράβην describit, inter cetera addit, Καὶ ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν στεφάνην βρόχου σειρά τις ἐκτέταται, ἣν καὶ σειράδα καὶ ἀρπεδόνην καλοῦσι· πλέγμα δ' ἐστὶν ἐκ σπάρτου στερεὸν ἢ σειράς. Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Δολοῦν ὡς ἀγρίου πλέγμασι καὶ ὀρύγμασιν, ἐλάφους τε ποδάγρας καὶ ἀρπεδόνας. Lascari in Epigr. est etiam Instrumentum, quo filum rotando glomeratur, VV. LL. Pollux vero ἀρπεδόνας Herod. νήματα dixisse testatur: Critiam autem ἀρπεδόνην τε λύσιν ἰσθῶ, τραγικώτερον. Accipi etiam potest pro Chorda arcus in Epigr., quod Suid. citat, καὶ πολλοὺς οἰστοὺς Τόξον πορφύρεῃς ἦκεν ἀφ' ἀρπεδόνης: ab ipso tamen exp. ἡ διὰ σπάρτου θήρα, [Posidipp. 7.: adesp. 16. Apollonid. 15. Antip. Sid. 26. Ἀρπεδόναι, Hesychio τῶν ἀμαυρῶν ἀστέρων σύγχυσις. Vitruv. 9, 7. ubi pereram legitur ἐρμηδόνη. "Ad Mær. 383. Toup. Emend. 1, 444. Jacobs. Anth. 8, 253. 11, 295. Brunck. Aristoph. 2, 119." Schæf. Mss. "Telum, Paus. 519." Wakef. Mss.]

Ἀρπεδονίζω, ἰσω, Illaqueo; διὰ σπάρτων θηρῶ, ut Hes. exp. addens, esse etiam λωποδυτεῖν, Spoliare.

¶ Ἀρπυς, (ὅ,) Amor, ap. Æoles ut Hes. tradit. Etym. rationem addit, παρὰ τὸ ἀρπάζειν τὰς φρένας, citans h. l. e Parthenio in Crinagora, Ἀμφοτέροις ἐπιβάς ἀρπυς ἐληίσαιο. ["Jacobs. Anth. 11, 144." Schæf. Mss.]

¶ Ἀρπυιαί, αἱ, Rapaces quædam deæ, quas Zetes et Calais Boreadæ profligarunt. Hesiod. Θ. (267.) Ἠικόμους δ' ἀρπυιας, Ἀελλῶ τ', Ὀκυπέτην τε, Αἰὶ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς αἰμ' ἐπονται Ὀκείρης πτερυγεσσι. Eust. scribit fuisse Dæmonia alata, quæ etiam homines vi raperent: unde si quis ex hominum oculis abreptus esset, ab Harpyiis dilaniatus dicebatur. || Scribit Idem esse etiam Ventos *καταγιγνώδεις καὶ ἀρπακτικούς, ut et Hesiodi Schol. ἀρπακτικὰς πνοὰς, τὰς ἐκ τῆς τῶν ὑδάτων ἀναδόσεως γιγνομένας, et Hes. ἀνέμων συστροφὰς καὶ θυέλλας. "Ἀρπυια, Hesychio est etiam ἀρπαγὴ διὰ τάχους. Etym. ab ἄρπω, i. e. ἀρπάζω, derivari dicit, ut ab αἰθω αἰθυια, ab ἄγω ἀγνιά: alibi scribens Ἀρέπυια etiam per pleonasm. τοῦ ε pro eod. dici. ["Ἀρπυια, Visconti Inscr. Triop. 81. ad Od. A. 241. Heyn. ad Apollod. 196. Fischer. Ind. Palæph. Heyn. Hom. 7, 167. 281. Wakef. Eum. 48. Jacobs. Anth. 9, 389. Brunck. Apoll. R. 69." Schæf. Mss. "Procella, Philo J. 1, 333." Wakef. Mss.]

[*Ἀρπυιόγονος, ὁ, ἡ, i. q. ὀρυιθόγονος, Tzetz. ad

A Lyc. 653. "Toup. Opusc. 2, 254. Voss. Myth. Br. 1, 221." Schæf. Mss.]

Ἀναρπάζω, Abripio, Sursum rapio. II. I. (560.) ὄρε μιν ἐκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων, ubi Eust. ait supervacaneam esse præpos. in ἀνήρπασεν, aut signif. τὴν ἄνω τοπικὴν σχέσιν. Ego hic existimo apte interpr. nos ἀνήρπασε Sublimem rapuit, ut Virg. dixit Æn. 5. Sublimem pedibus rapuit Jovis armiger uncis. Sic ap. Plut. Romulo, Ἀνήρπασμένος εἰς θεοὺς, Sublimis raptus ad deos. At Od. O. (426.) Ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν τάφιοι, possit videri potius supervacaneam habere præpos. verbum ἀνήρπαξαν. || Interdum Subito e medio tollo. Julianus Amerio, Γυναικα νέαν καὶ σώφρονα τῷ γήμαντι πρὸ ὥρας ἀναρπασθῆναι, De medio subito tolli, Bud. Sic Lucian. Πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθη. Lat. ead. utentes metaph. dicunt Immatura morte præripi, et interdum et simpl. Rapi. Celeritatem autem indicari verbo ἀναρπάζεσθαι e Plut. Cons. ad Apoll. apparet; Ἐὰν ταχέως ἀποθάνῃ, ὀδύρονται, λέγοντες, ἀνηρπάσθη ἔαν μακρῶς, μέμφονται, ὅτι καταφθιήσας καὶ τιμωρηθεὶς ἀπέθανε. Existimo autem ἀναρπάζειν cum celeritate impetum etiam denotare ut plurimum; ideoque videndum est annon ἀναρπάζειν alicubi verti possit Transversum rapere.

Ἀναρπάζω, Ad prænam rapio, De medio tollo. Demosth. (136.) Οὐκ ἀνηρπασμένος ἂν ἦν ὁ ταῦτα γράψας. Idem c. Mid. Λέλοιπα τὴν τάξιν, φύνον κοινωνῶ, δεῖ με ἀνηρπάσθαι.

Ἀναρπάζω, Sedibus evello. Æschin. Πόλις ἀστυγεϊτόνων καὶ συμμάχων ἐκ μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνήρπασται. Signif. etiam ἀναρπάζεσθαι, Sedibus evelli, h. e. ἀνασπᾶσθαι, inquit Bud. citans exemplum præcedens.

Ἀναρπάζομαι, Pass. Abripior, Sursum rapior. || Item Subito e medio tollor. || Item, Ad prænam rapior. || Præterea Sedibus evellor. Exempla autem passivi verbi in activo posita sunt. Ceterum interdum fut. Ἀναρπάσομαι, ponitur pro ἀναρπάσω, ut ap. Plut. Othone, Ἀναρπασόμενοι τοὺς ἐναντίους, pro ἀναρπάσοντες.

¶ Ἀναρπάζω, pro συναρπάζω, Corripio, aut ὑφαρπάζω, Surripio, Demosth. 822. Οὐ φανερώς οὐτῶς μικροῦ δεῖν τρία τάλαντα ταῦτα ἀνηρπάκασιν; 'Furati sunt,' Reisk. Lycurg. 161." Seager. Mss. "Valck. Phœn. p. 385. Abresch. Lect. Aristæn. 130. ad Charit. 318. ad Herod. 720. Markl. Iph. 76. Musgr. Hel. 50. 1390. ad Diod. S. 1, 585. 2, 589." Schæf. Mss.]

Ἀνάρπαστος, ὁ, ἡ, Abreptus, Sursum raptus, Sublimis raptus: ut ἀνάρπαστος dicitur Ganymedes, i. e. Sublimis raptus. Ac fortasse Virg. vim hujus verbi exprimere volens, dixit de eo, Sublimem pedibus rapuit Jovis armiger uncis. || Item ἀνάρπαστος, Repente aut Subito raptus. Lucian. (1, 513.) Καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάστους γενομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου. || Sunt etiam ἀνάρπαστοι, Qui de medio tolluntur, et qui sic revocantur e provinciis, Bud. Herodian. (7, 3, 8.) Πλείστους γοῦν τῶν ἐθνῶν καὶ στρατόπεδα πεπιστευμένων ἀναρπάστους ἐποίησε, h. e. Rapi ad se jubebat, abrogato imperio. [Valck. ad Herod. 370. Glossæ: Ἀνάρπαστος Arreptitius. "Ad Xen. Mem. 4, 2, 33. Eur. Hec. 206. ad Charit. 318. 416. Thom. M. 894." Schæf. Mss. "Abreptus, Joseph. 622, 38. Porph. 116." Wakef. Mss.]

[*Ἀναρπαγὴ, Raptus improvisus. Eur. Hel. 50. ὁ δ' ἄθλιος πόσις, Στράτευμ' ἀθροίσας, τὰς ἐμὰς ἀναρπαγὰς Θηρᾶ, ubi v. nott.]

[*Ἀναρπάγδην, Cum impetu, Raptim, Transversum rapiendo. Apoll. R. 4, 579. 1232.]

[*Ἐξαναρπάζω, Abripio. Eur. Iph. A. 75. Hel. 1581.]

¶ Προαναρπάζω, Ante s. Prior ἀναρπάζω. Demosth. "c. Mid." [c. 35. Spald. Schol. Pind. O. 1, 69. Chrys. Hom. in Matth. 2, 57.]

[*Προσαναρπάζω, Gl. Rupto.]

Συναναρπάζω, Simul rapio vel corripio, trabendo "sursum. Redditur etiam Simul rapio sursum et "traho." [Lucian. 1, 641.]

Ἀφαρπάζω, Abripio, Rapio. Aristoph. Π. (677.) ὁρῶ τὸν ἱερέα τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας. Et pass. Ἀφαρπάζομαι, Abripior, Rapior: unde ἀφρηπάγη ap. Plut. et ἀφρηπισμένος φλοῖος, Xeu. (K. 9,

18.) Raptus cortex e ligno, Bud. [Gl. Abripio, Eripio, Arripio, Raptio, Diripio, Deripio. 'Απαρπάζει· Abripit. 'Απαρπαγείς· Abreptus. 'Αφήρπασεν· Diripuit. "Jacobs. Anth. 6, 38. 9, 281. ad Diod. S. 1, 585." Schæf. Mss.]

[* 'Αφαρπαγή, ἡ, Gl. Abreptio.]

Διαρπάζω, Diripio. Item Discerpo. Apud Xen. K. Π. 7, (2, 4.) Διαρπάσαι πόλιν, Diripere urbem. Paulo ante dixerat ποιῆσαι ἀρπαγὴν. Apud Plat. autem de Rep. 1. διαρπασόμενος act. signif. pro Discerpturus. Et Διαρπαγή, (ἡ,) Direptio. Et Εὐδιάρπαστος, (ὁ, ἡ,) Direptio facilis, Direptioni expositus. [Gl. Διαρπάζω· Diripio. * "Διάρπασις, (ἡ,) Bekk. Anecd. 1, 438." Boissonad. Mss. Vide 'Απάγγελσις. Διαρπαγή, Gl. Direptio, Peculatio, Peculatus. Diod. S. 308. 360. 425. Rhod. Polyb. 8. p. 746. Schleusner. Lex. in V. T. * Διαρπαγὸς, ὁ, Num. 14, 3. sec. Oxon. Εὐδιάρπαστος exhibet et Schneider. Lex., sed ἀμαρτύρως. "Δι-αρπάζω, Fischer. Ind. Palæph. Wakef. Alc. 668." Schæf. Mss. "Διαρπαγή, Appian. 2, 775." Wakef. Mss.]

[* Προδιάρπάζω, Ante diripio. "Dio Cass. p. 36. Joseph. B. J. 2. p. 200." Scott. App. ad Thes.]

[* Προδιάρπάζω, Insuper diripio. Polyb. 4. p. 475. "Dio Cass. 501." Wakef. Mss.]

[* "Εισαρπάζω, Lysias 29. Οὕτως, ὦ ἄνδρες, ἐκεῖ-νος τούτων ἐτυχευεν, ὥνπερ καὶ οἱ νόμοι κελεύουσι τοὺς τὰ τοιαῦτα πράττοντας, οὐκ εἰσαρπασθεὶς ἐκ τῆς ὁδοῦ, οὐδ' ἐπὶ τὴν ἐστίαν καταφυγὼν, ὥσπερ οὗτοι λέγουσι: 143. Φύλακας δὲ κατέστησαν ἐπὶ τοῦ τέγους, ἵνα ὅποτε ἐξέλθοι τὸ μειράκιον, εἰσαρπάσαιεν αὐτόν." Seager. Mss.]

Ἐξαρπάζω, Eripio, cum gen. Plut. (1, 734.) Μινού-κιον ἔξαρπάσας 'Αννίβιον, Eripiens Annibali Minucium, q. d. Eripiens e manibus Annibalis. Exp. etiam, Li-berans ab Annibale Minucium. Chrys. Τὸν τοῦ δεσμω-τηρίου φύλακα τῆς πλάνης ἐξήρπασε, Ab errore eripuit. Sic ἔξαρπάζομαι, Eripior: unde ἐξήρπαστο, ap. De-mosth. de Cor. sine casu, 'Εξήρπαστ' ἂν ὁ τοιοῦτος. Hom. autem ἐξήρπαξε dixit Il. Γ. (380.) τὸν δ' ἐξήρπαξ' 'Αφροδίτη. [Gl. 'Εξαρπάζω· Proripio, Eripio. Il. Υ. 597. "Ad Herod. 740. Diod. S. 2, 540.; Med., 435." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1016.]

[* "Προεξαρπάζω, (Ante præripio.) Nicet. Eug. 2, 50. (Καλλιγόνην μοι τὴν προεξερπαγμένην.)" Boi-ssonad. Mss. "Chrys. in 2 Ep. ad Cor. Sermon. 10. T. 3. p. 601. Τίνος ἔνεκεν οὐκ ἐνταῦθα κολάζει;—ἵνα—τοὺς ἐκ μεταβολῆς ἀρίστης δυναμένους σωθῇται μὴ προ-ἐξαρπάσῃ τῆς σωτηρίας." Seager. Mss.]

[* "Καθαρπάζω, Corripio. Aristoph." [I. 852. Eur. Andr. 812. 1122. Glossæ: Καταρπάζω· Deripio. * Καταρπαγή· Dereptio.]

[* Προκαθαρπάζω, Ante rapio, Præripio. Schol. Il. B. 302.]

[* "Συγκαθαρπάζω, Nicet. Eugen., in Not. Mss. 6, 231." Boissonad. Mss.]

[* Παραρπάζω, Abripio, Rapio. Lucill. 30.]

Προαρπάζω, Præripio. Greg. in Macc. Encomio, Προαρπάζοντες ὥσπερ θησαυροὺς τὰς βασάνους, Præri- pientes cruciatus, tanquam thesauros. [Gl. Præripio, Præripio. "Lucian. Timone 50. 214. 614. Plato Gorg. 1, 454." Scott. App. ad Thes. "Heindorf. ad Plat. Gorg. 28. ad Charit. 416." Schæf. Mss.]

"Προαρπαγή, (ἡ,) Præréptio."

[* Προσαρπάζω, Gl. Arripio. Lucian. bis Accus. 752.]

Συναρπάζω, Corripio. Aristoph. N. (775.) ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον. Apud Soph. Aj. (16.) ξυναρπάζειν φρενί, ad verbum, Corripere mente, pro Statim mente percipere. Quæ signif. vereor ne falso in VV. LL. tribuatur τῷ ἀρπάζω per se posito. [Gl. Corripio, Obripio, Obrepto. Συναρπάζω τὸ ζητούμενον, Peto principium, Sext. Emp. Lucian. 6, 269. Vales. ad Harpocr. v. "Ορι ἐξακισχίλια. Eur. Iph. A. 531. Bacch. 443.: 728. Κύρει δ' 'Αγαυὴ πλυσίον θρώσκου-σά μιν· Κάγῳ * ξυνεπιδήσῃ, ὥς συναρπάσαι θέλων. "Ad Timæi Lex. 139. Casaub. ad Athen. 1, 60. Lips. Toup. Opusc. 1, 298. 2, 41. 242. ad Charit. 264. ad Lucian. 1, 267. Valck. Callim. 74. 181.; ad Herod. 740. Brunck. Aj. 16. Markl. Iph. p. 76. Musgr. Hel. 1390. Coray Theophr. 329. Jacobs.

A Anth. 9, 140. Kuster. Aristoph. 57. Lobeck. Aj. p. 223." Schæf. Mss. "Stupro, Plut. 1, 19. Statim per- cipio, Stob. 378." Wakef. Mss.]

[* Συναρπαγή, ἡ, Gl. Obreptio. Hederic. Lex.: Direptio, Rapina. Can. Apost. 32.]

[* Συναρπακτικός, ἡ, ὄν, UNDE * "Συναρπακτικῶς, Didymus de Trin. 2, 3." Routh. Mss.]

[* Εὐσυνάρπαστος, ὁ, ἡ, Qui facile abripi potest. Suicer. Thes. Et * Εὐσυναρπάστως, Ut facile corripi possit.]

Υφαρπάζω, Subripio, Clam rapio. Aristoph. N. (490.) jocosam metaph. dixit υφαρπάζειν σοφόν τι. Et υφαρπάζειν τὸν λόγον, Sermonem interpellare, Herod. (5, 5.) "Υπαρπάζω, Ionice ap. Herod. pro υφαρπάζω, "ut υπαρπάσας τὸν λόγον, Sermonem interpellans."

[Gl. Surripio, Surpo. Υφαρπάσῃ· Præsumat. * Υφ-αρπίζω· Surripio. * Υφάρπασις· Usurpation. "Υφαρ-πάζω, Meleag. 123. Kuster. Aristoph. 57." Schæf. Mss. * "Υφάρπαμαι, Agath. 47." Wakef. Mss.]

[* "Υφαρπαγή, (ἡ,) Athan. 1, 294." Kall. Mss.]

B [* Προῦφαρπάζω, Ante surripio. Schol. Aristoph. El. 288.]

"ΑΡΙΠΕΔΕΣ, Humo æquale, Planum. Apud Ni- candr. vero Θ. (420.) de dryino s. chelydro, κάρη "γε μὲν ἀρπεδὲς αὐτῶς "Υδρῷ εἰσκόμενον, Schol. exp. "οἶον * ἐπίπλατον καὶ ὁμαλόν: signif. ea voce dicens, "eum non esse ὀγκέφαλόν τινα: item κατὰ τὴν ἀρπε- δόνα λεπτόν. Vide 'Αρπεδόεις."

"Αρπεδίζω, Solo æquo, Complano, Pavio. Hes. "enim ἀρπεδίσαι exp. ὁμαλίσαι, ἐδαφῆσαι: vel potius "ἐδαφίσαι."

"Αρπεδόεις, i. q. ἀρπεδῆς. Unde fem. ἀρπεδόεσσα, "quod Etym. ait esse epitheton ὁδοῦ, per sync. pro "ἀρπεδόεσσα: ex ἀρῖ enim comp. esse. Sed miror "cur exponat ἡ ἄγαν πελιδνή: et cur, postquam "dixit esse κατὰ συγκοπὴν παρὰ τὸ ἀρῖ συγκειμένην "λέξιν, subjungat, Πέπονθε δὲ, ἵνα μὴ σημαίνηται ἡ "ἄγαν ὁμαλὴ ὁδός· ὁδοῦ γάρ ἐστιν ἐπίθετον. Memi- nit ibidem et superioris ἀρπεδες, annotans Nicand- rum eo in loco videri ἀντὶ ἐπιτάσεως μόνης τὴν "λέξιν παραλαμβάνειν. Hæc Etym. et Lex. meum "vet. e parte: ap. quos nota proparoxytonus scri- ptum esse ἀρπεδες: apud Nicandr. vero in Ms. "etiam Cod. oxytonus ἀρπεδὲς: ap. utrosque autem "ψιλῶς, secundum etymon, quo ex ἀρῖ et πέδον esse "derivatum dicitur: δασέως tamen ap. Hes. scriptum "ἀρπεδόεσσα: quod itidem exp. ισόπεδος, ὁμαλή: ut "ἀρπεδόεν: itidem ὁμαλόν: necnon ἀρπεδίσαι: et "Nicandri quoque vulg. exempl. scriptum habent "ἀρπεδὲς." "Ἐρπέδοσσα, Hesychio ἐπίπεδος."

"Αρπεζα, Nicandri Scholiastæ est τὸ κάτω καὶ "ἔσχατον τοῦ ὄρους: i. e. ἡ ὑπέρεια, ἡ πέζα τοῦ ὄρους, "veluti ὀρόπεζα: Θ. 393. 'Αλλ' ἢ γ' ἀρπέζαις τε καὶ ἐν "νεμέεσσι πεσοῦσα, * Φωλείει * βαθυῦννος. Et 647. χλο- ἄοντος ἐν ἀρπέζαισιν ἐρίνον. Apud Hes. SCRIPTUM "Αρπεσα pro illo ἀρπεζα. Dicit enim ἀρπέσας esse "τοὺς αἱμασιώδεις τόπους: ab aliis autem exponi τείχη "καὶ περιβόλους: item et τὰ κληματώδη χωρία. Ex "Herod. autem ΑΦΕΡΤΥΡ "Αρπεζον pro Murus e "silicibus et lapillulis, sine cæmento et luto con- structus. Apud Nicandr. quoque ἀρπεζαν interpr. "Maceriam, Sepem s. Septum, nihil vetat: sed in- telligendo de Septo s. Maceria humiliore et depres- siore. Rursum ap. Hes. LEGITUR "Αρπισσαι, ex- positum itidem αἱμασιᾷ ἢ τάφροι, Sepes vel Fossæ." ["Αρπεζα, ἀρπεζος, Valck. Adoniaz. p. 248. Wes- sel. Diss. Herod. 42.; ad Herod. 85." Schæf. Mss.]

"ΑΡΙΠΙΑΘΟΣ, ET 'Αρπίαθος, Hesychio est φοινίξ. "Scribendum autem esse ἀρπίαθος pro ἀρπίσθος, et "alphabetica series et accentus arguunt, errore nato "e compendio scripturæ."

"ΑΡΡΑΒΩΝ, ὦνος, ὁ, Suidæ, Etym. et Lex. meo "vet. ἡ ταῖς ὠναῖς περὶ τῶν ὠνούμενων διδομένη πρώτη "καταβολή, ὑπὲρ ἀσφαλείας, Pecunia quæ in emti- "onibus primo dependitur ad fidem majorem faci- "endam iis, quæ emta sunt, persolvendis: s. Pars "solutionis, quæ fidem facit totius summæ persol-

“vendæ: qua etiam re differt a Pignore s. Hypo-
 “theca, ut Hieron. quoque annotavit. Exp. enim
 “Paul. ad Ephes. 1: “Ὁς ἐστὶν ἀρράβων τῆς κληρονομίας
 “ἡμῶν, Pignus, inquit, Lat. Interpres pro Arrhabone
 “posuit. Non idipsum autem Arrhabo, quod Pignus
 “sonat. Arrhabo enim, futuræ emtionis quasi quod-
 “dam testimonium et obligamentum datur: Pignus
 “vero, h. e. ἐνέχυρον, pro mutua pecunia opponitur,
 “ut, cum illa reddita fuerit, reddenti debitum pi-
 “gnus a creditore reldatur. Lat. non solum Arrha-
 “bonem vocant, ut Plaut. et Terent., sed etiam Ar-
 “rham, ut Plin. Plut. Galba, Ἐφθάκει προειληφώς
 “ἀρράβωσι μεγάλοις τὸν Ὀβίνιον, Ovinium jam
 “præoccuparat s. præceperat magna arrhabonis loco
 “numerata pecunia: pollicitus nimirum, se ei re
 “perpetrata reliquam, quam pepegemat, persolutu-
 “rum. Rursum Paul. 2 ad Cor. 1, 5. Δοὺς ἡμῖν τὸν
 “ἀρράβωνα τοῦ πνεύματος. Ab Hes. vero ἀρράβων
 “exp. non solum *πρόδομα, sed etiam ἀγκιστρον:
 “qui præterea ἀρράβωνα Σίφνιον Proverbialiter ac-
 “cipi docet pro Infami arrhabone, ὡς τῶν Σίφνιων
 “ἀσελγῶν ὄντων. Hinc VERB. Ἀρράβωνίζω, Arrha-
 “bone confirmo contractum emtionis. Hes. ἀρράβω-
 “νίζεται exp. ἀρράβωνι δίδοται. Meminit Etym.
 “quoque hujus verbi, sed non exp.” [* Ἀρράβω-
 “νιακός, ἡ, ὄν, Gloss. SS. Hes. 165. “Ἀρράβωνίζω,
 “Severian. in Creat. Mund. 4. (Chrys. 7, 608.) Ὁ
 “Παῦλος ὁ λαλοῦντα ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὸν Χριστὸν, ὁ
 “Πνεύματι Ἀγίῳ κυβερνοῦμενος τὴν παρὰ τῶν ἀκροατῶν
 “ἡρράβωνιζέτο προσευχήν.” Seager. Mss. Glossæ:
 “Ἀρράβων. Arra. “Thom. M. 619.” Schæf. Mss.
 “Ἀρράβωνιζομαι, Pignus accipio, Clem. Alex. 95.
 “115.” Wakef. Mss.] “Ἀραβὼν, ap. Suid. perperam
 “unico ρ scriptum.”

[* Προαρράβωνίζω, Euseb. V. C. 1, 3. p. 334.]

“Ἀρφα, et Ἀρχα, Hesychio ἀρράβων, Arrhabo
 “s. Arrha.”

“APPHN, v. Ἀρσῆν, enos, ὁ, ἡ, Mas s. Masculus:
 de sexu dictum; ut Aristoph. (N. 682.) περὶ τῶν
 “ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ, Ἀττ’ ἀρρεῖν’ ἐστὶν, ἄττα δ’ αὐ-
 “τῶν θήλεα. Nec tantum de Animantibus dicitur, sed
 etiam de Plantis: cum ap. alios, tum ap. Theophr.,
 ut, cum dicit duo genera γογγυλίδων esse, ἀρρεν καὶ
 “θήλυ. Et φοίνικες ἀρρενες itidem ap. Athen. Ἀρρένα
 “vero ὡς, Masculos edentia. || Metaph. signif. Stre-
 “nuum, Fortem, et Qui effeminatus non sit. Synes.
 “Ἐγωγέ τοι τὰ μὲν ἄλλα ἀρρῆν εἰμὶ, Vir sum, Sum
 “forti et virili animo. Anthol. Ἄρρενος ἡμᾶρ Ὀμήρου,
 “Masculi Homeri, i. e. Qui fortia ducum facta cecinit.
 Plut. (6, 390.) Παρασκευάζειν αὐτοῦ τὴν ὑπομονὴν ἀρ-
 “ρένα καὶ γενναίαν. Et ἄρσῆν βοῇ, ἄρσῆν ῥώμῃ, ἄρσῆν
 “ἀκμῇ. || Ἀρρένα vel ἄρρενα Hesychio signif. [Ari-
 “stoph. Θ. 125.] etiam τῶν κονδύλων τὰ ἐξέχοντα καὶ
 “τὰ εἰς κοιλότητα ἐμπέτοντα. Eust. ab ἄρδειν derivat,
 sicut ab ὕω υἱός, διὰ τὴν σπερματικὴν ὑγρότητα. [Gl.
 “Ἀρρῆν. Masculus, Mas. Ἀρρεν. Mas. Ἀρσῆν. Mas-
 “culus, Mas. Soph. Phil. 1455. κτύπος ἄρσῆν, Fragor
 “vehemens. * “Ἀρσῆς, Masculus, Symm. Jer. 30, 6.
 “Formam hanc Lexx. ignorant, et procul dubio leg.
 “ἄρσῆν.” Schleusner. Lex. in V. T. “Ἀρρῆν, Pierson.
 “ad Mær. 37. Valck. Phœn. p. 22.; Diatr. 24. Heyn.
 “ad Apollod. 1050.; Hom. 8, 108. Ruhnck. Ep. Cr.
 “301. Mær. 26. et n.: Thom. M. 112.; Add. ad 535.
 “Lennep. ad Phalar. 118. Porson. Phœn. 54. Fac. ad
 “Paus. 2, 72. Ἀρρέν, i. q. παῖς ἀρρῆν, Bast Lettre 107.
 “Ἡ ἀρρῆν, Schneider. ad Nicand. Θ. 254. Παιδίον ἀρ-
 “ρέν, Longus 4. Villos. Alciophro 432. Fischer. Ind.
 “Palæph. καὶ ἔτεκεν υἱὸν ἀρρένα, Apocalyps. 12, 5. it.
 “ad v. 13. cf. Brunck. ad Eur. Andr. 136. Ἀρσῆν, ad
 “Mær. 189. Brunck. ad Med. 927.; Hec. 8. Toup.
 “Opusc. 1, 513. Valck. Hipp. p. 221. Brunck. Anal.
 “1, 3. Markl. Iph. 385. Musgr. Hel. 173. Jacobs.
 “Anth. 6, 93. 8, 302. 324. 11, 291. Philipp. 25. De
 “arbore, Wakef. Trach. 1196. Vehemens, Jacobs.
 “Anth. 7, 167. Brunck. Soph. 3, 441. Ἀρσῆν κόρος,
 “Dawes. 361. Ἀρρενες et ἄνθρωποι conf., Porson. Hec.
 “p. 73. Ed. 2.” Schæf. Mss. “Ἀρρῆν, Purus, Schol.
 “Callim. plus semel.” Wakef. Mss.]

Ἀρρένικός, vel Ἀρσενικός, (ἡ, ὄν,) Masculinus; ut

A Ἀρσενικὸν γένος ap. Gramm. || Ἀρρένικόν vero s.
 “Ἀρσενικόν, quod Eust. ἰδιωτικῶς ἀρσενικόν dici tra-
 “dit, Lat. Auripigmentum vocatur, τὸ τῶν γραφέων
 “φάρμακον, ut tradit idem Eust. addens ex Ælio Dio-
 “nys. ἀρρένικόν, non ἀρσενικόν dicendum esse: quod
 “tamen ap. scriptt. non observatur. De hoc Diosc. 5,
 “121. Plin. 33, 4. Gorr. Defin. Med. Pro hoc legitur
 “ap. Hesych. Ἀρνικόν, quod tamen exp. χρώματος
 “εἶδος χλωρόν. [Pseudo-Herodian. Epimer. 240. Ἀρ-
 “νικόν. ὁ ἀνὴρ. “Quid sit ἀρνικόν, non capio. Forte
 “ἄνὸρ, ἀρσενικόν, ὁ ἀνὴρ. Hes. * “Ἀνὸρ. τοὺς ὑπὸ Σκυ-
 “θῶν. Conjectura ἀρσενικόν non est aliena: etenim p.
 “192. hoc nomen inter masculina positum fuit.” Boi-
 “ssonad. Sed melius scripsit Toup. Emendd. 4, 58.:—
 “Hinc exp. Callim. Lav. Pall. 29. ἄρσεν ἔλαιον, sc.
 “χλωρόν: quod omnes Interpr. fugit. Scribendum
 “autem pro ἀρνικόν, ἀρρένικόν.” Cf. Σανδράκη. Glossæ:
 “Ἀρρένικόν. Masculinum. Ἀρσενικός. Masculinus. Ἀρ-
 “σενικόν. Masculinum, Auripigmentum. “Ἀρρένικος,
 “Dionys. H. 5, 41. Ἀρσενικός, Ruhnck. Ep. Cr. 175.
 “Jacobs. Anth. 11, 291. De signis Zodiaci, ad Charit.
 “293.” Schæf. Mss.]

“Ἀρρένικῶς, pro Masculino genere, ap. Gramm.
 “Athen. 13. Ἀρρένικῶς εἰρημένον τὸν Τίγριν. “Ἀρ-
 “σενικῶς, Attice pro ἀρρένικῶς, Masc. genere, ut, cum
 “Athen. 3. dicit ap. Atticos ἀρσενικῶς dici ὁ τάριχος:
 “et ab Hom. non solum ἀρσενικῶς ἀργὸν χίτην, sed
 “θηλυκῶς etiam ἀργὴν χ.” [Jo. Lydus de Mens. 126.
 “Eust. 132, 15.” Seager. Mss. “Schol. Theocr. 1,
 “5. 132.; Soph. Œd. T. 65.” Boissonad. Mss. “Ἀρ-
 “σενικῶς, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 382. 386. Schol.
 “Aristoph. Π. 538. Duker. Præf. Thuc. p. 12. Brunck.
 “Soph. 3, 444. 451. Aristoph. Fr. 286. Genere masc.,
 “Valck. Adoniaz. p. 392.” Schæf. Mss.]

[* “Ἀρσενικοφανής, Fäls. ad Soph. 254.” Schæf.
 “Mss.]

[* Ἀρρένως. “Diogenes ap. Stob. S. 254. p. 841
 “(=572.) Εὐγε, ὦ τύχη, ὅτι μου ἀρρένως προέστηκας, Be-
 “nefactum, o fortuna, quod viriliter mecum egisti; ubi
 “si veritas ad Lobeckii (p. 345.) mentem, Viriliter mihi
 “restitisti, ne commoda quidem existit sententia.” Er-
 “furdt. ad Soph. Aj. 794.]

C [* Ἡμιάρρην, enos, ὁ, ἡ, i. q. εὐνοῦχος. Ctes. Pers.
 “5. “Ad Herod. 311.” Schæf. Mss. “Eunuchus,
 “Ptol. Heph. 317. Phot. Bibl. 110.” Wakef. Mss.]

[* “Θηλάρσῆν, (ὁ, ἡ,) Naziauz. Carm. 19.” Kall.
 “Mss.]

[* Φυγαρσενία, q. d. Virifugium. Manetho 4, 64.
 “Ἐνθα φυγαρσενίης μυστήρια τεύχε’ ἄπυστα. “Charito
 “593.” Schæf. Mss.]

[* “Ἀρσένκανθος, Pulegium. Diosc. 473.” Boi-
 “ssonad. Mss. Leg. * Ἀρσενάκανθος.]

[* “Ἀρσενοβάτης, Brunck. Lectt. in Anal. 4. Ja-
 “cobs. Anth. 6, 65. * Ἀρρένοβάτης, * ἀρρένοβασία,
 “Toup. Emend. 3, 169.” Schæf. Mss. “Ἀρρένοβασία,
 “Virilis concubitus, Theoph. ad Autol. 120.” Wakef.
 “Mss.]

[* Ἀρσενογενής, ὁ, ἡ, Æsch. Suppl. 831. * “Ἀρ-
 “ρέγονος, ad Charit. 279.” Schæf. Mss.]

[Ἀρρένοειδής et contr.] Ἀρρένώδης, (ὁ, ἡ,) Virilis,
 D Fortis, unde Ἀρρένωδως, Mascule, Fortiter.

“Ἀρρένόθῆλυς θεός, Deus promiscui sexus, fem.
 “nimirum et masc., qualem finxisse Marcionem di-
 “scimus e Greg. E quo affertur et Ἀρρένοθήλεος σω-
 “ματότηςτος.” [Jo. Lydus de Mens. p. 25.] “Ἀρσενό-
 “θῆλυς, Attice pro ἀρρένόθῆλυς dicitur. Herm. Barbar.
 “Castig. in Plin. 7, 3. annotat Th. Gazam ἀρρένοθή-
 “λεος ap. Aristot. vertisse Masculo-feminos; sic au-
 “tem a philosopho vocari Animalia, quæ ipsa se
 “ineunt, ut inter pisces trochus. Serv. Deorum quo-
 “que epitheton esse dicit Æn. 10. teste Bud.”
 “[Hermes Pœmand. p. 3. 5. Ed. 1554.” Boissonad.
 “Mss. Schol. Lycophr. 1292. Eubul. ap. Athen. 449.
 “Ἀρρένόθῆλυς, ad Diod. S. 2, 521. Jacobs. Anth.
 “12, 347.” Schæf. Mss. “Euseb. P. E. 109. Ἀρσενό-
 “θῆλυς, Plut. 2, 368.” Wakef. Mss.]

[* “Ἀρσενόθυμος, (ὁ, ἡ,) Procl. H. in M., Bibl. der
 “Alt. Litter. et Kunst. T. 1.” Boissonad. Mss. “Wakef.
 “S. C. 4, 248.” Schæf. Mss. “Animo masculino, Nonn.
 “D. 34, 356.” Wakef. Mss.]

[* 'Αρρένοκνέω, Prolem masculam edo. Strabo 316.]
 [* 'Αρρένομανέω, Masculos depereo. Suicer. Thes.]
 [* 'Αρρενομίκτης, ου, ό, Qui cum Maribus concumbit. Manetho 4, 590. Φύσσονται μάχλοι, διδυματοκοι, άρρενομικται. "Ruhnk. ad Rutil. 95." Schæf. Mss.]
 [* "Αρρένομιξία, (ή, Horrendus concubitus viro- rum cum viris.) Sext. Emp. Hypot. 1, 152. et alibi: cf. Ind." Boissonad. Mss. "Chrys. in Ps. 6. T. 1. p. 553. Μεγάλα εκ τούτων αναστέλλων κακά' δια μέν του προτέρου, την άρρενομιξίαν." Seager. Mss. "Wessel. Herod. 63." Schæf. Mss. "Euseb. Clem. Alex. 223. Cyr. 211." Wakef. Mss.]
 [* "Αρσενόματος, Qui pueros intuetur, lascivo sensu, Hesych." Wakef. Mss.]
 [* 'Αρσενόμορφος, ό, ή, Masculina facie præditus. Orph. 35, 7.]
 [* 'Αρσενοπληθής, ό, ή, Plenus maribus. Æsch. Suppl. 30.]
 [* "Αρρένοποιός, (ό, ή,) Quæ mares parit, s. Qui mares gignit, Ælian. H. A. 417." Wakef. Mss.]
 [* "Αρρένοπρεπής, (ό, ή,) Aristid. Quint. 92." Wakef. Mss.]
 [* "Αρρενοπότης, (ου, ό,) Const. Manass. Chron. p. 26. 131." Boissonad. Mss.]
 [* "Αρσενοτή, Staphis agria. Diosc. 473." Boissonad. Mss.]
 [* "Αρρένοφανής, (ό, ή,) Virilem formam habens, Hesych." Wakef. Mss.]
 [* "Αρρένοφθόρος, (ό, ή, Masculorum corruptor.) Basil. Cæsar. Epist. in Zonaræ Exp. Can. p. 60." Boissonad. Mss.]
 [* 'Αρρένοφθορέω, Masculos corrumpto. Suicer. Thes.]
 [* "Αρρένοφθορία, (ή,) Argum. S. c. T. Æschyli." Boissonad. Mss. "Valck. Diatr. 23." Schæf. Mss.]
 [* "Αρρένόφρων, (ό, ή,) Suid. v. Δεββύρα. Psell. in Cantic. Cant. ad c. 1, 13. Const. Manass. Chron. p. 126." Boissonad. Mss.]
 "Αρρένωπος, (ή, όν,) Qui virili facie est, Qui facie sua s. aspectu prodit sese virilem esse et fortem, Ipso aspectu masculum se esse ostendens. Lucian. Hermot. 'Αρρένωπους, έν χρῶ κουρίας. Idem in Scythia, Οὕτω μέγας ἐστὶ καὶ καλὸς ἀρρένωπὴν τινα τὴν εὐμορφίαν. Syn. simpliciter pro Virili s. Forti posuit, Ep. 140. 'Αρρένωπότερον ἡμῖν τὸν φίλον ἔπει- δέικνε. At τὸ 'Αρρένωπὸν, ET ἡ 'Αρρένωπία, Ma- scula s. Virilis facies: interdum etiam Animus vi- rilis fortisque et generosus; is enim sub mascula facie latet. Plut. de Fort. Alex. Οὐ διεφύλαττον αὐ- τοῦ τὸ ἀρρένωπὸν καὶ λεοντώδες. Plato, Ἐπὶ θάρρους καὶ ἀνδρείας καὶ ἀρρένωπίας. Quibus exemplis addi potest et Synes. Ep. 56. Καὶ εἰ τι φιλοσοφίας ὄφελος, εἰς ἀρρένωπότερον ἀνακτήσῃ, exponique In virili- orem naturam revocabo. Apud Hes. legitur ETIAM 'Αρρένωπάδες, expositum ἀνδρόγυννοι. Qua voce haud scio an intelligat Feminas quæ mascula s. vi- rili sunt facie, Quarum facies virilitatis aliquid præ se fert, Viragines: ut ex Aristot. quoque de Gener. Anim. 2, 5. ἀρρένωπὸς γυνὴ affertur pro Vi- rago. Apud Eust. habetur præterea ETIAM 'Αρρέ- νῳψ· ET 'Αρρένώπας, sed in malam partem utrum- que. Nam p. 827. ait, 'H δὲ τοιαῦτα νομοθετήσασα βλασφημία καὶ τὸν ἐπαινετῶς ἀρρένωπὸν ἀρρένωπι ἐφῆ παρονομάσασα * ψογεῖς, καὶ οὕτω σκώψασα τὸν ἀνδρόγυννον καὶ ὡς εἰπεῖν * ἀρρένοπίτην πρὸς ὁμοιό- τητα τοῦ παρθενοπίτης καὶ * πυρρόπίτης. Et p. 1452. "Ο γύνυς, ἄλλο τὸ ὦν αὐτὸς παρὰ τὸν παρθενοπίτην καὶ τὸν ἀρρένωπαν, ὅς ἐδήλου τὸν ἀνδρόγυννον. Vide- tur Lucian. quoque in loco illo, quem in 'Αρρένω- πὸς primum citavi, ad hanc signif. alludere voluisse." [Αρρένωπος, Clem. Alex. 297. Lucian. 3, 13. Glossæ: 'H ἀρρένωπὸς γυνή· Virago. * 'Αρρένωπῶς, Viriliter, Masculè. "Αρρένωπος, Toup. Opusc. 2, 290. Huschk. Anal. 112. Lucian. 1, 871. Lobeck. Aj. p. 274. * 'Αρρένωπότης, Const. Manass. 50. Meurs. (sic leg.) Schæf. Mss. "Αρρένωπία, Zeno in Clem. Alex. 297." Wakef. Mss.]
 [* 'Αρρένώνυμος, ό, ή, UNDE * 'Αρρένωνυμέω, Ma- sculino nomine appello, Eust. 425, 26. "Ad Mær. 255." Schæf. Mss.]
 [* "Αρρένότης, (ή,) Hierocles 318. Dionys. Areop.

A 245." Kall. Mss. "Aristid. Quint. 101. Stob. 491." Wakef. Mss.]

[* "Αρρένιζω, Hominem ago, Clem. Alex. 217." Wakef. Mss. UNDE * "Αρρένιστόν, Clem. Alex. (Pæd. 2, 9.) 185." Corai. Mss.]

'Αρρένώω, ὡσω, Masculum reddo. Syn. Ep. 146. Ἐπιθυμῆσας ἀρρένωσαι τὴν ἱεράν σου ψυχὴν. Et pass. 'Αρρένοῦσθαι, quod Masculescere dixit Plin. [18, 13. Lucian. Amor. 568. Eur. Bacch. 687. "Synes. 37. Quint. Arist. 97. Galei Myth. 498. Philo J. Perf. pass. ἡρρένωμαι, Clem. Alex." Wakef. Mss. Glossæ: 'Αρ- ρεινώ· Masculo.]

'Απαρρένώω, ὡσω, Idem. Fit autem ab ἄρρην, ut a θῆλυς et θηλύνω, ἀποθηλύνω, Effemino. [Cf. 'Απαν- δρώ. Theophr. H. P. 7, 4.]

"APPHΦΟΡΟΣ, (ό, ή,) Hesychio ὁ μυσταγωγός.

"Qua expositione sua innuit ἀρρήφορον dici pro ἀρρη- τοφόρον, i. e. τὸν τὰ ἀρρήτα καὶ μυστήρια φέροντα.

UNDE 'Αρρηφορία, ή, pro ἀρρητοφορία, dicitur ή τῶν

ἀρρήτων φορά, Gestatio arcanorum: Nomen festi

ap. Athenienses, ex eo nominati quoniam ἀρρήτοις

συνέστη, Hes. ET 'Αρρηφορεῖν pro ἀρρητοφορεῖν,

Secreta illa et arcana sacra gestare, τὸ τὰ ἀρρήτα

φέρειν. Affert Harpocr. e Dinarcho c. Pyth.: ita

autem exp. Τέσσαρες μὲν ἐχειροτονοῦντο δι' εὐγένει-

αν ἀρρήφοροι, δύο δὲ ἐκρίνοντο· αἱ τῆς ὑφῆς τοῦ πέπλου

ἤρχον καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτὸν, λευκὴν δ' ἐσθῆτα

ἐφόρου· καὶ εἰ χρυσία περιέθεντο, ἱερὰ ταῦτα ἐγίνοντο.

Leguntur eadem hæc iisdem verbis ap. Suid. nisi

quod ap. eum in vetusto etiam et Ms. Cod., idque

sua serie, SCRIPTUM 'Αρρηνοφορεῖν. Atque adeo

ita eum scripsisse patet ex eo, quod infra etiam suo

ordine affert 'Αρρηφορεῖν. Dicit enim ἀρρηφορίαν θυ-

σίαν nominari, quoniam τὰ ἀρρήτα ἐν κίστας φερον

τῇ θεῷ αἱ παρθένοι: et 'Αρρηφόρους, τὰς τὰ ἀρρήτα

φερούσας μυστήρια. Veruntamen nescio quibusnam

superior illa scriptura probari possit modis, cum

posterior hæc multo sit receptior, ut quæ non ap.

Harpocr. solum habeatur et ipsum Suid., Etym. et

Hes., sed etiam in Lex. meo vet. In eo enim anno-

tatur, ἀρρηφορίαν fuisse ἐορτὴν ἐπιτελουμένην τῇ "Α-

θηνᾷ ἐν τῷ Σκιροφορίῳ μνηί: dictam veluti ἀρρητο-

φορίαν, διὰ τὸ ἀρρήτα καὶ μυστήρια φέρειν. Aliquan-

toque post additur, ἀρρηφορίαν fuisse τὸ χρυσὴν

ἐσθῆτα φορεῖν καὶ χρύσεια· τέσσαρας δὲ παῖδας κεχει-

ροτονησθαι κατ' εὐγένειαν ἀρρηφόρους ἀπ' ἐτῶν ἧ' μέ-

χρια. Quibus subiungitur, Τοιοῦτοι δὲ ἱβ' ἐκρίνοντο,

οἱ δὲ τῆς ὑφῆς τοῦ ἱεροῦ πέπλου ἤρχοντο καὶ τῶν ἄλ-

λων τῶν περὶ αὐτὸν λευκὴν δὲ ἐσθῆτα ἐφόρου· καὶ

χρύσεια. Eadem habet Etym. iisdem pene verbis,

nisi quod pro posteriore ἀρρηφορία ap. eum legitur

ἀρρηφορεῖν, eodem alioqui sensu; nam ἡ ἀρρηφορία et

τὸ ἀρρηφορεῖν idem sunt. Idem porro Lexicogr.

omnes mentionem faciunt et alius scripturæ; per e

enim ajunt scribi ETIAM Ἐρσεφορία pro ἀρρηφορία,

nimirum διὰ τὸ τῇ Ἐρσῇ ἐπιτελεῖσθαι τήνδε τὴν πομ-

πὴν, τῇ Κέκροπος θυγατρὶ, s. quoniam τῇ Ἐρσῇ ἐπόμ-

πενον in hoc festo. Etym. vero non solum HABET

Ἐρρεφορία, sed ET Ἐρσιφορία. Annotat enim, scribi

etiam διὰ τοῦ ε' Ἐρσιφορία, παρὰ τὴν Ἐρσιν, τὴν Κέ-

κροπος θυγατέρα, quoniam ταύτῃ ἦγον τὴν ἐορτὴν.

Ea tamen mihi scriptura non probatur, imo et præ-

cedens mira videtur, ideoque malim per η scribere

in secunda syllaba, sc. Ἐρρηφορία, vel Ἐρσηφορία,

mutato solum α in ε, utpote cum nullarum aliarum

literarum mutationis mentionem faciant prædicti

Lexicographi." "Ἐρρηφόροι, Hesychio οἱ τῇ Ἐρσῇ

ἐπιτελοῦντες τὰ νομιζόμενα." [Αρρηφόρος, Suid. v.

Παναγίς. Cf. Aristoph. A. 642. Paus. 1, 27.; Dio-

nys. Hal. A. R. 2, 22. ubi legitur ἀρρητοφόρος. "Αρ-

ρηφόρος, Fac. ad Paus. 1, 101. ad Mær. 142. 'Αρρη-

τοφόρος, ad Dionys. H. 1, 280. 'Αρρηφορία, ad Mær.

l. c. 'Αρρηφορέω, Brunck. Aristoph. 1, 45." Schæf.

Mss.]

"Αρρηφόρος, ή, Agnifera esse videtur ap. Athen.

3. (111.) Τὸν ναστὸν καλούμενον, ὃς ταῖς ἀρρηφόροις

γίνεται. Sed scr. potius ἀρρηφόροις."

"APΣ, ἀρνός, ό, ή, Agnus, II. Γ. (103.) Οἶσετε ἀρν'

ἔτερον λευκὸν, ἐτέρην δὲ μέλαιναν. A. (66.) Αἱ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων Βούλεται ἀντιάσας. Ubi Eust. dicit addi τελείων, ut poëta signif. Agnos grandiores, cum ἄρνες sint immaturores adhuc et minores. Aliud autem signif. "Ἀρνες ap. Theophr. 8, 7. Βλαστάνουσι δὲ καὶ οἱ στάχυνες μικροὶ, καὶ τοὺτους οὖς καλοῦσιν ἄρνας: ubi Theod. Agnos vertit. Notandum vero tradere Eust. ἄρνες non habere nominativum monosyllabum, sed Ἀρὴν ἑνός, et per sync. νός: eumque vel ab ἀρὰ esse, quod in votis faciendis precibusve agni sacrificarentur; vel a ῥήν ut ἀσταφὶς a σταφῖς, et similia. ["Ἀρνες, Nuper nati; ἄμνοι, Qui sunt biennes; ἄρνεοι, Triennes vel etiam ultra; λειπογνώμονες dicuntur, cum dentes amiserunt, e quibus cognoscitur, quot annos nati sint. Hoc fit post annum septimum."] Vir doctus ad marg. Seageriani exempl. "Valck. ad Theocr. x. Id. p. 144. Eran. Ph. 157. Thom. M. 111. Toup. Append. in Theocr. 33. Pierson. Veris. 171. Ammon. 24. Markl. Suppl. 226.; Iph. p. 385. Jacobs. Anth. 9, 440. Heyn. Hom. 4, 470. 8, 295. "A. μέλαινα, Kuster. Aristoph. 71. Ἀρνέων, Heyn. Hom. 4, 508. Mars, Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss. Schneider. Ecl. Phys. 115. n.] Ἀρνός, ὁ, Agnus qui annum excessit; scribitur enim ap. J. Poll. 7. Τὸν δὲ ἔτειον ἄρνα, εἴποις ἂν ἄμνον ἢ ἄρνιον; εἴτα εἴποις ἄρνον, ὃς καὶ ἄρην παρὰ ποιηταῖς. Ubi tamen Ἀρνέων aliquis fortasse legere malit; quamvis ap. Etym. Horus ex Herodiano dicat ei in ἄρνεϊός prorsus πλεονάζειν. ["Ἀρνός, Const. Manass. Amat. 2, 30." Boissonad. Mss. A. Gell. 4, 3. coll. Festo.]

* "Ἀρνοβοσκός, (ὁ,) Toup. Opusc. 2, 66." Schæf. Mss.]

Ἀρνόγλωσσον, τὸ, Agnina lingua, s. Plantago. Diosc. 2, 153. Addunt VV. LL. reperiri etiam Ἀρνόγλωσσος, ἡ. [Plin. 25, 8. "Artem. 215." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀρνόγλωσσον, βοτάνη Plantago.]

* Ἀρνοκόμης, Apollo Nomius ap. Macrobian. 1, 17. p. 303.]

"Ἀρνορκίη, ita enim reponendum pro ἀρνορίη, "Hesychio ὁ μετὰ τοῦ ἄρνός αἰρομένον γινόμενος ὄρκος, "Juramentum, quod fit in altum sublato agno. Nisi "forte scripsit ἀναίρονμένον, Cæso; nam cæso agno "fœdus cum juramento inire solebant, ut discimus "ex Il. Γ. Virg. Æn. 12." ["Alberti Peric. Cr. 66." Schæf. Mss.]

* "Ἀρνοτροφία, (ἡ, Agnorum educatio,) Geopon. 18, 1." Kall. Mss.]

Ἀρνοφάγος, ὁ, ἡ, Agnos devorans. ["Charito 731." Schæf. Mss. "Manetho 4, 255. Nonn. J. 2, 111." Wakef. Mss.]

Ἀρνόφυλλον, τὸ, q. d. Agnifolium, Herba qua agni delectantur. Hes. Cytisum exp., addens herbam esse θαμνώδη. [A Schneidero non agnoscitur.]

Ἀρνεοθόινης, ὁ, Agnis vascens. VV. LL. ex Anthol. [Anal. 2, 134.]

* Εὐαρνος, ὁ, ἡ, Agnis abundans, Bonos agnos habens. Anal. 1, 246. 2, 107.]

Πολύαρς, ρνος, ὁ, ἡ, τὸ, Multos agnos habens. Il. B. (106.) Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστη, i. e. πολυθρέμوني, Pecoribus abundanti, Diviti, a parte totum intelligendo, ut docet Eust. ["Fischer. ad Palæph. 83. Græven. Lect. Hes. 522." Schæf. Mss.]

* Πρόαρνα, Civitas sic dicta, unde * Προάρνιος, Steph. B.]

Ὑπαρνος, ὁ, ἡ, Agnum sub se habens, ut ὕπαρνος ποίμνη ap. Hes.: et ὕπαρνος Ovis, ap. VV. LL. ex Eur. [Andr. 558. Μέτασσαι Suidæ τὰ ὕπαρνα πρόβατα. Callim. "Heyn. Hom. 6, 41. ad Callim. 1, 53." Schæf. Mss.]

Ἀρνακίς, ἰδος, ἡ, Agnina pellis una cum lana, Suid. Aristoph. (N. 730.) οἶμοι· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι Ἐξ ἄρνακίδων γνάμην * ἀποστερητρίδα; ubi Schol. ad ἄρνεῖσθαι alluisse poëtam dicit. J. Poll. "Ἐνδόθεν δὲ αὐτῷ ὑπερράφθω ἄρνακίς, ὥς μὴ τρίβοιτο ὑπὸ τοῦ δέρματος ἢ δειρὴ τοῦ κυνός. Potest etiam Calceamenti genus hyberno tempore ex agnibus pellibus confecti exp. in h. l. Plat. Symp., quem J. Poll. citat, "Ἐνευλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πέλους τε καὶ ἄρνακίδας. [Herodotus Piersoni 445. Glossæ: Ἀρνακίς, τὸ προβά-

τειον δέρμα· Pellis lanata. "Toup. Emend. 1, 156. Græven. Lect. Hes. 571. Jacobs. Anth. 9, 428. Brunck. Aristoph. 2, 97. Kuster. 59." Schæf. Mss. "Theocr. Hesych." Wakef. Mss.]

"Ἀρνεῖος, (εἰς, εἰον,) Agninus. "Ἀρνεῖα κρέα, Lucian.: ἄρνεῖος φόνος, Agnina cædes, Soph. ubi Tricl. dicit esse synecdochen, partem pro toto grege, et Eust. exp. τὸν τῆς λείας ἀπάσης τῆς συμμίκτον. ["Ad Thom. M. 111. 865. Heyn. Hom. 4, 509." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀρνεῖον, ἄρνεῖα· Agnus, Agnina. Ἀρνεῖον κρέας· Agnina.]

Ἀρνεῖον, τὸ, proprie Locus, ubi agninae carnes venduntur, Marcellum agninarum carniū, * κρεπωλεῖον τῶν προβάτων, Hes. [A Schneidero non agnoscitur.]

* "Ἀρνεῖον, (τὸ,) Plantago. Diosc. 445." Boissonad. Mss. Vide Ἀρνόγλωσσον.]

Ἀρνεῖος, ὁ, Agnus adultior. Eust. dicit esse πρόβατον ἄρρεν, καὶ τέλειον, οὐκ ἀτελὲς κατὰ ἄρνα καὶ τὸ ἄρνιον. Est itaque ἄρς unius anni, deinde ἄρνιον s. ἄμνός, tum ἄρνεῖος, et deinceps λειπογνώμων, J. Poll. annotat, licet ap. eum ἄρνός scribatur; ut videbis in Ἀρνός. Ἀρνεῖος autem cum εἰ, Mensis nomen est, ut tradit Eust. [Gl. Ἀρνεῖός· Agnus. "Ammon. 24. Pierson. Veris. 171. Eran. Ph. 157. Thom. M. 111. Heyn. Hom. 4, 489. 8, 295. Ἀρνεῖος, Mensis, Festum Argivorum, Chardon. Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 97. 105." Schæf. Mss. "Quint. Sm. 3, 439. I. q. ἄρνός, Babr. ap. Suid. v. Τριγυχός." Wakef. Mss.]

* "Ἀρνεά, Herod. Philet. 445. * Ἀρνῖς, Bast Lettre 164." Schæf. Mss.]

Ἀρνῖον, τὸ, Agnellus, ut Ἀτρεός χρυσόμαλλον ἄρνιον, quod Eust. dicit esse ποτήριον ἀργύριον, χρυσῶν ἐμπεπαισμένον ἄρνίῳ περὶ τὸ τοῦ πυθμένος μέσον, [A. trei aureus aries, Varro R. R. 2, 1, 6. Gl. Ἀρνῖον· Agnus. "Ad Thom. M. 111. ad Lucian. 2, 294." Schæf. Mss. Schneider. Lex.]

Ἀρνῶν, ὠνος, ὁ, a Schneideri: susp. sed in Glossis legitur: Ἀρνῶν, ὁ τόπος· Agnile.]

* Ἀρνεύω, i. q. κυβιστάω. Lycophro 1103. Hes. "Ἡρυνεν· ἐκυβίστα. "Ἡρυνε, Removebat, Polycrates ap. Euseb. H. E. 5, 27. (p. 192.) Routh. Mss. "Wakef. Eum. 463. Lobeck. Aj. p. 381." Schæf. Mss. "Lycophro 465." Wakef. Mss.]

Ἀρνευτήρ, ἦρος, ὁ, Urinator, κυβιστητήρ, δύτης, κολουμβητής. Il. Π. (742.) ὁ δ' ἄρ, ἄρνευτήρι ἐοικώς, Κάππει' ἀπ' εὐεργέος δίφρου, ubi Eust. annotat, Ἀρνευτήρ, ὁ ἐπὶ κεφαλὴν εἰς θάλασσαν δυνόμενος, καθ' ὁμοιότητα τῆς τῶν ἄρνῶν πορείας, οἱ σκιρτῶντες, τοῖς μὲν ὀπισθίοις ποσὶν ἄλλονται, τὴν δὲ κεφαλὴν τῇ γῇ πελάζουσιν. HINC Ἀρνευτήρια, τὰ, Urinatorum exercitia, VV. LL. κυβιστητήρια, Hes. ["Ἀρνευτήρ, Valck. Phœn. p. 399. Heyn. Hom. 6, 342. 7, 261." Schæf. Mss.]

Ἀρνευτής, ὁ, Piscis alio nomine ἱππουρος et ἱππουρεὺς dictus διὰ τὸ συνεχὲς ἐξάλλεσθαι. Eust. ex Athen. Plu. etiam Hippuri piscis meminit. Frequenter, ut habent VV. LL., subsilit, ac desilit, caprarum modo, quæ posterioribus innixæ pedibus saliant et terræ caput impingunt. [A Schneidero non agnoscitur.]

ἈΡΝΥΜΑΙ, Capio, Recipio, Consequor. Proprie autem volunt esse, Dando ἄρνα, pro eo aliquid vicissim accipere: vel brevius, ἄρνα re quapiam permutare, et, ut loquitur Eust. ἄρνα δίδόντα ὡς ἐν καταλλαγῇ, ἀντιλαμβάνειν τι ἕτερον χρήσιμον: per catachresin vero ἀντικαταλλάσσεσθαι: sic vero et a πῶλος esse πολεῖν, et ab ὄνος secundum quosdam ὠνεῖν, quod in pecoribus veterum divitiæ et commercia consisterent. Hinc certe μισθὸν ἄρνευσθαι, Mercedem capere, Aristot. et Plato de Rep. 1. Φαμέν δέ γε τοὺς μισθὸν ἄρνευμένους ὠφελεῖσθαι τοὺς δημιουργούς. Et in Protagora, Σεαυτὸν ἀπέφηνας ἀρετῆς διδάσκαλον, πῶτος τοῦτον μισθὸν ἀξιώσας ἄρνευσθαι. Idem composita voce dicitur μισθαρνεῖν, quo et ipse in illo priore loco utitur. Et ἄρνευμαι βίοντον ἐκ χειρῶν, Anthol. Consequor victum e manibus, i. e. e labore manuum. Et ἄρνευμαι κλέος, Eur. (Alc. 56.) Consequor gloriam. Sic autem vulgo exp. ἄρνευμαι ap. Hom. quoque:

sed illi, meo quidem iudicio, potius signif. Capto et Consequi s. Adipisci conor, quam Capio et Conse-
quor. Il. X. (160.) *ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοεῖην Ἀρ-
νύσθην*, Non captabant, Non conabantur adipisci.
Sic *τιμὴν ἀρνύμηναι* videtur esse potius Conor pœnas
sumere, quam Pœnas sumo, tam Il. A. (159.) *Τιμὴν
ἀρνύμενοι Μενελάω σοὶ τε, κυνῶπα, Πρὸς Τρώων*, quam
E. (553.) *Τιμὴν Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάω
Ἀρνύμενω*. Ideoque verterim utrobique Ad sumen-
dum pœnas, non Sumentes pœnas. Fortasse etiam
commode reddetur *τιμὴν ἀρνύμενοι πρὸς Τρώων*, Pœ-
nas expetentes a Trojanis. Nam alicubi ap. Cic.
Qui expetit pœnas ab aliquo, dat operam ut sumat,
nondum autem sumit. Sic autem et Od. A. (5.)
ἀρνύσθαι conatum signif., *Ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ
νόστον ἐταίρων*, Consequi conans vitam suam, i. e.
vitæ suæ incolumitatem, et sociorum reditum. At
Schol. inapte mihi videtur ubique verbo *ἀντικαταλ-
λάσσεσθαι* hoc exp. || *Ἀρνύμαι*, pro *αἰρούμαι*, ap.
Plat. de LL. 12. *Ζωὴν αἰσχροὺς ἀρνύμενος μετὰ τάχους
μᾶλλον ἢ μετ' ἀνδρείας καλὸν καὶ εὐδαίμονα θάνατον*. B
[Timæi Lex. 49. et n.: Brunck. Lect. in Anal. 305.
Dawes. M. C. 56. Eur. 3, 150. Lips. Steinbr. Mus.
Tur. 1, 326. Valck. Hipp. p. 178. Wassenb. ad Hom.
35. ad Charit. 279. 755. ad Od. A. 5. ad Callim. 1,
127. ad Herod. 662. Mnasalc. 16. Antip. Sid. 22.
Kuster. V. M. 90. Jacobs. Anth. 12, 345. Heyn.
Hom. 4, 61. 5, 106. 279. 391. 8, 273.] Schæf. Mss.
“Cum gen., Arat. 638.” Wakef. Mss.]

Ἀπάρνυμαι, Aufero, ἀφαιρούμαι, Hes.

[APHN, vide Nostrum in “Aps. “Casaub. ad A-
then. 26. ad Mær. 35. Markl. Suppl. p. 226. Brunck.
Soph. 3, 511.” Schæf. Mss.]

[**Ἀρνηοβοσκός* **προβατοβοσκός*. Σοφοκλῆς *Τυροῖ*.
Καὶ γράφεται δὲ **Ἑρρῆνοβοσκός*, διὰ τε τοῦ ε, καὶ
τῶν β' ῥῶ. “Ad Herod. Philet. 435. Toup. Opusc.
2, 66. Brunck. Soph. 3, 502. 511.” Schæf. Mss.]

[**Πολύρην*, ὁ, ἡ, unde dat. *πολυάρενι* et contr.
πολύαρνι, Il. B. 106.]

**PHN*, *ηνός*, ἡ, Ovis. UNDE *Ἑυρρῆν*, *ηνος*, ὁ, (ἡ),
“et *Ἑυρρῆντος*, (ὁ, ἡ,) *εὐβοτος*, Etymologo ὁ **καλλιπρό-
βατος*, Pulcras ferens oves, s. Pulcras agnas. Hinc
“ETIAM *Πολύρην*, (*ηνος*, ὁ, ἡ,) Multas oves habens,
“aut generalius Multa pecora.” [Pῆν, *ηνός*, ῥῆνα, ἡ,
unde Lat. Rheno. Nicand. Θ. 453. *Ἑυρρῆν*, Apoll.
R.: *εὐρρῆνου* ἀπὸ *κόρσης*, Anthol. Pal. 2, 591. *Πολύρ-
ρην*, Æschyl. “Pῆν, Heyn. Hom. 5, 561. 7, 734. ad
Mær. 35. Brunck. Apoll. R. 7. 193. Jacobs. Anth.
9, 41. *Ἑυρρῆν*, Wakef. Alc. 599. Brunck. Apoll. R.
6. *Ἑυρρῆνος*, Ruhnck. Ep. Cr. 219. *Πολύρρην*, 207.
Heyn. Hom. 5, 561. 588. **Πολύρρηντος*, Gesner. Ind.
Orph. Jacobs. Anth. 9, 41. Brunck. Apoll. R. 136.”
Schæf. Mss. “*Πολύρρην*, Dionys. P. 767. *Πολύρηντος*,
Quint. Sm. 2, 330. **Ῥήνεος*, **Ῥηνός*, i. q. ῥῆν, He-
sych.” Wakef. Mss.]

**Υπόρρηντος*, (ὁ, ἡ,) ead. forma qua dicitur *ὑπαρνος*
“et *ὑπόρρηντος*, Ovis sub se habens agnum, Gravida
“ovis vel foeta; nam *ῥῆνες* dicuntur οἱ ἄρνες, Schol.
“Aristoph.” [Il. K. 215. *Τῶν πάντων οἱ ἕκαστος οἶν
δύσονται μέλαιναν*, Θῆλυν, *ὑπόρρηντον*. “Heyn. Hom.
6, 41.” Schæf. Mss.]

**Ῥήνικες*, (αἱ,) Ovium aut Agnorum pelles. Af-
“fertur ex Hippocr.” [247, 23.: **ῥηνικοῖσι*, 340,
19. Agninus. *Ῥῆνιξ*, ἡ, et **ῥῆνις*, idos, ἡ, ut *ἀρνακίς*
ab ἀρνός. “*Ῥῆνικες*, Hes. Etym. M. Gal. Apoll. R.
4, 1497. Schol. Il. I. 194.” Wakef. Mss.]

[**Ῥηνοφορεὺς*, ὁ, Hymnus in Bacchum, Orphico
modo scriptus, in Anthol. 3, 217. *Ῥηξίνοον*, *ῥαδινόν*,
**ῥικνώδεα*, *ῥηνοφορεῖα*, i. q. paulo ante legitur *νεβρι-
βόπεπλον*.]

[* “*Ῥηνιοργῆς*, (ὁ, ἡ,) ad Herod. 543.” Schæf.
Mss.]

[* “*Ῥῆνη*, **Ῥῆνια*, **Ῥῆνεια*, Insula prope De-
lum, Toup. App. in Theocr. p. 33. ad Herod. 482.
Ῥῆνεια, ad Diod. S. 1, 518.” Schæf. Mss.]

**APTHPIA*, ἡ, Arteria, Spiritus semita, Plin. Spiritus
conceptaculum, Gell. ut et ap. Soph. (Trach. 1056.)
πλεύμονος ἀρτηρίας Accius vertit Pulmonum
spiritus. Philar. dicit esse Corpus in longum porre-
ctum, teres instar canalis, ac sinuosum, duabus tuni-

cis contextum, e corde propagatum, et in singula cor-
poris membra distributum diffusum, aëris et spiritus
naturalis abundantioris receptaculum, mixti cum
pauculo admodum sanguine. Ruf. vero Ephes. tradit
Arterias a vet. Græcis *φλέβας*, Venas, vocatas fuis-
se: item *ἀορτῖς*, *πνευματικά* *ἀγγεῖα*, *σήραγγας*, *κενώ-
ματα*, et *νεῦρα*. Earum complura genera ponit Gorr.
quem consule. Volunt autem dictam ἀπὸ τοῦ τὸν ἀέρα
τρεῖν, ut refert etiam Philar. vel ab ἀλλεσθαι, quasi
ἀλτηρίαν, verso postea λ in ρ. Sed prior illa nominis
hujus notatio ut multo receptior, ita et longe verissi-
mior est, siquidem pro primitivo habendum non est
hoc nomen. [Gl. *Ἀρτηρία* Vena vitalis. “Ad Lu-
cian. 2, 9. 234. Musgr. Rhes. 786. Ἀ. *τραχεῖα*, ad
Thom. M. 129.” Schæf. Mss. “Aliud vult Jambl. V.
P. 51. 53. **Ἀρτήριον*, Clem. Alex. 221.” Wakef. Mss.]

[**Ἀρτηριοτόμιος*, Gal. ap. Schneider. Lex.]
**Ἀρτηριοτομία*, ἡ, Arteriæ dissectio. Est Remedii
genus, quod arteria secta adhibetur. Gorr. [Trall. 1.
p. 31.]

**Ἀρτηριακός*, (ὁ, ὄν,) Arteriacus, Ad arteriam perti-
nens; ut *ἀρτηριακὸν πάθος*, i. q. *βράγχος*, Raucitas, ut
scribit Paul. 3, 28. Gorr. || *Ἀρτηριακός* vero de
homine intellectum, est i. q. *βρογχώδης*, Raucus.
Est enim raucitas propius asperæ arteriæ affectus.
|| *Ἀρτηριακὴ* non addito vel *τῆς ἀντιδότου* vel alio quo-
piam nomine, dicitur a recentioribus Med., ut ait
Gal., *τὸ τῆς ἀρτηρίας τραχείας φάρμακον*. Gorr.

**Ἀρτηριώδης*, ὁ, ἡ, Arteriosus, ut anatomici interpr.
**Ἀρτηριώδης φλέψ*, Arterialis vena, Gorr.

**APTI*, Modo, Paulo ante, πρὸ μικροῦ, ἐξ ὑπογούου.
Plato, *Ἦν ἄρτι ἦσαν οἱ τῆδε πεπυσμένοι*, Nuper vel
Nuperrime. Sic *ἄρτι* Thuc. dicit 6. p. 206. quod p.
201. dixerat *νεωστί*. Sic ἐς φάος *ἄρτι* *μολόντος*, Epigr.
Recens nati, i. e. *ἄρτι* *γεγονότος*. Coniungitur etiam
cum præes. et tunc solet verti Nunc, Jam, Primum.
Soph. Aj. (9.) *Ἐνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει*. Xen.
(Ἀπολ. 27.) *Ἦ ἄρτι δακρύετε; An nunc fletis?*
Theophr. *ὅταν ἄρτι φύηται*, Cum primum emergit.
C Sic ap. Herodian. 1, (4, 8.) *Ἀρτι τῆς μεираκίως ἡλι-
κίας ἐπιβαίνοντα*, ubi Polit. vertit, Primas nunc ado-
lescentiæ metas ingredientem. Sic Jo. 9, (19.) *Πῶς
οὖν ἄρτι βλέπει;* Notandum tamen Isocr. c. Sophist.
(§. 10.) *ἄρτι* in præes. cum præes. etiam copulasse, *Οἱ
μὲν οὖν ἄρτι τῶν σοφιστῶν ἀναφύομενοι, καὶ νεωστί
προσπεπτωκότες ταῖς ἀλαζονείαις*, Modo, Recens. “*Ἀρ-
τι* μὲν, *ἄρτι* δὲ, Bud. ap. Lucian. sæpe signif. scribit
Tum hoc, tum illud. “*Ἀρτι* genitivo etiam jungi tradit
idem Bud. ut *παραντὰ*, citans e Greg. 139. “*Ἀρτι
τῶν κατὰ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ νεωτερισθέντων*, et exp.
Commodum. [Gl. “*Ἀρτι* Modo, Nuper. “Xen.
Eph. 78. Alciphro 220. ad Lucian. 1, 235. Valck.
Hipp. p. 250.; Phæn. p. 50. Phrynich. Ecl. 8. Brunck.
Antig. 1283. Musgr. Bacch. 1267. Fischer. Præf. ad
Anacr. 18. Mær. 68. et n. Timæi Lex. 50. et n.:
Ammon. 23. Eran. Ph. 162. Thom. M. 112. Villos.
Long. 146. 176. ad Helen. 309. Wakef. Ion. 768.
Eur. El. 493. Wakef. Phil. 735. Jacobs. Anth. 7, 49.
Aristoph. A. 71. Antip. Sid. 32. et Jacobs. it. 63.
D Philipp. 35. 36. Marcus Arg. 24. Wakef. Georg. 49.
Porson. Or. 248. ad Diod. S. 2, 397. Epigr. adesp.
408. Græf. ad Meleagr. 70. Plato Charm. 64. Hein-
dorf. ad Theæt. 281. Heyn. Hom. 7, 607. “*Ἀρτ*,
Erycius 2. Etiamnum, Plut. Mor. 1, 879. Cum fut.,
Lucian. 3, 553. Heindorf. ad Plat. Charm. 108. Conf.
cum ἡδη, ad Diod. S. 2, 396.; cum ἀντὶ, ad 2, 448.;
cum ἄρα τι, Heindorf. ad Plat. l. c. “*Ἀρτι* μὲν, *ἄρτι* δὲ,
Lucian. 1, 24. “*Ἀρτι* ποτὲ, Valck. Callim. 45.” Schæf.
Mss.]

**Ἀπ'* *ἄρτι*, Ab hoc tempore in posterum; copulat
enim temp. præes. vel paulo aute præes. cum fut. Fre-
quens est in N. T. ut Jo. 1, (51.) *Ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε
τὸν οὐρανὸν ἀνεωγῶτα*. Itidem Matth. 26, (29.) *Οὐ μὴ
πίω ἀπ' ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ γεννήματος*.

**Ἀχρι* *τῆς ἄρτι ὥρας*, Usque in tempus præesens. Uti-
tur Paul. 1 Cor. 4, [11.]

**Ἔως ἄρτι*, Idem, Usque in præesens. Jo. 5, (17.) *Ὁ
Πατήρ μου ἔως ἄρτι ἐργάζεται*.

[**Ἐσάρτι*, Ad hoc tempus. Eust. 35, 22. “*Μέχρι
καὶ ἐσάρτι*, ad Mær. 255.” Schæf. Mss.]

'Αρτιβλαστῆς, Qui nuper germinavit. 'Αρτιβρεχῆς, A Nuper rigatus. 'Αρτίγαμος, Qui modo uxorem duxit. Sic 'Αρτιγενῆς, 'Αρτίγονος, 'Αρτιδαῆς, et alia multa hujusmodi vide in nominibus aut verbis, quibuscum comp. est hoc adv. At 'Αρτίπους, 'Αρτίστομος, 'Αρτίφρων, et hujusmodi comp., quibus Integritatis et velut Incolumitatis ejusdam signif. includitur, vide post 'Αρτίος: hoc autem post 'Αρω.

'Αρτίως, Modo, Paulo ante, Nuper. Signif. enim i. q. ἄρτι, licet Suid. et Ammon. distinguant. Demosth. Παρεγραψάμην, ὥς ἡκούσατε ἀρτίως. Sic Plato ἀρτίως εἶπον. Aristoph. (N. 1149.) ὁν ἀρτίως εἰσήγαγες. Apud Æschin. cum plusquamperfecto exp. Recens s. Recenter. "Ὅτε ἀρτίως κατελήλυθει ὁ δῆμος, Cum recens rediisset, vel Cum paulo ante rediisset. || 'Αρτίως, Aristoph. N. (726.) exp. Jam, vel Jamdudum, Σω. 'Απολεῖ κάκιστ'. Στ. ἀλλ', ὦ 'γαθ', ἀπόλωλ' ἀρτίως. [Gl. 'Αρτίως. Modo, Tantum quod. Soph. Aj. 678. ἐπισταμαί. "Eur. Phœn. p. 37. 69. Valck. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 20. ad Timæi Lex. 50. Ammon. 23. Eran. Ph. 162. ad Thom. M. 112. ad Lucian. 1, 235. Hel. 632. Wakef. Trach. 768. 1130. Porson. Or. 248. Aristoph. Fr. 254. ad Diod. S. 2, 397. 'Α. νεοσφαγῆς, Lobeck. Aj. p. 371." Schæf. Mss.]

[* Προσαρτίως, Nuper. 3 Macc.]

"'Αρτιωτά, Hesychio βραχυτάτω χρόνῳ συντετε-
"λεσμένα, Brevissimo tempore perfecta, ab ἀρτίως,
"signif. πρὸ μικροῦ." [A Schneidero non agnosci-
"tur.]

'APXH, ἡ, Principium, Initium, Exordium. Il. A. (603.) κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή. Hesiod. (E. 1, 40.) ἀρχὴ δέ τε ἡμῖσι παντός. Plato Pol. 2. 'Αρχὴ παντός ἔργου μέγιστον. Opponitur τῇ ἀρχῇ τέλος, s. τελευτὴ vel πέρας: ut Demosth. (288.) 'Αλλ' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς διὰ πάντων ἄχρι τῆς τελευτῆς διεξῆλθον. Idem (1394.) "Ἔστι γὰρ, ἔστιν ἀπάσης ἀρετῆς ἀρχὴ μὲν σύνεσις, πέρας δὲ ἀνδρία: (29.) Πρὶν δὲ τὴν ἀρχὴν ὀρθῶς ὑποθέσθαι, μάταιον ἡγοῦμαι περὶ τῆς τελευτῆς ὄντινόν ποιέσθαι λόγον. Frequens item est ἀρχὴν ποιήσασθαι, ut et Lat. Initium facere, pro Incipere. Isocr. Panath. Ποιῖσθαι πόρρωθεν τὴν ἀρχήν: Hel. Encom. (2, 338.) Τὴν μὲν οὖν ἀρχὴν τοῦ λόγου ποιήσασθαι τὴν ἀρχὴν τοῦ γένους αὐτῆς. Sed et ἀρχὴν λαμβάνειν, ut Lat. Initium sumere, ap. Plat. de LL. A quo et ἀρχὴν ἄρξασθαι dicitur in Tim. Θεῖαν ἀρχὴν ἤρξατο ἀπαύστου καὶ ἐμφορονος βίου. Quæ Cic. interpr. Divinæ, sempiternæ sapientisque vitæ induxit exordium. Et ibid. "Ἡ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς τινὸς ἀρξάμενος, pro An ortus sit ab aliquo temporis principatu, Eod. interpr. Sed et ἀρχὴν ibid. ab illo redditum Causam, vide in meo Cic. Lex. simulque et alios Il., in quibus h. v. interpr. || 'Αρχὴ exp. etiam Fundamentum, ut ἀρχὴν βάλλεσθαι, Plato in Epist. Fundamenta jacere. Et Demosth. (21.) Τῶν πράξεων τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ὑποθέσεις, ubi ἀρχὰς quidam Fundamenta interpr. Sic autem ἀρχὴν υποθέσθαι paulo ante ex eo attuli. || Herodian. 2, (9, 7.) 'Αρχὴν τῆς ἀγορᾶς, Ingressum fori, ut Polit. interpr. At de ἀρχῇ posito ab Aristot. pro τὸ οὐ ἔνεκα, lege Bud. Comm. 130. Item de his loquendi generibus τὸ ἐν ἀρχῇ αἰτεῖσθαι, et τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτεῖσθαι, vide pp. 142. 143. || Jungitur gen. ἀρχῆς cum præp. ἀπὸ et ἐξ: et dicitur ἀπ' ἀρχῆς, quod et conjunctim scriptum invenitur ἀπαρχῆς, vel ἐξ ἀρχῆς, pro Ab initio vel A principio. A Rhetoribus vocatur locus ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, qui a Donato dicitur A summo ad imum: in quo persequimur ordinem criminum, et signa non simul omnia, sed carptim singula, ut inquit Sulp. Victor. Vide exempla ap. Donat. in Andr. Consule et Hermog. Appellatur hic locus et τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. In quibusdam Il. N. T., non alibi, quod sciam, ἀπ' ἀρχῆς ponitur non simpl. pro A principio, sed pro A principio mundi, et quod alibi dicitur ἀπ' ἀρχῆς κόσμου, et ἀπ' ἀρχῆς κτίσεως, ut Jo. 8, (5.) Ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς. Ad h. enim l. et alios hujusmodi respexisse puto eos, qui ἀπ' ἀρχῆς dixerunt signif. etiam Ab ævo, vel Ab ævo condito. At ἐξ ἀρχῆς usitatus est itidem pro Ab initio, accipiendo simpl., inveniturque et ipsum conjunctim scriptum. Demosth. autem non solum ἐξ ἀρχῆς dicit pro Ab initio, sed et τὸ ἐξ ἀρχῆς pro

eod. ut, de Cor., Τὸ γὰρ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ὀρθὴν καὶ δικαίαν τὴν ὁδὸν τῆς πολιτείας εἰλόμην. Aliquando ὁ ἐξ ἀρχῆς vertitur Primus: ut ἡ ἐξ ἀρχῆς τάξις, Primus s. Primæ originis ordo; v. simpl. Originis ordo. Alicubi ὁ ἐξ ἀρχῆς redditur etiam Pristinus. Sed ponitur ἐξ ἀρχῆς sine articulo, pro Denuo, Ab integro, quod ἐξ ὑπαρχῆς dici etiam solet. Demosth. 'Ἐξ ἀρχῆς με συκοφαντεῖ. Interdum vero jungitur cum πάλιν vel αὖθις, ἐκ τοῦ παραλλήλου: ut ἐξ ἀρχῆς πάλιν, Aristoph. Dicitur et ἐν ἀρχῇ, pro Initio. Herodian. 8, (1, 10.) 'Ὁ δὲ στρατὸς ἤχθετο ἐν ἀρχῇ λιμοῦ περιώμενος. Idem 5, (4, 23.) Δέον ἐν ἀρχῇ τοῦτο ποιῆσαι, quod Polit. interpr. Quod statim a principio facere oportuerat, etc. 'Αρχὴν quoque adv. positum, ut τέλος pro Denique, Postremo, signif. Principio, Ante omnia. Quidam vero interpr. etiam Primo, In primis, ap. Plat. Axioch. 'Αρχὴν γὰρ, ὦ Ἀξίوخε, συνοπθήμενος ἄλλως γέ πως μίαν αἰσθῆσιν κατὰ τὸ ἀνεπιστήμον, Principio enim, nisi una supponeres etc. 'Αρχὴν, inquit Bud. ap. Lucian., Principio, Primum, h. e. Jamprimum. Et τὴν ἀρχὴν ead. signif. ut Nonnus pro eo, quod legitur ap. Jo. 8, 25. Τὴν ἀρχὴν εἶπε καὶ λέγω ὑμῖν, dixit ἐξ ἀρχῆς, i. e. Ab initio. Alias tamen varias h. l. Jo. exp. habes in Annot. Bezæ. Ponitur certe τὴν ἀρχὴν et in alia quadam signif., quam a paucis intellectam puto, quod ostendunt variorum interpr. lapsus, a nemine vero Lat. expressam invenio, ac non facile quidem certe exprimi posse existimo. Ejus autem exempla sunt. Xen. K. Π. 1, (2, 3.) Οἱ δὲ Περσικοὶ νόμοι προλαβόντες ἐπιμένονται, ὥστε τὴν ἀρχὴν μὴ τοιούτῳ ἔσονται οἱ πολῖται, ὥστε πονηροῦ τινὸς ἔργου ἢ αἰσχροῦ ἐφίεσθαι, pro eo, quod est, ut præcedentia ostendere videntur, Dant operam, ut ne ullo quidem modo tales sint. Vel, Ut prorsus etiam non sint tales; jungendo Prorsus vel Omnino non cum Tales, sed cum Sint. Sic ibid. (1, 6, 13.) Τοῦ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ κάμνειν τὸ στράτευμα, τούτου σοι δεῖ μέλει. Tibi danda est opera ut prorsus non ægrotet: vel, Ut plane non ægrotet: vel Danda tibi est opera ut ne ægrotet quidem. Quæ tamen interpr. mihi ipsi non satisfaciunt; et memini me alias afferre olim, quæ magis satisfacerent, sed quæ hoc tempore non succurrunt. Interpres certe utroque in loco τὴν ἀρχὴν vertit Initio. Apud Thuc. Οὐδὲ πειρῶνται ἀρχὴν exp. Ne tantulum quidem conantur. Idem, 6. Λέγοντες οὐδὲ ἐπαγγεῖλαι τὴν ἀρχήν.

'Αρχαί, Initia, Cic. interpr. ut, cum hæc Stoicorum verba, 'Αρχαί τῶν καθηκόντων, τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν, interpr. Officia proficiuntur ab initiis naturæ. Utitur et Aristot. et alii hoc plur. Quo differant ἀρχαί et στοιχεῖα vide ap. Suid. Junctus autem et hic plur. cum præp. adverbialiter ponitur. Dicitur enim κατ' ἀρχὰς vel τὸ κατ' ἀρχὰς, pro Initio, vel Ab initio. Demosth. in Philipp. "Ὅτι μὲν δὴ μέγας ἐκ μικροῦ καὶ ταπεινοῦ τὸ κατ' ἀρχὰς ὁ Φίλιππος ἡῤῥηται. Scribitur etiam καταρχὰς conjunctim et τοκαταρχὰς. Sed et τὰς ἀρχὰς adv. ponitur sine κατὰ: ut Polyb. 16. Τὰς μὲν ἀρχὰς ἀγωνίζεσθαι γενναίως, τέλος δὲ κ. τ. λ. || 'Αρχαί τῶν δεσμῶν a quibusdam exp. Summæ ansæ vinculorum, in h. l. Lucian. Οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὁδὸν ἐξάφειταις σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς. At Bud. vertit Extrema catenularum. || 'Αρχαί, Primitivæ, VV. LL. Hes. autem ἀρχὰς exp. ὑποθέσεις et βαθμίδας.

'Αρχή, Principatus, (ut ἀρχή in altera signif. Principium,) Imperium, Dominatus, Ditio. Item, Magistratus; ut in Proverbiali dicto Biantis, quod Aristot. refert in Ethicis, 'Αρχὴ ἀνδρα δείκνυσι. Thuc. 1. Μὴ χρῆσθαι τοῖς λιμέσι, τοῖς ἐν τῇ 'Αθηναίων ἀρχῇ, Qui in ditione Atheniensium erant. Idem, 2. Τῆς ἀρχῆς ἀπολυθῆναι βουλόμενοι, Dominatu liberari cupientes. Idem, 1. 'Ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἀρχῆς, ἧς κατ' ἐνιαντὸν 'Αθηναίους ἤρξε, In illius magistratu. Plur. etiam dixit ἀρχὰς, 2. Καὶ καταλύσας τῶν ἄλλων πόλεων τὰ τε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχὰς, Conciliabula et magistratus. Pro Imperio s. Dominatu, cum gen., ut ἀρχὴ ναυτῶν, Imperium in nautas, Plato de Rep. Sic ἐν ἀρχῇ στρατοῦ γενόμενος exp. Qui militibus præfuit. Et ἐν ἀρχῇ γενόμενος, sine gen. Summam potestatem adeptus. || 'Αρχαί in VV. LL. pro Principe parte s. sede, ex Alex. Aphr. citatur, 'Ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἰδρύται τὸ θερμόν, ἐν καρδίᾳ καὶ ἡπατι.